INSTITUTUL DE ISTORIE A PARTIDULUI
DE PE LÂNGĂ C.C. AL P.M.R.

DOCUMENTE
DIN ISTORIA
PARTIDULUI COMUNIST DIN ROMÂNIA
1923—1928

EDITURA PENTRU LITERATURĂ POLITICĂ
1953

INSTITUTUL DE ISTORIE A PARTIDULUI
DE PE LÂNGĂ C.C. AL P.M.R.

DOCUMENTE
DIN ISTORIA
PARTIDULUI COMUNIST DIN ROMÂNIA
1923–1928

VOLUMUL II

EDITURA PENTRU LITERATURĂ POLITICĂ
1953

INTRODUCERE

Volumul II „Documente din Istoria Partidului Comunist din România" (1923—1928) cuprinde materiale documentare din perioada stabilizării relative şi parţiale a capitalismului, când burghezia şi moşierimea trec la contraofensivă şi reuşesc cu ajutorul social-democraţilor să stăvilească vremelnic avântul revoluţionar al masselor muncitoare.

Documentele oglindesc lupta P.C.R. pentru unitatea sindicală, lupta masselor muncitoare conduse de partid în condiţiile cruntei ilegalităţi şi felul în care a fost folosită experienţa P.C.U.S. în îmbinarea luptei ilegale cu munca legală împotriva ofensivei claselor exploatatoare. Acest volum cuprinde documente ale Congresului al III-lea al Partidului Comunist din România, reflectă lupta P.C.R. împotriva tendinţelor legaliste, lichidatoriste şi a altor manifestări oportuniste din sânul partidului, lupta pentru bolşevizarea partidului şi arată necesitatea întăririi muncii ideologice. Acest volum cuprinde deasemenea documente ale Congresului al IV-lea al Partidului Comunist din România, care a pus sarcina mobilizării masselor împotriva pregătirii războiului antisovietic.

Volumul II „Documente din Istoria Partidului Comunist din România" arată oamenilor muncii

din Patria noastră că lupta hotărîtă şi principială dusă de P.C.R. pentru unitatea clasei muncitoare şi puritatea ideologică a dezvoltat şi întărit legăturile sale cu massele şi rolul său conducător, care s'a afirmat în mod strălucit în tot cursul ulterior al istoriei sale glorioase.

INSTITUTUL DE ISTORIE A PARTIDULUI
DE PE LÎNGĂ C.C. AL P.M.R.

1923

*

1

1923

CONFERINȚA TINERETULUI A FOST INTERZISĂ *

Delegații așteptați în gară de agenți. Redacția „Socialismului" spartă și devastată. 100 muncitori arestați. Zeci de locuințe muncitorești percheziționate. Cine sunt autorii morali ai prigoanei contra tineretului

In zilele de 5 și 6 Februarie urma să aibă loc la Constanța conferința cercurilor „Tineretului socialist" din vechiul regat. Ea fusese anunțată din vreme, și *„Socialismul"* a reprodus și el ordinea de zi.

Ori, Duminecă, ziua când trebuia să înceapă conferința, Siguranța din Constanța a scos la lumină un ordin inventat sau existent — nu știm — al Siguranței generale din București, conform căruia ținerea conferinței este interzisă.

---

* *„Socialismul" nr. 11 din 9 Februarie 1923.*

Primirea în gară

In gara Constanța, delegații din Capitală și provincie au fost într'adevăr întâmpinați, dar... de întregul aparat al brigăzii locale de siguranță.

Mai târziu au fost arestați și, fără a li se lua măcar un interogatoriu, expediați înapoi la București. E drept însă că în Gara de Nord-București au fost puși în libertate, fapt din care ar rezulta că, în Capitală, întrunirea laolaltă a delegaților aduși pachet de Siguranța din Constanța nu este periculoasă.

In str. Academiei

Marți seara, în timpul ședinței cismarilor, au năvălit în localul sindical din str. Academiei d-l procuror Niculescu-Bolintin, d-l comisar Apostolescu... și alți numeroși agenți și soldați. Au suspendat ședința, au declarat pe toată lumea arestată și, sigilând biblioteca tineretului, au ridicat registre — între altele și cel de cassă al Sindicatului fier și metal.

Apoi au plecat.

La „Socialismul"

După miezul nopții aceiași domni au spart cu forța localul redacției noastre și, spărgând cu topoarele birourile, au răvășit totul, ridicându-ne registrele de abonați, de încasări etc. etc. Deasemenea au ridicat scriptele secțiunii partidului și registrele ziarului „Tineretul Socialist".

Când au sosit dimineața la lucru redactorii și funcționarii „Socialismului" s'au găsit în fața unor distrugeri barbare.

Totul risipit pe jos, răsturnat, sfărâmat.

Tot în noaptea de Marți spre Miercuri s'au făcut descinderi la numeroși tovarăși și tovarășe, fără ca să se fi făcut până în acest moment vreo arestare.

Interzicerea în ultimul moment a conferinței demult anunțată și pentru care cercurile Tineretului făcuseră deasemenea toate cheltuelile — precum și tot ceeace a urmat, se datoresc în primul rând campaniei social-democraților de denunțare și asmuțire a autorităților împotriva Tineretului.

Ultimul îndemn însă a venit dela Sfatul Sindical [1] din Cluj.

La propunerea social-democraților bucovineni delegații Tineretului au fost *înlăturați* dela ședințele Sfatului, călcându-se astfel statutul și hotăririle congresului din Sibiu. Deasemenea social-democrații... au denunțat maiorului trimis de comenduirea Cluj, Tineretul, ca fiind organizație comunistă.

Se înțelege că autoritățile au tras concluziile din aceste denunțări și asmuțiri. Social-democrații și-au făcut datoria față de poliție și siguranță, iar siguranța și poliția și-au făcut-o față de burghezie.

Tineretul însă nu trebue să se dea bătut; împotriva burgheziei și a social-democraților ei, Tineretul trebue să existe și să-și îndeplinească misiunea: de a unifica, organiza, educa și conduce în luptă tineretul muncitor din această țară.

2

1923

RAPORTUL COMISIEI DE CONTROL A PARTIDULUI ASUPRA GESTIUNII MORALE ŞI MATERIALE A COMITETULUI CENTRAL *

(Dela Conferinţa din Ploeşti până la 1 Februarie 1923)

Membrii Comisiunii de Control a Partidului Comunist din România, întruniţi pentru a controla gestiunea morală şi materială a Comitetului Central ales de Conferinţa din Ploeşti, ...ţinând seamă că C.C. primise dela această conferinţă instrucţiuni bine definite, de a căror executare depindea dezvoltarea partidului nostru, constatăm următoarele:

Comisiunile auxiliare ale Comitetului Central:

1. După patru luni dela această conferinţă, hotăririle ei n'au fost încă aduse la îndeplinire de către C.C. Nici până azi Comisiunea Sindicală, unul din cele mai importante resorturi ale P.C., prin care puteam să aducem la îndeplinire lozinca Congreselor al III-lea şi al IV-lea ale Internaţionalei Comuniste: „pătrundeţi în masse" n'a fost pusă în funcţiune. Este drept că muncitorimea a fost îndemnată la organizare; pretutindeni comuniştii şi-au făcut toată datoria: în fabrici, ateliere, birouri şi în sindicate: dar C.C. n'a dat instrucţiunile necesare şi nu s'a îngrijit ca Comisiunea Sindicală să funcţioneze şi astfel să se poată coordona sforţările de organizare a masselor muncitoare.

* „Socialismul" nr. 13 din 15 Februarie 1923.

SOCIA .ISMUL

Muncitori din toate ţările, uniţi-vă!

Raportul Comisiei de Control a Partidului

asupra gestiunei morale şi materiale a Comitetului Central

Comitetul Central trebuie să ia măsuri împotriva acelora cari nu fac nici o muncă în partid, Partidul Comunist nefiind un partid de cotizanţi, ci un partid de muncă, în care toţi trebue să-şi depună munca după forţele şi priceperea ce o au.

Fragment din Raportul Comisiei de Control a Partidului Comunist din România asupra gestiunii morale şi materiale a Comitetului Central, publicat în „Socialismul" din 15 Februarie 1923, unde se arată că toţi membrii partidului trebue să îndeplinească o muncă de partid.

2. Nici Comisiunea Presei și Editurii n'a preocupat mai mult C.C., deși prin ea s'ar fi putut aduce un ajutor simțitor partidului nostru. Este drept că organul central al partidului se prezintă cel mai bine din toată presa muncitorească, aducând în general deslegarea problemelor ce interesează muncitorimea organizată: dar asta nu înseamnează că Comisiunea Presei și Editurii n'ar fi avut încă destul de lucru.

Redacția ziarului „Socialismul", fiind puțin numeroasă, n'a putut prelucra puținele manuscrise ce i-au parvenit din câmpul muncii scrise de tovarășii muncitori din fabrici, iar cele mai multe din ele, trimise prin poștă, nu i-au parvenit.

Comisiunea Presei și Editurii ar fi putut să facă schimb de articole cu celelalte gazete de altă limbă ale Partidului Comunist din România, precum și să traducă din gazetele partidelor frățești din străinătate, astfel ca să fim mai bine informați despre evenimentele din lumea muncitoare internațională.

Comisiunea de control recomandă pentru rubrica „Viața internațională" să se evite publicarea pe larg a articolelor prea lungi, ci să le prelucreze, dându-se rezumate sau părți esențiale din ele.

Nefuncționarea Comisiunii Presei și Editurii se observă și din faptul că până acum C.C. n'a editat niciun fel de broșură de propagandă sau de doctrină. Este o completă risipire de forțe, căci neexistând un organ central (Comisiunea Presei și Editurii) care să repartizeze munca și să indice ce traduceri sunt folositoare partidului nostru, nu sunt utilizate forțele capabile și disponibile.

Pentru traduceri Comisiunea Presei și Editurii ar trebui să utilizeze și forțele din străinătate, indicându-le cărțile și broșurile ce ar trebui să fie

traduse. O preocupare a Comisiunii Presei şi Editurii ar trebui să fie şi indicarea mijloacelor de a strânge resursele trebuitoare pentru editura partidului.

3. Nici pe tărâmul organizării femeilor C.C. nu şi-a făcut îndeajuns datoria. Comisiunea Centrală de Propagandă printre femei, înfiinţată, a lâncezit din cauza lipsei de directive şi instrucţiuni din partea C.C., iar apoi a fost desfiinţată pe nedrept de către comitetul secţiunii Bucureşti. Comitetul Central, care a dat dispoziţia ca Comisiunea centrală de propagandă printre femei să fie reînfiinţată, ar trebui să vegheze acum ca ea să-şi facă datoria, strângând femeile muncitoare şi organizându-le în sindicate şi Partidul Comunist, alimentând „rubrica femeii" din ziarul partidului şi ţinând legăturile cu Secretariatul Internaţional al Femeilor Comuniste.

Trebue lămurit că această Comisiune Centrală de Propagandă printre femei nu este şi nu trebue să fie compusă numai din femei; ea nu are de scop să facă organizaţii feminine separate, ci trebue să pătrundă în ateliere, birouri, fabrici şi societăţi feminine şi să organizeze femeile muncitoare în sindicate şi în Partidul Comunist.

4. Acum, după ce Congresul al IV-lea al Internaţionalei a furnizat materialul necesar în chestiunea agrară, C.C. ar trebui să păşească la constituirea *Comisiunii agrare*, conform cu indicaţiile date de conferinţa din Ploeşti.

MUNCA DE PARTID A COMITETULUI CENTRAL

5. Conferinţa din Ploeşti a mai dat mandat C.C. să rezolve conflictele ivite în partid înaintea conferinţei. Comitetul Central trebue să numească comisiunile de anchetă pentru rezolvarea conflictelor şi a cazurilor de indisciplină ivite.

6. Comisiunea de control invită pe membrii Comitetului Central ce până acum n'au activat, să-şi aducă la îndeplinire obligaţiunea luată faţă de partid prin primirea mandatului din partea conferinţei din Ploeşti.

7. Comisiunea de control condamnă plecarea din ţară a atâtor tovarăşi valoroşi şi invită C.C. a stărui pe lângă tovarăşii care vor să mai plece să rămână în ţară. Deasemenea invită toate partidele surori din străinătate să aducă la cunoştinţa tovarăşilor plecaţi că sunt datori să se reîntoarcă în ţară. Pentru cazurile speciale C.C. va hotărî, cercetându-le pe fiecare în parte.

8. Comisiunea de Control constată că C.C. a publicat situaţia precară a ziarului cam târziu şi n'a chemat din vreme muncitorimea în ajutor, pentru ca să nu fie nevoit să-şi reducă formatul. Comisiunea de control crede că, îndată ce resursele materiale vor permite, să se revină la formatul din trecut, tinzându-se la apariţia zilnică.

In acelaş timp C.C. este invitat să intensifice şi să facă în permanenţă propagandă pentru abonamente şi subscripţii.

9. Comisiunea de control cere să se păstreze o permanentă legătură cu toate provinciile alipite, evitându-se pe viitor de a se întrebuinţa elementele disponibile într'o singură direcţie, aducând astfel prejudicii altor interese de seamă ale partidului.

Deasemenea nu trebue pierdută din vedere niciun moment importanţa relaţiilor cu F.C.B.[2] şi cu Internaţionala Comunistă. Comitetul Central este invitat să le trimită regulat rapoarte şi să le informeze asupra situaţiei partidului nostru.

10. Comisiunea de control constată că partidul

n'a putut să ia atitudine într'o sumă de chestiuni din viața politică internă, dar în special în chestiunea studențească, Partidul Comunist n'a putut să contrabalanseze acțiunea șovină a studenților printr'o acțiune muncitorească. Partidul Comunist trebuia să influențeze studențimea și populația evreiască așa ca să lupte în mod organizat împotriva mișcării antisemite, împiedicând astfel guvernul să facă diversiunea dorită (de a sustrage atenția dela adevăratul vinovat de toate mizeriile de care suferă clasa muncitoare, anume: capitalismul) și nelăsând să se canalizeze nemulțumirile împotriva populației evreiești în totalitatea ei.

TOȚI MEMBRII PARTIDULUI COMUNIST TREBUE SA LUCREZE

11. Comitetul Central este invitat să repartizeze munca între elementele din partid în așa fel încât să fie utilizate toate forțele de care dispune, să dea instrucțiuni de muncă și directive prin circulări, să organizeze vizitarea secțiunilor și grupelor de către reprezentanții săi.

Comitetul Central trebue să ia *măsuri împotriva acelora care nu fac nicio muncă* în partid, Partidul Comunist nefiind un partid de cotizanți, ci un partid de muncă, în care toți trebue să-și depună munca după forțele și priceperea ce o au.

Slăbiciunea mișcării nu trebue căutată numai în inactivitatea trecătoare a C.C. Teroarea și ofensiva capitalistă se resimt în toată lumea, și pretutindeni au provocat o slăbire trecătoare a mișcării. Insuși Congresul al IV-lea al Internaționalei Comuniste constată o depresiune a forței revoluționare.

In țările în care această criză a găsit partidele comuniste în faza de organizare, partidele trebue să facă sforțări uriașe pentru ca să învingă dificultățile legate de această stare.

La noi, Partidul Comunist n'a cunoscut zile de liniște.

Din perioada hotărîtoare a dezvoltării sale, perioada afilierii, și din perioada care i-a urmat și care a culminat cu procesul monstruos din Dealul Spirei, partidul nostru, lipsit de experiență și dominat încă în mare parte de vechiul spirit oportunist, a eșit complect extenuat.

De altfel, chestiunea aceasta, atitudinea noastră în procesul din Dealul Spirei, va trebui pusă în discuția partidului, pentru ca la viitorul congres să putem trage în cunoștință de cauză învățăturile necesare.

Comisiunea de Control așteaptă dela aplicarea soluțiilor indicate aci, precum și a rezoluțiilor votate de conferința dela Ploești reîntărirea partidului nostru. In acest scop invită C.C. să facă apel la toate forțele partidului și să pășească la munca sistematică, pentru întărirea Partidului Comunist, pentru organizarea clasei muncitoare în sindicate și pentru răspândirea în massă a lozincilor Internaționalei Comuniste.

3 Februarie 1923

———★———

3

1923

SFATUL SINDICAL *

REZOLUȚIE

Sfatul Sindical al Uniunilor din România, adunat la Cluj în zilele de 22 și 23 Ianuarie 1923,

* *„Socialismul" nr. 13 din 15 Februarie 1923.*

luând cunoştinţă de raportul moral al Consiliului General Sindical şi constatând că unitatea în sânul mişcării sindicale, obiectiv al congresului sindical dela Sibiu, nu s'a putut încă realiza,

că starea muncitorimii sindicale se agravează din zi 'n zi,

că ofensiva capitalistă tinde să distrugă complect organizaţiile sindicale, după ce a distrus toate cuceririle şi reformele sindicale şi a suprimat libertatea de asociere şi de liberă activitate — proclamă necesitatea încheierii Frontului Unic Muncitoresc, singura soluţie capabilă să suprime neînţelegerile din sânul mişcării sindicale, să creeze baza unităţii sindicale, reale, să coordoneze şi să centralizeze munca tuturor forţelor capabile şi active pentru organizarea şi recucerirea reformelor smulse muncitorimii.

In acest scop, Sfatul dă mandat Consiliului General Sindical ca, în interesul clasei muncitoare, să ia contact cu fracţiunile politice ale proletariatului, spre a proceda cât mai urgent la realizarea următoarelor puncte, comune tuturor celor ce stau pe baza luptei de clasă:

1. Organizarea rezistenţei clasei muncitoare contra ofensivei capitaliste;

2. Organizarea proletariatului în sindicate în cadrul statutelor sindicale;

3. Concentrarea tuturor elementelor existente la munca de organizare, propagandă şi educaţie;

4. Lupta pentru autonomia Caselor de Boală;

5. Lupta pentru suprimarea impozitului pe salar;

6. Lupta contra suprimării libertăţii de organizare în întreprinderile statului şi în teritoriile alipite;

7. Lupta contra legislaţiei antimuncitoreşti;

8. Lupta pentru recucerirea celor 8 ore de lucru, a Comisiilor muncitoreşti, a delegaţilor de fabrici şi ateliere;

9. Cucerirea de salarii la nivelul cotei de scumpete şi lupta contra speculei alimentelor, îmbrăcămintei, chiriei etc.;

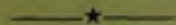
10. Lupta contra şomajului şi cucerirea de ajutoare dela stat şi patroni pentru muncitorii şomeri;

11. Spre a duce la bun sfârşit aceste cerinţe, se va constitui un Comitet Central Unitar, care se va compune din câte 3 reprezentanţi ai Consiliului General Sindical, 3 ai Partidului Social-Democrat şi 3 ai Partidului Comunist, aceştia rămânând răspunzători faţă de mişcarea sindicală de orice abatere dela punctele specificate, fiind deasemenea obligaţi a aplica sancţiuni membrilor oricărei fracţiuni care ar împiedica realizarea loială a programului unitar de mai sus;

12. Fracţiunile rămân cu independenţa administrativă, fără a putea fi atinse în vreun fel;

13. Partidele politice îşi duc activitatea lor principială şi tactică, fără însă a cauza vreo lovitură mişcării sindicale şi fără a împiedica realizarea programului comun;

14. Comitetul Central Unitar va cere spaţiu şi sprijin în toate ziarele partidelor pentru realizarea programului comun, cum şi încetarea oricărei campanii contra conducătorilor din sindicate.

4

1923

RAZBOI, TEROARE, FRONT UNIC *

Internaționala tineretului comunist a organizat pentru zilele de 11-18 Martie, dela un capăt la celălalt al lumii, o săptămână de propagandă contra războiului și a teroarei. Federația tineretului comunist din Balcani ne-a trimis prin „Socialismul" chiar un apel direct prin care ne chiamă să ne ridicăm împotriva celor două mari pericole pentru clasa muncitoare: războiul și teroarea. In întreaga lume tineretul proletar a manifestat și a propagat ideea împotrivirii forțelor muncitoare în contra războiului.

In întreaga lume cuvântul de ordine al clasei noastre a răsunat în piepturile tuturor tinerilor. Posibilitatea unui nou război nu este însă înlăturată, așa cum nu este nici pentru țara noastră, nici pentru celelalte țări.

Statul român a manifestat întotdeauna o atitudine de dușmănie față de republica proletară de peste Nistru și manifestă și astăzi aceeași dușmănie.

Statul român, sub diferite pretexte, a refuzat să trimită un delegat la Conferința de dezarmare din Moscova, fiindcă el nu dorea dezarmare, și s'a grăbit să aprobe hotărîrea Poloniei de a nu primi propunerile de dezarmare ale Rusiei. La fel statul român a promis ajutor Englezilor în cazul unui război cu Turcia.

Cum dar să nu ne ridicăm contra măcelăririi noastre pe câmpiile Rusiei, cum să nu ne ridicăm în contra unui război cu poporul muncitor din Rusia, fratele nostru.

---

* *„Tineretul Socialist" nr. 32 din 18 Martie 1923.*

Burghezia merge în galop spre sugrumarea noastră. Ea își ticluește acum legi care îi vor da dreptul să ne gâtue fără nicio teamă, dacă măcar vreodată s'a temut că a călcat legea... Noi ne vom opune însă teroarei cu forța pe care o avem și vom chema întreaga muncitorime la luptă fiindcă teroarea ne apasă pe toți.

Burghezia vrea să voteze o lege numită Codul Muncii, prin care interzice organizarea tinerilor muncitori, iar sindicatele dându-le de fapt pe mâna poliției.

Dacă noi nu ne-am ridicat odată cu tot tineretul internațional împotriva teroarei, nu vom sta nepăsători însă în fața legilor nespus de reacționare care se pregătesc. Codul Muncii lovește crud întreaga clasă muncitoare, lovește crud și pe tinerii muncitori.

Noi vom chema la luptă unită și deschisă întreaga muncitorime din țara românească, vom cere sindicatelor să apere drepturile noastre de a ființa ca organizație, căci în felul acesta își apără propriul lor drept și interes, vom cere partidelor să treacă peste considerațiile care le țin acum despărțite și să înceapă lupta cot la cot cu sindicatele și cu noi împotriva teroarei. Frontul unic de luptă al muncitorimii este o necesitate vitală a clasei muncitoare, mai ales acum când interesele muncitorimii sunt amenințate.

———★———

5

1923

PARTIDUL COMUNIST DIN ROMANIA (S.R.I.C.) CATRE POPORUL MUNCITOR ROMÂN *

...In timp ce opoziția se agită în voie, în timp ce li este îngăduit dreptul de întrunire, muncitorimea și Partidul Comunist sunt complectamente lipsite de orice drept.

De doi ani și jumătate partidul nostru este scos în afara legii, n'are dreptul de a convoca întruniri, de a ține adunări generale, conferințe sau congrese; deasemenea împotriva sindicatelor se deslănțue o prigoană formidabilă: la sediile lor se fac descinderi, ele sunt dizolvate, ori sunt împiedicate de a-și ține întrunirile de breslă, și asta împotriva legilor recente — așa numitelor legi de protecție a muncii, legile Trancu-Iași.

Armele de luptă ale proletariatului — partidul, sindicatele și tineretul — fiind aproape reduse la imposibilitatea de a acționa, muncitorimea română se găsește într'o situație materială și morală din ce în ce mai nenorocită...

Azi lucrătorul muncește în acord, pe salariu de foame și — în bună parte, în întreg Ardealul și 'n unele ramuri de producție din vechiul regat — sub regimul dictaturii militare.

In acelaș timp în întunericul închisorilor: în adâncul Doftanei, în subteranele Jilavei, în galeriile ocnelor se urzește asasinarea prizonierilor oligarhiei, a luptătorilor clasei muncitoare din România, care au vina de a fi pus mai presus de interesele lor personale, interesele clasei din care fac parte.

Tovarăși muncitori!

Ce trebue să facem în această situație? Pasivitatea noastră n'ar fi numai lașitate. Ea ar fi o crimă!

Trebue să uzăm de toate mijloacele publice ce ne stau la îndemână.

Guvernul nu ne respectă dreptul la întrunire. In schimb îngădue opoziției acest drept.

Avem datoria de a ne spune în întrunirile opoziției nevoile noastre pe care nu le putem afirma în întrunirile noastre!

Burghezia ne refuză dreptul de a trăi! Să arătăm burgheziei că vrem să trăim și că știm să afirmăm în orice ocazie existența noastră și năzuințele proletariatului român.

Protestați, dar, cu fiece prilej împotriva stării de asediu ce ni se aplică nouă și numai nouă...

Protestați împotriva regimului inchizitorial la care sunt supuși tovarășii noștri închiși în temnițele oligarhiei, la Doftana, la Jilava, în ocne, și cereți amnistia generală complectă, politică și militară!

Protestați împotriva politicii războinice de înarmări și alianțe secrete și cereți pace cu poporul muncitor al Rusiei Sovietelor!

Cereți libertatea deplină sindicală și desființarea legilor Trancu-Iași!

Protestați împotriva suprimării consiliilor muncitorești, a zilei de 8 ore și a suprimării săptămânii engleze!

* *Manifest publicat în „Socialismul" nr. 24 din 25 Martie 1923.*

Nu uitați că noi trebue să opunem constituției burgheze — ori de cine ar fi propusă — revendicarea cea mare a muncitorimii, singura revendicare ce poate să-i asigure adevărata desrobire politică și economică:

Constituția sfaturilor de muncitori și țărani săraci! Dar toată această acțiune, pentru ca să reușească, trebue să fie întovărășită de organizarea voastră în partid și în sindicatele bazate pe lupta de clasă. Intăriți deci organizațiile voastre!

Și acum la luptă, la datorie!

COMITETUL CENTRAL

——★——

6

1923

VALEA MUREȘULUI... ...VALEA PLÂNGERII *

Dela trimisul nostru special

Tg. Mureș, 11 Aprilie

Orășenii care cunosc Valea Mureșului numai din excursiile de duminecă, vorbesc cu melancolie despre frumusețile privelîștilor romantice și veselia sănătoasă ale acestui ținut. Insă 'n viața adevărată de zi cu zi, numai câțiva privilegiați se bucură de toate aceste frumuseți ale vieții din Valea Mureșului.

Muncitorii din Valea Mureșului sunt lipsiți de tot ce este frumos și bun — și viața lor nu este altceva decât un lanț nesfârșit de mizerii.

* „Socialismul" nr. 30 din 15 Aprilie 1923.

In împărăția baronilor lemnului

E ceasul 2 de noapte, când ajungem în *Reghinul Săsesc.* Aici începe împărăția baronilor lemnului. Drumul nostru duce la casa unui muncitor: o colibă clădită din lemn, înăuntru toate păcatele capitalismului. Intregul mobilier al odăii — lungă de patru metri și lată tot de atâția metri — constă dintr'un pat de lemn, din 2 scaune, dintr'o bancă și dintr'o lădiță. O familie muncitorească alcătuită din patru inși locuește în această odăiță: bărbatul, femeia și doi copilași.

Bărbatul lucrează la fierăstrae. Câștigă 400 de lei săptămânal, însă nu primește decât 350 lei în mână...

E încă bine când din această leafă mizerabilă pot să-și cumpere cartofii și mălaiul, care constitue hrana lor principală.

400 de muncitori sunt azvârliți în stradă

Inainte la fierăstraele Reghinului Săsesc exista ziua de 8 ore. Intreprinzătorii măriră însă ziua de lucru la zece ceasuri, și — pe neașteptate — 400 de muncitori fură zvârliți în stradă. Conform contractului colectiv, muncitorii cerură plata unei îndemnizații pentru îmbrăcăminte, care trebuia plătită încă în Ianuarie. Acum suntem în Aprilie și îndemnizația încă nu s'a plătit. Nici măcar băile pe care le pretind muncitorii, nu s'au înființat.

„Organizarea" e interzisă

In Reghinul Săsesc se găsește o fabrică de piele, „Mara", în care lucrează vreo 300 muncitori. Dacă un muncitor din această întreprindere îndrăs-

nește să îndemne pe vreun tovarăș al său ca să se organizeze în sindicat, este predat poliției și bătut în modul cel mai barbar. Conform legii Trancu, nu poate fi împiedicată organizarea muncitorilor, însă întreprinzătorii din Reghinul Săsesc calcă în picioare legea, iar autoritățile locale îi încurajează.

Focare de mizerie. Recunoștința capitalistă

Coliba în care descindem la sosirea noastră în Deda-Bistra este lată de cinci metri și lungă de patru. In această gaură mizerabilă nedemnă de a fi locuită de un om și care nici măcar n'are un acoperiș cumsecade — așa încât plouă înăuntru — locuește o familie de 10 oameni. Mii de insecte se târăsc pe zidurile colibei, așa încât, dacă de pildă mâncarea este pusă pe masă fără a fi acoperită, în câteva minute ea se umple cu insectele căzute din tavan.

Omul care stă în această locuință, Vasile Kovacs, a lucrat timp de 22 de ani la fierăstrae. Anul trecut a căzut victima unui accident de muncă, în urma căruia a trebuit să stea două luni în spital. Din spital s'a întors invalid. Imediat ce a ieșit din spital și-a oferit din nou serviciile fabricii, însă îi fură refuzate, motivându-se cu sânge rece că „cei improprii pentru muncă nu pot fi întrebuințați la întreprindere". De atunci nenorocitul om se întreține pe el și familia lui din mici lucrări ce-i cad din când în când în mână.

Toți muncitorii din Deda-Bistra se găsesc în cea mai rea situație. Ei sunt supți până la măduva oaselor și sunt plătiți cu salarii de foame: dela 25—30 lei pe zi. Indemnizația de îmbrăcăminte, care trebuia plătită încă din Ianuarie, n'a fost plătită nici azi.

Muncitorii sunt jefuiți de două ori

In Ratosnya domnesc aceleași raporturi. Casele muncitorești se găsesc aproape cu toate într'o stare de nelocuit. Vântul suflă în lung și'n lat în aceste locuințe, ai căror locatari sunt lăsați în voia capriciilor vremii.

La fierăstrae lucrează vreo 300 de muncitori, din care 65 sunt organizați. Patronul silește pe muncitori să-și acopere necesitățile de trai din cantina întreprinderii, așa încât îi speculează de două ori. Veniturile cantinei intră, bine înțeles, în punga sa.

Până și pe baia muncitorului este pus bir

In Salard, unde societatea „Feresta" ține fierăstraele, muncitorii nu pot să facă baia prevăzută de contractul colectiv până când nu mituesc mai întâi pe maistru. Acei muncitori care nu sunt în stare să dea maistrului ouă, găini etc. sunt goniți dela bae.

Muncitorii s'au săturat de exploatare

Toate aceste suferinți ale robilor baronilor din Valea Mureșului au făcut ca muncitorii, încă de două luni, să lase lucrul.

Greva celor 4.000 de muncitori se duce pentru salarii mai bune, pentru micșorarea timpului de muncă, pentru condiții de muncă mai bune.

Este de admirat cum muncitorii, care sunt în majoritate săteni, știu să reziste în luptă.

Nu există niciun spărgător de grevă, cu toate că întreprinzătorii au întrebuințat în acest scop toate mijloacele.

Acest lucru dovedeşte că muncitorii s'au săturat de exploatarea capitalistă şi luptă cu orice jertfă spre a-şi îmbunătăţi condiţiile de trai.

—★—

7

1923

CE VA FI DE INTÂI MAI *

Consiliul general leneveşte şi sabotează. Muncitorii socialişti împotriva şefilor social-democraţi. Sărbătoarea va fi unică şi reuşită

Intâi Mai trebue să fie ziua tuturor muncitorilor. Partidul Comunist a propus Consiliului General al Uniunilor Muncitoreşti o înţelegere asupra organizării şi asupra parolelor Zilei Muncitorilor.

Am publicat la timp în „Socialismul" textul acestei scrisori. Partidul Comunist se declară gata de a da tot sprijinul său organizatoric şi moral pentru reuşita zilei de Intâi Mai; Consiliul general era invitat la o consfătuire comună şi era rugat să se pună în legătură cu orice altă organizaţie proletară care ar putea ajuta la desăvârşirea succesului zilei.

Consiliul general n'a trimis delegaţi la consfătuirea propusă... El n'a catadixit nici măcar să răspundă scrisorii pe care a primit-o. Consiliul general nu îndrăsneşte să ia asupra-şi răspunderea unei organizări metodice şi centralizate a zilei de Intâi Mai. Consiliul general tremură de frica oricărei manifestări de putere a clasei muncitoare. El pregăteşte sabotarea zilei de Intâi Mai. Faţă de această tendinţă noi strigăm:

* „Socialismul" nr. 31 din 19 Aprilie 1923.

SOCIALISMUL

Muncitori din toate ţările, uniţi-vă!

Ce va fi de Intâiu Maiu

Consiliul general leneveşte şi sabotează.-- Muncitorii socialişti împotriva şefilor social-democraţi.--Sărbătoarea va fi unică şi reuşită

Azi începutul e mic, dar salutăm în el un prim pas spre FRONTUL UNIC MUNCITORESC

Fragment dintr'un manifest publicat în „Socialismul" din 19 Aprilie 1923, în care se constată cu bucurie că muncitorii pregătesc sărbătorirea lui 1 Mai strângând rândurile şi mai mult în jurul partidului, îndepărtându-se de oportuniştii social-democraţi.

Alături de noi vin să întărească acest strigăt nu numai zecile de mii de muncitori organizaţi din toată ţara, nu numai sutele de mii de muncitori care nădăjduesc în puterea clasei proletare de a se desrobi, ci vin chiar şi acei muncitori care din obişnuinţă au rămas încă în jurul social-democraţilor.

Iată că secţiunea Ploieşti a Partidului Socialist se adresează Partidului Comunist pentru a închega frontul muncitoresc în cinstea zilei de Intâi Mai.

Intr'o scrisoare pe care o publicăm, muncitorii care mai urmează pe social-democraţi ne întind o mână frăţească, trecând peste conducătorii lor dela centru.

Partidul Comunist salută cu bucurie voinţa muncitorimii de a strânge rândurile. Azi începutul este mic, dar mâine vom vedea venind spre noi massele muncitoreşti şi de acolo de unde prin teroare şi denunţuri social-democraţii au reuşit să capete dela guvern monopolul de partid muncitoresc, cum e cazul în Bucovina. Azi începutul e mic, dar salutăm în el un prim pas spre

Frontul Unic Muncitoresc,

realizat între muncitori, chiar împotriva social-democraţilor dela centru.

Refuzul Consiliului general are însă urmări practice. Comitetul Central al Partidului Comunist a hotărît ca toate secţiunile partidului să continue sforţarea lor propagandistică pentru Intâi Mai.

Secţiunile vor sprijini din toate puterile Comisiunile locale sindicale unde acestea au luat iniţiativa serbării. In celelalte centre, organizaţiile noastre vor organiza serbări, conform deciziilor de mai înainte. In niciun centru partidul nu va organiza

o serbare aparte dacă aceasta ar duce la ruperea massei în două.

Dacă până acum n'au avut încă loc aranjamente, secţiunile Partidului Comunist vor da tot sprijinul material şi moral pentru buna reuşită a serbării.

Pe de altă parte nicăieri secţiunile partidului nu vor renunţa la *lozincile partidului*, oricare ar fi lozincile celorlalte organizaţii.

Deasemenea secţiunile nu vor renunţa la vânzarea ziarelor, publicaţiilor, insignelor noastre etc.

Astfel Partidul Comunist va face totul pentru ca serbarea de Intâi Mai, cu tot sabotajul social-democrat, să fie cu adevărat o serbare generală a muncitorilor.

COMITETUL CENTRAL
AL PARTIDULUI COMUNIST
DIN ROMANIA

—★—

8

1923

GREVELE DIN TIMIŞOARA *

Intransigenţa patronală şi samavolniciile autorităţilor. Un scurt istoric al lucrurilor

La 1 Aprilie a expirat contractul colectiv al muncitorilor din diverse fabrici. Ca atare, muncitorii au început tratativele în vederea unui nou contract colectiv.

In revendicările de ordin moral s'a ajuns la un acord.

* „Socialismul" nr. 32 din 22 Aprilie 1923.

Revendicarea cea mai combătută şi care a întâlnit împotrivirea patronilor a fost urcarea cu 35% a salariilor. Patronii, cu lacrimi de crocodil, au declarat că această sporire constitue o adevărată jumulire a lor, că în criza economică de faţă asta înseamnă falimentul lor inevitabil şi că, din mărinimie, din dragoste pentru muncitori, sunt dispuşi să le mărească salariile cu 15%.

Văzând rezistenţa patronilor, Comisiunea de tratative a redus, cu adeziunea muncitorilor şi a Consiliului Sindical, sporirea la 25%.

Prima grevă

Cei dintâi muncitori care au intrat în luptă au fost metalurgiştii, în număr de 400. Ei au declarat grevă şi au cerut să li se acorde un spor de salarii de 35%, aşa după cum fusese formulată dela început revendicarea lor.

Exemplul metalurgiştilor a înflăcărat inimile celorlalţi muncitori. Joi 12 Aprilie au intrat în grevă muncitorii calificaţi dela fabrica de spirt, Vineri 13 Aprilie muncitorii dela fabricile textile, care s'au grupat în faţa fabricilor lor cu hotărîrea de a nu intra la lucru până ce direcţiunile respective nu le vor satisface cererile.

Direcţiunile nevoind să le satisfacă, muncitorii s'au îndreptat spre „Casa Poporului".

In aceeaşi zi au intrat în luptă muncitorii dela fabrica de covoare „Fischer" — care exploatează crud fetiţele de 10 ani —, muncitorii spălătoriei „Igiena", precum şi muncitorii dela fabrica de bere.

Deasemenea sunt în grevă muncitorii fabricii de ghete „Turnul" în număr de 800 de inşi şi ai fabricii de pălării în număr de 300.

Numărul greviştilor e în total de 4.000.

Atitudinea patronilor

Patronii se plâng prin ziare că le este imposibil de a spori salariile muncitorilor și că preferă să stea cu fabricile închise, că așa vor pierde mai puțin.

Blocul de fier al muncitorilor solidari le va dovedi însă zădărnicia acestei atitudini.

Atitudinea autorităților. Ele militarizează fabricile

Sâmbătă, 14 Aprilie, Comisiunea de tratative a ținut ședință la prefectura poliției în prezența prefectului. Aici s'a comunicat muncitorilor că direcțiunea municipală a stabilit patru categorii de întreprinderi în care nu se poate declara niciun caz de grevă. In aceste categorii intră uzinele și fabricile în care statul a făcut comenzi care trebue neapărat efectuate.

Grevele în aceste categorii de întreprinderi sunt interzise, iar dacă muncitorii refuză să intre în lucru în 48 de ore, sunt militarizați.

Delegația muncitorilor a fost înștiințată și de către Inspectorul Muncii.

Iată cum răspund autoritățile la cererile muncitorilor, care urmăresc să obțină un trai aproape omenesc — căci despre un trai chiar omenesc pentru muncitori nici nu poate fi vorba astăzi.

Instigatorii

Muncitorii au fost acuzați că fac grevă fiind instigați de către anumiți „agitatori" care sunt inspirați de motive politice. Neapărat există un instigator, dar acest instigator nu e altul decât foamea.

Prefectul a propus apoi o nouă întrevedere cu

patronii pentru a doua zi, Duminecă 15 Aprilie, în care a declarat că va susține să se acorde muncitorilor un spor de salariu de 20%. Or, și la această întrevedere patronii s'au arătat intransigenți, nevoind să acorde un spor mai mare decât 15%. Prefectul a amânat executarea militarizării până Miercuri.

Militarizarea

Muncitorii s'au adunat în aceeași zi pentru a căpăta răspunsul din partea delegației care a participat la tratative. Când sosi delegația și muncitorii aflară de denunțurile și uneltirile murdare ale patronilor, care urmăresc să zvârle în subteranele Jilavei sute de muncitori, strigăte de indignare și revoltă au cuprins întreaga sală.

Muncitorii sunt foarte agitați din cauza amenințării cu militarizarea. Ei sunt hotărîți să lupte și mai înverșunat. Ei văd clar că autoritățile sprijină pe patroni.

Intr'adevăr, când muncitorii au cerut un spor de salariu de 25%, prefectul i-a amenințat cu militarizarea...

Muncitorii au astfel încă o dovadă că statul capitalist nu este decât o unealtă în mâinile patronilor exploatatori.

9

1923

CUM AM TRAIT IN ANUL DIN URMĂ... CE AŞTEPTĂM DELA ANUL CE VINE *

Muncitorimea, cufundată în mizerie de patroni, a început să se trezească. Câteva momente din luptele muncitoreşti

Cum era firesc, lupta economică a muncitorimii s'a resimţit de pe urma teroarei politice. Legile Trancu-Iaşi au deschis seria atacurilor patronale pe tărâmul economic în ultimii ani...

Când însă, pe ici pe colo, muncitorimea trecea la ofensivă, făcând greve, statul se amesteca, lua partea patronilor — pe baza formulei de cauciuc, formulei foarte elastice: „în întreprinderile de utilitate publică dreptul de grevă este interzis" —, militariza pe muncitori şi pornea împotriva lor urgia sălbatică a administraţiei.

Ofensiva patronală

Aşa s'au petrecut de pildă lucrurile la Arad cu ocazia grevei celor 4.200 de muncitori care a avut loc acolo, când muncitorimea arădeană a fost silită să lucreze „sub impulsul baionetelor", când zeci de tovarăşi au fost zvârliţi în temniţă şi maltrataţi în chip oribil.

In vechiul regat, cu prilejul tratativelor dintre patroni şi muncitori cu participarea delegaţilor ministerului muncii, s'a constatat întotdeauna că patronii nu respectă legile Trancu şi că delegaţii ministerului iau întotdeauna partea patronilor.

* *„Socialismul" nr. 34 din 1 Mai 1923.*

Tot în vechiul regat s'a pornit în cursul acestui an ofensiva împotriva repausului duminecal, începând cu ziarul „Universul" şi continuând cu celelalte ziare. Dezorganizarea muncitorilor, lipsa de sprijin efectiv acordat greviştilor dela „Universul" au făcut ca şi repausul duminecal să fie pierdut pentru o mare categorie de muncitori.

Peste tot în regat legile Trancu, pe temeiul cărora au drept să funcţioneze sindicatele recunoscute juridiceşte, drept pe care autorităţile cu atâta greutate şi după ce pun atâtea condiţii il recunosc, il şi calcă în puţinele puncte care sunt favorabile pentru muncitorime.

In întreaga ţară întrunirile sindicatelor, sub fel de fel de pretexte, sunt interzise, deşi aceste sindicate sunt recunoscute de lege şi deci au dreptul de a activa.

La Bucureşti sindicatele ţin întruniri sub teroare şi cu participarea agenţilor de poliţie. Descinderi şi percheziţii, arestări şi maltratări, în bună parte provocate conştient ori inconştient de social-democraţi, iată tratamentul de care au avut şi mai au parte sindicatele în ultimul an sub oblăduirea guvernului liberal.

In întreprinderile statului, în special, muncitorii sunt încă şi mai rău trataţi.

La Regie întregul comitet al sindicatului roşu a fost concediat, deşi sindicatul era recunoscut juridiceşte.

La căile ferate se lucrează cu baioneta la spate. Muncitorul poate fi concediat oricând...

In aceste împrejurări oricine îşi poate închipui mizeria din cale afară de grea în care au ajuns muncitorii. Săptămâna engleză a fost pierdută peste tot, astfel încât se munceşte câte 10 şi 12 ore pe zi

și în acord, cu salarii ce nu corespund de fel scumpirii excesive a traiului.

Faptul că valuta n'are stabilitate, faptul că traiul se scumpește din zi în zi (numai în trei luni cu 100%) provoacă o permanentă lipsă de siguranță a zilei de mâine și agitație printre muncitori.

Contractele colective ce se încheie prevăd deacum salarii numai pe un interval de timp anumit, rămânând ca după două, trei luni să se facă o nouă revizuire a salariilor conform prețului pieței.

De aci va urma permanentizarea conflictelor muncitorești, cu atât mai mult cu cât patronii se arată tot mai încăpățânați când e vorba să dea satisfacție intereselor muncitorești.

Conflictele se vor ascuți, luptele se vor înverșuna, muncitorimea, împinsă de foamea crescândă, va deveni mai combativă în lupta împotriva capitalismului nesățios.

Inceputul îl vedem în Ardeal — în Ardeal unde teroarea și mai împovărătoare a făcut și mai chinuitoare mizeria muncitorilor.

Grevele muncitorilor forestieri din Valea Mureșului, greva din Timișoara sunt un semn că muncitorimea nu mai poate și nu mai vrea să rabde. Greva funcționarilor publici din tot regatul la fel.

Muncitorimea abrutizată de teroare timp de mai bine de doi ani a început să se miște, a început să se trezească.

Anul ce începe dela 1 Mai va fi anul luptelor de clasă...

10

1923

PARTIDUL COMUNIST DIN ROMANIA *
(SECȚIUNE A INTERNAȚIONALEI COMUNISTE)

Muncitori și muncitoare,

Intâi Mai sosește.

Ziua caldă de primăvară nu încălzește, fiți siguri, nici inima reacțiunii nici a patronului. Primăvara aceasta n'a adus o îmbunătățire a vieții muncitorimii. Ba noi și grele primejdii amenință traiul muncitorului și al țăranului din România. Luptele grele pe care le-a dus clasa muncitoare în cursul anului au făcut-o să-și recucerească în mai multe industrii ziua de 8 ore. Dar în multe altele patronii sug puterile de muncă ale muncitorilor până la 14 ore pe zi.

Supramunca zdrobitoare nu poate măcar garanta viața zilnică a muncitorimii.

Scumpetea traiului

A întrecut orice măsură această scumpete, provocată de clasa patronală și stat printr'o politică financiară mizerabilă și prin speculații desfrânate, care duce repede pe muncitor la o existență lamentabilă și sugrumătoare. La scumpete se mai adaugă

Impozitele

pe salariu precum și cele indirecte. Muncitorimea este astfel silită să ducă în spinare tot greul ruinei lăsate de războiul imperialist și de anarhia producției capitaliste.

* *„Socialismul" nr. 34 din 1 Mai 1923.*

Mizeriile actuale sunt însă mai greu de suportat de teama celor care ne mai amenință. Burghezia românească încă nu s'a cuminţit. Impinsă de capitalul Antantei, dânsa duce o politică de învrăjbire cu toţi vecinii ei.

Pace cu Rusia Sovietică

Nici până azi nu avem încă pace cu Rusia Sovietică. La un semn al marilor puteri imperialiste, statul român e gata să vă arunce drept carne de tun într'un nou război fratricid.

Faţă de această situaţie Intâi Mai trebue să vă găsească gata de luptă.

Partidul Comunist vă chiamă să părăsiţi fabricile-închisori, atelierele negre, uzinele asurzitoare şi şantierele murdare.

Vă chiamă pe toţi, fără deosebire, la o demonstraţie de forţă care să domolească avântul duşmanilor noştri.

Tovarăşi muncitori,

Fiecare din voi este pradă uşoară a patronului hrăpăreţ şi a statului reacţionar. Dar nu uitaţi că în ziua de Intâi Mai nimeni dintre noi nu este singur.

Zeci de milioane de muncitori,

în ziua aceasta, întorc spatele întreprinderilor de care sunt încătuşaţi, scuturându-şi lanţurile şi ridicând pumnul ameninţător către burghezia tremurândă.

Uniţi-vă cu muncitorimea din toate ţările.

Sfidaţi ameninţările patronului, fiţi solidari. Părăsiţi munca şi strângeţi rândurile!

De peste doi ani Partidul Comunist face toate

sforţările pentru a strânge toată muncitorimea într'un singur front de luptă împotriva atacurilor patronale. Din nefericire spărgătorii şi trădătorii din fruntea unora din organizaţiile muncitoreşti se opun cu îndărătnicie oricărei încercări de a crea *frontul unic.*

Frontul unic

Arătaţi voi voinţa voastră de luptă unită. Impotriviţi-vă oricărei încercări de a sabota sforţările clasei muncitoare de a se uni în luptă.

Priviţi la burghezie: ea îşi organizează de pe acum cadrele pentru războiul civil. Sub masca antisemitismului huliganic se formează o

Armată fascistă

împotriva proletariatului. Răspundeţi acestor provocări prin unitatea frontului vostru.

Profitând de puterea baionetelor ei, burghezia desăvârşeşte legislaţia antimuncitorească, făcând o Constituţie reacţionară şi un Cod al Muncii care înrăutăţesc încă şi mai mult legile de până acum, punând organizaţiile sindicale la bunul plac al poliţiei. Siliţi pe agenţii poliţiei din rândurile voastre, pe social-democraţi, să dea jos măştile ori să înceteze serviciile lor ruşinoase. Siliţi-i să lupte pentru, iar nu împotriva unităţii frontului muncitoresc.

Strânşi împreună în demonstraţii numeroase, nu uitaţi pe cei cari şi azi zac în închisori, victime ale patronatului răzbunător. Cuceriţi eliberarea martirilor voştri.

Aşa vă chiamă la luptă Partidul Comunist.

Eşiţi cu toţii. Niciunul să nu dea braţul inamicului de clasă.

Intâi Mai să triumfe!

Să cucerim ziua de 8 ore!
Să ne împotrivim scumpirii traiului!
Jos codul reacționar al muncii!
Jos impozitele împovărătoare!
Jos fascismul huliganic!
Trăiască Frontul Unic al Muncitorimii!
Vrem libertate pentru martirii noștri, vrem amnistia generală!
Vrem pace cu Rusia Sovietică!
Vrem încetarea războaielor, pace adevărată în lume și pace cu vecinii noștri!
Trăiască revoluția mondială!

11

1923

BANII ENGLEZEȘTI ȘI PRIETENIA ROMÂNEASCĂ *

Ideea „frontului unic" anglo-român pe tărâmul economic, idee lansată cu prilejul conferinței dela Lausanne, pare să facă de astădată un mare pas spre înfăptuire.

E vorba de împrumutul englez de 6 milioane lire, care, zice-se, s'ar fi și încheiat. Guvernul englez ar fi ratificat și dânsul convenția încheiată între delegații guvernului român și aceia ai unui grup din marea finanță engleză.

Condițiile împrumutului sunt prea interesante ca să nu le redăm și aci: „Pentru primele 4 milioane lire ale împrumutului român, România se obligă

* „Socialismul" nr. 36 din 6 Mai 1923.

să-și comande în Anglia toate materialele necesare căilor sale ferate.

Uzinele «Reșița» vor înghiți o bună parte de capital englez, cu alte cuvinte vor intra în sfera intereselor acestui capital, iar terenurile petrolifere din cuprinsul întregii țări care nu au fost încă descoperite vor trece din momentul descoperirii lor în monopolul exploatării engleze. Drept recompensă, Anglia pune la dispoziția României ca sumă necesară plății materialelor 4 milioane de lire sterline, ele urmând să fie amortizate în timp de 45 de ani.

In cazul când România primește toate condițiile enumerate mai sus, i se va mai acorda un împrumut de 2 milioane de lire, pe care le va putea folosi la acoperirea datoriilor interne".

Trebue remarcat că printre aceste „datorii interne" sunt acelea provenite în cea mai mare parte de pe urma cheltuelilor militare din timpul războiului.

Imprumutul este salutat de către presa Antantei ca cel mai important și mai fericit eveniment al „prieteniei anglo-române".

La baza acestei prietenii zac, însă, cu totul alte lucruri.

„Generozitatea" aceasta a finanței engleze nu e deloc „altruistă". Proletariatul român va fi chemat, desigur, mâine să plătească „gloaba" acestei generozități, deaceea el trebue să știe despre ce e vorba, ca să se poată apăra la vreme.

Baza „generozității" economice este de ordin pur politic. Iar această bază a fost demascată de către un ziar american. In ea e vorba de acordarea de către România a dreptului ca Anglia să-și creeze două baze navale pe coasta dobrogeană a Mării Negre.

Dacă ar fi să ascultăm explicațiile oficialității

engleze în această privință, atunci intenția Angliei nu ar fi decât „apărarea statelor balcanice".

O privire aruncată asupra hărții este suficientă ca această „foaie de viță" a nevinovăției imperialismului englez să cadă. Lordului Curzon îi pasă tot atât de puțin de statele balcanice, după cum îi pasă de puțin lui Wilson de autodeterminarea popoarelor asuprite.

In realitate, cele două baze navale trebue să asigure imperialismului englez stăpânirea asupra Mării Negre și mai ales asupra sudului Rusiei.

Goana după petrolul Rusiei, al României, al Turciei, precum și asigurarea unui drum pe uscat spre Indii fac necesară „protecția" — pe românește subjugarea — statelor balcanice, a sudului Rusiei, a Caucazului și a Asiei Mici.

Aceste intenții pur imperialiste constitue baza frontului unic economic anglo-român, iar împrumutul actual de 6 milioane face din chestiunea aservirii poporului muncitor român față de capitalul englez o chestiune de arzătoare actualitate.

Nu trebue să ne înșelăm însă asupra urmărilor acestui pericol. El nu constitue numai un nou jug economic, el nu constitue numai o întărire a imperialismului englez, dar el poate însemna mâine un nou război pentru poporul român întru apărarea intereselor imperialismului englez.

Grecia stă înaintea ochilor ca o pildă vie.

Poporul muncitor român să ia aminte.

12

1923

LA LUPTĂ, PE FRONTUL PRESEI PROLETARE*

Am vorbit în nenumărate rânduri de enorma importanță a presei muncitorești în luptele proletariatului. Dacă reluăm iar această chestiune, aceasta este pentrucă în actuala fază a luptei dintre capital și muncă e nevoie ca fiecare muncitor să înțeleagă că victoria fiecărei lupte dela cea mai neînsemnată până la cea mai importantă depinde în mod hotărît de felul în care cauza lui e apărată de presa sa.

Dece e astăzi mai importantă ca oricând

chestiunea presei?

După cum se știe, toate instituțiile orânduirii capitaliste sunt antimuncitorești. Modul de producție capitalist se bazează pe exploatarea masselor largi ale proletariatului. Aceasta este baza orânduirii capitaliste. Această asuprire nu se realizează însă numai în cadrul relațiilor economice cu proletariatul, ci și — mai ales — pe cale ideologică.

Cu cât muncitorimea e mai inconștientă, cu atât e mai ușoară acțiunea de exploatare a capitalismului.

Muncitorimea trebue să se apere în mod energic împotriva acestor încercări. Mai ales azi, când cel mai mare izvor al puterii capitalismului constă tocmai în faptul că majoritatea proletariatului este pătrunsă de ideologia burgheză și nu se poate desrobi tocmai din această cauză.

* *„Socialismul" nr. 36 din 6 Mai 1923.*

In lupta noastră este deci de o importanţă de prim rang ca muncitorimea să fie educată într'o ideologie nouă, într'o ideologie proletară.

Forţele noastre ar creşte într'un mod neînchipuit dacă muncitorul ar înţelege că eliberarea sa nu e cu putinţă în cadrul alcătuirii actuale.

Acest ţel, ţelul lămuririi şi educării proletariatului, îl urmăreşte presa muncitorească.

Ce importanţă are „Socialismul" pentru noi ?

Proletariatul român nu dispune decât de un singur organ de luptă, „Socialismul". Nu se poate închipui un muncitor care să nu citească „Socialismul".

„Socialismul" nu este proprietatea unui om oarecare, el este proprietatea întregii muncitorimi. Fiecare cuvânt al „Socialismului" este scris în interesul muncitorimii.

„Socialismul" stă la pândă pentru a descoperi fiecare atentat care se pregăteşte împotriva clasei muncitoare şi indică în acelaş timp modul de apărare.

El demască toate greşelile şi lipsurile maşinăriei capitaliste şi arată că revoluţia e în mers. Iar în această revoluţie muncitorimea are rolul principal. Entuziasmul, conştiinţa de clasă şi hotărîrea de luptă a muncitorimii grăbesc această revoluţie, în schimb însă, nepăsarea, inconştienţa o încetinesc şi o îndepărtează.

Deaceea presa muncitorească trebue sprijinită în mod energic.

Dreptul la întrunire există numai pe hârtie, chiar conferinţele educative ne sunt interzise de poliţie.

Presa burgheză este unul din cei mai mari duşmani ai noştri prin aceea că ea stă în slujba asupritorilor muncitorimii. Noi dispunem numai de puţine arme, şi printre acestea e presa noastră. Pe ea trebue s'o întărim şi s'o împrăştiem, dacă vrem să terminăm lupta noastră în mod victorios.

Cu cât „Socialismul" va avea mai mulţi cititori în rândurile muncitorimii, cu atât mai mulţi luptători vom avea.

Cititori, abonaţi-vă, faceţi subscripţii !

Fiecare proletar conştient trebue să-şi facă datoria faţă de „Socialismul". Datoria aceasta constă în procurarea de noi abonaţi, de noi cititori, în intensificarea agitaţiei în folosul presei, în strângerea de donaţii pentru întărirea „Socialismului". Ţelul cel mai apropiat trebue să fie ca „Socialismul" să apară cât mai curând zilnic.

Proletari ! la muncă ! Abonaţi, citiţi şi împrăştiaţi ziarul nostru. Grija noastră să fie: „când poţi face azi un abonat, n'o lăsa pe mâine".

Dacă fiecare muncitor conştient şi-ar face datoria aşa cum îi dictează interesele, atunci muncitorimea română ar putea saluta în curând „Socialismul" său zilnic.

13

1923

DOI ANI DELA AFILIEREA LA INTERNAŢIONALA A III-A *

Azi se împlinesc doi ani de când partidul luptei de clasă al proletariatului din România, intitulat Partid Socialist, s'a afiliat *Internaţionalei a III-a*, schimbându-se în Partid Comunist.

Cu toate că massele erau mult mai însufleţite, cu toate că muncitorimea aştepta înfrigurată împlinirea idealului revoluţionar, totuşi, conducerea şi conducătorii fiind nehotărîţi, lipsiţi de simţul realităţii şi ei înşişi nelămuriţi, zădărniceau organizarea şi dezvoltarea educaţiei politice pe care massele nu puteau să le aibă dintr'odată.

In aceste împrejurări burghezia, simţind slăbiciunea conducerii, a avut timpul să se întărească şi să înceapă cea mai grozavă prigoană împotriva organizaţiilor muncitoreşti. Puşcăriile erau larg deschise pentru a ne primi. Brutalitatea autorităţilor nu mai cunoştea nicio margine, mergând până la asasinat.

Cele mai mici libertăţi cetăţeneşti erau desfiinţate pentru muncitori.

In această grea situaţie, la 8 Mai 1921, partidul şi-a deschis congresul în camerele redacţiei „Socialismului", continuând apoi în sala partidului ce fusese până atunci ocupată milităreşte.

Burghezia pregătea o cursă josnică împotriva mişcării, şi zbirii ei aflaţi în posturi de miniştri nu s'au dat înlături dela nicio infamie, dela nicio ticăloşie.

* „Socialismul" nr. 38 din 13 Mai 1923.

Delegaţii din toată ţara veniseră hotărîţi să prezinte voinţa masselor muncitoare, care cereau — după cum ceruseră cu un an înainte, fără ca conducătorii să le înţeleagă — imediata afiliere la Internaţionala Comunistă.

La 11 Mai 1921, în mijlocul celui mai viu entuziasm, înlăturând glasurile ce urmăreau amânarea congresului şi a afilierii pentru ca dezorganizarea să paralizeze şi mai departe acţiunea partidului, dispreţuind ameninţările neruşinate ale ministrului de interne, ciocoiul Argetoianu, şi îmbărbătând pe câţiva mai timizi, congresul, ca un singur om, exprimând dorinţa lui şi voinţa masselor, a afiliat partidul Internaţionalei a III-a.

A doua zi, la 12 Mai, din ordinul guvernului toţi congresiştii care votaseră afilierea au fost arestaţi chiar în sala congresului şi duşi la închisoarea Văcăreşti. Printre ei se aflau şi cinci deputaţi. Iar după aproape nouă luni, când a început procesul celor trei sute, în care erau şi congresişti arestaţi, acuzarea, reprezentată de un avocăţel ce lua minciuna drept inteligenţă şi obrăsnicia drept capacitate, nici n'a îndrăsnit să pomenească adevăratul motiv al arestării în plin congres al membrilor lui.

Azi, în faţa teroarei albe a burgheziei, Partidul Comunist merge ferm pe drumul ales cu chibzuinţă, fiind mereu în fruntea luptei de clasă, el simte în jurul lui întreaga muncitorime conştientă, care n'a putut fi rătăcită o clipă măcar de nenorociţii noştri social-democraţi. Azi, după doi ani dela afiliere, massele largi muncitoare se îndreaptă spre singurul partid ce le apără interesele, spre Partidul Comunist, partidul muncitorilor manuali şi intelectuali, dela oraşe şi dela ţară, care în unire cu toate par-

tidele comuniste din lume, formând Internaţionala Comunistă, luptă să dărâme regimul de jaf, exploatare şi asasinat.

———★———

14

1923

SPRE RAZBOIUL CU RUSIA *

Alianţa cu Polonia

Nunta dela Varşovia s'a isprăvit. Reacţiunea marilor financiari români s'a pupat bot în bot cu reacţiunea marilor proprietari de pământ din Polonia. Ciocoimea românească şi şleahta polonă au încheiat târgul. Rodul îmbrăţişărilor lor este o alianţă militară împotriva Rusiei Sovietice. Terenul pentru viitorul război împotriva Rusiei este deci perfect netezit.

Alianţa este — fireşte — „defensivă". Neruşinarea imperialiştilor contrarevoluţionari nu este niciodată destul de mare pentru a spune drept în faţă muncitorimii şi ţărănimii sărăcite că ducerea lor la măcel este pecetluită. Toate războaiele burgheziei au fost, cică, „războaie defensive", după cum ştie orice bun patriot. In orice conflict imperialist ştiţi bine că întotdeauna celălalt este atacatorul.

Alianţa împotriva Rusiei Sovietice este încheiată definitiv.

La drept vorbind ea a fost încheiată încă de pe timpul ministeriatului de externe al lui Take Ionescu, sub guvernul Averescu. Diferenţa însă era că faţă de desfăşurarea de forţe a Sovietelor şi faţă de intrigile dintre statele burgheze, niciunul din cei doi contractanţi nu prea se simţea obligat să-şi respecte semnătura. Acum alianţa este însoţită de tratative serioase între experţii militari şi pecetluită prin îmbrăţişarea generală a reacţiunilor poloneză şi română unite.

S'au pupat la Varşovia hohenzollernul nostru cu „tovarăşul" social-democrat Pilsudski, membru al Internaţionalei Socialiste din Hamburg, şi cu noul preşedinte al Poloniei, s'au pupat guvernele lor, mânjite amândouă cu sângele muncitorilor pe care l-au vărsat în valuri, dar s'au pupat şi... „democraţiile" poloneze şi româneşti. Urlă de bucurie presa „democrată" de dragul înţelegerii tâlhăreşti făcute pentru a lovi Rusia Muncitoare. Ba „Adevărul" se bate cu pumnul în piept, cerând iertare guvernului pentrucă a îndrăsnit, pe vremuri, să fie contra alianţei cu Polonia.

A uitat deodată presa perfidă care-şi spune democrată că Brătianu este „hoţul de urne", „falsificatorul voinţei poporului" etc. El a devenit deodată nu numai prim-ministru, ci „cancelarul" care reprezintă „democraţia" românească.

Alături de îmbrăţişările Internaţionalei a II-a cu hohenzollernii României avem şi sărutările de mână ale „democraţilor" polono-români cu reacţiunea asasină a ambelor ţări. Aşa toată burghezia se strânge împotriva muncitorimii din Rusia, cum toată se strânge împotriva proletariatului revoluţionar din ţară.

Şi pentru noi există Polonia. Există milioane de muncitori şi ţărani batjocoriţi şi sărăciţi de alianţa social-democrată imperialistă din fruntea Poloniei, există marile şi puternicele organizaţii comuniste,

* *„Socialismul" nr. 52 din 1 Iulie 1923.*

ilegale din cauza reacţiunii, dar victorioase în organizaţiile muncitoreşti şi în alegeri; există citadela din Varşovia, Jilava poloneză, unde zac unii dintre cei mai buni tovarăşi şi prieteni de ai noştri.

Şi pentru noi există alianţa polono-română. Sunt aliate partidele comuniste de acolo şi de aici în aceeaşi Internaţională Comunistă, care va doborî imperialismul polono-român.

Sunt aliate massele muncitoreşti polono-române sub acelaş steag roşu.

De alianţa aceasta vor tremura stăpânii, oricât ar vrea ei azi să sperie uriaşul popor sovietic victorios...

Alianţa noastră trebue să dărâme alianţa lor.
Să oprim războiul împotriva Revoluţiei Ruse.

15

1923

CONSILIUL „REŞIŢEI" *

Învăţăminte pentru muncitori

Sunt în amintirea tuturor luptele politice date înăuntru şi în afara parlamentului pe chestiunea uneia din cele mai mari întreprinderi capitaliste dela noi: societatea „Reşiţa". Fiecare din coteriile[1] noastre stăpânitoare căuta să „naţionalizeze" această societate — în bună limbă românească, căuta să-şi înfrupte cât mai gras partizanii din veniturile acestei întreprinderi, stoarse de pe urma exploatării nemiloase a muncitorilor înfometaţi...

* „*Socialismul*" *nr. 52 din 1 Iulie 1923.*

Azi ziarele publică un comunicat al acestei societăţi care anunţă constituirea consiliului de administraţie. Cu toate că societatea a început în primul rând cu miile liberalilor, în fruntea acestui consiliu figurează d-l C. Argetoianu în proprie persoană. După el d-l Mişu Cantacuzino. Apoi urmează câteva codiţe liberale, nu din cele mai marcante, ca să nu demaşte situaţia. Conform legii respective, guvernul îşi are asigurat dreptul de a-şi numi încă 4 reprezentanţi ai săi.

O luptă surdă se duce în jurul locului de comisar al guvernului între d-l Mişu, ministrul palatului, Barbu Ştirbey, administratorul domeniilor şi Mihail Ferekide, lacomul politician liberal.

Dar adevăratul conducător va fi faimosul d-l Adalbert Veith, ale cărui uneltiri au fost demascate la timp prin presă.

Muncitori, iată cum ajunge industria în mâinile clicilor politice, iată cum aceste clici, după ce se hărţuesc pentru împărţirea prăzii, cad la urmă la înţelegere. Iar platnicul şi cel veşnic păcălit rămâne muncitorul. Pentru rodul muncii lui se dau lupte între trântori şi tot pentru rodul neplătit al muncii lui se face împăcarea trântorilor.

*
* *

Dar mai e un învăţământ de tras din citirea atentă a comunicatului „Reşiţei". Intre cei mai puţin de 20 membri ai consiliului „Reşiţei" se află, pe lângă politicienii români amintiţi, d-nii Mauriciu Blank, Oscar Kaufman, apoi 2 financiari din Londra, 2 din Viena şi 1 din Paris.

O adevărată internaţională. Şi cu adevărat o internaţională a capitalului financiar, care cuprinde în sânul său, într'o dulce înfrăţire, reprezentanţi de toate neamurile, din state amice şi neamice, fără deosebire.

Vajnicii naţionalişti, care de ochii lumii lesne crezătoare duc lupte naţionale împotriva străinilor de neam şi de lege, se înfrăţesc cu ei pentru împărţirea fructelor muncii poporului muncitor. Toată campania lor şovinistă nu ţinteşte decât pe de o parte la ameţirea, înşelarea muncitorilor asupra adevăratelor lor interese de înfrăţire internaţională, la învrăjbirea lor pentru a fi mai uşor încălecaţi, pe de alta la executarea unui şantaj ordinar asupra capitaliştilor străini.

Muncitorii să ia aminte. Şi ei trebue să se unească între ei, fără deosebire de rasă ori neam. Numai astfel îşi vor cuceri o viaţă mai omenească pentru ziua de azi şi desrobirea definitivă pentru ziua de mâine.

16

1923

IMPOTRIVA SCUMPETEI ŞI A SPECULEI *

**Partidul Comunist din România
către muncitori, ţărani, funcţionari
şi populaţia nevoiaşă !**

Valul nebun de exploatare până la sânge acoperă întreaga ţară. Fiecare ceas aduce o nouă scumpete. In fiecare zi o nouă bucată de pâine este smulsă dela gura muncitorului, a nevoiaşului. Azi se urcă preţul

* *„Socialismul" nr. 53 din 5 Iulie 1923.*

pâinii, mâine al cărnii, al ouălor, al lemnelor. Haine şi încălţăminte nu se mai pot cumpăra. Dar aceasta nu este nimic faţă de scumpetea ce se va abate asupra muncitorimii şi sărăcimii din ţară odată cu apropierea iernii.

Scumpetea este arma cu care burghezia taie adânc în carnea voastră. Impozitele supraomeneşti şi sporirea orelor de muncă mai pretutindeni au umplut burţile patronale, dar nu le-au săturat. Nu luaseră încă ultima voastră bucăţică de pâine şi ultima zdreanţă de pe voi, iată-i deci că se reped ca câinii turbaţi să muşte unde mai pot. Urcarea nebunească a preţurilor este mijlocul sigur prin care tot salariatul este silit să muncească din răsputeri, ba chiar mai mult decât înainte, primind în schimb mult mai puţin. Urcarea preţurilor, scumpetea fără seamăn sunt în realitate o scădere fără seamăn a salariului real şi o mărire extraordinară a câştigurilor capitaliste.

In fruntea exploatatorilor stă statul. Statul burghez, statul ciocoilor nu e decât unealta cu care vi se taie în carne. Prin salariile de foame date funcţionarilor lui, prin urcarea tarifelor căilor ferate, prin preţul de speculă al produselor monopolurilor, prin impozite indirecte asupra alimentelor şi obiectelor de primă necesitate, precum şi prin prăbuşirea leului la 2—3 parale aur, statul jefueşte zilnic populaţia muncitoare. Prin cheltuelile pentru armată, jandarmerie şi poliţie vă fură mereu cu taxe şi impozite din puţinul pe care-l mai primiţi.

Până când veţi mai răbda aceste tâlhării ? Mizeria la care aţi ajuns nu este încă destul de mare ? Dela cine aşteptaţi un ajutor dacă nu vă ajutaţi voi înşivă ?

Partidele burgheze nu pot și nu vor să ajute. Nu uitați promisiunile cu care liberalii v'au mințit spre a veni la guvern.

V'au promis viață ieftină și v'au dat impozite mărite și scumpirea întreită a traiului. In acelaș timp burghezia caută să înnăbuşe orice mişcare de revoltă. Ea loveşte cu furie Partidul Comunist, singurul care luptă cu îndârjire pentru eliberarea clasei exploatate de sub cisma burghezo-ciocoiască.

Muncitori, salariați, țărani,

Burghezia ne dă numai lovituri și foame. Să ne ajutăm noi singuri!

Inainte, la luptă împotriva exploatării!

Strângeți rândurile voastre!

Burghezia voieşte să vă despartă unii de alții. Vă spune că grevele muncitoreşti scumpesc traiul. — Minciună. — Sunt ani de zile de când n'a fost grevă, și tocmai deaceea patronii și ciocoii, nesperiați de puterea muncitorească, au organizat pe față exploatarea cea mai groaznică. Greva nu produce scumpetea, ci este urmarea inevitabilă a scumpetei ca mijloc de apărare a muncitorului înfometat.

Vi se spune că mişcarea funcționărească dezorganizează statul și scumpeşte traiul. — Minciună. — Funcționarii muncesc pentru salarii de foame. Micile sporuri sunt adevărate batjocuri. Se dă un leu spor și se iau trei prin scumpete. Mişcările funcționăreşti sunt rodul desnădejdei și al mizeriei. Vi se spune că țăranul scumpeşte pâinea. — Minciună. — Țăranul a ajuns să nici nu mai pună grâu, căci tot câştigul îl fură banca speculantă, marele cerealist, statul prin impozite și boierul pentru plata pământului.

Ajunge atâta minciună!

La luptă pentru o viață mai omenească!

Organizați, mergeți la întruniri și manifestații împotriva scumpetei și arătați burgheziei puterea voastră!

Cuceriți salarii la înălțimea scumpetei!

Jos cu impozitele pe salariu și cele indirecte!

Jos războiul și cheltuelile militare nesăbuite, jos cheltuelile pentru jandarmerie și Siguranță!

Cereți statului *să întrebuințeze aceşti bani pentru ieftinirea vieții!*

Să se dea alimente și îmbrăcăminte ieftine tuturor salariaților și nevoiaşilor!

Să se dea hrană gratuită copiilor de şcoală ai salariaților!

Luptați pentru sfaturi de fabrică, pentru controlul producției și stăvilirea câştigurilor nebuneşti!

Jos comisiile interimare numite de guvern, care susțin specula și dezorganizarea în comune!

...Luptați pentru înfrângerea regimului de speculă, înfometare prin scumpete, teroare guvernamentală, fascism și pregătiri războinice pe spinarea muncitorimii!

Luptați pentru ca voi muncitori, salariați și țărani să luați puterea politică spre a aduce pace, pâine ieftină și viață asigurată!

———★———

17

1923

AGITAȚIA TINERILOR MUNCITORI *

UN MANIFEST AL CERCULUI BUCUREȘTI (U.T.S.)

Către ucenicii și ucenicele din Capitală

Tovarăși și tovarășe,

Scumpetea crește pe fiecare zi. Incepând cu pâinea și până la îmbrăcăminte, toate au prețuri așa de mari încât noi, muncitorii, nici nu ne putem apropia de ele.

Prin scumpirea lucrurilor de primă necesitate capitaliștii au posibilitatea să ne scadă salariile, băgând în punga lor un câștig mai mare. Dar prețurile urcându-se iar salariile noastre rămânând aceleași puterea noastră de a cumpăra e din ce în ce mai mică. Cu aceiași bani cumpărăm mai puține lucruri.

Deci ne hrănim din ce în ce mai prost.

Ciocoilor noștri nu le pasă de aceasta. Scumpetea care scade salariile noastre mărește mai mult pântecele lor, umflă mai mult pungile negustorilor.

Tovarăși și tovarășe,

Cei care au datoria și vor lupta contra acestei scumpiri suntem noi, muncitorii, care ducem greul.

Tovarășii noștri vârstnici, aduși la disperare, caută să-și îmbunătățească viața. Ce facem noi ucenicii ?

Salariile nici nouă nu ne ajung. Fie că trebue să dăm mamii pentru întreținerea casei, fie că noi singuri, în lipsa altuia, trebue să întreținem o familie.

Afară de aceasta suntem bătuți, înjurați, în loc de a fi puși să învățăm meseria suntem întrebuințați pentru serviciile personale ale meșterilor.

Suntem puși să cărăm greutăți mari, peste puterile noastre...

In lupta contra ciocoilor, ce ne înrăutățesc viața, nu încape deosebire de vârstă. Mizeria și suferința ne unesc.

Dela „Lemaître" au fost dați afară 600 de muncitori pentrucă au cerut reprimirea în lucru a 4 tovarăși concediați. Alături de ei sunt 60—100 de ucenici. Aceștia trebue ajutați de noi !

Subscrieți pe listele de ajutoare !

Pentru ca lupta voastră să aibă reușită, e nevoie de organizare și unire. Intrați în sindicatele voastre de breslă, înscrieți-vă în Cercul „Tineretul Socialist". Unire între muncitorii vârstnici și cei tineri.

Veniți la întrunirile contra scumpetei organizate de Comisia Locală.

In front unic cu muncitorii vârstnici noi trebue să luptăm pentru :

Incetarea bătăilor și a corvezilor grele.

Să se micșoreze cheltuelile pentru armată și Siguranță, pentru a se da muncitorilor un trai mai bun.

Hrană gratuită pentru copiii de școală, taxe reduse.

Răspundeți întotdeauna la chemările Cercului „Tineretul Socialist."

Citiți și răspândiți ziarul „Tineretul Socialist".

———★———

* *„Socialismul" nr. 53 din 5 Iulie 1923.*

18

1923

UNIUNEA MUNCITORILOR IN FIER, METAL
ŞI CHIMICE DIN ROMANIA
SECRETARIATUL REGIONAL DIN VECHIUL REGAT

APEL CĂTRE TOŢI MUNCITORII DIN VECHIUL REGAT *

Tovarăşi muncitori,

In momentul când aceste rânduri vă apar sub ochi, peste 5.000 (cinci mii) de muncitori metalurgişti se găsesc în luptă dârză cu asociaţia patronală — zicem asociaţia patronală pentrucă nu mai e vorba de patronii izolaţi, ci de toţi patronii din industria metalică, ce şi-au dat mână să înfrângă cu orice preţ muncitorimea metalurgistă şi organizaţiile sale.

Peste 5.000 de fraţi de-ai noştri au fost zvârliţi pe stradă în Sibiu, Braşov, Tg. Mureş, iar acum sistemul s'a întins şi în vechiul regat. După cum ştiţi la fabrica Lemaître, lock-outul, acest brigandaj împotriva clasei muncitoare, a devenit sistem practicat de către patroni fără nicio teamă de răspundere în faţa legii Trancu-Iaşi, pe baza căreia însă sute de muncitori au fost băgaţi în ocne când şi-au cerut un gologan adăugire la salariu, sau respectarea demnităţii lor...

Fraţii voştri în luptă nu au decât o singură speranţă, şi acesta este sprijinul vostru. Către voi se îndreaptă strigătul lor de ajutor. Lupta lor e lupta voastră. Nu primiţi să vă faceţi călăii fraţilor voştri

* *„Socialismul" nr. 54 din 8 Iulie 1923.*

înlocuindu-i în lucru. Daţi-le tot sprijinul vostru moral şi în special asiguraţi-le pâinea copiilor şi familiilor lor. Fiecare sumă, oricât de mică ce o veţi da, va aduce uşurarea durerii şi a foamei în căminul unui muncitor zvârlit din fabrică. Cu cât veţi da mai mult şi mai repede ceva din micile voastre salarii, cu atât veţi grăbi mai repede victoria fraţilor voştri, victorie care nu e numai a lor, ci a voastră însivă.

SECRETARIATUL REGIONAL
DIN VECHIUL REGAT

———★———

19

1923

VREM PÂINE *

Acest strigăt străbate astăzi dela un capăt la celălalt al ţării.

Nevoia după pâine nu e însă ceva nou, ea dăinueşte demult la muncitorimea din România. Cu excepţia unui timp foarte scurt în a doua jumătate a anului 1919 şi în prima jumătate a anului 1920, când muncitorimea orăşenească şi industrială în genere, mulţumită avântului de pe atunci al organizaţiilor ei sindicale şi politice, a putut să-şi îmbunătăţească în mod ceva mai simţitor condiţiile de trai, muncitorimea din România a simţit încontinuu lipsa pâinii. După reprimarea sângeroasă a grevei generale din Octombrie 1920 şi după distrugerea brutală a organizaţiilor muncitoreşti, burghezia din România s'a aruncat ca lupul flămând asupra oii şi a întărit exploatarea muncitorimii, numărul orelor de muncă a fost mărit, salariile au fost micşo-

* *„Socialismul" nr. 55 din 12 Iulie 1923.*

rate, alimentele şi îmbrăcămintea s'au scumpit, dările către stat şi comună au fost mărite. Rănită, sângerândă, dezarmată, muncitorimea din România a primit noile condiţii de muncă impuse de patroni şi n'a putut reacţiona în faţa exploatării clasei stăpânitoare.

Astăzi, însă, ulciorul este în ajun de a se sparge. Nevoia şi mizeria masselor muncitoreşti au ajuns atât de departe, încât, dela un capăt la altul al ţării, strigătul după pâine răsună din ce în ce mai tare. Noi avem oglinda acestei situaţii materiale a muncitorimii din ţară în „Socialismul", care, mai mult ca celelalte ziare muncitoreşti din ţară (ziarele burgheze nici nu amintesc de aşa ceva), dă la iveală viaţa de vită de muncă a producătorilor tuturor avuţiilor din blagoslovita ţară românească.

Dela un capăt la celalalt al ţării toate categoriile de salariaţi se agită. Nu există o breslă care să nu se mişte, care să nu înainteze cereri patronilor şi care, la caz de nevoie, să nu meargă şi la grevă.

Şi cât de mare e nevoia şi cât de îndreptăţită e agitaţia muncitorilor o arată cerinţele lor: 75% urcare de salariu cer brutarii din Ploeşti, 80% urcare cer metalurgiştii din Galaţi, 50% obţin muncitorii dela „Arta lemnului", 45% obţin muncitorii dela mina Cozla, în urma arbitrajului direct al ministerului muncii, pentru maximum 30 lei pe zi trebue să muncească femeile dela regia din Timişoara, cu 16 lei pe zi trebue să trăiască „copilele făuritoare de milioane" pentru stăpânii fabricii „Stela", 30 lei pe zi este salariul obişnuit primit de cei 1.200 muncitori berari din Bucureşti, pentru 70 lei pe zi stau încovoiaţi timp de 12 ore croitorii dela Focşani etc. etc.

Cât de mare este mizeria, cât de stors şi supt este trupul muncitorului din România, cât de nehrănit este copilul muncitorului, nevoit să ceară o urcare de salar de 80% şi căruia înşişi reprezentanţii patronilor îi acordă o urcare de 50% ! Cât de bolnavă şi nenorocită este mama care trebue să muncească o zi întreagă pentru 30 lei, când untura e 80—90 de lei kilogramul, carnea 30 lei, pâinea neagră 5 lei.

Iată motivele agitaţiei de astăzi şi ale „răzvrătirii" de mâine contra „ordinei" capitaliste.

Iată motivele organizării în sindicate şi existenţa partidelor comuniste „bolşeviste".

Agitaţiile muncitorimii şi strigătele ei după pâine sunt unele din formele luptei clasei muncitoare, ele constitue astăzi lupta însăşi. Această luptă spontană şi firească a muncitorimii trebue să fie susţinută de toate organizaţiile muncitoreşti, de tot ce e muncitor, şi toate străduinţele noastre trebue depuse în această direcţie, de a organiza atât economiceşte, în sindicate, cât şi politiceşte, în partid, muncitorimea oraşelor şi satelor din România.

Căci agitaţiile muncitorimii nu se vor termina azi, mâine, chiar dacă cererile lor de astăzi vor fi satisfăcute în parte sau în total.

Scăderea leului românesc faţă de monetele străine, nevoile „statului", care nu pot fi satisfăcute decât prin noi biruri directe şi mai ales indirecte, vor aduce în curând o nouă scumpire a traiului, şi muncitorimea se va afla în noi condiţii rele de trai.

Această scumpire a traiului prin urcarea preţurilor alimentelor de primă necesitate şi a îmbrăcămintei este tolerată de către guvernanţii acestei ţări, care guvernanţi nu sunt altceva decât reprezentanţii clasei exploatatoare, compusă din comercianţi şi fabricanţi, bancheri şi mari proprietari de pământ şi păduri.

Scumpirea continuă a traiului face parte din sistemul de exploatare al burgheziei, din sistemul ei de îmbogăţire.

In contra acestui sistem muncitorimea trebue să lupte acum necontenit, cu mijloace din ce în ce mai multe, mai variate şi mai perfecţionate, atât pe terenul economic cât şi pe cel politic.

Iată dece, alături de strigătul masselor „vrem pâine", să răsune mereu strigătul nostru: „Frontul unic al muncitorimii din România! Frontul unic al muncitorimii din întreaga lume! Ingroşaţi rândurile organizaţiilor voastre, muncitori...!

—★—

20

1923

CONGRESUL SINDICAL *

La Cluj — pare-se — se vor aduna delegaţii muncitorilor din întreaga ţară în congres sindical general. Se vor aduna cu toţii pentru a trece în revistă un an şi mai bine de activitate a unei mişcări unite, unite anul trecut la Sibiu. Vor vedea care au fost roadele unificării organizaţiei, care a fost munca centrelor sindicale şi care au fost luptele pe care le-a dat muncitorimea în acest timp.

Congresul va trage învăţătură din luptele pe care le-a înfruntat şi va chibzui asupra mijlocului de a se opune ofensivei patronale care continuă cu furie, va chibzui cum să se opună scumpetei care înjunghie familia muncitorului.

* „Socialismul" nr. 57 din 20 Iulie 1923.

Congresul se va ocupa de prigoana guvernamentală deslănţuită împotriva organizaţiilor sindicale. Se va ocupa de Codul muncii, pregătit pentru a gâtui încercările de eliberare economică a salariaţilor.

Congresul va chibzui asupra felului cel mai eficace pentru combaterea fascismului, care a găsit calea formării corporaţiilor patronale şi muncitoreşti pentru a da muncitorimea pe mâna patronilor.

Congresul va trebui să ia în discuţie toate acestea. Dacă însă va putea să le ia în discuţie este o altă chestiune. Ofensiva patronală şi scumpetea, prigoana şi Codul muncii, corporaţiile fasciste, iată chestiuni pe care nu le vedem figurând pe ordinea de zi a congresului. Social-democraţii care conduc Consiliul general au crezut că nu acestea sunt chestiunile care frământă azi muncitorimea. Congresul sindical, care trebue să prevadă activitatea sindicală pentru o perioadă de doi ani de acum înainte, nu trebue să se ocupe nici de greve, nici de scumpete, nici de fascişti. Singura chestiune care le stă pe inimă social-democraţilor pare că este afilierea Consiliului general la Amsterdam. Ca şi cum activitatea Consiliului general ar fi fost roşie nevoie mare, el voieşte să intre neapărat în organizaţia galbenă. Nici salariile, nici scumpetea nu-l interesează. Amsterdam cu pâine îl satură de minune.

Muncitorimea va lua însă seamă. Noi cunoaştem pe trădătorii dela Amsterdam, cunoaştem rolul lor în timpul războiului şi la Societatea imperialistă a Naţiunilor. Noi ştim că Amsterdam înseamnă sciziunea mişcării sindicale.

Pretutindeni cei dela Amsterdam sparg mişcarea. In Franţa, în Anglia, în Germania, în Elveţia etc. amsterdamiştii noştri, pe care cu mari greutăţi

i-am silit noi anul trecut să accepte unificarea sindicală, azi declară pe toate căile că ceasul spargerii a sosit.

Flueraş, Damian, toţi domnii cu moţ din rândurile lor recunosc pe faţă intenţiile lor spărgătoare.

In faţa Amsterdamului galben şi spărgător, în faţa neruşinării social-democrate, muncitorii vor opune lozinca:

„Contra afilierii la Amsterdam,
Pentru unitatea sindicală,
Pentru discutarea nevoilor muncitoreşti".

———★———

21

1923

UN APEL AL COMISIEI LOCALE A SINDICATELOR MUNCITOREŞTI DIN PLOEŞTI *

Cetăţeni şi muncitori,

Greutăţile vieţii iau proporţii uriaşe datorită faptului că autorităţile tolerează specula.

E constatat că ori de câte ori cereţi patronilor voştri mărire de salariu vi se acordă cel mult 10%, iar negustorii scumpesc cu 40—50% alimentele de primă necesitate, — aşa că voi întotdeauna primiţi o leafă sub strictul necesar.

Care dintre noi poate în timpul de faţă să aibă un dejun mai hrănitor, când carnea de vacă este lei 20—25, de viţel lei 36, de porc 40 lei kilogramul etc. *Când pâinea neagră, hrana săracului, este 5 lei kilogramul, mălaiul 5 lei kilogramul, când zarzavaturile şi brânzeturile au devenit un aliment de lux?*

Care dintre voi îşi mai permite luxul de a-şi mai face îmbrăcăminte când pentru un costum de haine, un rând de lingerie şi o pereche de ghete trebue cheltuit salariul celui mai bun muncitor pe cel puţin 3 luni de zile?

Cât vă mai rămâne din micul vostru salariu — pentru a cumpăra, de pildă, cărţi pentru copilaşii voştri, cărora le trebue învăţătură, pentru a plăti taxe şcolare etc. — acum când totul este comercializat?

Care din voi va putea să plătească la iarnă 1.500—2.000 lei mia de kilograme lemne, când de pe acum speculanţii le vând cu 1.000—1.100 lei mia, şi aceasta în ţara pădurilor imense şi virgine, care exportă anual lemne de miliarde de lei?

———★———

22

1923

JOS AMSTERDAMUL SPARGATOR *

Social-democraţii, care în materie de posturi, stau în fruntea organizaţiilor sindicale, iar în materie de luptă stau în coada muncitorimii, ţin morţiş la afilierea sindicatelor noastre la Internaţionala dela Amsterdam şi la sfărâmarea mişcării sindicale. Pentru a-şi atinge scopul, domniile lor nu se sfiesc să recurgă — nu la o propagandă pe care sunt incapabili să o facă — ci la ameninţări, fals şi şantaj. Cunoscând bine antipatia pe care mas-

* *„Socialismul" nr. 57 din 20 Iulie 1923.*

* *„Socialismul" nr. 58 din 22 Iulie 1923.*

sele organizate din România o au pentru galbeni dela Societatea Naţiunilor, ei vor să le bage muncitorilor în cap că... sunt afiliaţi demult la Amsterdam şi că acum nu este vorba decât de o formalitate. Despre ce este vorba?

Uniunile noastre sunt afiliate la Internaţionala Sindicală Roşie. Fiecare om care e cât de cât la curent cu treburile sindicale ştie bine că nu există două feluri de Internaţionale de breslă și că în special sindicatele afiliate la Internaţionala Sindicală Roşie din Moscova cer cu tărie menţinerea unităţii în Internaţionalele de breslă. Dimpotrivă, conducătorii social-democraţi ai acestor Internaţionale de breslă, care sunt toate în mâinile Amsterdamului, luptă din răsputeri pentru spargerea organizaţiilor lor şi în multe din ele au eliminat sindicatele roşii şi în special pe cele ruseşti.

Atunci a început o luptă pe viaţă şi pe moarte între stânga şi dreapta, lozinca Internaţionalei Roşii fiind: „Inăuntru în Internaţionalele de breslă! *Luptaţi pentru păstrarea unităţii lor!*, iar lozinca amsterdamiştilor fiind: „Afară cu roşii! Spargeţi Internaţionalele de breslă. Ele să rămână galbene (adică curat amsterdamiste)!"

In lupta aceasta pentru frontul unic sindical internaţional cei roşii au luptat cu îndârjire, făcând mereu apel la marile masse, care se lasă conduse încă de social-democraţi.

Şi acele masse de muncitori cinstiţi au înţeles apelul Internaţionalei Sindicale Roşii. Impotriva voinţei şefilor social-democraţi, massele au dat mâna revoluţionarilor.

Astfel la ultimul congres marea *Internaţională sindicală a metalurgiştilor a reprimit sindicatele ruseşti*, excluse de şefii amsterdamişti.

Tot astfel *Internaţionala transporturilor* a realizat *frontul unic* cu revoluţionarii.

Lupta nu s'a sfârşit. Azi trădătorii spărgători din fruntea Internaţionalelor de breslă sunt siliţi să cedeze faţă de muncitorii cinstiţi amsterdamişti, care cer unirea cu muncitorii revoluţionari afiliaţi la Moscova.

Mâine, dacă le va veni bine, şefii galbeni vor sparge iarăşi. Nu. Lupta nu s'a sfârşit.

Ceeace sparg şefii galbeni, dreg la loc massele muncitoare. Ceeace unesc massele, sparg a doua zi şefii. Dar tot aşa va veni un moment când massele afiliate la Amsterdam vor vedea — fără mască — pe trădătorii din fruntea lor. Clipa aceea nu mai este depărtată. Proba este întocmai cele ce se petrec la Transport şi Metal în domeniul internaţional.

Noi comuniştii, bine înţeles că luptăm pretutindeni, deci şi aci, pentru a sprijini lozinca de unitate dată de Internaţionala Sindicală Roşie (I.S.R.).

Noi facem ca toate uniunile să intre în Internaţionalele de breslă, măcar că acestea sunt în mâna Amsterdamului. In acele Internaţionale de breslă Uniunile din România vor fi împreună cu Ruşii şi cu toţi afiliaţii la Moscova.

Afilierea la Internaţionalele de breslă înseamnă deci lupta cruntă împotriva tendinţelor de spargere ale Amsterdamului şi NU ne împiedică de fel să ne afiliem, de exemplu, la Internaţionala Sindicală Roşie, şi în niciun caz nu ne obligă să ne afiliem la Amsterdam.

De altfel principiul legăturilor cu Internaţiona-

lele de breslă a fost stabilit la Sibiu, împotriva voturilor lui Damian Bălănescu şi ale amicilor lui, pe când noi comuniştii am fost pentru.

Azi Damian, care habar n'are de treburile sindicale, crede că afilierea la Internaţionalele de breslă este un succes al Amsterdamului.

Damian nu comite niciun fals, fiindcă el săracu a păţit, vorba poetului...

...ca toţi Damienii
puţini la simţire
în zilele noastre
de soart'ajutat
şi decât toţi alţii
mai cu osebire
ajunse să aibă
un post însemnat.

Dar altfel stau lucrurile cu patronii săi socialspărgători care publică prostiile lui Damian (şi minciunile lui) în gazeta lor oficială.

Ei ştiu cum stau lucrurile. Ei comit însă nu numai acest fals, ci şi altele. Le vom lua pe rând.

Deocamdată fiecare muncitor să înţeleagă:

Intrăm în Internaţionalele de breslă, alături de tovarăşii ruşi şi de toţi membrii I.S.R. (Internaţionalei Sindicale Roşii), însă nu mergem la Amsterdam, sediul spărgătorilor şi al trădătorilor mişcării sindicale internaţionale.

23

1923

CONFLICTUL DELA „LEMAITRE" *

DATORIA MUNCITORIMII

De săptămâni de zile muncitorii fabricii „Lemaître" se găsesc în luptă încordată cu patronii.

Lupta le-a fost impusă. La protestul muncitorilor împotriva concedierii câtorva tovarăşi de-ai lor, pentru unica „vină" de a fi îndemnat la luptă pe camarazii lor, directorul a izgonit pe muncitori din fabrică...

Muncitorii sunt perfect solidari şi hotărîţi să ducă lupta lor de apărare a drepturilor sindicale cele mai elementare până la izbândă.

Lupta lor are o însemnătate deosebită pentru întreaga muncitorime. Ea are o înaltă însemnătate morală, întrucât tinde să împiedice răzbunarea patronală împotriva unor tovarăşi socotiţi ca „instigatori". Bunul plac absolut al capitaliştilor întâmpină astfel, începând cu acest caz, rezistenţa îndârjită a exploataţilor. Indurând lipsuri şi mizerie, muncitorii aruncaţi pe drumuri nu înţeleg totuşi să-şi trădeze tovarăşii şi să consfinţească astfel drepturile patronilor de a împiedica după cheful lor organizarea muncitorimii.

Nu e în joc numai interesul muncitorilor prinşi azi în luptă. E un interes general muncitoresc. Muncitorii dela Lemaître, ...apărându-şi drepturile lor, ei apără totodată, şi în aceeaşi măsură, drepturile întregii muncitorimi.

---

* *„Socialismul" nr. 58 din 22 Iulie 1923.*

Muncitorii trebue să înţeleagă pentru ce se dă lupta, şi să sară cu toţii, fără excepţie, în ajutorul fraţilor lor. Cu preţul oricăror jertfe, nu trebue părăsită lupta impusă muncitorilor dela Lemaître, căci aceasta ar pune muncitorimea din toată ţara la bunul plac al capitaliştilor.

Muncitorii să ia pildă dela patronii înşişi. In corpul ziarului vor găsi o adresă a Uniunii industriaşilor, adresată industriaşilor din întreaga ţară, prin care se impun măsuri de luptă împotriva clasei muncitoare.

Capitaliştii îşi strâng rândurile.

Muncitorii nu pot, nu trebue să stea nepăsători. Ei trebue să facă la fel. Să se trimită dar subscripţii în întreaga ţară (pe adresa „Socialismului" sau a Comisiei Locale a Sindicatelor din Bucureşti), să se facă apel la solidaritatea muncitorimii pentru a da putinţa de rezistenţă muncitorilor şi a împiedica înlocuirea arbitrară a acelora a căror unică „vină" e că, după ce au fost zvârliţi fără motiv binecuvântat din fabrică, nu admit să se întoarcă îngenunchiaţi la lucru.

Numai opunând blocului burghez blocul muncitoresc, numai astfel lupta de apărare începută va putea fi terminată cu succes, şi întreaga muncitorime, bazată pe poziţia cucerită, va putea să pornească mai departe la luptă pentru o viaţă mai omenească.

Muncitori din toate breslele, muncitori din toată ţara! Amintiţi-vă zilele înălţătoare de acum 4 ani! Lăsaţi neîncrederea, micile patimi, descurajarea laoparte şi daţi o mână largă şi frăţească de ajutor tovarăşilor dela Lemaître.

———★———

24

1923

ALARMA *

TRAIASCA UNITATEA SINDICALA!

La Cluj se va juca soarta sindicatelor noastre. Ingroziţi de perspectiva pierderii definitive a organizaţiilor din „mâna" lor, social-democraţii sunt porniţi pe spargerea mişcării. Ei nădăjduesc, dat fiind că minoritatea ce-i va urma se va bucura de tot sprijinul poliţiei şi al Siguranţei, că massa mare a sindicatelor roşii va fi distrusă de reacţiune.

Domnişorii o nimeresc alături. Frica ce le creşte în sân faţă de orice uniformă burgheză îi face să se înşele cum s'au mai înşelat adesea:

Au crezut că muncitorii comunişti nu vor îndrăsni să iasă din clandestinism şi să-şi organizeze pe faţă un partid comunist. Partidul Comunist şi-a cucerit repede un drum spre masse, masse care îl susţin şi vor şti să-l apere la nevoie.

Au crezut că comuniştii şi muncitorii revoluţionari nu vor îndrăsni să ducă lupta în sindicatele autonome, sub ploaia de denunţuri ale social-democraţilor. S'au înşelat.

Sindicate după sindicate au gonit pe social-trădătorii din fruntea lor, alegând muncitori din opoziţie şi comunişti. Uniuni întregi au alunecat din „mâinile" social-poliţiştilor...

Acum social-democraţii aleg o armă nouă: ei vor să spargă sindicatele spre a feri ce bruma de muncitori le-au rămas de contagiunea comunistă şi spre a denunţa sindicatele roşii drept comuniste, periculoase pentru stat etc. Se înşeală din nou: dacă

* *„Socialismul" nr. 60 din 29 Iulie 1923.*

crima spargerii le va reuşi, sindicatele roşii vor şti să-şi impună existenţa prin massele largi din ele şi dinafara lor. Sindicatele social-democrate vor muri cum mor cele din Bucovina, în zăpuşala prieteniei cu burghezia.

Dar arma spargerii nu este o armă nouă numai în România : ea este tocită în mâna amsterdamiştilor din toată lumea. In toată lumea galbenii sunt de acum puşi în imposibilitate de a mai sparge sindicatele, pentrucă în propriile lor rânduri s'a format o stângă care voeşte frontul unic cu comuniştii şi unitatea cu sindicatele roşii excluse. Internaţionala metalurgistă, cea a muncitorilor din industria chimică şi transporturi reprimesc sindicatele roşii, ba chiar şi pe cele ruseşti. In străinătate Amsterdam caută noi mijloace de luptă cu roşii: spargerile nu mai merg decât foarte greu.

La noi se va întâmpla la fel. Marile masse muncitoreşti organizate nu vor permite cu niciun preţ spargerea. Lozinca noastră :

Unitate sindicală

a făcut înconjurul ţării şi în toate părţile creşte indignarea împotriva spărgătorilor. Aceasta au simţit-o până şi social-democraţii.

Astfel, ei încearcă să se lepede de satana şi să ne arunce nouă, partizanilor convinşi ai Internaţionalei Sindicatelor Roşii, acuzarea că avem principii de spargere. Această minciună ei vor s'o răspândească trunchind şi falsificând textele tezelor şi statutelor noastre.

Tezele noastre şi toate rezoluţiile noastre impun tuturor comuniştilor să lupte pentru unitatea sindicală. Ce-i drept, tezele prevăd cazuri de sciziune când galbenii paralizează orice posibilitate de acţiune propagandistică pentru lupta de clasă revoluţionară. De pildă : In Norvegia noi avem 80% din sindicate şi conducerea lor. Ei bine, noi totuşi n'am afiliat sindicatele norvegiene la Internaţionala Sindicală Roşie (I.S.R.) pentrucă în acest caz minoritatea galbenă sparge imediat sindicatele afiliindu-se la Amsterdam.

Astfel o mică minoritate împiedică acţiunea majorităţii covârşitoare. Se poate prevedea deci că va veni un moment când totuşi sindicatele de acolo se vor afilia la I.S.R. Dacă infima minoritate se va deslipi, paguba va fi desigur totuşi a întregii clase muncitoare, dar vina nu va fi a noastră.

Exact aceeaşi este situaţia în Olanda, unde avem o majoritate de peste 60% pentru I.S.R. din Moscova, dar nu ne-am afiliat până acum pentru a nu avea spargere. Iată deci ce greu ne decidem noi la o deslipire chiar de o minoritate galbenă.

Totuşi Voinea, în organul social-democraţilor, falsificând sensul tezelor noastre, spune că noi spargem unde nu putem „pune mâna". Social-poliţiştii, ca şi ceilalţi poliţişti, sunt obişnuiţi „să pună mâna" pe cine pot.

După falsificările prosteşti ale lui Damian pe care le-am arătat în numerele trecute, am arătat acum o primă falsificare foarte cu tâlc a lui Voinea. Dar şirul falsurilor nu s'a terminat.

Pe măsură ce le vom dezvălui, noi nu vom conteni de a suna alarma :

Social-poliţiştii plănuesc spargerea sindicatelor.
La luptă îndârjită pentru unitatea sindicală.

—★—

25

1923

PARTIDUL COMUNIST DIN ROMANIA *
(SECȚIE A INTERNAȚIONALEI COMUNISTE)

Către muncitori, țărani, funcționari și populația nevoiașă

Scumpetea crește mereu, în curând mizeria cumplită va ajunge până la os. Desnădejdea tuturor nevoiașilor a atins culmea și fiecare se întreabă cu groază: ce va fi la toamnă?

Nimeni din puternicii zilei nu se sinchisește de grijile și chinurile voastre. Singure organizațiile muncitorești au încercat să protesteze și să propună măsuri împotriva scumpetei.

Guvernul a interzis însă întrunirile publice convocate de sindicate și a confiscat afișele Partidului Comunist, care arătau cum să scăpăm de scumpete. Comuniștii au fost arestați și dați judecății pentrucă au luat apărarea voastră.

Dovada e deci făcută că boierii, burghezii și guvernul lor nu vor să facă nimic împotriva scumpetei, pe când singurii care luptă și fac sacrificii pentru binele massei nevoiașe sunt organizațiile muncitorești și Partidul Comunist.

— *Ce am spus noi în afișul care a adus persecuțiile guvernului împotriva noastră?*

Am arătat că scumpetea este un mijloc al patronilor și al statului de a plăti din ce în ce mai prost pe muncitorii și funcționarii lor, de a le da un salariu real din ce în ce mai mic, un mijloc al boierilor și al băncilor speculante de a se îmbogăți de pe urma țăranului exploatat.

Căci datorită scumpetei, salariații trăiesc în sărăcie din ce în ce mai mare, pe când marii comercianți, speculanții și industriașii, cu ajutorul statului, fac afaceri grase.

Scumpetea este o hoție a celor mari față de cei nevoiași și față de salariați.

Noi v'am îndemnat și vă îndemnăm pe toți salariații, muncitori și funcționari, să vă organizați și să luptați pentru a cuceri salarii la înălțimea scumpetei.

Pentru desființarea impozitelor pe salariu și a celor indirecte, care vă duc la mizerie. Marele capital să plătească impozite. Banii storși dela voi prin impozite și risipiți pentru războí sau cheltueli militare supraomenești, pentru jandarmerie și Siguranță să fie întrebuințați pentru ieftinirea vieții.

Să înceteze prădarea banului public.

Să se deschidă închisorile, liberând pe condamnații politici și militari și redând astfel mii și mii de brațe pentru munca productivă și ieftinirea traiului.

Să se dea alimente și îmbrăcăminte ieftină tuturor salariaților și nevoiașilor și hrană gratuită copiilor voștri la școală.

Prin sfatul de fabrică trebue să puteți controla producția și stăvili câștigurile nebunești.

Jos comisiile interimare numite de guvern, care susțin specula și dezorganizarea în comune!

— Acestea vi le-a spus, aceasta voiește Partidul Comunist.

Pentru aceasta comuniștii sunt arestați și dați în judecată.

Noi arătăm astfel că nu înțelegem numai să vorbim, ci luptăm și suferim alături de voi.

* *„Socialismul" nr. 62 din 5 August 1923.*

Salariați și nevoiași!

Veniți alături de noi la lupta pentru o viață mai omenească.

Citiți ziarul „Socialismul"!

Inscrieți-vă în Partidul Comunist!

Luptați pentru înfrângerea regimului politic de speculă, înfometare prin scumpete, teroare guvernamentală, fascism și pregătiri războinice pe spinarea muncitorimei!

Luptați pentru ca voi, muncitori, salariați și țărani, să luați *puterea politică spre a aduce pace, pâine ieftină și viața asigurată!*

COMITETUL CENTRAL
AL PARTIDULUI COMUNIST
DIN ROMANIA

—★—

26

1923

SA SPRIJINIM TINERETUL *

Consiliul general
a lucrat împotriva organizării tineretului **proletar.**

Ce cere ***Uniunea Tineretului Socialist.***
Ce trebue să facă **muncitorimea vârstnică.**

Organizațiile tineretului proletar au o foarte mare însemnătate în lupta pentru cucerirea revendicărilor imediate, cât și în lupta împotriva domniei capitaliste și pentru victoria proletariatului.

* *„Socialismul" nr. 63 din 9 August 1923.*

SOCIALISMUL

Muncitori din toate țările, uniți-vă!

Partidul Comunist
din România
(Secție a Internaționalei Comuniste)

Către muncitori, țărani, funcționari și populația nevoiașă

Luptați pentru înfrângerea regimului politic de speculă, înfometare prin scumpete, teroare guvernamentală, fascism și pregătiri războinice pe spinarea muncitorimei!

Luptați pentru ca voi, muncitori, salariați și țărani să luați PUTEREA POLITICA SPRE A ADUCE PACE, PAINE EFTINA ȘI VIAȚA ASIGURATA!

COMITETUL CENTRAL
AL PARTIDULUI COMUNIST
DIN ROMANIA

Manifest al C.C. al P.C.R. publicat în „Socialismul" din 5 August 1923, chemând la luptă clasa muncitoare din România împotriva scumpetei crescânde și a pregătirilor de război

In toate țările muncitorimea vârstnică în frunte cu partidele comuniste a dat tot sprijinul pentru închegarea și întărirea acestor organizații.

Tineretul proletar din România s'a reorganizat în urma loviturilor burgheziei din 1920 și 1921 și, mulțumită atitudinii lui curat muncitorești, a câștigat încrederea și sprijinul muncitorimii din România, dar cum e și firesc, și ura burgheziei și a codițelor sale, social-democrații.

In România sunt două uniuni de tineret: Uniunea Tineretului Socialist din România, cu centrala la București, și Uniunea Tineretului Muncitor din Ardeal și Banat, cu centrala la Timișoara. Această din urmă uniune este afiliată Consiliului general.

Furia burgheză a lovit aceste uniuni, terorizând la fiecare pas pe cea dintâi și interzicând pe cea de a doua.

Social-democrații și alături de ei Consiliul general au ajutat mult acțiunile burgheziei. Din cauză că aceste uniuni nu au să facă jocul reformiștilor, aceștia au căutat să le distrugă și să formeze organizații social-democrate de tineri.

Iată ce spune în această privință manifestul Comitetului Central al U.T.S. apărut în numărul trecut al „Tineretului Socialist":

Tovarăși,

Congresul din Brașov și apoi cel din Sibiu au hotărît ca Consiliul general să dea tot sprijinul organizării tineretului.

Dar Consiliul general nu numai că nu s'a supus acestei hotăriri, dar a lucrat împotriva ei. Consiliul general nu numai că nu a dat sprijin pentru organizarea tineretului, dar a sabotat-o, a șicanat-o, i-a pus toate piedicile posibile.

In vechiul regat Consiliul general a oprit ședințele și adunările noastre în localul sindicatelor, izgonind pe tinerii ce veneau să se organizeze. Ne-a denunțat că facem politică comunistă, făcând astfel ca poliția să ne interzică întrunirile, ședințele în indiferent ce sală.

In Ardeal, Consiliul general, deși Uniunea Tineretului îi era afiliată, a dus o operă de sabotare, care, fără exagerare, se poate numi criminală. Tineretul de acolo a fost lăsat pradă loviturilor burgheziei, fără ca Consiliul general să ia vreo atitudine. A fost interzisă gazeta tineretului. Consiliul general n'a făcut nimic. Au fost arestați și bătuți conducătorii tineretului, Consiliul general n'a scos o vorbă. Și acum câteva luni, când Uniunea din Ardeal a tineretului proletar a fost desființată de poliție, iar conducătorii ei arestați, Consiliul general n'a scos o vorbă, s'a bucurat chiar pentrucă acțiunea poliției îi netezea terenul de activitate.

Tovarăși,

Nu sunt vorbe spuse în vânt cele de mai sus. In tot timpul activității lui, Consiliul general nu numai că a sabotat organizarea și activitatea tineretului proletar, dar a lucrat pe sub ascuns pentru spargerea organizațiilor existente de tineri.

Ceeace Consiliul general încearcă să facă acum cu sindicatele (sciziunea) a încercat să facă demult cu tineretul.

In Bucovina, Gaidoș, membru în Consiliul general, a dat afară din sindicatele lor pe tinerii muncitori organizați, cerându-le să se afilieze Partidului Social-Democrat.

In Transilvania, Müller și Berbici au subminat Uniunea Tineretului de acolo, căutând să formeze o altă organizație de tineri, iar în vechiul regat,

Damian, însuși secretarul Consiliului general, a căutat să spargă mișcarea existentă a tineretului și să formeze o altă organizație, de fapt social-democrată, de tineri.

*

* *

După ce manifestul vorbește despre solidaritatea proletară, de care este încredințat că va da dovadă muncitorimea, subliniază că, sprijinind organizațiile tineretului, muncitorimea vârstnică nu-și va face datoria numai față de o parte a clasei proletare, dar chiar față de ea însăși, clasa proletară. Manifestul spune:

Un tineret muncitor neorganizat este o primejdie pentru organizațiile sindicale. Patronii, în lăcomia lor de câștig, angajează tineri mulți în fabrică, scăzând astfel salariile voastre. Tinerii neorganizați și fără cunoștință de lupta proletară devin astfel un factor însemnat în scăderea salariilor, ba devin și spărgători de greve. Exemple de acestea am avut destule chiar în România.

Iată dar că este de datoria voastră de a lupta pentru organizarea tineretului proletar.

* *

*

Ce anume sprijin cere Uniunea Tineretului Socialist?

Consiliul general n'a pus la ordinea zilei chestiunea tineretului, după cum n'a pus nicio chestiune de viață pentru mișcarea muncitorească. Aceasta a făcut-o Consiliul general pentru a putea lucra în umbră la alcătuirea organizațiilor reformiste de tineri.

Tineretul organizat nu are încredere în acest consiliu. El se adresează vouă cerându-vă să hotărîţi în adunările generale ale sindicatelor punerea pe ordinea de zi a congresului sindical a chestiunii tineretului şi sprijinirea actualelor organizaţii de tineri.

Manifestul adaugă:

De hotărîrea voastră atârnă lupta pe care tineretul muncitor este chemat să o ducă împotriva exploatării capitaliste şi pentru desrobirea proletariatului. De hotărîrea voastră atârnă organizarea tineretului, care este chemat să dea elementele formate de mâine ale luptei de clasă...

Deaceea ne adresăm vouă.

Cereţi să se discute la congresul sindical chestiunea tineretului proletar.

Cereţi să fie sprijinite actualele organizaţii de tineri muncitori.

Cereţi socoteală Consiliului general pentru toate faptele lui antimuncitoreşti cu privire la tineret.

Votaţi cu toţii în adunările voastre alăturata moţiune.

Faceţi ca organizaţiile tineretului să ocupe locul pe care-l merită în clasa muncitoare şi să ducă lupta la care sunt chemate contra capitalismului.

Luptaţi ca unitatea sindicală să fie menţinută pentru binele întregii muncitorimi.

Trăiască unitatea sindicală! Jos Amsterdamul spărgător!

Trăiască Uniunea Tineretului Socialist din România!

Trăiască solidaritatea proletară!

* * *

U.T.S. propune o moţiune pe care să o voteze muncitorii.

MOŢIUNE

Muncitorimea din (sindicatul şi localitatea), constatând neglijenţa şi chiar piedicile puse de actualul Consiliu general organizării tineretului muncitor; deasemenea, având în vedere marea menire pe care o are această organizaţie pentru a furniza elementele de mâine ale mişcării vârstnice, precum şi că tineretul muncitor, care are aceleaşi nevoi şi situaţie ca tovarăşii vârstnici, este împiedicat de a se organiza în sindicate, periclitând astfel şi luptele noastre de astăzi, înlocuindu-ne în caz de grevă sau făcând concurenţă salariilor noastre;

Cerem în mod categoric ca chestiunea organizării tineretului să fie pusă pe ordinea de zi a congresului sindical ce va avea loc la 26 August.

Facem răspunzător Consiliul general în caz de o nouă sabotare a acestei chestiuni şi suntem hotărîţi să recurgem la toate mijloacele spre a opri o nouă crimă faţă de interesele tineretului, care sunt şi ale noastre.

Trăiască solidaritatea muncitorească!

Trăiască tineretul proletar!

* * *

Este de datoria muncitorilor vârstnici să ia o atitudine deschisă şi hotărîtă în această privinţă.

Moţiunea propusă de U.T.S. trebue să fie votată de toate sindicatele, iar delegaţii la congres trebue să ceară discutarea chestiunii tineretului.

Astfel ne vom face datoria faţă de clasa muncitoare însăşi.

———★———

27

1923

UN APEL AL INTERNAŢIONALEI SINDICALE ROŞII CATRE ADERENŢII EI DIN ROMANIA *

Cu prilejul apropiatului congres sindical român, Comitetul Central al I.S.R. a publicat următorul apel:

„Către toţi aderenţii I.S.R. din România,

Datorită măsurilor de prigoană ale politicii române şi a teroarei ce domneşte la noi, Internaţionalei Sindicale Roşii nu i-a fost cu putinţă să intre într'o legătură constantă cu toţi muncitorii revoluţionari din România. Lupta mişcării muncitoreşti române face însă în mod organic parte din luptele mişcării muncitoreşti mondiale; deaceea muncitorimea revoluţionară din România nu poate şi nu trebue să rămână izolată, căci, ca în toate celelalte ţări unde fiinţează domnia săbiei poliţieneşti, şi în România reformiştii de toate nuanţele se intitulează drept singurii şi adevăraţii reprezentanţi ai clasei muncitoare.

Congresul sindical român trebue să aibă loc la sfârşitul lui August. I.S.R. e ferm convinsă că aderenţii ei ar avea majoritatea la acest congres...

Totuşi, atât de mare e presiunea ce apasă asupra clasei muncitoare din România, prigoana elementelor revoluţionare e exercitată cu atâta ură, încât s'ar putea ca reformiştii să câştige majoritatea. Ei se vor folosi, fără îndoială, de puterea lor şi vor înfăptui alipirea la Internaţionala din Amsterdam, fiindcă ştiu prea bine că această afiliere nu obligă la nimic.

Care e datoria aderenţilor I.S.R. în aceste împrejurări?

Trebue ei să părăsească congresul şi să spargă sindicatele? Nu, în niciun caz! Ei trebue să rămână la congres şi în sindicate, indiferent de hotărîrea la care va ajunge congresul. I.S.R. luptă pentru unitatea mişcării sindicale... Aceasta a dovedit-o până acum printr'un şir întreg de fapte concrete.

Tovarăşi! Nu vă intimidaţi de majoritatea formală a domnilor reformişti. Activaţi înăuntrul maselor! Cuceriţi uniunile şi răspândiţi cu tenacitate ideile voastre. Inchegaţi într'un tot toate păturile încă izolate ale proletariatului român...

BIROUL EXECUTIV AL I.S.R."

* „Socialismul" nr. 64 din 12 August 1923.

---★---

28

1923

INVAŢATURILE GREVELOR NOASTRE *

Zilele acestea a încetat a doua grevă pe care am avut-o vara aceasta în Bucureşti. Prima a fost cea dela Lemaître, a doua cea dela Mandrea.

Să analizăm puţin cele două greve. Să vedem întâi cum s'au prezentat ele din punct de vedere formal.

La Lemaître, patronii şi Ministerul muncii pretindeau că vinovaţi de lăsarea lucrului sunt muncitorii.

La Mandrea, şi Ministerul muncii şi patronii au fost nevoiţi să recunoască că vina pentru lăsarea lucrului o poartă patronii.

* „Socialismul" nr. 65 din 16 August 1923.

Care erau cererile unora şi care cererile celorlalţi?

Greviştii dela Lemaitre cereau: intrarea tuturor în lucru, adică şi a celor concediaţi în ajun; plata zilelor de grevă; începerea tratativelor pentru un nou contract colectiv şi, totodată, discutarea măririi salariilor.

Greviştii dela Mandrea cereau intrarea tuturor în lucru; plata zilelor de grevă şi darea afară a trădătorilor.

Mai departe:

La Lemaitre, la începutul grevei, patronul nici nu voia să stea de vorbă. Abia în a treia săptămână au început tratativele şi la sfârşitul celei de a 4-a săptămâni a început patronul să cedeze.

La Mandrea, tratativele au început după a 9-a zi de grevă şi dela început s'a văzut că patronul este într'o mare încurcătură şi că va ceda.

Şi la Mandrea, şi la Lemaitre exista la începutul grevei o puternică solidaritate şi un spirit hotărît de luptă.

Până aici vedem că situaţia greviştilor dela Mandrea era cu mult mai bună decât a celor dela Lemaitre.

De aşteptat ar fi deci ca greva dela Mandrea să reuşească mai bine decât cea dela Lemaitre.

Cu toţii însă ştim că altfel s'au petrecut lucrurile în realitate.

Fiecare muncitor conştient este dator să vadă unde stă pricina acestor deosebiri şi să tragă învăţămintele cuvenite.

Care este factorul care a fost hotăritor în reuşita sau nereuşita acestor greve?

Acest factor este conducerea, este spiritul conducătorilor celor două greve.

La Lemaître massa greviştilor a fost însufleţită de spirit de luptă, iar conducătorii au fost la înălţimea acestei masse. Conducătorii şi restul muncitorimii au îmbărbătat pe cei în luptă, i-au sprijinit moraliceşte şi materialiceşte, le-au susţinut spiritul revoluţionar şi, după 5 săptămâni, i-au dus la izbândă.

Şi la Mandrea massa greviştilor şi a grevistelor a fost însufleţită de spirit de luptă. Şi aici restul muncitorimii a sărit în sprijinul greviştilor.

La Mandrea însă conducătorii grevei nu s'au putut ridica până la massă, necum să se pună în fruntea ei. Ei au rămas pătrunşi de spiritul reformist al social-democraţiei, care exclude orice voinţă şi putere de acţiune.

Din capul locului, social-democratul Damian, trimis în delegaţie de către muncitori, care pe atunci încă nu-l cunoşteau îndeajuns, a cedat faţă de patron.

Ingăduitorul din faţa patronului a fost neîndupleoat în faţa muncitorilor, care nu voiau să-şi plece capul sub sabia pe care patronul o ţinea cu mâna lui Damian.

Din nefericire pentru muncitorii şi muncitoarele dela Mandrea, cei trei delegaţi s'au lăsat şi ei influenţaţi de spiritul bolnav, lipsit de vlagă al social-democratului Damian.

Ei, care erau chemaţi să îmbărbăteze pe soldaţii care i-au ales drept conducători în luptă, au fost primii care au semănat neîncrederea în rândurile greviştilor.

Atât de puternică era însă dorinţa de luptă şi credinţa în izbândă a greviştilor, încât cei 3 delegaţi au avut nevoie de două săptămâni de zile ca să inoculeze bravilor luptători şi bravelor luptătoare dela Mandrea propria lor descurajare şi slăbiciune.

Muncitorii dela Lemaître au obţinut pe lângă intrarea tuturor în lucru şi oarecare plată a zilelor de grevă (prin distribuirea mai ieftină a lemnelor) şi începerea tratativelor pentru contract colectiv. Ei au forţat şi guvernul să elibereze pe tovarăşii lor care fuseseră arestaţi cu ocazia grevei.

Azi ei sunt iar în agitaţie. Mărirea de salariu pe care le-o acorda patronul nu-i mulţumeşte. Muncitorii dela Lemaître, în noua acţiune pe care o duc, sunt puternici. La începutul grevei ei nu erau cu toţii organizaţi...

Dacă cei dela Lemaître ar fi nevoiţi să declare din nou grevă, ei ştiu că pot conta pe puterea lor. Ei s'au văzut la greu şi au văzut ce pot. Deasemenea şi patronul se teme azi de solidaritatea şi tăria în acţiune a muncitorilor săi.

Dar şi la Mandrea, muncitorii, deşi cererile nu le-au fost satisfăcute, se aleg cu un câştig.

In zdrobitoarea lor majoritate, ei sunt curajoşi, solidari şi hotărîţi.

Cu o conducere la fel cu ei, care să se pună hotărît în fruntea, şi nu în coada lor, pot cuceri o soartă mai bună în lupta cu patronul.

Şi muncitorii dela Lemaître, şi cei dela Mandrea să caute să se lumineze şi să insiste la Comisia locală să se ocupe mai îndeaproape de sindicatul lor, să trimită regulat conferenţiari şi în genere vorbitori care să lămurească tovarăşilor chestiunile importante care privesc muncitorimea.

Tovarăşii şi tovarăşele să citească broşurile muncitoreşti şi gazeta muncitorească „Socialismul".

Muncitorii să profite de orice împrejurare pentru a-şi complecta educaţia de muncitori hotărîţi să ducă lupta pentru interesele lor şi ale clasei lor.

Atunci vor fi siguri că social-democraţii nu-i vor mai putea întoarce de pe adevărata cale a luptei de clasă.

———★———

29

1923

MUNCITORI, ŢARANI, MICI FUNCŢIONARI, MICI PATRONI ŞI MICI NEGUSTORI!*

Stăpânitorii noştri, prin presa lor, caută să înţărite mulţimea împotriva noastră, a comuniştilor. Ei spun că noi vrem dărâmarea oricărei ordini sociale şi că de pe urma noastră poporul va fi dus la mizerie cumplită.

Ei dau ca pildă Rusia Sovietică.

Poveştile lor sunt minciuni sfruntate.

In Rusia poporul muncitor dela sate şi oraşe a cucerit puterea statului: prima grijă a fost să exproprieze fără nicio despăgubire pe moşieri şi capitalişti. Prin sfaturile de muncitori şi ţărani, toată ţara se conduce pentru binele celor care muncesc.

Aceasta nu le vine la mână trântorilor burghezi, care se văd lipsiţi de puterea armată a capitalului, pe care o avuseseră odinioară la îndemână. Deaceea burghezia unelteşte şi înăuntrul Rusiei şi înafară, unde ea înjghebează armate pe care le asmute contra Rusiei muncitoreşti...

Muncitori şi ţărani,

Partidul Comunist este avangarda muncitorimii dela sate şi oraşe, care luptă cu hotărîre şi fără şovăire ori tocmeală pentru îmbunătăţirea soartei

* *„Socialismul" nr. 66 din 19 August 1923.*

muncitorilor şi tuturor celor nevoiaşi şi pentru pregătirea mântuirii lor de sub robia de azi a capitalului.

Nu credeţi în clevetirile duşmanilor noştri.

Ei vor să vă prostească, să vă înşele, să vă ţină adormiţi mai departe, ca să nu porniţi la lupta izbăvitoare. Căutaţi să vă luminaţi, să aflaţi ce se petrece azi în lumea întreagă.

Pretutindeni popoarele muncitoare se ridică împotriva asupritorilor lor.

Faceţi la fel! Strângeţi-vă rândurile! Porniţi sub conducerea Partidului Comunist la luptă împotriva trântorilor, boieri, fabricanţi şi bancheri, care vă duc la sapă de lemn.

Boierilor şi ciocoilor nu le convine lupta noastră, şi au dece.

Dar voi trebue să ne sprijiniţi în lupta mare pe care o incepem în folosul şi spre binele vostru.

Ce vor şi ce pot face stăpânii aţi văzut-o şi simţit-o prea bine pe spinarea voastră.

Acum ieşiţi din nepăsare şi veniţi cu toţii, muncitori, ţărani şi toţi nevoiaşii, să luăm în mână soarta noastră.

Adunaţi-vă în jurul „Socialismului", ziarul vostru al tuturor celor apăsaţi şi năpăstuiţi.

——★——

30

1923

FRONTUL UNIC TREBUE PĂSTRAT LA CLUJ *

Mişcarea sindicală din toate ţările a fost frământată de apucăturile de stăpâni ale social-democraţilor...

De când însă conducătorii social-democraţi din sindicate au început a fi demascaţi, de când massa muncitorilor din sindicate a început să-i înlăture dela conducere, aceşti domni nu s'au mai mulţumit să plece în linişte, ci, plini de ură contra organizaţiilor care nu-i mai voiau, au început opera lor de distrugere, mână în mână cu burghezia.

Aşa în Franţa şi Belgia, ca şi la noi în regat, poliţia statelor burgheze i-a sprijinit pe faţă, arestând pe aleşii muncitorilor sau dându-i afară şi împiedicându-i de a vorbi în sălile de întruniri.

In chipul acesta, scăpând de adversari, ei au continuat să terorizeze sindicatele.

In Germania, Italia, Franţa ei au exclus sindicate întregi care se arătau hotărîte a duce o luptă de clasă cinstită contra jafului patronal.

Şi când muncitorii nu s'au mai lăsat înfricoşaţi de ameninţările lor şi de denunţările făcute poliţiei, atunci domnii social-democraţi au rupt mişcarea sindicală în două.

Burghezia le-a fost şi le este pretutindeni recunoscătoare, căci în toate ţările unde social-democraţii au reuşit să rupă mişcarea sindicală în două, lupta împotriva patronilor a slăbit mult.

In toate aceste ţări Partidul Comunist a căutat să unească întreaga clasă muncitoare, căci numai

* *„Socialismul" nr. 74 din 16 Septembrie 1923.*

prin unire muncitorii vor putea să-şi apere interesele lor şi să se întărească în organizaţii pentru răsturnarea sistemului de exploatare capitalist. Deaceea Partidul Comunist a pus în fruntea luptei deviza: Frontul Unic Muncitoresc.

Strângerea laolaltă a tuturor muncitorilor în sindicate şi transformarea sindicatelor în organe vii de luptă, nu în societăţi de cotizanţi, cum vor social-democraţii, este singura acţiune folositoare clasei muncitoare în momentele de faţă.

In sindicate pot şi trebue să intre toţi muncitorii — indiferent ce fel de credinţe politice ar avea — pentrucă toţi au aceleaşi interese de apărat.

Acolo, strânşi laolaltă, ei se vor convinge în mijlocul luptei grele pe care o vor duce împotriva duşmanilor de clasă, care tactică e mai bună şi care e partidul care apără mai bine interesele clasei muncitoare.

Dar pentru aceasta ei trebue să fie toţi într'o mare şi puternică organizaţie sindicală, fără de care nu se poate duce nicio luptă şi fără care nu s'ar putea vedea nici care tactică, nici care partid trebue urmate.

Burghezia zădărniceşte unirea muncitorimii în organizaţii de clasă şi se bucură din suflet de câte ori se face o spărtură în sânul muncitorimii. Ea sprijină acţiunea social-democraţilor care caută să dezbine mişcarea sindicală.

La noi se pune acum din nou aceeaşi chestiune. Partidul Comunist chiamă pe toţi muncitorii conştienţi, îndemnându-i să strângă rândurile în sindicate, unde frontul unic trebue să rămână puternic, împotriva şi peste capetele conducătorilor social-democraţi, care urmăresc dezbinarea mişcării sindicale.

Deci, prima datorie a muncitorilor şi delegaţilor care vor hotărî în Congresul sindical din Cluj, peste două zile, va fi păstrarea cu orice chip a unităţii mişcării sindicale, indiferent de credinţele politice ale celor ce vor hotărî.

Tovarăşi din sindicate, din orice partid veţi fi, cereţi delegaţilor voştri să nu slăbească o clipă frontul unic proletar în sindicate, la Congresul din Cluj, să nu se lase ademeniţi de cei care pun mai presus de interesele mişcării sindicale interesele lor personale.

Orice politică veţi face, întăriţi frontul unic împotriva burgheziei capitaliste!

Aceasta va fi deocamdată cea mai frumoasă izbândă, şi ea depinde numai de voi!

—★—

31

1923

NICIUN PAS INAPOI! *

Inainte spre o nouă perioadă de lupte unite!

Mergem la Cluj cum n'am fi vrut să mergem.

Congresul sindical am fi voit să fie o manifestare grandioasă de putere din partea muncitorimii, un pumn, un singur pumn ridicat împotriva capitalului exploatator...

Congresul sindical am fi vrut să fie convocat pentru ca să-şi spună cu voce de uriaş cuvântul,

* *„Socialismul" nr. 74 din 16 Septembrie 1923.*

cuvântul uriaşului proletar care a făurit o lume nouă.

Congresul sindical am fi voit să-şi spună cuvântul său de luptă.

De lupte grele a fost frământată muncitorimea în vara aceasta. In Bucureşti, în Târgu Mureş, în Braşov, în Arad, în Cluj, în Constanţa, pretutindeni.

Prin lupte grele a lovit muncitorimea vara aceasta în patronatul hrăpăreţ; în luptele grele însă muncitorimea a primit şi grele lovituri.

Loviturile ce le dă burghezia sunt date pe faţă, dar sunt şi ascunse cu perfidie. Avem teroare şi militarizare, ...avem şi scumpete şi impozite indirecte.

Luptă şi iarăşi luptă.

Am fi vrut să mergem la Cluj pentru a încheia bilanţul acestor lupte trecute şi a ne opinti pentru luptele viitoare.

Consiliul general a vrut altfel.

Din toate chestiunile de viaţă ce se ridică azi cu o putere drăcească la ordinea de zi a vieţii muncitoreşti, niciuna n'o vedem pe ordinea de zi a congresului.

Lock-outuri şi concedieri, lucru în acord şi salarii de foame şi impozite, mizerie şi boală, iată ordinea de zi a vieţii muncitorului.

Spargerea sindicatelor, iată ordinea de zi a social-democraţilor din Consiliul general sindical.

Nu!

La Cluj să mergem să clădim, iar nu să dărâmăm.

Burghezia ne va zdrobi între degetele, între baionetele şi lanţurile, între maşinile şi uzinele ei dacă lăsăm pe spărgători să-şi facă treaba.

Unitatea sindicală, Front Unic Muncitoresc; lupta dârză, iată drumul spre desrobire.

Faţă de ofensiva patronală: niciun pas înapoi! Apărarea unită, strângerea rândurilor, înaintare.

Faţă de ofensiva de spargere a social-democraţilor: niciun pas înapoi! Intărirea unităţii sindicale, strângerea rândurilor, marş victorios prin lupta de clasă!...

Faţă de spărgători, faţă de toţi inamicii puterii organizate a proletariatului: niciun pas înapoi!

Trăiască unitatea naţională şi internaţională a mişcării sindicale!

32

1923
DEMASCAREA SOCIAL-POLIŢIŞTILOR *

Pretutindeni azi social-democraţia se pune în drumul acţiunii revoluţionare a proletariatului, fie că această acţiune priveşte îmbunătăţirea stării materiale imediate a muncitorimii, fie că priveşte pregătirea pentru răsturnarea „ordinei" de azi.

Acţiunea contrarevoluţionară a social-democraţilor e însă mai interesantă [5] în ţări ca România, pe de o parte, rămase în urmă din punct de vedere al dezvoltării economice, al pregătirii de luptă şi de organizare a clasei muncitoare, pe de altă parte, înnăbuşite încă sub cel mai crunt regim de dictatură burgheză.

In ţări din această categorie, înainte chiar ca muncitorimea să-şi strângă rândurile, capitaliştii, preveniţi de cele ce se întâmplă în alte părţi, recurg la teroarea cea mai nesăbuită.

* *„Socialismul" nr. 76 din 23 Septembrie 1923.*

Uneltele de terorizare ale burgheziei pentru impunerea şi asigurarea domniei ei sunt în primul rând armata şi poliţia.

Alături şi în dulce armonie cu ele lucrează social-democraţii.

Ei devin o unealtă a stăpânitorilor înainte chiar ca muncitorimea să se organizeze serios pentru luptă.

In ţări înaintate şi cu un trecut cu aprige lupte muncitoreşti, cum e Germania, dictatura proletariatului e o cerinţă imediată, în jurul căreia se deslănţue azi un adevărat război civil, momentele de încordare şi acalmie alternând.

Social-democraţii reprezintă acolo ultima rezervă a burgheziei, care o ajută să-şi păstreze puterea în faţa asaltului proletariatului.

La noi, lucrând în înţelegere făţişă cu poliţia şi la adăpostul stării de asediu, social-poliţiştii devin unelte ale burgheziei, bune pentru înnăbuşirea oricărei mişcări muncitoreşti.

Aceasta s'a văzut lămurit la Congresul sindical din Cluj.

Atitudinea social-poliţiştilor, în frunte cu Ilie Moscovici, faţă de sindicatele din Bucureşti fusese plină de învăţăminte pentru muncitorime...

Astăzi această acţiune contrarevoluţionară şi de înţelegere cu burghezia a trecut în toată splendoarea ei din vechiul regat în noile provincii „liberate".

Conducerea efectivă a congresului sindical a fost ţinută în mâna lui Ilie Moscovici, acelaş social-poliţist care apela la poliţia şi justiţia burgheză împotriva unui organ sindical ales cum este Comisia locală a sindicatelor.

La Cluj, social-poliţiştii au dat făţiş mâna cu poliţia şi jandarmeria, au început din primul moment cu provocări, brutalizări şi terorizare împotriva majorităţii congresului, care nu înţelegea să li se supună, iar pe cei care li se împotriveau în mod serios îi predau prefectului de poliţie Popovici.

Acţiunea de demascare care lămurise deplin pe muncitorii bucureşteni este înţeleasă acum treptat de muncitorii din întreaga ţară.

Delegaţii muncitori, chiar cei duşi de nas de social-poliţişti, vor trebui să dea seama în faţa celor care i-au trimis la congres despre samavolniciile petrecute. Ei vor trebui să arate că, fără absolut nicio provocare din partea *majorităţii* congresului, minoritatea, sub protecţia baionetelor, a dat-o afară. Ei vor arăta că întreaga acţiune provocatoare antimuncitorească şi antisindicală a social-poliţiştilor a fost posibilă numai cu ajutorul poliţiei şi jandarmilor guvernului.

Astfel muncitorii, care pretutindeni, dar mai ales în provinciile „liberate", găsesc în faţa lor poliţia şi armata ca o piedică în lupta lor de îmbunătăţire a soartei, vor şti de azi înainte că, pe faţă sau pe ascuns, alături de sugrumătorii lor şi ajutându-i din răsputeri, se găsesc social-poliţiştii, trădătorii cei mai sfruntaţi ai clasei muncitoare.

33

1923

SOCIAL-DEMOCRAȚII ORGANIZEAZA SPARGEREA SINDICATELOR *

După spargerea congresului dela Cluj urmează spargerea organizațiilor sindicale. Dar în ciuda spărgătorilor, unitatea va fi menținută !

După ce spărgătorii social-democrați au spart congresul sindical dela Cluj, evacuând din sală cu ajutorul poliției majoritatea delegaților, s'au strâns singuri în sala păzită de armată într'o conferință.

Acestei conferințe ei i-au dat denumirea de congres sindical, decretând acolo afilierea la Amsterdam, cu gândul să provoace spargerea sindicatelor.

Acei care nu au crezut cele prevestite dela început în privința acestei afilieri și au continuat să-și facă iluzii că social-democrații vor păstra unitatea, s'au convins la Cluj de adevărul spuselor noastre.

Dar după spargerea congresului, ca o consecință imediată a afilierii la Amsterdam, a urmat spargerea sindicatelor.

Intr'adevăr conducătorii uniunilor, care au rămas și au aprobat lucrările conferinței social-democraților spărgători, ce s'a ținut în continuare la Cluj în locul congresului sindical, vor trimite sindicatelor afiliate acestor uniuni și care au fost excluse la Cluj o adresă prin care li se va cere :

1. Să aprobe numita conferință și afilierea la Amsterdam,

* „Socialismul" nr. 77 din 27 Septembrie 1923.

2. Să recunoască Consiliul general ales de acea conferință și

3. *Să excludă din sindicat pe membrii numiți de uniune.*

Sindicatele care nu vor răspunde afirmativ la aceste puncte vor fi date afară din uniune.

Prin urmare spargerea este organizată deja. Ea urmează numai să se producă, și desigur nu va întârzia.

Sindicatele, pentru a rămâne în uniuni, vor trebui să excludă din sânul lor pe membrii numiți de către conducătorii uniunilor. *Conducătorii uniunilor care au rămas la conferința spărgătorilor sunt social-democrați, iar membrii, a căror excludere o vor cere dela sindicate vor fi, desigur, comuniști sau sprijinitori ai comunismului.*

Sindicatele care se vor opune, vor fi date afară, și spargerea va fi efectuată.

Iată dar întregul plan al spărgătorilor pus în aplicare. Ceeace noi am strigat din primul moment se adeverește în întregime.

Unitatea sindicală, atât de necesară mai ales astăzi, este serios amenințată.

Dar adresa de mai sus mai conține unele lucruri extrem de interesante.

Se cere în această adresă ca sindicatele să recunoască afilierea la Amsterdam și noul consiliu general ales la Cluj.

Aceasta înseamnă că social-democrații recunosc că hotăririle luate la Cluj, precum și alegerea unui nou consiliu general, *fără ca cel vechi să fi căpătat descărcarea*, nu sunt valabile pentru întreaga muncitorime.

Dar și fără această recunoaștere a lor, muncitorimea socotește ca nule toate hotăririle conferinței spărgătorilor dela Cluj.

Datoria muncitorilor care-şi dau seama de primejdia sciziunii sindicale — şi s'a dovedit că majoritatea muncitorimii îşi dă seama de acest lucru — este de a se împotrivi din toate puterile spargerii sindicatelor, şi pe deasupra capetelor spărgătorilor să închege unitatea sindicală, atât de necesară mai ales în timpul de faţă.

—★—

34

1923

MUNCITORIMEA SE RIDICA IMPOTRIVA SPARGATORILOR *

Se ştie ce teroare nesăbuită domneşte în tot Ardealul împotriva clasei muncitoare.

Totuşi, pretutindeni, la Oradea Mare, Târgu Mureş, Arad etc., dela un colţ la altul al Ardealului, sosesc strigătele de indignare ale sindicatelor muncitoreşti împotriva samavolniciilor la care s'au dedat social-democraţii, spărgători, în unire cu poliţia şi armata la Cluj, uzurpând cu toţii numele congresului sindical.

Dăm mai jos moţiunea votată la Târgu Mureş:

MOŢIUNE

Noi, membrii tuturor sindicatelor din Târgu Mureş, adunaţi în ziua de 30 Septembrie a.c., după ascultarea dării de seamă a delegaţilor dela congres, constatăm următoarele:

Organizatorii congresului general sindical, convocat pe ziua de 26 August şi amânat pentru 16 Septembrie, au stabilit în mod arbitrar locul congresului în zona de război (sub stare de asediu); deasemenea a fost arbitrar fixată ordinea de zi, cererile bine cunoscute ale marilor masse muncitoreşti nefiind luate în seamă.

Constatăm că, în contra practicii de până acum, nu a fost ales un preşedinte de către delegaţi, ci au condus congresul în mod părtinitor, fără niciun drept, membrii fostului consiliu general.

Constatăm că preşedintele, fără niciun drept, cu dela sine putere şi în contra protestărilor delegaţilor stângii, *a stabilit lista membrilor comisiunii de verificare a mandatelor numai din delegaţii de dreapta,* declarându-i aleşi fără votare.

Constatăm că această comisiune a propus anularea a 65 (şasezeci şi cinci) de mandate, toate, fireşte, ale stângii, şi că *totuşi majoritatea acestui congres astfel ciuntit a votat pentru discutarea hotăririlor comisiunii de validare.*

Preşedintele însă, în contra acestei hotăriri, *nu a lăsat pe nimeni să ia cuvântul* şi a declarat cu dela sine putere anulate mandate ce urmau să fie puse în discuţia congresului.

Constatăm că în ziua întâia şi a doua a congresului numai un delegat al stângii a putut să ia cuvântul, dar şi acesta, după *ordinul preşedintelui, a fost scos din sală de forţa poliţienească;* mai constatăm că traducătorii oficiali numiţi de preşedinte au tradus declaraţia preşedintelui cum că la a treia zi a congresului nu vor putea lua parte decât acei ce sunt pentru afilierea la Amsterdam. Constatăm că, în sfârşit, în a treia zi a congresului delegaţii de stânga, partizani ai unităţii sindicale (care în ziua precedentă erau majoritatea), *au fost împiedicaţi cu forţa armată să intre în sala congresului* şi că membrul de stânga al consiliului general a fost silit *prin bătaie* să părăsească congresul, *iar delegaţii astfel*

* „Socialismul" nr. 79 din 4 Octombrie 1923.

excluşi au fost siliţi să părăsească şi oraşul, din ordinul poliţiei.

Muncitorimea unită în sindicatele legale din Târgu Mureş protestează şi *declară că nicio hotărîre a acestui congres ţinut cu forţa poliţienească şi după excluderi în massă nu poate fi considerată ca valabilă de vreun muncitor din România.*

Ea chiamă la luptă în primul rând pe conducătorii uniunilor cărora le-a fost luată posibilitatea de a vota, chiamă toate sindicatele din Arad, Bucureşti, Iaşi şi tot Regatul Vechi, Basarabia, Braşov, Mediaş, Baia Mare, Sibiu, Salonta Mare, Satu Mare, Reghinul Săsesc, Zărneşti, Gheorghieni, Valea Mureşului şi districtele miniere etc., în sfârşit chiamă la luptă toate uniunile şi sindicatele care, împreună cu noi, nu recunosc lucrările acestui *congres care a folosit metodele loviturii de stat* şi care resping orice hotărîre venită dela preşedinţii care au prezidat prin teroare ori dela membrii comisiunii care au furat mandatele, ori dela foştii miniştri care pălmuesc pe muncitori, ori dela noul aşa zis Consiliu general *nelegal şi deci neexistent,* ai cărui membri „democraţi" şi-au bătut joc (mână în mână cu autorităţile şi cu poliţia) de democraţia proletară. Facem apel la toate organizaţiile nu numai să respingă aşa zisul Consiliu general, dar să nu dea niciun ban pentru întreţinerea lui.

Chemăm organizaţiile muncitoreşti din România să comunice hotărîrile lor în acest sens Comitetului nostru sindical regional.

Chemăm cu stăruinţă pe fraţii noştri proletari cinstiţi şi disciplinaţi să ducă mai departe munca intensivă de organizare.

Conducătorii să *rămână la locul lor,* să educe membrii sindicatelor în spiritul solidarităţii de clasă şi să arate că, începând de astăzi, trebue *să luptăm cu forţe unite contra celor câteva duzini de trădători şi pentru frontul unic al muncitorimii din România.*

Trăiască unitatea proletară!

Trăiască viitorul proletariatului!

Această moţiune a fost înaintată tuturor sindicatelor.

Toate aceste moţiuni împreună cu o dare de seamă detailată a Congresului din Cluj vor fi trimise tuturor organizaţiilor din străinătate, pentru ca muncitorimea din lumea întreagă să afle de acţiunea spărgătoare a social-democraţilor şi a conducătorilor amsterdamişti.

——★——

35

1923

SPARGEREA SINDICATELOR A INTRAT INTR'O NOUĂ FAZĂ *

Metodele de spargere ale social-democraţilor. Denunţuri poliţiste, şiretenie, provocări. Incotro se îndreaptă muncitorimea

Dela început noi am arătat că spargerea Congresului dela Cluj e una, şi spargerea organizaţiei e alta. O nouă luptă trebue dată pentru păstrarea unităţii unde mai există *şi pentru refacerea ei unde spărgătorii au sfărâmat-o.*

Social-democraţii au înţeles şi ei acest lucru. Ei nu s'au mărginit la spargerea congresului. Ei au

* *„Socialismul" nr. 79 din 4 Octombrie 1923.*

pornit la o acţiune dârză de distrugere a unităţii în organizaţiile propriu zise.

Metodele de spargere ale social-democraţilor

Procedeele lor de spargere sunt diferite, după situaţia din fiecare organizaţie.

Denunţuri poliţiste

1. In organizaţiile care sunt în mâna tovarăşilor cinstiţi, hotărîţi să păstreze unitatea cu orice preţ, social-democraţii recurg la spargere prin denunţuri.

Astfel este cazul Uniunii în lemn, denunţată de Gaidoş că primeşte o gazetă a Internaţionalei Sindicale Roşii, închisă în mod samavolnic pe baza acestui denunţ de către poliţia din Cluj.

Avem cazul Metal-Bucureşti, unde denunţuri false — *recunoscute false chiar de poliţie* — au fost făcute de Mirescu, care pare a se fi transformat în denunţător de meserie.

In fine e cazul Chelneri-Bucureşti, unde Damian a luat înţelegere cu agenţii poliţişti Grigoropol, Mitică Niculescu şi Radu Popescu. Aceştia au fost daţi afară *după cererea aceluiaş Damian, dar acum Damian voieşte să facă cu ei un nou sindicat poliţisto-amsterdamist.*

Şiretenia spărgătorilor

Aşa procedează social-poliţiştii acolo unde nu pot pătrunde.

2. Sunt alte uniuni care sunt şovăitoare, adică formate din sindicate pentru Amsterdam şi contra Amsterdamului.

Acolo social-democraţii încearcă să producă confuzie. Consiliul lor general, numit de ei la Cluj, a adresat sindicatelor tipografi şi alimentaţie din Regat o circulară, anunţându-i că de fapt spargerea este făcută şi că sindicatele care n'au fost pentru Amsterdam sunt în afara mişcării. Ele trebue să se afilieze din nou. *Şi nu vor fi primite decât dacă recunosc lovitura din Cluj, respectiv afilierea la Amsterdam.*

Vom permite spargerea sindicatelor?

Deci social-poliţiştii consideră ruptura ca făcută. Ei nu admit că sindicatele sunt şi rămân afiliate Uniunilor lor. Nu. Aşa zisul Consiliu general se amestecă în treburile interne ale Uniunilor pentru a le sparge şi a zvârli afară pe toţi muncitorii rămaşi credincioşi principiului lor şi unităţii sindicale.

Dăm alarma în toată muncitorimea. Trebue mobilizate toate forţele pentru a zădărnici isprăvile de distrugere ale birocraţilor numiţi la Cluj de poliţie spre a distruge mişcarea.

Alte procedee de spargere

3. Sunt alte organizaţii sindicale ale căror comitete sunt cu totul în mâinile social-spărgătorilor. Aşa, Uniunea minerilor, precum şi Uniunea fier, metal, chimice.

Având acolo comitetele în mână, social-poliţiştii îşi fac de cap. Ei introduc cea mai deşănţată politică social-democrată în sindicatele autonome.

Uniunile mine şi metal au interzis în Banat membrilor lor să citească „Socialismul" şi „Munkás".

Muncitorii sunt obligaţi să citească numai gazete social-democrate. Deci nu numai spargere, dar

și distrugerea oricărei libertăți de gândire la muncitorii organizați.

Social-democratizare cu sila.

Va să zică în sindicatele pe care vor să le strunjească domnii spărgători după chipul și asemănarea lor, nu mai este deajuns să fii pentru Amsterdam. Trebue să fii social-democrat sadea, ba încă să lupți din răsputeri împotriva comuniștilor. Ca să fii membru al unui sindicat metalurgist ori minier, n'ai voie să mai citești „Socialismul", ci numai gazete „cum se cade": „Viitorul", „Lumea Nouă", „Universul"etc.

Și asta se chiamă „alungarea politicii din sindicate".

Incotro se îndreaptă muncitorimea

Vedem limpede. Șefii social-democrați au soluții pentru toată lumea.

Unde întâlnesc opoziție serioasă, ei sparg cu poliția și cu denunțuri. Unde nu merge altfel, ei introduc spargerea prin intrigi și lovituri diplomatice, decretează spargerea gata făcută etc.

Unde au mână liberă, ei bat cu pumnul în masă, impun cu sila politica social-democrată sindicatelor și le silesc să lupte contra comuniștilor.

In toate părțile însă ei urmăresc cu îndârjire un singur scop: spargere, spargere, spargere!

Dar muncitorii răspund în cor:

Unitate, unitate, unitate!

In fiecare zi rânduri noi vin să îngroașe armata celor care luptă pentru unitate.

...Comitetele sindicale s'au rostit în adunarea lor pentru lupta salvatoare, pentru unitatea sindicală și împotriva spargerii dela Cluj.

Lupta merge înainte.

Război spargerilor! Inlăturl cu Amsterdamul distrugător al organizațiilor!

Muncitorimea va impune voința ei. Muncitorimea va impune *respectul democrației în interiorul organizației sindicale.*

Lupta e grea.

Cu atât mai încordate trebue să fie puterile.

Cu cât mai frumos va fi succesul: *reconstruirea unității sindicale.*

36

1923

CĂTRE MUNCITORIMEA DIN INTREAGA ȚARĂ *

Tovarăși muncitori!

Atentatul cel mai odios s'a comis împotriva voastră.

Voința exprimată de marea majoritate a muncitorilor și muncitoarelor organizați în sindicatele întregii țări a fost călcată în picioare.

O bandă de așa ziși conducători sindicali din țară, în complicitate cu trimișii din Amsterdam, Budapesta și Praga, sprijiniți de un întreg aparat polițienesc și milităresc, au pus mâna pe sala *Congresului general sindical* adunat la Cluj, au dat afară majoritatea congresului, au arestat și maltratat zeci de delegați și delegate și i-au expediat cu forța afară din oraș.

Apoi acei „conducători" împreună cu o minoritate a delegaților au ținut o adunare sub patrona-

---

* ***Manifest editat în 1923.***

jul poliţiei şi au declarat mişcarea sindicală din România

Afiliată la Amsterdam,

au numit un Consiliu general (?) şi au luat decizii pentru spargerea mişcării.

Astfel, cu ajutorul făţiş, armat şi brutal, al guvernului burghez, conducătorii amsterdamişti dela noi, în frunte cu reprezentantul Amsterdamului, nu numai că au spart unitatea sindicală, atât de necesară în aceste timpuri de grozavă teroare, dar au şi început să distrugă forţa organizată a acelor sindicate şi uniuni care nu se supun ordinelor lor.

Tovarăşi muncitori!

Mai bine de un an de zile o parte din conducătorii Consiliului general au sabotat mişcarea sindicală, au împiedicat prin toate mijloacele dezvoltarea organizaţiilor, pentru ca astfel să le poată păstra în mâinile lor trădătoare, dar n'au reuşit!

In timpul acestui an sindicatele au crescut dela 40.000 la mai bine de 60.000 de membri.

O majoritate importantă s'a putut astfel prezenta în faţa spărgătorilor, cerând cu orice preţ *unitatea sindicală*, manifestându-şi dorinţa ca în congres să se discute nevoile imediate ale clasei muncitoare, ca: scumpetea excesivă a traiului, reducerea orelor de lucru, insuficienţa salariilor, reacţiunea fascisto-guvernamentală şi o mulţime de alte chestiuni care interesează clasa muncitoare.

Faţă de această majoritate muncitorească, conducătorii amsterdamişti au fost siliţi să lepede masca.

Ei au apărut aşa cum sunt:

Duşmani ai puterii clasei muncitoare, duşmani ai unităţii sindicale, duşmani ai organizării maselor, prieteni ai poliţiei, spărgători ai organizaţiilor, agenţi ai burgheziei.

Muncitorimea din România, ca şi din toate părţile lumii, nu poate tolera crima care s'a comis la Cluj.

Tovarăşi muncitori!

Faţă de procedeele nepermise ale celor ce au convocat congresul, muncitorii cinstiţi, care înainte de congres erau pentru afilierea la Amsterdam, însă cu anumite condiţii, s'au retras din congres, nevoind să devină complicii celor care impuneau afilierea cu ajutorul poliţiei.

Faţă de spargerea congresului şi a mişcării, noi trebue să ducem înainte lupta pentru unitatea sindicală.

Nu recunoaşteţi Consiliul general numit de spărgători şi de poliţie.

Toate sindicatele excluse la Cluj, precum şi toate cele care nu înţeleg să recunoască actul samavolnic al spărgătorilor comis de şefii amsterdamişti, trebue să-şi dea mâna pentru a reface şi a impune tuturor unitatea sindicală.

In urma invitaţiei mai multor sindicate, care ne-au cerut să rămânem la postul nostru, noi, membri ai Consiliului general, ales la Sibiu, rămaşi credincioşi unităţii sindicale, însă daţi afară de conducătorii amsterdamişti, împreună cu alţi tovarăşi credincioşi unităţii am decis să ne constituim în comitet de iniţiativă pentru refacerea unităţii sindicale.

Toate sindicatele care stau pe tărâmul unităţii sindicale, care vor reîntoarcerea legalităţii statutare şi care sunt împotriva loviturii poliţiste dela Cluj, să se pună de urgenţă în legătură cu comi-

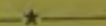
tetul de inițiativă spre a primi instrucțiuni și a porni împreună la luptă pentru salvarea unității sindicale și oprirea furiei destructive a „șefilor" spărgători.

Inainte la luptă pentru unitatea sindicală !
Pentru întărirea organizațiilor sindicale.

La luptă pentru reconstituirea Consiliului general unitar ales de muncitorime.

Jos spărgătorii sindicatelor ! Trăiască unitatea sindicală !

CONSILIUL GENERAL PROVIZORIU

37

1923

OAMENII DE AFACERI AI ANTANTEI IN COLONIILE EI *

După vizita generalului Berthelot, trimis de Franța să vadă dacă oligarhia română e gata de război împotriva Bulgariei revoluționare și împotriva Rusiei Sovietice, a sosit și d-l Henry Bérenger.

Acest domn, a cărui vizită „Universul" o anunță în fruntea ziarului, e senator francez și mare financiar.

Scopul lui chiar mărturisit e de a acorda guvernului român „un avans necesar apărării noastre naționale". Cu alte cuvinte, Antanta mărturisește prin cel mai reacționar ziar al nostru că trimite bani pentru a ne înarma, pentru tunuri, puști și gloanțe ! Și toate acestea cu ce scop dacă nu pentru a ne băga într'un nou măcel războinic ?

* „Socialismul" nr. 80 din 7 Octombrie 1923.

In acest scop agentul burgheziei imperialiste al Antantei va vizita porturile și regiunile petrolifere pentru stabilirea zonelor militare și aprovizionarea cu combustibil în viitorul război ce se pregătește pe față.

D-l Bérenger, ne spune „Universul", înțelege marele efort pe care îl avem de îndeplinit, pentru ce credeți ? Pentru a ne reface agricultura, a organiza munca, industria, drumurile, școlile etc. ?

Nu ! Ci pentru „refacerea armamentului" ! Și d-sa adaugă că „Franța va face tot posibilul spre a avansa României (adică oligarhiei române) sumele de care are nevoie în acest scop".

Mai mult, trimisul Antantei spune că „Franța va continua politica financiară și militară din ultimii ani". Bine înțeles cu privire la țările din Balcani.

Deci avem mărturisirea limpede a acestui agent al războiului de pradă că vom fi socotiți de către Antantă ca și până acum, o colonie a ei, bună să fie înarmată și trimisă să lupte pentru interesele și lăcomia marii finanțe a Antantei.

Soldatul român, adică muncitorul și țăranul român, împreună cu muncitorii celorlalte naționalități exploatate de banda capitaliștilor și slugilor lor, ce stăpânesc statul, vor fi înarmați până în dinți, își vor părăsi casele, ogoarele și familiile și vor fi porniți, ca o turmă de animale, la război spre a fi măcelăriți, sfârtecați și asasinați în interesul criminalilor ce ne conduc.

Țăranul și muncitorul dela noi ar fi din nou, așa cum au mai fost și în războiul trecut, vânduți drept carne de tun spre a îmbogăți un pumn de nesățioși bancheri și samsari politici, marii conducători ai Antantei, ale căror averi au izvorît din sângele muncitorimii și țărănimii din lumea întreagă.

Iată soarta pe care ne-o pregăteşte clasa capitalistă dela noi, în unire cu clasa capitalistă din Franţa şi din toate statele capitaliste aliate, spre a distruge statul muncitorilor ruşi sau orice alt stat proletar ce s'ar ivi prin desrobirea muncitorilor şi ţăranilor jefuiţi de bandele capitaliste.

Iată cum bogătaşii noştri, în unire cu bogătaşii străini, complotează împotriva vieţii a milioane de muncitori şi ţărani care şi-au lăsat soarta în mâinile lor.

Muncitorii şi ţăranii nu trebue să aibă încredere decât în noi. Altfel interesele lor vor fi trădate de clasa bogătaşilor aşa cum au fost întotdeauna trădate.

Dacă proletariatul nu se va organiza politiceşte şi economiceşte spre a se conduce singur, el va fi veşnic măcelărit şi asasinat în războaiele capitaliste.

Clasa muncitoare din România e ameninţată grozav de asasinii care uneltesc 'n umbra cabinetelor ministeriale şi a ambasadelor burgheze.

Ea trebue să se pregătească de luptă împotriva singurului ei duşman — clasa guvernantă.

—★—

38

1923

COLONIZAREA IMPERIALISTA A ROMANIEI *

Cu ce mândrie şi satisfacţie vorbesc oamenii noştri de stat şi presa lor de partid şi „independentă" de vizitele pe care militarii, financiarii şi

* „Socialismul" nr. 83 din 18 Octombrie 1923.

oamenii politici străini ni le fac dela război încoace tot mai des. Aceste vizite ar fi, cică, semnele consideraţiei de care România se bucură în străinătate. Cât de mincinoasă este această afirmaţie am dovedit-o de atâtea ori, şi ultima vizită, aceea a primului magnat al industriei engleze, Wickers, ne dă prilejul să revenim asupra chestiunii.

Ne aducem cu toţii aminte ce scandal „patriotic" s'a făcut pe chestiunea... naţionalizării „Reşiţei", cea mai importantă întreprindere industrială din tot Balcanul. Uzinele „Reşiţa", spuneau capitaliştii noştri „patrioţi" (averescani, liberali, ardeleni şi ceilalţi), trebue ferite de acapararea străină, ele trebue păstrate în mâini curat româneşti. Or, atât vizita cămătarului mondial, Sir Basil Zaharoff şi aceea a tovarăşului său de afaceri, fabricantul de muniţii Wickers, au fost şi sunt făcute numai 'n legătură cu chestiunea uzinelor „Reşiţa".

Zaharoff a consolidat bonurile de tezaur româneşti, punând la dispoziţia guvernului român un împrumut de 2 milioane jumătate lire englezeşti, Wickers va împrumuta alte milioane de lire guvernului nostru, iar amândoi vor primi 'n schimb comenzi de armament pentru armata română şi pe deasupra şi 30.000 de acţiuni ale „Reşiţei". In chipul acesta o treime din proprietatea uzinelor trece în mâna capitalului englez, fără ca în schimb noi să primim altceva decât arme şi muniţii, menite şi acestea a fi întrebuinţate împotriva Rusiei Sovietice, pentru apărarea aceluiaş capital englez.

Caracterul de colonie al României nu reiese însă numai din cele arătate mai sus. Capitalul american, gelos că uzinele „Reşiţa" trec în mâinile celui englez, a protestat prin reprezentantul său din Bucureşti pe lângă guvernul român, cerând şi pentru sine o parte din mult disputatele uzine. Bogăţiile şi

averea României sunt deci considerate de capitaliştii străini ca aparţinând nu României, ci capitalismului internaţional, iar guvernul român, nefiind decât agentul local al acestui capital, trebue să fie la dispoziţia diferitelor grupuri de capitalişti ale căror interese dânsul trebue să le ia în seamă.

Cine nu-şi aduce aminte de reclama patriotică ce şi-au făcut-o partidele noastre în jurul chestiunii naţionalizării subsolului, în primul rând deci a industriei petrolifere. Or, se află acum cu precizie că guvernul francez subvenţionează cu 30 de milioane franci acele societăţi franceze, care participă la exploatarea petrolului românesc.

Cât de mari trebue să fie interesele şi profiturile imperialismului francez, dacă el poate veni cu asemenea subvenţii pentru încurajarea pătrunderii capitalului său în ţara noastră!

România a devenit deci o colonie a imperialismului internaţional. Politica guvernelor noastre nu este determinată de interesele poporului român, ci de interesele capitaliştilor internaţionali.

Burghezia noastră, care depinde astfel de bunăvoinţa acelor capitalişti, de procentul cu care aceştia o primesc în întreprinderile lor, este numai unealta care dă capitaliştilor străini siguranţa capitalului şi a profitului în ţara noastră.

Incotro merge politica noastră ne-o arată halul în care a ajuns Polonia. Societăţile franceze petrolifere de acolo sunt scoase de sub regimul obişnuit al impozitelor; guvernul polonez nu are dreptul de a impune produsele lor la niciun fel de taxe de export, societăţile au toată libertatea în traficul de devize, fără a putea fi controlate sau impuse cu taxe de către guvern, dar plăţile pe care aceste societăţi au a le face guvernului polonez, le execută totuşi în

mărci poloneze, adică într'o monetă fără valoare (un dolar valorând un milion de mărci poloneze).

Şi în timp ce petrolul românesc şi polonez, industria acestor ţări „libere şi independente" trec în stăpânirea capitalului internaţional, iar politica lor este hotărîtă de interesele imperialiste ale acestui capital, — în timp ce aceste ţări vasale devin adevărate colonii imperialiste, Rusia Sovietică îşi reorganizează treptat-treptat industria, poporul rus rămâne stăpân la dânsul acasă şi îşi determină singur politica, nu după interesele cutărui sau cutărui grup de capitalişti, ci după acele ale revoluţiei sale.

—★—

39

1923

IN AJUTORUL MUNCITORILOR, ŢARANILOR ŞI INTELECTUALILOR BULGARI *

Reacţiunea banchero-oligarho-militaristă a triumfat momentan în Bulgaria. Forţele revoluţionare au fost deocamdată înfrânte, şi ca o consecinţă a acestei înfrângeri, cea mai furioasă teroare s'a deslănţuit împotriva poporului muncitor bulgar dela sate şi oraşe...

Vaietele orfanilor şi văduvelor revoluţionarilor bulgari se ridică din toate colţurile ţării vecine. Mizeria, foamea şi frigul expun pieirii sigure pe copiii, soţiile şi părinţii luptătorilor emigraţi. Muncitorii, ţăranii şi intelectualii bulgari, copiii lor şi părinţii lor cer ajutor. Muncitorii, ţăranii şi intelectualii cin-

* *„Socialismul" nr. 86 din 28 Octombrie 1923.*

ştiţi din România, care sunt legaţi prin interese comune şi prin sentimente omeneşti cu cei de peste Dunăre, trebue să vină în ajutorul lor.

O vastă acţiune de ajutorare trebue organizată. Tot ce-i muncitor industrial, manual sau agricol în România, tot ce trăieşte din munca sa şi tot ce cinsteşte munca şi pe muncitor, tot ce simte omeneşte şi nu poate rămâne nesimţitor la suferinţele unui întreg popor îngenunchiat, trebue să participe la această acţiune de ajutorare.

Partidul Comunist s'a adresat în acest scop printr'o scrisoare, pe care o publicăm în corpul ziarului, partidului ţărănesc, care poate fi socotit ca reprezentând largi masse de ţărani, Partidului Socialist... şi ambelor Consilii generale sindicale pentru a constitui în comun un comitet de ajutorare cu subcomitete în toată ţara şi a veni astfel, fără deosebire de curente şi partide, în ajutorul grabnic al victimelor teroarei albe din Bulgaria.

Nădăjduim că aceste organizaţii nu vor rămâne surde la vaietele ce vin de peste Dunăre şi la chemarea partidului nostru şi se vor grăbi să purceadă neîntârziat cu forţe unite la organizarea acestei opere nobile, frăţeşti şi omeneşti.

———★———

40

1923

CINE LUPTĂ PENTRU INTERESELE MUNCITORIMII? *

INTERNAŢIONALA GALBENĂ SAU INTERNAŢIONALA ROŞIE?

Un apel al Internaţionalei Roşii către toţi muncitorii organizaţi din România

Social-democraţii, partizani ai Internaţionalei galbene dela Amsterdam, care merg mână în mână cu trădătorii Internaţionalei a II-a dela Londra, aliaţi cu capitalul şi cu reacţiunea fascistă, au hotărît să producă sciziunea în rândurile sindicatelor noastre, hărţuite şi prigonite de cruda teroare a oligarhiei boierilor şi a burgheziei României. — *Împotriva voinţei celei mai mari părţi a congresului dela Cluj şi a întregului proletariat din ţară, rezimându-se pe sprijinul făţiş al poliţiei guvernului liberal, la adăpostul stării de asediu, ei au hotărît să aducă mişcarea muncitorească din România în albia politicii colaboraţioniste dela Amsterdam şi Londra.*

Ei voiesc să alunge din sindicate pe toţi militanţii devotaţi cauzei clasei muncitoreşti, toate elementele cu adevărat revoluţionare din mişcarea sindicală română.

Muncitori din România,

Internaţionala Sindicală Roşie salută cu încredere lupta voastră pentru unitatea sindicală şi vă cere să nu vă abateţi din acest drum, singurul drum

* *„Socialismul" nr. 87 din 1 Noembrie 1923.*

drept dintre toate. Nu îngăduiţi ca scizioniştii să-şi pună în practică proiectele lor mârşave, nu îngăduiţi excluderile arbitrare de militanţi răsleţi, de grupe ori de organizaţii întregi.

Feriţi-vă de a da pretexte pentru sciziuni, jertfiţi unităţii tot ce este cu putinţă, fără a dăuna intereselor clasei proletare.

Pretutindeni unde nu există, organizaţi noi sindicate, spre a întări astfel batalioanele voastre în lupta pentru unitatea organică ideologică pe plan naţional şi internaţional.

Nu veţi putea respinge ofensiva capitalului şi a fascismului *decât stabilind unitatea de front*. Numai prin mijlocul acesta veţi putea să păstraţi cuceririle voastre anterioare, veţi putea obţine suprimarea legislaţiei celei mai reacţionare care există pe lume şi vă veţi putea apropia de ţelul şi de idealul vostru.

Sforţările voastre în favoarea frontului unic sunt pe cale de înfăptuire în mai multe ţări, unde ofensiva irezistibilă a masselor muncitoreşti a izbutit să învingă rezistenţa social-democraţilor — mai îngrijoraţi de a-şi păstra locurile decât de a îndrepta lupta împotriva burgheziei...

...Internaţionala Sindicală Roşie nădăjdueşte că în ceasurile hotărîtoare pe care le trăim, în clipa când întregul viitor al proletariatului este în joc, clasa muncitoare din România va şti să-şi facă datoria.

Trăiască proletariatul organizat din România!

Trăiască lupta pentru frontul unic al întregii mişcări muncitoreşti internaţionale!

BIROUL EXECUTIV
AL INTERNAŢIONALEI SINDICALE ROŞII

———★———

41

1923

LIBERALIZAREA INTREPRINDERILOR DIN ARDEAL *

La Ministerul de finanţe a avut loc o conferinţă între un consorţiu englez, reprezentanţii finanţei româneşti şi reprezentanţii regiei monopolurilor statului pentru a se decide „naţionalizarea" fabricii de explozibili „Făgăraş".

S'a ajuns la un acord, hotărându-se sporirea capitalului social dela 20 la 55 milioane, din care 40% vor fi acoperite de capitalul străin, 50% prin subscripţie publică (şi 5 milioane revenind spre participare băncilor româneşti), iar 10% va fi cota de participare a regiei, fără însă ca aceasta să le verse efectiv. Condiţia esenţială este următoarea: 60% din valoarea totală a acţiunilor să fie deţinute de capitalul românesc.

Fabrica va produce explozibili necesari armatei şi o specialitate de explozibili pentru exploatările miniere. Societatea va avea monopolul explozibililor în România, şi statul îi garantează dela 15 până la 25% beneficiu, după numărul vagoanelor de explozibili fabricaţi.

Toată afacerea este îmbrăcată în velinţe tricolore: „Producţia de explozibili este de mare însemnătate pentru existenţa şi viitorul statului român — aşa că ea trebue trecută în mâini curat româneşti". Aşa spune guvernul.

In realitate avem o afacere ca toate celelalte faimoase naţionalizări. Acţiunile vor intra în marea lor majoritate pe mâinile finanţei liberale şi ale

* *„Socialismul" nr. 91 din 15 Noembrie 1923.*

politicienilor liberali şi în mâinile câtorva inşi şi bănci ce alcătuesc restul burgheziei româneşti, cărora statul le garantează monopolul şi un beneficiu net de 25%.

Noii acţionari, care în majoritate vor fi liberali, vor realiza un triplu avantaj.

In primul rând vor câştiga de fiecare acţiune diferenţa de curs dela 500 de lei, cât plătesc ei, până la suma superioară cu care sunt cotate astăzi acţiunile fabricii „Făgăraş". Un câştig imediat, fără nicio muncă, printr'o simplă favoare hărăzită de stat.

In al doilea rând li se dă drepturi de monopol. Nimeni nu-i va mai putea concura, şi statul va fi silit să cumpere explozibilii dela această fabrică... chiar dacă alte fabrici din România i-ar fi putut produce mai ieftin. Un spor sigur de cheltuieli pentru stat şi o libertate nestânjenită pentru capitalişti.

Şi în sfârşit garantarea de către stat a unui profit de 15—25% îi pune la adăpost de orice risc. Capitaliştii din celelalte întreprinderi au dreptul de a exploata pe muncitori şi de a se îmbogăţi peste noapte, însă ei suportă şi un risc, într'o măsură mai mică ori mai mare. Capitaliştii — liberali în majoritate — care vor stăpâni fabrica „Făgăraş" vor fi cruţaţi de orice risc. In fiece an ei sunt siguri că vor câştiga cel puţin 15—25%.

Iată ce înseamnă naţionalizarea liberală pentru capitaliştii români!

Dar pentru muncitori? Muncitorii dela „Făgăraş" vor avea de acum înainte o soartă şi mai ticăloasă decât până acum. Prin legarea intereselor statului militarist-burghez de interesele acestei întreprinderi, ori şi ce mişcare de îmbunătăţire a salariilor şi a condiţiilor de muncă va fi considerată

ca o răzvrătire împotriva statului, ca un atac împotriva „interesului" superior obştesc.

Favorizând pe capitaliştii acţionari, statul le-a acordat dreptul de monopol.

Altă fabrică în România nu mai poate produce explozibili. O încetare a lucrului, de pildă, la „Făgăraş" va fi considerată întotdeauna ca un atac grav contra statului. Muncitorii vor fi siliţi să lucreze cu baioneta la spate.

Pe de altă parte am văzut că statul trebue să garanteze 15—25% beneficiu acţionarilor. Sub pretext că în caz de deficit statul va trebui să plătească beneficiul, el va interveni ori de câte ori muncitorii vor reclama măriri de salariu. Capitaliştii, sub pretext că sunt ameninţaţi să piardă, vor cere întotdeauna concursul statului în asemenea împrejurări. Situaţia muncitorilor dela „Făgăraş" va fi tot atât de mizeră ca şi aceea a muncitorilor din toate întreprinderile statului.

Iată ce se ascunde sub formula ultrapatriotică a naţionalizării. Pentru capitalişti naţionalizarea e mumă, pentru muncitori ciumă.

42

1923

MINCIUNA IMPROPRIETĂRIRII *

...După însăşi declaraţiile ministrului de domenii, din totalul ţăranilor care, după lege, aveau dreptul la împroprietărire, total care se ridică la un milion, abia 400.000 au fost împroprietăriţi. Ceeace în-

* *„Socialismul" nr. 100 din 16 Decembrie 1923.*

seamnă că abia 40%. Dar — mai adaugă ministrul domeniilor — dat fiind că mai e pământ expropriat disponibil, vor mai putea fi împroprietăriţi încă 200.000, ceeace ar ridica numărul lor la 50% din numărul celor înscrişi pe tabelele de împroprietărire.

Vor rămâne, deci, fără pământ aproape 50% din ţăranii de pe tabele. Dar cei înscrişi nu trebue confundaţi cu toţi acei care n'au pământ. Nu toţi cei fără pământ au fost trecuţi pe tabelele de împroprietărire. Este încă îndoielnic dacă măcar jumătate din numărul ţăranilor fără pământ urmau să capete pământ în virtutea actualei legi. Dar cum stau cei deja împroprietăriţi? Din aceleaşi declaraţii ale ministrului de domenii rezultă că în medie împroprietăriţii au primit câte 4 ha. Aceasta în vechiul regat, la care se referă toate datele de mai sus. Mai vorbitoare e încă „frumuseţea" împroprietăririlor din noile provincii. Astfel, în Transilvania media pământului căpătat de către cei împroprietăriţi este de 1,59 ha., iar în Bucovina nici măcar de un hectar.

O simplă socoteală pe care ar putea-o face şi un elev din şcolile primare complectează încă tabloul „seriozităţii" acestei reforme. Media din vechiul regat este nu de 4 ha., cum a afirmat d-l Constantinescu, ci exact 3,31 ha., pe care a căpătat-o capul de familie. Bun!

Este însă lucru ştiut că toţi electorii satelor şi agenţii diferitelor partide au primit cel puţin câte 10 ha., şi în asemenea împrejurări la cât se reduce cota reală a unui simplu pârlit de ţăran, care nu poate asigura regimului nici măcar votul său?

Dar în Transilvania, unde, cum am văzut, media e de 1,59 ha., sau în Bucovina, unde nu e nici măcar de un hectar?

Rezultă de aici că chiar cei împroprietăriţi nu vor putea să-şi scoată toate cele necesare existenţei lor din produsul pământului căpătat din expropriere. Ce se vor face însă acei care n'au primit deloc, care, după declaraţiile ministrului, nici nu vor căpăta — zice ministrul — din lipsă de pământ de expropriat. Şi apoi ce se vor face acei care nu au măcar dreptul — după lege?

Răspunsul îl găsim gata fabricat în faptul că din 12 milioane hectare de pământ arabil abia 4 milioane vor fi expropriate.

Cu alte cuvinte, cele 8 milioane de hectare au fost direct aprovizionate cu robi care să le valorifice, adică să le are, să le semene şi să le culeagă pentru boierii cărora oligarhia românească le-a lăsat cele 70% din terenul arabil.

—★—

43

1923

CE VORBESC CIFRELE BUGETULUI *

Avem în faţa noastră proiectul de buget general al statului pe exerciţiul anului 1924, în recapitulaţia generală. Două coloane de cifre reci, de sute de milioane şi de miliarde, înşirate milităreşte una după alta. De o parte veniturile statului dela 1 Ianuarie până la 31 Decembrie 1924, de altă parte cheltuelile lui. In josul lor, de o parte şi de alta, acelaş total de 24 miliarde.

Din prima aruncătură de ochi oricine se poate încredinţa că finanţele statului sunt în deplină regulă!

Cetăţenii pot fi liniştiţi asupra viitorului patriei şi al lor înşile. D-l. Vintilă Brătianu le dă un buget

* *„Socialismul" nr. 101 din 20 Decembrie 1923.*

„echilibrat" care pe deasupra e şi un buget „sincer", pentrucă pentru întâia oară dela război încoace se cuprinde în el amortismentul datoriei publice.

S'ar părea că nimic nu va mai putea împiedica leul român să se ridice din amorţeala în care lâncezeşte şi să-şi recapete strălucirea de odinioară.

Peste puţin timp „vom reveni la normal" şi lapte şi miere va curge asupra poporului nostru.

Dar acest sentiment de încredere şi nădejde se clatină la o cercetare mai amănunţită a proiectului de buget.

Intre cheltueli se află trecută o sumă de peste 507 milioane fără vreo destinaţie anumită, ci purtând numele vag de: Fond pentru deschidere de credite suplimentare şi extraordinare.

Sub titlul acesta modest s'ar ascunde astfel un excedent, nici mai mult nici mai puţin.

Aici vechea experienţă a Românului trebue să-l desmeticească din visurile în care îl legăna bugetul d-lui Brătianu.

„Ce-i prea mult nu-i sănătos" — îşi va zice el cu drept cuvânt. Astăzi când slujbaşii şi muncitorii din întreprinderile statului se zbat în mizerie, când materialul rulant al căilor ferate, când clădirile, podurile, ca şi întreg inventarul statului sunt dărăpănate, astfel că primejduesc pe zi ce merge mai mult întreaga funcţionare a gospodăriei ţării, să prezinţi un buget care să prevadă, în afară de plata dobânzilor datoriei publice, şi excedente, — aceasta e o neobrăzare care nici în blagoslovita Ţară Românească nu mai poate înşela pe nimeni.

Din capul locului, din primul moment chiar al evaluării veniturilor şi cheltuelilor statului, făuritorii bugetului au avut lămurit în faţa lor că „prevederile" lui nu vor fi îndeplinite.

La capitolul veniturilor, perceptorii vor fi puşi să strângă de gât pe platnicii cei mici, pe cei nevoiaşi, dar cei mari vor găsi şi de azi înainte mijloace să se sustragă dela achitarea birurilor. Birurile indirecte, în schimb, care se ridică la cifra enormă de 8.500.000.000 — acestea, ce-i drept, se vor stoarce „pe nesimţite" din trupul sleit al muncitorului şi ţăranului român.

La capitolul cheltuelilor, aci realitatea va depăşi cu mult creditele prevăzute pe hârtie.

Şi va fi astfel foarte interesant ca să verificăm peste nu mai mult de 6 luni ce va fi rămas bun şi real din bugetul d-lui Vintilă Brătianu.

Dar cifrele globale ale diferitelor capitole bugetare ne dau unele lămuriri mai precise asupra adevăratului caracter al statului nostru.

Din nou reiese cât de nepăsători sunt stăpânitorii faţă de nevoia de ridicare culturală a poporului nostru. Deşi am rămas în privinţa aceasta la coada celorlalte neamuri, cu tendinţa încă de a se mări distanţa faţă de ele, burghezia noastră destinează pentru Ministerul instrucţiunii numai 4.842.000.000 lei, ceeace face mai puţin de 8% din totalul cheltuelilor statului !

Intr'o ţară lipsită de ştiinţă de carte Ministerul învăţăturii e trecut în rândul al 4-lea ca înzestrare bugetară !

In schimb un departament care nu e uitat este acel al războiului. Cifrele mult ridicate din anii trecuţi ale bugetelor de război sunt azi cu mult depăşite. Numai de anul trecut până azi un imens spor de 503 milioane — peste o jumătate de miliard !

Astăzi, după înfăptuirea tuturor „visurilor naţionale" posibile, azi când popoarele din jurul nostru se ridică pentru pace şi înţelegere între toate neamurile, azi când la Răsărit ţarismul cotropitor a

fost răsturnat de muncitorimea rusă dela sate și orașe, dornică de lumină și luptătoare pentru înfrățirea internațională, burghezia română urmează mai departe ca din lipsurile, din mizeria și foamea mulțimei să umfle cheltuelile de pregătire a unui nou măcel războinic. Astfel crede ea că-și va asigura domnia nestingherită!

Aceeași năzuință se întrevede la un alt capitol important al bugetului — la acel al internelor.

Ministerul siguranței banditești, al sinecurilor* necontrolabile, al fondurilor secrete, al jandarmeriei care înlănțuește țărănimea română, are prevăzut peste un miliard de lei. Sporul e de 370 milioane de lei de anul trecut până azi!

Și de unde se sug fondurile necesare pentru acoperirea acestor sporuri de sute de milioane și miliarde întru împilarea mai departe a poporului muncitor din fabrici și de pe ogoare?

Pe tabela veniturilor citim lămurit răspunsul la întrebarea aceasta.

Birurile indirecte de 8 miliarde și 445 milioane — cu un spor de 600 milioane — adunate cu veniturile monopolurilor statului de 3 miliarde și 430 de milioane dau împreună enorma sumă de 11 miliarde și 875 milioane stoarse dela gura muncitorimii și sărăcimii României „mari" și „glorioase".

Aproximativ jumătate din veniturile statului, destinate să acopere iaful și risipa stăpânilor, e furată din truda celor mici și servește la menținerea lui în robie, la desfătarea trântorilor și la asigurarea stăpânirii lor!

Iată cum, de sub cifrele reci și nesimțitoare înșirate pe tabelele bugetare, apare rânjind partea însemnată pe care o ia azi statul român la asuprirea,

la despuierea nemiloasă a muncitorimii și sărăcimii din orașele și satele României „mari" și „echilibrate".

———★———

44

1923

CAUZELE CONFLICTELOR DE MUNCĂ *

Am semnalat în numărul trecut al „Socialismului" unele aspecte ale conflictelor de muncă ivite în lunile Ianuarie — Iunie 1923. Am arătat după datele „Buletinului Ministerului muncii" însuși, că toți muncitorii lock-outați în acest interval de timp erau muncitori organizați, ceeace dovedește că patronii prigonesc organizațiile muncitorilor, deși aceasta constitue după articolul 53 din legea asociațiilor profesionale un delict pedepsit. Pe de altă parte am mai arătat că statistica oficială prezintă o rubrică nouă: „conflictele aplanate prin arestarea greviștilor", deși niciun articol din legea conflictelor de muncă nu prevede acest fel de „aplanare".

Vom înfățișa astăzi un alt aspect al datelor publicate de „Buletinul" oficial.

In total s'au ivit 291 conflicte de muncă (din care 70 greve, 4 lock-out-uri, restul conflicte neurmate de grevă) în întreprinderi cu un număr total de 75.603 muncitori. Dintre aceștia au participat la conflicte 55.557 salariați, adică aproape 73,5%.

Din numărul total de 75.603 salariați ocupați în întreprinderile respective (unde s'au ivit conflicte de muncă) erau organizați în sindicate 47.590.

* *„Socialismul" nr. 102 din 23 Decembrie 1923.*

Din acești 47.590 de salariați organizați au participat la conflicte 44.424, adică 93,3%.

Asta înseamnă că:

din 1.000 de salariați ocupați numai în întreprinderile respective, 735 au participat la conflicte; din 1.000 de muncitori organizați 933 au participat la conflicte.

Așa dar, procentul participanților organizați față de totalul organizaților este mai mare (93,3%) decât procentul tuturor participanților din totalul ocupaților (73,5%). Pe de altă parte: din totalul de 75.603 salariați ocupați erau organizați în sindicate 47.590, adică aproape 63%, iar din totalul de 55.557 salariați care au participat la conflicte, numărul celor organizați era de 44.424, adică 80%.

Asta înseamnă că:

din 1.000 salariați ocupați numai 630 erau organizați în sindicate, din 1.000 de salariați participanți la conflicte însă 800 erau organizați. Din ambele comparații reiese că muncitorii organizați dau un procent mult mai mare de participanți la conflicte decât muncitorii neorganizați. Iată decе burghezia — patronii și autoritățile — împiedică pe muncitori dela organizare. Ea știe că muncitorul organizat este soldatul disciplinat în conflictele de muncă, pe când cel neorganizat este mai ușor ținut în jug.

Printre cauzele care au pricinuit conflictele de muncă, 247 au fost în legătură cu: cereri de sporire de salarii, rezistență la reducerea salariilor sau diverse contestații în legătură cu salariile; 40 de cauze ale conflictelor de muncă au fost în legătură cu reducerea orelor de lucru; 51 în legătură cu reglementarea muncii și 12 în legătură cu introducerea lucrului cu bucata sau în acord, 16 cauze au fost

în legătură cu reintegrarea unor salariați concediați sau cu cereri împotriva concedierii altora. (Unele conflicte au avut mai multe din aceste cauze deodată.)

Reiese deci că cele mai multe conflicte au avut la bază chestiunea salariilor, ceeace dovedește că salariile sunt insuficiente față de scumpetea crescândă a traiului. Și în sfârșit din cele 291 de conflicte de muncă ivite în prima jumătate a anului 1923 s'au terminat cu izbânda salariaților 192, prin tranzacții 71, cu eșecul salariaților 28.

———★———

45

1923

COMITETUL CENTRAL AL PARTIDULUI COMUNIST CĂTRE SECȚIUNILE ȘI GRUPELE PARTIDULUI ȘI CĂTRE TOVARĂȘII RAZLEȚI *

Comitetul Central a hotărît ca în luna Februarie 1924 să aibă loc congresul partidului. Ziua, locul și ordinea de zi a congresului se vor comunica ulterior.

In vederea congresului și pentru lucrările pregătitoare, toate secțiunile și grupele partidului sunt invitate de a trimite de urgență cel mai târziu până la 15 Ianuarie 1924 rapoartele materiale și morale asupra activității lor, precum și propunerile ce eventual ar avea de făcut.

---

* *„Socialismul" nr. 104 din 30 Decembrie 1923.*

Aceeaşi invitaţie se adresează şi tovarăşilor răzleţi.

* * *

Comitetul Central a mai hotărît ca ultimele două săptămâni din luna Ianuarie să fie consacrate propagandei şi agitaţiei pentru presa comunistă în vederea apariţiei zilnice a „Socialismului" şi celeia bisăptămânale a lui „Munkás".

—★—

1924

★

46

1924

COMEMORAREA MORȚII LUI LENIN INTERZISĂ *

Guvernul a refuzat să autorizeze întrunirea solicitată de Partidul Comunist din România pentru comemorarea morții lui Lenin. Pe când în celelalte țări proletariatul mondial manifestă doliul dureros al acestei morți, noi nu putem ține măcar o singură întrunire.

Crede guvernul că prin sistemul veșnicului refuz de a da autorizații va reuși să atrofieze mișcarea comunistă sau să împiedice recrutarea massei de simpatizanți ? Numai mentalitatea înapoiată a burgheziei noastre poate concepe că oprind samavolnic manifestarea publică a unui partid politic legal va reuși să-i prevină dezvoltarea și să mențină regimul de teroare.

Comemorarea lui Lenin o vom face în sufletele noastre îndoliate. Teroarea guvernului nu va face decât să ne oțelim voința de luptă.

Iar imaginea marelui comunist dispărut, revoluționarul care timp de trei decenii, luptându-se sub

* *„Socialismul" nr. 10 din 30 Ianuarie 1924.*

teroarea ţaristă, închis, exilat şi extrădat, a pregătit în Rusia subterană [7] prima revoluţie proletară, ne va fi cea mai înaltă pildă şi cea mai bună chezăşie că, în pofida tiraniilor, principiul nostru va triumfa.

—★—

47

1924

ÎMPOTRIVA PARTIDULUI NOSTRU *

Aşa dar, cum era de prevăzut, guvernul a interzis atât ţinerea la Bucureşti a congresului partidului nostru, cât şi comemorarea morţii lui Lenin printr'o întrunire publică...

Baricadat în dosul a tot atât de arbitrarei măsuri a stării de asediu, care nu s'a mai ridicat dela greva generală încoace, el răpeşte sistematic Partidului Comunist orice posibilitate de manifestare publică.

Nu însă cu aceeaşi măsură sunt tratate celelalte partide şi înjghebări de tot felul. Care partid politic sau altă organizaţie burgheză n'au ţinut neturburate în Capitală întruniri şi congrese? Chiar Dumineca trecută sindicatul proprietarilor nu numai că s'a întrunit la „Dacia", dar a manifestat şi pe străzi, cu tot regimul stării de asediu.

Social-democraţii nici ei nu sunt împiedicaţi de a avea activitate publică — din contra, li se fac toate înlesnirile...

Dece atunci numai Partidului Comunist i se închid cu atâta brutalitate toate căile manifestării legale?

* „*Socialismul*" *nr. 11 din 1 Februarie 1924.*

SOCIALISMUL

Comemorarea morţii lui Lenin interzisă

Comemorarea lui Lenin o vom face în sufletele noastre îndoliate. Teroarea guvernului nu va face decât să ne oţelim voinţa de luptă.

Iar imaginea marelui comunist dispărut, revoluţionarul care timp de trei decenii luptându-se sub teroarea ţaristă, închis, exilat şi extrădat, a pregătit în Rusia subterană prima revoluţie proletară, ne va fi cea mai înaltă pildă şi cea mai bună chezăşie că, în pofida tiraniilor, principiul nostru va triumfa.

Fragment dintr'un articol publicat în „Socialismul" din 30 Ianuarie 1924, în care se protestează împotriva interzicerii de către guvernul burghezo-moşieresc a întrunirii pentru comemorarea morţii lui Lenin.

SOCIALISMUL

Impotriva Partidului nostru

Cu cât mai aspre vor fi restricţiunile îndreptate împotriva li(be)rei manifestări a Partidului Comunist cu atât mai intens se va revărsa energia potenţială acumulată într'ânsul.

Să fie sigură burghezia că, mai curând decât se aşteaptă ea, Partidul nostru se va ridica victorios, scuturând întregul cortegiu de ilegalităţi şi opresiune sub care se zbate astăzi.

Articol apărut în „Socialismul" din 1 Februarie 1924, protestând împotriva scoaterii înafara legii a Partidului Comunist din România, împotriva interzicerii ţinerii congresului partidului şi a comemorării morţii lui Lenin.

Noi ştim perfect de bine, şi ca noi o ştiu şi cei care ne prigonesc...

In actuala conjunctură politică şi economică, când burghezia exercită cea mai desmăţată dictatură împotriva masselor muncitoreşti strivite sub povara greutăţilor, guvernanţii îşi dau bine seama că numai Partidul Comunist e port-drapelul revendicărilor celor exploataţi şi că dacă i s'ar îngădui să-şi spună cuvântul, în mod public, în chestiunile la ordinea zilei, temeliile dictaturii capitaliste s'ar resimţi ca în urma unor puternice zguduiri.

Tocmai deaceea partidul nostru este scos înafara legii, lucru care se vede nu numai acum, cu prilejul ţinerii congresului şi a comemorării lui Lenin, dar chiar din momentul proclamării lui ca Partid Comunist la congresul din Mai 1921.

De trei ani aproape partidul nostru n'are o singură zi lipsită de zbucium. Arestările, schingiuirile, percheziţiile, confiscările formează un lanţ neîntrerupt în viaţa sa.

Dar întocmai stejarului care stă neîncovoiat în mijlocul furtunii, aşa şi partidul nostru rămâne neînfrânt în lupta pe care i-o impune capitalismul.

El îşi trage puterea vitală din aspiraţiile muncitorimii şi nicio prigoană n'ar putea să-l răpună...

Cu cât mai aspre vor fi restricţiunile îndreptate împotriva liberei manifestări a Partidului Comunist, cu atât mai intens se va revărsa energia potenţială acumulată într'însul.

Să fie sigură burghezia că, mai curând decât se aşteaptă ea, partidul nostru se va ridica victorios, scuturând întregul cortegiu de ilegalităţi şi opresiune sub care se zbate astăzi.

48

1924

CINE PLATEŞTE GLOABA ? *

Regele se plânge de impozite prea mari. Dar muncitorul plăteşte impozitul pe salar şi ţăranul 40.000 lei la vagonul de grâu vândut

Ce cere Partidul Comunist

Ziarele înregistrează un fapt... senzaţional. Regele a făcut apel împotriva comisiei de impunere, care l-ar fi încasat cu un impozit prea mare.

Totuşi, în general, legile de impunere astăzi în vigoare sunt departe de a nedreptăţi pe cei bogaţi. Ca dovadă că câştigurile şi averile capitaliştilor nu sunt cu nimic lovite, oricât de nedrepte ar fi comisiile, este faptul că toate întreprinderile capitaliste dau câştiguri imense.

Din cifrele pe care noi le dăm regulat la rubrica „Mici profituri capitaliste" se vede că procentul de câştig se ridică astăzi nu rareori la câteva sute la sută şi niciodată nu este sub 40%, pe când înainte de război câştigul normal era de 7-8%.

Capitaliştii, şi dintre dânşii în primul rând regele, cel mai mare capitalist român, nu ar avea, deci, dacă ar fi după dreptate, dreptul să se plângă. Legea de astăzi, însă, făcută de capitaliştii înşişi, ocroteşte într'atâta câştigurile şi averile, astfel că pe temeiul ei s'au nărăvit într'atâta încât tot se mai plâng şi fac apel.

---

* „Socialismul" nr. 16 din 13 Februarie 1924.

Dacă acum sarcina birurilor este destul de uşoară pentru capitalişti, apoi până acum ea nici nu a existat. In România câştigurile de război şi nici averile făcute din speculă de pe urma războiului nu au fost impuse. Iar până acum un an capitaliştii nu plăteau niciun fel de bir — afară de acelea ridicole stabilite înainte de război.

Din ce se susţinea atunci bugetul statului, veţi întreba ? Iată cum :

In primul rând, de pe urma birurilor indirecte asupra obiectelor de consumaţie. Or, cel mai mare consumator e poporul muncitor, sunt cele 15 milioane de muncitori din fabrici, birouri şi de pe ogoare.

In al doilea rând, bugetul se stoarce dela muncitorul care a plătit totdeauna impozitul pe salar, pentrucă acest impozit, deşi nedrept, fiind până acum singurul impozit direct încasat cu adevărat, îi era totuşi scăzut muncitorului cu sila de către patron, transformat în agent fiscal.

Şi în al treilea rând, statul trăia de pe urma muncii ţăranului.

Taxele de export — un bir colosal asupra ţăranului

Se ştie că până acum două luni statul încasa pentru fiecare vagon de cereale ce trecea graniţa o taxă de export care se ridica adeseori la jumătate din preţul cerealelor exportate. Din preţul de 80.000 lei al vagonului de grâu, de pildă, statul încasa 40.000 lei. In chipul acesta ţăranul era silit să-şi vândă grâul nu pe 80.000 lei vagonul, cât se plătea la Hamburg sau Anvers, ci pe 40.000 lei, iar restul de 40.000 lei îl încasa statul.

Acela care a plătit deci gloaba cea mare a fost muncitorul dela oraş, funcţionarul şi, alături de ei, ţăranul.

Cum stau azi lucrurile

Astăzi taxele acestea de export s'au desfiinţat în mare parte, dar în acelaş timp au început să fie stoarse birurile cele noi dela ţărani. Ceeace deci nu i se mai ia cu o mână, i se ia ţăranului cu alta.

Cât priveşte pe muncitorul de fabrică, continuă să i se reţină impozitul pe salar; iar capitaliştii, pentrucă trebue să plătească şi ei nişte fleacuri de bir, scumpesc mărfurile vândute muncitorului cu de cinci ori valoarea birurilor plătite.

Pentru birurile pe care le plătesc capitaliştii însă, guvernul burgheziei noastre le-a dat în schimb o mulţime de avantaje: în primul rând libertatea comerţului intern şi a exportului, apoi prigoana împotriva muncitorilor pentru a-i sili să lucreze ore multe pe salarii de foame; li se promite capitaliştilor reforma tarifului vamal, aşa ca mărfurile străine ieftine să fie izbite de taxe care să le scumpească într'atâta încât muncitorul şi ţăranul să fie siliţi să cumpere mărfurile capitaliştilor români, proaste şi scumpe; şi în sfârşit, prin noianul de proiecte de legi li se mai asigură capitaliştilor români exploatarea căderilor de ape, a minelor, a gazului metan etc. etc.

Ce cerem noi

In faţa acestei politici de jaf a burgheziei, muncitorimea cere:

Desfiinţarea impozitului pe salar;

Libertăţi muncitoreşti, pentru ca să putem cu-

ceri salarii după scumpetea traiului şi condiţii omeneşti de muncă;

Confiscarea averilor făcute de pe urma războiului, în care muncitorii şi ţăranii şi-au pierdut viaţa sau sănătatea, iar capitaliştii s'au ales cu averi de sute de milioane;

Impunerea averilor şi câştigurilor cu un impozit progresiv, aşa ca nevoile statului să fie satisfăcute din punga capitaliştilor.

———★———

49

1924

CE URMARESC CAPITALIŞTII CE PROPUN PARTIDELE DE „OPOZIŢIE" CE PROPUNE PARTIDUL COMUNIST *

Când astă toamnă Germania se afla pe pragul revoluţiei muncitoreşti, preşedintele Ebert, fruntaş social-democrat, a dat ţara pe mâna generalului von Seckt, care a îngenunchiat muncitorimea dezlănţuind ofensiva capitaliştilor. Urmarea a fost: desfiinţarea zilei de muncă de 8 ore, mărirea orelor de muncă, micşorarea salariilor la jumătate şi o grozavă lipsă de lucru — 5 milioane de şomeri.

Inrobirea muncitorimii germane nu a rămas însă fără urmări pentru muncitorimea din celelalte ţări. Capitaliştii încearcă acum pretutindeni, întemeindu-se pe precedentul german, să desfiinţeze ziua de muncă de 8 ore.

Astfel, o telegramă din Bruxelles anunţă că o

* *„Socialistul" nr. 19 din 20 Februarie 1924.*

propunere în acest sens a fost supusă parlamentului belgian, care deocamdată nu a acceptat-o.

Iar directorul celei mai mari întreprinderi metalurgice din Austria, „Alpine Montan", declară şi el că „faţă de uzinele străine, adică germane, similare, care lucrează cu echipe de 10 ore pe zi..., nu rămâne altă alternativă (o altă cale) decât sau să se arunce pe drumuri mii de muncitori fără lucru, sau să se revină la felul de muncă dinainte de război".

Capitaliştii români, care, prin partidul şi guvernul liberal, au puterea statului în mâna lor, nu vor nici ei să se lase mai prejos. Ei au pornit o campanie aprigă pentru înăsprirea condiţiilor de muncă. Mai întâi au căpătat dela Ministerul de finanţe dezlegare „să nu mărească salariile lucrătorilor". In acest scop, ei au concursul ministrului muncii, al celui de interne (poliţia şi Siguranţa), al celui de război (comisarii regali şi justiţia militară) şi al celui de justiţie (ultima lege asupra persoanelor juridice dă ministerului dreptul să dizolve sindicatele muncitoreşti, chiar şi numai pe baza unui raport poliţienesc).

Cu îngheţarea salariilor, însă, setea de câştig a capitaliştilor români nu e stinsă. Ei cer şi suprimarea zilei de muncă de 8 ore. Prin unele părţi au şi pornit s'o desfiinţeze.

„Plutus" — ziar al comerţului, industriei, finanţei şi agriculturii — în numărul de Duminecă se întreabă „dacă nu e o chestiune de adâncă prevedere socială sporirea orelor de lucru şi în industria noastră". Iar articolul întreg are titlul: „Efectele dezastruoase ale salariilor nelimitate şi ale restrângerii orelor de lucru". Adică e vorba de exemplul reintroducerii zilei de muncă de 10 ore în Germania şi al scăderii salariilor reale.

Odată cu îngheţarea salariilor şi cu prelungirea

zilei de lucru la 10 şi 12 ore capitaliştii micşorează şi salariile. E adevărat că nu le micşorează de-a-dreptul, adică plătind mai puţin muncitorului, ci pe o cale ocolită — scumpind traiul. Rezultatul este însă acelaş: muncitorul primeşte de fapt pentru munca lui mai puţine obiecte de consumaţie. Chiar „Plutus", care se plânge în pagina întâia de „efectele dezastruoase ale salariilor nelimitate", scrie pe pagina a patra: „Comparând preţurile de astăzi cu acelea de acum două luni, urcarea este la ouă de 150-200%, iar la zarzavat de sută la sută". Şi ziarul capitalist — editat de „Adevărul" cel „democrat" şi „independent" — adaugă : „Mii de familii care nu pot plăti aceste preţuri fantastice pentru aceste două alimente atât de necesare au trebuit să renunţe la ele". Şi asta în Ardeal, adică în provincia cea mai industrială, unde muncitorii sunt cei mai numeroşi.

In timp ce muncitorii trebue să renunţe la o parte din hrana lor şi a copiilor lor, capitaliştii îngheaţă salariile, prelungesc ziua de lucru la 10-12 ore şi scumpesc traiul. Ce fac partidele „democrate", ţărăneşti sau social-democrate, care se bat cu pumnii în piept pentru muncitori, ce fac ele în faţa acestei stări de lucruri ? Ţărăniştii tratează cu celelalte partide burgheze constituirea unui bloc al „opoziţiei" — ca şi cum partidele din acest bloc nu ar fi şi ele capitaliste. Oare partidul naţional nu reprezintă burghezia ardeleană şi pe tachiştii din regat ?... Oare partidul marghilomanist nu este continuarea fostului partid conservator ?

Iar social-democraţii ? Ce fac ei ? Ei nu au găsit altceva mai bun de făcut în asemenea vremuri decât să sfarme, cu ajutorul poliţiei şi al delegatului internaţionalei dela Amsterdam, unitatea sindicală, spărgând congresul dela Cluj şi uniunile muncitoreşti.

Capitaliştii lucrează deci din răsputeri la, întro-

birea muncitorimii şi ţărănimii, iar ţărăniştii şi partidele „democratice" lucrează la formarea unui bloc capitalist de „opoziţie" — de opoziţie faţă de partidele muncitoreşti —, în timp ce social-democraţii sparg unitatea sindicală, adică lovesc în organizaţiile muncitoreşti.

Numai Partidul Comunist are un program hotărît şi limpede pentru apărarea clasei muncitoare de înrobirea capitalistă.

Nu bloc al „opoziţiei" capitaliste, ci bloc muncitoresc-ţărănesc, care să cuprindă partidele: comunist, social-democrat, ţărănesc, consiliile sindicale şi cooperativele ţărăneşti!

Nu spargerea mişcării sindicale, ci refacerea unităţii sindicale, care să cuprindă pe toţi muncitorii industriali, agricoli şi intelectuali, fără deosebire că-s comunişti, social-democraţi sau ţărănişti, dar care vor cu adevărat să lupte împotriva iobăgiei industrialo-agrare şi pentru ridicarea clasei muncitoare...

—★—

50

1924

INTERNAŢIONALA COMUNISTA ŞI PARTIDUL NOSTRU *

Astăzi se împlinesc 5 ani dela întemeierea Internaţionalei Comuniste. Privind activitatea ei rodnică din aceşti 5 ani, desfăşurată în toate colţurile celor 5 continente, se cade să subliniem şi rolul ce l-a jucat Internaţionala Comunistă în dezvoltarea Partidului Comunist din România.

* *„Socialismul" nr. 26 din 7 Martie 1924.*

Consecinţele războiului şi exemplul Revoluţiei Ruse au adus mişcării muncitoreşti socialiste din România, în anii 1918—1920, un val uriaş de aderenţi şi simpatizanţi. In noile granițe ale României de după război sindicatele încadrau aproape un sfert de milion de salariaţi organizaţi. Simpatii largi căpătase Partidul Socialist şi printre intelectuali şi — ceeace era şi mai de preţ — şi la ţară.

Acestei mişcări cuprinzătoare şi însufleţite de entuziasm îi lipsea însă un nucleu viguros, îi lipsea un punct de cristalizare împrejurul căruia energiile trezite, dar haotice, să se grupeze sistematic pentru a-şi desfăşura munca organizat. Internaţionala Comunistă a fost aceea sub conducerea şi grija căreia mişcarea muncitorească din România a căpătat acest nucleu vital. Nucleul acesta există astăzi, el este Partidul Comunist.

Mişcarea socialistă era în România, după război, un conglomerat, adică o îngrămădire vagă şi lipsită de coeziune internă, lipsită de o putere lăuntrică în stare să ţină strâns laolaltă toate elementele. Pe lângă resturile social-democraţiei din vechiul regat se alăturaseră social-patrioţii din Bucovina şi Ardeal. Mişcarea socialistă, care câştigase în suprafaţă, pierdu însă tocmai deaceea orice contur precis şi orice orientare politică fermă.

In mijlocul acestui haos Internaţionala Comunistă a aruncat raza ei de lumină salvatoare.

Imprejurul ei s'a adunat atunci primul grup de muncitori, care, clandestin, a început activitatea comunistă 'n România.

Fireşte că activitatea acestui grup nu putea prezenta din capul locului limpezime şi preciziune. Ca o reacţiune împotriva social-patriotismului, grupul a căzut ici-colo în exagerările unui radicalism, pe care

Lenin l-a și numit „boala copilăriei comunismului". Dar acest prim grup are meritul de a fi dat naștere unui curent de reinnoire în sânul mișcării socialiste.

Sub influența lui au apărut o serie de broșuri și revista „Lupta de clasă". După greva generală și întoarcerea delegației din Rusia, grupul se dezvoltă și adoptă o nouă tactică, cucerind majoritatea partidului socialist.

Sub conducerea Internaționalei Comuniste partidul nostru aplică tactica frontului unic și reușește astfel să demaște pe trădătorii social-democrați și pe demagogii țărăniști. Tot sub conducerea Internaționalei Comuniste partidul nostru a dus cu succes lupta în sânul sindicatelor sub lozinca unității sindicale.

Nu numai în toate aceste acțiuni ale partidului nostru însă trăiește Internaționala Comunistă. Ea trăiește mai ales în faptul că partidul nostru este singurul partid muncitoresc din România care alcătuește o organizație unică pe întreaga țară. Pe când social-democrații sunt despărțiți în partide provinciale, fiecare pentru sine, ba chiar în fiecare provincie despărțiți în partide pe naționalități (în Bucovina sunt 5 partide), Partidul Comunist, grație Internaționalei Comuniste, este un partid unic pentru toate provinciile și naționalitățile din țară.

Dar până acum partidul nostru a fost de fapt numai partidul conducător al unei minorități a muncitorilor dela orașe organizați în sindicatele muncitorești. Influența partidului nostru, trebue s'o recunoaștem, n'a trecut dincolo de sindicate.

Datorită Internaționalei Comuniste, reprezentată la a 6-a conferință balcanică, partidul nostru trece însă acum de pe cărăruia pe care l-au dus pașii până acuma spre drumul larg al unei activități politice de massă. Partidul nostru trebue să devină partidul conducător al tuturor muncitorilor, nu numai al celor din sindicate. Partidul nostru trebue să devină partidul conducător al tuturor exploataților — și al celor de pe ogoare, nu numai al celor din fabrici. Partidul nostru trebue să devină partidul conducător al tuturor asupriților de orice naționalitate, al minorităților naționale, atât de numeroase între granițele României de astăzi.

Partidul nostru trebue să realizeze toate acestea. Și dacă va reuși, aceasta va fi tot datorită Internaționalei Comuniste, care în 5 ani de rodnică și creatoare activitate revoluționară a ei a izbutit să cristalizeze în partidul nostru începuturile unei adevărate ideologii comuniste, care să constitue garanția sigură a victoriei de mâine a clasei muncitoare din România.

———★———

51

1924

PENTRU ZIUA DE 8 MARTIE *

Către muncitoare,
funcționare, intelectuale, gospodine, către țărance
Către femeile care muncesc !

Tovarășe, surori !

Ca și ziua de 1 Mai, ziua de 8 Martie este o zi de manifestare a proletariatului mondial, o zi în care truditorii și truditoarele din toate țările afirmă sus și tare solidaritatea internațională a clasei mun-

* *„Socialismul" nr. 27 din 9 Martie 1924.*

citoare şi hotărirea de a lupta pentru desfiinţarea orânduirii capitaliste şi înlocuirea ei prin orânduirea comunistă, în care nu va mai exista exploatarea omului de către om, în care nu vor mai exista nici clase, nici luptă de clasă, nici proprietate individuală...

Tovarăşe muncitoare!

Partidul Comunist din România, singurul reprezentant al intereselor clasei muncitoare, al ţărănimii nevoiaşe şi al tuturor celor ce trudesc din această ţară, vă chiamă ca să sărbătoriţi în anul acesta ziua de 8 Martie organizându-vă în sindicate, intrând în rândurile Partidului Comunist şi formând avangarda care va strânge în jurul său în lupta de mâine massele largi de femei, astăzi asuprite de capitalişti şi de boieri.

Tovarăşe!

Acum 5 ani, în ziua de 8 Martie 1917, în toiul măcelului mondial, femeile muncitoare au ieşit pe străzile Petrogradului cerând încheierea păcii şi pâine pentru copiii lor...

Desrobirea deplină a femeii care munceşte, fie ea muncitoare, ţărancă sau intelectuală, nu se va putea înfăptui decât odată cu desrobirea întregului proletariat şi a ţărănimii nevoiaşe.

Avangarda proletariatului care luptă pentru această desrobire este Partidul Comunist, în jurul căruia trebue să se organizeze toate femeile muncitoare conştiente.

Revendicările generale ale femeii proletare din lumea întreagă nu pot fi altele decât cele ale avangardei comuniste, şi anume:

1) Lupta pentru un guvern de muncitori şi ţărani;

2) Lupta contra primejdiei unui nou război;

3) Pace cu Rusia Sovietică;

4) Lupta contra ofensivei capitalului, contra teroarei şi stării de asediu, contra legilor antimuncitoreşti, pentru amnistierea tuturor luptătorilor cauzei poporului muncitor şi a militarilor condamnaţi de curţile marţiale.

Dar în afară de cerinţele generale ale masselor proletare din toate statele capitaliste, ziua de 8 Martie este ziua revendicărilor imediate, conforme cu nevoile masselor de femei muncitoare din fiecare ţară. Şi Partidul Comunist din România, în ziua de 8 Martie, chiamă femeile muncitoare, ţărance nevoiaşe şi intelectuale să lupte pentru:

ziua de muncă de 8 ore, salarii egale pentru muncă egală. Drepturi politice pentru femei. Ieftinirea traiului şi comisie de control compusă din gospodine şi lucrătoare. Instituţii de ocrotire a mamei şi copilului. Ajutor pentru victimele revoluţiei din Bulgaria şi pentru copiii înfometaţi ai populaţiei muncitoare din Germania. Pace cu toate popoarele.

Tovarăşe şi surori,

In ziua de 8 Martie, anul acesta, ca şi în anii trecuţi, în Republicile Uniunii Socialiste a Sovietelor, femeile muncitoare, ţărance şi intelectuale vor manifesta în coloane de zeci de mii pe străzile oraşelor şi satelor Uniunii, sub drapelele roşii fâlfâinde; la întruniri grandioase ele vor vorbi şi vor asculta cuvântările despre istoria luptei revoluţionare duse timp de 50 de ani de femeia rusă, ele îşi vor afirma azi solidaritatea şi dragostea ce le leagă de surorile lor muncitoare şi ţărance din statele capitaliste şi dorinţa lor de pace mondială.

Ziua de 8 Martie va fi însă sărbătorită şi în celelalte state din Europa, rămase încă sub jugul ca-

pitalist, în Germania, în Franța, în Cehoslovacia și în alte țări unde femeile proletare luptă activ contra ofensivei capitalului, organizate fiind în sindicate muncitorești și în Partidul Comunist.

Ziua internațională a femeilor, ziua de 8 Martie, a început de anul trecut a fi serbată și de femeile membre ale organizațiilor revoluționare din țările Extremului Orient, din Japonia, China, Coreea și India.

In țările balcanice, vecine cu România, în Bulgaria și Iugoslavia, ziua de 8 Martie este ziua de strângere a rândurilor femeilor muncitoare grupate în jurul partidelor comuniste; în aceste țări, cu toată prigoana din partea guvernelor, femeile muncitoare s'au organizat și au luptat pentru interesele clasei muncitoare, pentru înlăturarea războaielor dintre popoare.

Tovarășe muncitoare manuale și intelectuale dela orașe și sate!

Ziua de 8 Martie este ziua voastră, este ziua consacrată revendicărilor femeii muncitoare din lumea întreagă. Pătrundeți-vă de marea însemnătate a zilei de 8 Martie. Organizați-vă ca să luptați pentru desrobirea voastră, care va veni odată cu desrobirea întregii clase muncitoare, prin triumful comunismului.

In ziua de 8 Martie cereți sus și tare:

Pace grabnică cu Rusia Sovietelor. Amnistie generală pentru victimele curților marțiale;

Desființarea stării de asediu și libertatea întrunirilor în țara întreagă;

Ridicarea salariilor, salarii egale la muncă egală pentru bărbați și femei;

Drepturi politice pentru femei;

Măsuri contra scumpirii traiului;

Măsuri de ieftinire a chiriilor;

Instituții pentru ocrotirea mamei și copilului la orașe și la sate.

Trăiască Internaționala Comunistă!

Trăiască guvernul de muncitori și țărani!

FEMEILE
DIN PARTIDUL COMUNIST
DIN ROMANIA

——★——

52

1924

DELA ROBII DE PE OGOARE *

Batjocura cu împroprietărirea țăranilor din jud. Buzău

Acum doi ani, țăranii din satul Bădila, comuna Pârscov din acest județ, în număr de vreo 150 capi de familie, printre care văduve, orfani și invalizi de război, au fost chemați de către primarul Năstase Zamfirescu (un osânzos ca un mistreț), care are și un depozit de țuică, și, cu vorbe lingușitoare, le-a spus țăranilor că dacă în alegerile ce se apropie vor vota cu crucea, el, Zamfirescu, care are multă trecere pe la cei dela cârma țării, va face pe dracu'n patru și le va da pământ pe săturate.

Au făcut țăranii așa cum i-a povățuit Zamfirescu, adică au votat crucea. Au format apoi obștie, unde au adunat vreo 60.000 de lei, au mai dat pe

* *„Socialismul" nr. 36 din 28 Martie 1924.*

deasupra şi plocoane, ca: vedre de ţuică, păsări, mere, pere şi alte bunătăţi de prin partea locului, cu care primarul Zamfirescu le spunea că va stropi pe cei dela consiliul agrar. Dar când a venit timpul să li se împartă pământul, se pomenesc azvârliţi tocmai pe moşia Macoveanca din acest judeţ, distanţă de mai bine de 100 kilometri de satul Bădila.

Ţăranii s'au cam codit întâi de a se duce pe Macoveanca, dar, bazaţi pe promisiunile primarului, ca să facă cum s'o putea în acel an, căci pentru anul viitor, adică în 1923, va stărui el să li se dea pământ din moşiile d-lor Mitică Carp şi Jarveris, care sunt situate în chiar zona satului Bădila, s'au potolit.

Cu ce s'au ales ţăranii în toamna lui 1922, când au numărat ştiuleţii, se înţelege uşor dacă facem socoteala că pentru 2—3 pogoane, căci atât li s'a dat, trebuiau să parcurgă pe jos drumul lung dela Bădila la Macoveanca, distanţă de peste 100 kilometri: nici jumătatea timpului pierdut nu l-au scos.

Se apropia însă primăvara anului trecut, ţăranii se duc la boierul Năstase, care de acum are pretenţia să i se zică aşa, ce, degeaba este el liberal în carne şi oase, să nu aibă niciun titlu? Il întreabă cum rămâne cu locurile, căci se apropie timpul de arat. Primarul, cam cu gura pe jumătate, le spune că din motive strategice i-a mutat tocmai pe moşia Ianca, jud. Brăila, ba îi mai ia şi în bătaie de joc că acolo o să le fie bine, căci este aproape de Dunăre şi au să mănânce peşte. Au încercat ţăranii să protesteze, dar a fost peste putinţă, fiindcă primarul i-a ameninţat că le va lua şi suhatul (islazul) dacă nu se împacă cu nedreptatea ce li s'a făcut.

53

1924

DELA ROBII DE PE OGOARE *

Suferinţele ţăranilor din jud. Olt

In 1920 s'a vândut ţăranilor muncitori din comuna Bărăştii de Vede o bucată de pământ din moşia boierului Alexandru Bogdan, bucată de pământ în întindere de 150 hectare.

Au plătit ei în parte locurile, strângând din greu bani, şi au stăpânit şi muncit aceste locuri timp de doi ani.

Acum, având comuna Vlaici din apropiere nevoie de izlaz, nu s'a luat din pământul boierului spre a se da vlăicenilor, ci s'a luat locul cumpărat de locuitorii din Bărăştii de Vede.

Primarul din Bărăşti, în loc să le ia apărarea locuitorilor, îi jecmăneşte şi cu banii adunaţi din jecmăneli se plimbă prin Bucureşti.

Acestea sunt pe scurt suferinţele unora din locuitorii judeţului Olt. Cu pământul s'au petrecut lucruri nemaipomenite. Ciocoii şi-au tras toţi spuza pe turtă, iar bieţii plugari au rămas cu degetul în gură. Aşa e dacă ne stăpânesc ciocoii. Când în locul guvernelor de ciocoi, ţăranii uniţi cu muncitorii dela oraşe vor impune un guvern muncitoresc şi ţărănesc, atunci se va îmbunătăţi şi soarta plugarilor.

Sătenii se apără împotriva jandarmilor

Cu jandarmii şi cu guarzii care îi slujesc nu mai e chip de trăit. Le-a ajuns oamenilor cuţitul la os. Jecmănelile jandarmilor se ţin lanţ.

* *„Socialismul" nr. 37 din 29 Martie 1924.*

Astfel, jandarmii din comuna Movila Miresii, jud. Brăila, se purtau dela un rând de vreme foarte sălbatic cu locuitorii satului. Ii băteau, îi înjurau şi-i jecmăneau. Până într'o zi oamenii, înfuriaţi, au răspuns şi ei cu ciomegile la loviturile de pat de puşcă ale jandarmilor.

In ajutorul jandarmilor au sărit guarzii (straja), dar atât unii cât şi alţii au fost bătuţi măr de către săteni.

După ce au scăpat de furia sătenilor, jandarmii au cerut ajutor dela jandarmii din vecinătate.

Satul a fost înţesat de jandarmii din vecinătate. Locuitorii Dumitrache Dediu, Oprea Cotigă, Costea Ghiţu, Pavel Ghiţu, St. Zăvoianu şi Zaharia Ghiţu au fost crunt bătuţi de către călăii jandarmi.

Bieţii muncitori dela ţară nu mai scapă de năpasta jandarmilor, care îi jecmănesc şi-i omoară în bătăi. Mântuirea ţărănimii este în unirea ei cu muncitorii dela oraşe, ca împreună să răstoarne guvernele ciocoieşti şi să înlocuiască ticăloasele guverne ciocoieşti, cu guvernul muncitorilor şi al ţăranilor.

———★———

54

1924

SUPRIMAREA NOASTRA E HOTARITA *

Ceeace noi am scris de atâta timp asupra scopului prigoanei şi al tuturor măsurilor menite să împiedice activitatea noastră, începe să se realizeze. Guvernul liberal îşi dă seama că toate provocările şi întregul cortegiu de samavolnicii contra noastră nu numai că nu ne intimidează, dar, dimpotrivă, ne oţelesc în lupta noastră, ne fac nu numai de a nu părăsi lupta, ci de a o continua cu mai multă stăruinţă. El crede totuşi că ne va reduce la tăcere şi neputinţă îndreptând noi lovituri contra noastră, întrebuinţând toate armele care-i stau la îndemână.

Noile lovituri ale guvernului — menite întâi de toate de a suprima presa şi apoi însăşi mişcarea comunistă — sunt date după un plan chibzuit şi aranjat în toate amănuntele lui. Că noua campanie contra noastră începe, ne-o dovedesc faptele.

Am arătat în numerele trecute cum ziarul nostru este pur şi simplu confiscat la poştă din ordinul Siguranţei.

Aceasta e însă numai începutul.

Tipografia unde tipărim „Socialismul", cât şi redacţia au fost Vineri seara pur şi simplu înconjurate de agenţi, iar un tovarăş dela administraţia gazetei, care se afla în acel moment în curtea tipografiei, a fost arestat de un agent care a încercat să-l conducă la Prefectură.

Acelaş lucru s'a petrecut şi la redacţie, unde agenţii, în număr mult mai mare decât cel obişnuit, sub comanda câtorva comisari speciali, au stat postaţi ceasuri întregi. Această concentrare de forţe poliţieneşti la redacţie urmărea de a surprinde, dacă nu chiar „ţinerea congresului", cel puţin un complot sau o adunare ilegală. Siguranţa, din ordinul guvernului, vrea să provoace, pentru ca apoi, sub un motiv sau altul, să aibă mână liberă şi câmp deschis de activitate.

Joi seara, şi la localul nostru din Basarab a fost o adevărată expediţie poliţienească. In sală însă nu se găsea nimeni, şi astfel Siguranţa n'a avut motiv să intervină şi expediţia nu şi-a atins scopul.

* „Socialismul" nr. 39 din 31 Martie 1924.

Mai mult încă. Din nou diferiţi tovarăşi, care activează fie în mişcare, fie la redacţie, sunt chemaţi la Siguranţă. Ieri a fost chemat un redactor al „Socialismului" să se prezinte la Siguranţă spre a da nişte lămuriri.

Toate maşinaţiile şi încercările Siguranţei de a ne provoca, toate şicanele, tot cortegiul de ilegalitate se bucură de cea mai deplină tăcere din partea întregii prese burgheze, inclusiv cea ultra „democrată şi independentă".

Am denunţat faptul confiscării gazetei noastre, un fapt de o arbitraritate şi ilegalitate făţişă.

Au spus un cuvânt cel puţin, unul măcar dintre acele „ziare populare"? Ziarul nostru de o săptămână nu poate să pătrundă în provincie din cauza confiscării. Cititorii noştri din provincie nici nu au mijlocul măcar să ştie datorită cărui fapt nu primesc gazeta. Făcutu-şi-au ziarele de mai sus cel puţin datoria din punct de vedere informativ în cazul „Socialismului"? Câtuşi de puţin.

Cum se explică aceasta? Tăcerea suspectă a presei burgheze — inclusiv a fiţuicii social-democrate — arată că între guvern şi presa „independentă" — inclusiv iarăşi ziarul social-poliţiştilor — a intervenit o înţelegere.

In opera lui de distrugere a mişcării comuniste, de suprimare prin toate mijloacele a presei ei, în noua campanie pe care burghezia prin reprezentanţii ei o începe contra noastră, contra mişcării muncitoreşti, guvernul liberal are concursul tacit al întregii prese burgheze. Astfel se explică pentru ce, în contra măsurilor şi provocărilor Siguranţei, contra confiscării „Socialismului", ziarele burgheze, care ţipă pe toate cărările că sunt pentru „libertatea presei", nu scot un cuvânt. Această tăcere a presei, suspectă din toate punctele de vedere, nu face decât să întărească ceeace spuneam la începutul articolului de faţă, că guvernul, în loviturile pe care ni le dă, urmăreşte un scop bine definit — suprimarea noastră.

Incă odată repetăm ceeace am spus în numărul de ieri: *Incercările guvernului nu ne înspăimântă. Vom rămâne la postul nostru şi ne vom face datoria faţă de massele exploatate, pe care le reprezentăm până la capăt.*

———★———

55

1924

GUVERNUL ŞI TURBURARILE ANTISEMITE *

Turburările studenţeşti cu caracter fascisto-antisemit care s'au produs Sâmbătă şi Duminecă şi care probabil nu se vor opri aci, ne duc la stabilirea unei paralele între atitudinea guvernului faţă de aceste turburări şi faţă de mişcarea comunistă.

Despre felul cum se poartă guvernul faţă de noi nu este nevoie să insistăm.

Se ştie îndeajuns şi de mult că cea mai mică încercare de acţiune legală din partea partidului nostru este înnăbuşită prin cele mai samavolnice mijloace. Incoronarea acestor strigătoare ilegalităţi a fost şi este desăvârşită prin suprimarea mişelească a „Socialismului" pe calea împiedicării ajungerii lui la destinaţie în Capitală ca şi în provincie.

* *„Socialismul" nr. 40 din 2 Aprilie 1924.*

Am arătat în numărul trecut că înţelegem tot rostul acestei prigoniri din partea unui guvern oligarhic faţă de acţiunea şi presa unui partid menit să conducă proletariatul în lupta pentru eliberarea de sub jugul capitalist. Dar nu tot aceeaşi atitusa de sub jugul capitalist. Dar nu tot aceeaşi atitudine sugrumătoare o are guvernul şi faţă de altă mişcare, care, părăsind terenul legalităţii, se dedă la manifestări cu totul anarhice.

Nu noi ne vom face apărătorii legalităţii burgheze. Ştim că această legalitate există numai în măsura în care ea convine sau nu convine intereselor burgheziei. Amintind însă de ea în această împrejurare, vrem să demascăm cu un exemplu foarte bine venit minciuna legalităţii burgheze.

Acea parte din studenţimea română care îşi zice fascistă şi antisemită s'a dedat Sâmbătă şi Duminecă la acţiuni care contravin celei mai elementare noţiuni a libertăţii cuvântului şi a aşa zisei ordine publice, pentru care în Constituţie şi în codul penal se prevăd pedepse dintre cele mai drastice.

O conferinţă pur ştiinţifică ţinută la Fundaţia Carol în centrul Capitalei a fost zădărnicită prin procedee huliganice şi conferenţiarul lovit cu pietroaie şi ciomege numai pentru faptul că era evreu. In după amiaza şi seara aceleiaşi zile prăvăliile negustorilor evrei au fost devastate în modul cel mai sălbatic, iar cetăţenii opriţi în stradă sau daţi jos din tramvai şi bătuţi pentrucă erau evrei.

Prevenite că astfel de acţiuni vor avea loc, autorităţile nu şi-au făcut apariţia decât, ca de obicei în astfel de cazuri, după ce vandalismele îşi ajunseră scopul, păstrând o atitudine care nu înseamnă în fond decât încurajarea viitoarelor isprăvi asemănătoare.

Atitudinea aceasta îngăduitoare şi pe sub ascuns chiar instigatoare nu este greu de explicat şi nu se produce nici prima oară din partea guvernanţilor. Trecutul este plin de exemple doveditoare că ori de câte ori oligarhia avea nevoie de o diversiune pentru a-şi face neturburată treburile pe spinarea clasei muncitoare, ea asmuţea entuziasmul tineresc al studenţimii împotriva evreilor.

Şi când a avut oligarhia românească o nevoie mai mare de asemenea diversiuni decât în timpurile de faţă?

Astăzi, când ea pregăteşte pe toate căile infeudarea politică şi economică a muncitorilor dela oraşe şi sate, când prin reducerea la sapă de lemn a producătorilor pregăteşte îmbuibarea fără margini a exploatatorilor cu ajutorul legiuirilor economico-comerciale şi fiscale care se fabrică zilnic de un parlament pus la dispoziţia clasei stăpânitoare, nu se putea un prilej mai bine venit ca agitaţiile şi turburările studenţeşti, pentru ca muncitorimea şi mica burghezie să fie sustrasă dela lupta împotriva exploatării tot mai adânci...

In spatele acelora pe care oligarhia crede că-i poate subjuga la nesfârşit stă Partidul Comunist, care sună goarna deşteptării. Sunetul ei, înnăbuşit acum, dar nu răpus, în curând va aduna mulţimile proletare în jurul steagului comunist, făcând să-şi frângă gâtul de zidul clasei muncitoare atât mişcările fascisto-antisemite, care aduc apă la moara burgheziei, cât şi domnia de clasă a burgheziei.

56

1924

IN CONTRA DICTATURII OLIGARHIEI *

BLOC MUNCITORESC-ȚĂRANESC

Guvernul liberal, ca și „toate democrațiile lumii", se pregătește să treacă prin parlament legi speciale spre a apăra „ordinea, așezămintele și civilizația" statului român. Pretextul invocat de către guvern pentru aducerea legilor excepționale sunt ultimele turburări antisemite.

A fost dovedit în mod complect și în repetate rânduri că acel care sprijină agitațiile studenților antisemiți, acel care a organizat și organizează și acum mișcările huliganice nu e altul decât însuși guvernul liberal. Cum se explică atunci „energicele cuvinte" ale d-lui Tătărăscu, subsecretar de stat la ministerul de interne, și contra cui sunt pregătite de fapt legile speciale pe care le anunță ? Că guvernul, fiind autorul indirect al agitațiilor antisemite, nu se gândește niciun moment nu să le suprime prin legi speciale, dar nici măcar să aplice legile ordinare, e lucru ușor de înțeles. Legile speciale anunțate „pentru apărarea ordinei" au alt scop.

Guvernul marii burghezii, folosindu-se de prilejul ultimelor agitații — încă odată repetăm : de el însuși organizate —, vrea să-și creeze o armă „legală" nu contra uneltelor lui, ci contra muncitorimii organizate, contra Partidului Comunist.

Guvernul își dă seama de pericolul pe care îl reprezintă pentru interesele lui de clasă organizarea muncitorimii în jurul Partidului Comunist. El s'a putut convinge încă odată că toate încercările făcute pe căi ascunse — întrebuințând mijloace ilegale chiar față de propriile lui legi — de a suprima presa comunistă și a gâtui partidul — nu au dat niciun rezultat. El vrea să aibă la îndemână legile speciale în lupta contra noastră.

Nu contra studenților fascisto-antisemiți, ci contra noastră, a comuniștilor, a muncitorimii, se pregătesc *legile speciale*.

Exemplele altor „democrații ale lumii", citate de noi în numărul trecut, au arătat că guvernele burgheze din diferite țări au trecut prin parlamentele lor legi excepționale, spunând că ele sunt menite să împiedice încercările reacționare. Aceste legi excepționale în nicio țară n'au fost măcar o singură dată îndreptate contra elementelor de dreapta, ci numai contra Partidului Comunist. Acelaș lucru se pregătește și la noi.

Dacă guvernul liberal își pregătește dictatura lui de clasă, el nu lucrează decât în conformitate cu interesele lui. Cine poartă însă o gravă răspundere în această chestiune, e presa „independentă", presa care sângerează de câte ori „democrația" e atinsă numai ! Această presă, prin tăcerea ei asupra faptelor denunțate de noi de luni întregi de zile, ca și asupra recentelor abuzuri în chestiunea confiscării „Socialismului", a încurajat în mod fățiș guvernul liberal pe calea ilegalităților și abuzului, a sprijinit, prin tăcerea ei, guvernarea lui arbitrară. Astăzi această presă își dă seama de pericolul care amenință și se alarmează contra legilor speciale proiectate de către guvern. Alături de guvernul liberal, care își pregătește dictatura pe cale legală, presa „democratică" și „independentă" are rolul complicelui.

* *„Socialismul" nr. 42 din 4 Aprilie 1924.*

Pericolul întronării unei dictaturi a oligarhiei liberale, dictatură pe care locțiitorul primului ministru liberal a anunțat-o, e un pericol real. Dictatura aceasta se va realiza, și se va realiza cu atât mai repede cu cât falimentul oligarhiei române înaintează. Burghezia română, în pragul dezastrului economic și politic — ca și suratele ei din alte țări —, va recurge la dictatură.

Care este clasa socială care va putea duce lupta contra oligarhiei, care este mijlocul de a duce această luptă? Lupta „opoziției de stânga", opoziție în frunte cu d-nii Argetoianu, Iorga și Maniu? Nu sunt oare acești oameni tovarăși de bandă ai aceleiași clici oligarhice reprezentate de liberali? Nu reprezintă oare și unii și alții interesele aceleiași pături parazitare din România? Nu sunt și unii și alții oameni clasici ai oligarhiei noastre? Fără îndoială că da! Lupta „opoziției" de stânga sau de dreapta nu e decât un joc al unor tovarăși de bandă pentru jefuire și o „dreaptă" împărțire a prăzii, pradă care în cazul de față e produsul muncii masselor muncitorilor și țăranilor.

In contra dictaturii oligarhiei numai muncitorimea organizată va duce lupta...

Formând Blocul muncitoresc-țărănesc, cu forțe unite să dărâmăm regimul de exploatare și jaf care ne guvernează.

Bloc muncitoresc-țărănesc — iată mijlocul de luptă contra guvernelor ce pregătesc dictatura. Numai unirea masselor muncitorești și țărănești va putea crea forța de care avem nevoie în contra dușmanului de clasă.

57

1924

TRATATIVELE RUSO-ROMANE S'AU RUPT *

Tratativele ruso-române dela *Viena s'au rupt.* Delegațiile au plecat în țările lor respective. Telegramele nu anunță mai mult.

Se știe că ruperea tratativelor, care trebuiau să aducă în sfârșit pacea cu Rusia Sovietică, reluarea raporturilor normale cu o țară vecină, s'a făcut pe chestiunea Basarabiei. Delegația rusă a rămas la punctul ei de vedere, cerând un *Plebiscit în Basarabia*, lucru refuzat de către delegația română.

Pentru România ruperea tratativelor creează o situație tulbure și plină de complicații în viitor. Guvernul burgheziei române, care ani de-a-rândul nu numai că a ignorat Rusia Sovietică, dar a întreținut tot felul de bande contrarevoluționare, oligarhia română, care a tratat Basarabia ca pe o colonie din Africa, culege azi rodul activității sale...

58

1924

GOANA DUPA CAPITALUL STRAIN *

Scopurile ascunse ale politicii de infeudare economică

Țările înapoiate din punct de vedere economic au fost totdeauna terenul de exploatare al marelui ca-

* *„Socialismul" nr. 43 din 5 Aprilie 1924.*

pital financiar din Apus. Luând însuşi exemplul României ne putem convinge de acest lucru.

Inainte de război România era înfeudată capitalului german, care, acaparând ramuri întinse de producţie, găsea aici un bun plasament. Timp de zeci de ani capitaliştii germani au făcut afaceri minunate cu România. Infrângerea Germaniei a avut ca primă urmare scoaterea capitalului german din situaţia pe care o ocupase pe piaţa mondială şi deci şi din România. Locul acestui capital, ca şi noile pieţe de plasare care s'au deschis prin alipirea noilor provincii, trebuia ocupat. Deaceea, imediat după încheierea păcii, se resimţi o foarte mare nevoie de capitaluri în viaţa economică a României.

Liberalii, reprezentând marea noastră burghezie industrială şi financiară, au crezut că vor fi în stare ei singuri — adică numai burghezia mare din vechiul regat — să acapareze şi locul vechiului capital german şi noile pieţe din provinciile alipite.

Această politică de exploatare a clasei muncitoare din România şi a imenselor bogăţii naţionale „prin noi înşine", adică numai prin capitalurile burgheziei româneşti, a dat faliment, şi burghezia română, prin guvernul liberal care o reprezintă, a chemat capitalul străin părtaş la exploatarea muncitorului român şi a bogăţiilor ţării.

Capitalului francez, englez, italian i se deschid porţile, şi o nouă înfeudare economică, o nouă epocă de exploatare colonială se deschide pentru muncitorimea română. Căci burghezia română, făcând loc capitalului străin, nu înţelege câtuşi de puţin să renunţe la propriile ei câştiguri, ci plusvaloarea stoarsă din munca lucrătorului din România va trebui să fie acum şi mai mare, pentru a îndestula şi pe capitaliştii străini.

Dar chemarea capitalurilor franceze şi engleze în România, şi în special în noile ţinuturi mai are şi alt scop. Prin interesarea capitalului din Apus în noile ţinuturi, burghezia românească urmăreşte să asigure graniţele ţării în formele lor actuale. Basarabia vine pe cel dintâi plan. Iată ce găsim în ziarul „Argus", care se ştie că este, prin excelenţă, glasul autorizat al burgheziei române.

Vorbind de interesarea capitalului englez în industria de transformare a porturilor dunărene, el arată că nu ar fi niciun pericol dacă acest capital ar trece şi „în ţinuturile basarabene".

„Departe de a constitui un pericol — scrie el —, ar fi, din punct de vedere politic, o garanţie faţă de poftele vecinului rus".

Aservind ţara capitalului străin, subjugând clasa muncitoare sub povara unei duble exploatări, burghezia română caută prin aceasta să-şi întărească propria stăpânire acolo unde ea singură înţelege că nu se mai poate menţine nici prin voinţa populaţiei, nici măcar prin teroarea Siguranţei şi a dictaturii militare. Ea e gata să dea pradă capitalului străin provincia de peste Prut, pentrucă numai astfel crede că îşi va putea susţine stăpânirea, rămânându-i şi ei destul pentru propriile-i interese.

Iată mijloacele pe care oligarhia română le întrebuinţează pentru a asigura „hotarele ţării" ! Târgul acesta pe care burghezia română îl face pe spinarea muncitorimii din ţinuturile alipite e o necesitate pentru ea. Târgul acesta este însă totodată şi o nouă crimă contra clasei muncitoare, crimă care trebue demascată.

...Inlăturând clasa oligarhică dela conducerea ţării, înfăptuind printr'un guvern muncitoresc-ţărănesc acele reforme sociale pe care adevăratele nevoi economice ale masselor exploatate le reclamă,

se vor rezolva toate acele probleme pe care azi clasa stăpânitoare vrea să le rezolve prin teroarea Siguranţei, curţilor marţiale şi prin subjugarea economică.

———★———

59

1924

UN DRUM NOU *

SPRE INTERNAŢIONALA COMUNISTĂ A TINERETULUI

Mişcarea tineretului socialist din România păşeşte pe un drum nou. Chestiunea intrării noastre în Internaţionala Comunistă a Tineretului, în Internaţionala care azi grupează păturile conştiente de muncitori tineri, massele tineretului revoluţionar din întreaga lume, a fost pusă în discuţia organizaţiilor noastre; asupra ei tovarăşii noştri au să-şi spună cuvântul...

Intrarea mişcării noastre în cadrul Internaţionalei Comuniste a Tineretului este un fapt de o importanţă care nu trebue să scape nimănui. Afilierea nu este numai o formalitate, ci ea implică — atât pentru Uniunea noastră, cât şi pentru fiecare tovarăş membru al acestei Uniuni — datorii şi obligaţii mari.

Intrând în Internaţionala Comunistă a Tineretului, noi trebue să ne conformăm nu numai statutelor ei, rezoluţiilor votate la diferite congrese, dar să ne pătrundem, în toată activitatea noastră de zi

* *„Tineretul Socialist“ nr. 21 din 6 Aprilie 1924.*

cu zi, de spiritul pe care această Internaţională îl reprezintă, *de spiritul comunist*.

Un membru al unei mişcări comuniste, fie mişcare vârstnică sau tânără, are îndatoriri mult mai mari nu numai faţă de muncitorul care nici măcar nu e organizat în sindicatul lui de breslă, ci chiar şi faţă de cel organizat în sindicat. Care sunt aceste datorii? Le vom spune doar în câteva cuvinte, atât cât permite un articol de ziar.

Intâi de toate, fiecare trebue să înţeleagă că un membru al mişcării comuniste a tineretului încetează de a fi o simplă carte de membru. Adică un muncitor tânăr organizat în mişcarea comunistă nu-şi face câtuşi de puţin datoria de comunist dacă singura lui activitate se reduce doar la plătirea cotizaţiei lunare. Fără îndoială, plătirea regulată a cotizaţiei e o datorie pentru fiecare din noi, dar nu aceasta trebue să fie singurul lucru pe care să-l facem cât timp suntem membri ai unei mişcări comuniste. Acel care la atâta îşi reduce activitatea e un rău comunist, e un tovarăş care nu-şi face datoria.

Un tânăr comunist e întâi de toate un tovarăş care activează pentru mişcarea comunistă, face propagandă, pentrucă în fabrica sau atelierul în care lucrează, în cercul prietenilor şi al cunoscuţilor, el nu uită niciun moment că datoria lui e ca, prin toate mijloacele propagandistice care-i stau la îndemână, să răspândească cât mai bine sarcinile de luptă ale organizaţiei din care face parte. Prima lozincă pe care el trebue s'o răspândească e: „Tovarăşi, intraţi în organizaţia noastră de clasă, îngroşaţi rândurile mişcării tineretului comunist“.

Un comunist nu numai că citeşte gazeta mişcării din care face parte, dar el o ajută prin toate mijloacele s'o facă cât mai bună. Nu numai făcând sub-

scripţii pentru ea, dar colaborând el însuşi la ea, trimiţând veşti din fabrica sau atelierul în care lucrează. Numai când gazeta noastră va fi cât mai mult cu putinţă scrisă de către înşişi tinerii muncitori, numai atunci vom avea o gazetă care îşi va atinge cu adevărat scopurile.

Un comunist trebue să fie, în fine, un membru disciplinat al mişcării, căci fără o disciplină de fier nu poate să existe o organizaţie revoluţionară a muncitorimii.

Sunt numai câteva din îndatoririle unui comunist, ale unui membru conştient al mişcării comuniste a tineretului.

A ne pătrunde de datoriile noastre de tineri comunişti şi a îndeplini aceste datorii nu e un lucru uşor. Dar munca aceasta de educaţie a noastră însine, făcând-o în mod continuu şi sistematic, nu va putea să nu dea, ca şi în alte ţări, roadele aşteptate.

Un lucru ţinem să mai accentuăm: afilierea la Internaţionala Comunistă a Tineretului va întări prigoana contra noastră. Un val nou de prigoană ne aşteaptă. O ştim bine, de acum deja. Aceasta nu este o piedică şi nu va fi nici în viitor.

Cu toate loviturile burgheziei, noi vom continua să rămânem la posturile noastre, şi dacă în lupta cu asupritorii noştri unii dintre noi vor cădea, ne vor înlocui noi luptători pentru cauza comunistă, care este cauza proletariatului.

Trăiască tineretul comunist!

60

1924 -

PENTRU CE INASPRIREA STARII DE ASEDIU? *

Ce stă la baza măsurilor dictatoriale luate de oligarhie împotriva mişcării muncitoreşti

Dela primele cuvinte spuse la Cameră de către d-l Tătărăscu, subsecretar de stat la Interne, în privinţa aplicării măsurilor excepţionale, noi n'am făcut copilăria să credem că ele vor fi îndreptate împotriva altora decât a Partidului Comunist şi a întregii mişcări muncitoreşti. Ceeace s'a întâmplat din primul moment al înăspririi stării de asediu, percheziţiile, descinderile, sigilările locuinţelor unor tovarăşi de ai noştri, cât şi a localurilor noastre, *ca şi expulzarea ilegală a unui tovarăş* redactor la ziarul Munkás, au dovedit complect că ceeace am aşteptat noi s'a îndeplinit întocmai.

Oligarhia, care dispune de forţa armată *şi de complicitatea celorlalte partide ce se pretind democrate, ca şi de sprijinul presei aşa zise independente,* nu putea îngădui ca împotriva ei să lupte făţiş un partid comunist, *singurul în stare să se aşeze în fruntea masselor, pe care să le conducă la lupta de răsturnare a oligarhiei.*

Oligarhia crede că, 'n urma atitudinii deschise pe care „Socialismul", gazeta partidului nostru, a avut-o în chestiunea Basarabiei, acum a venit momentul pentru sugrumarea Partidului Comunist.

Lovitura dată acuma era demult plănuită. Dar dacă oligarhia crede că atitudinea noastră în ches-

* *„Lupta Comunistă" nr. 1 din 10 Aprilie 1924.*

tiunea Basarabiei poate fi un motiv, trebue să ştie toţi că o gazetă este interzisă şi un partid înnăbuşit *pentrucă a susţinut sus şi tare dreptul popoarelor de a hotărî singure soarta lor, pentrucă s'a ridicat cu hotărîre contra asupririi minorităţilor naţionale şi a cerut plebiscit*, formă democratică acceptată sub *presiunea revoluţionară a masselor*, dar nerespectată apoi de burghezia internaţională, *formă susţinută astăzi pretutindeni pentru rezolvarea chestiunii minorităţilor naţionale şi a coloniilor de toate partidele comuniste din lume.*

Să se ştie că oligarhia din România, sugrumând un partid şi presa care a susţinut şi susţine dreptul popoarelor de a hotărî singure soarta lor, *gâtue orice tendinţă de libertate a naţionalităţilor minoritare.*

Dar starea de asediu şi măsurile excepţionale nu sunt îndreptate numai contra Partidului Comunist ca atare, ci şi împotriva mişcării sindicale muncitoreşti.

Descinderea şi sigilarea pentru un timp a localului sindicatelor din Str. Academiei arată desluşit intenţia oligarhiei, care, pe lângă că vrea să înlăture orice pericol pe care mişcarea muncitorească îl constitue pentru domnia ei despotică, urmăreşte şi altceva.

Burghezia română este în plină ofensivă contra clasei muncitoare. Capitalul dă atacuri care ţintesc la întărirea poziţiei lui prin exploatarea din ce în ce mai apăsătoare a muncitorimii. Pretutindeni în ţară capitaliştii caută să înmulţească orele de muncă şi să scadă salariile. Ei profită de ivirea şomajului, provoacă şi înrăutăţesc acest şomaj, care le îngădue exploatarea fără margini a masselor producătoare.

Dar în acelaş timp cu agravarea opresiunii capitalului muncitorimea reacţionează.

Din cele ce noi am publicat în trecut, ca şi din reportajul nostru de ieri reiese limpede că muncitorimea din mai multe ramuri de producţie, mai ales din Bucureşti, se agită, că năvala în sindicate începe să se producă şi că o rezistenţă organizată împotriva capitalului este din ce în ce mai vizibilă.

Acest lucru însă nu poate fi îngăduit de oligarhie, în mâinile sau în jurul căreia este îngrămădit întreg capitalul. Măsurile luate până acum contra muncitorilor n'au dus la rezultatele dorite de oligarhie. Se impuneau alte măsuri şi s'a ajuns la înăsprirea stării de asediu.

Ţinta oligarhiei este clară. Prin distrugerea partidului comunist şi a mişcării sindicale muncitoreşti, naţionalităţile minoritare vor fi mai departe asuprite, muncitorimea va fi supusă unei exploatări şi mai apăsătoare, capitalul se va întări *şi odată cu el şi oligarhia îşi va statornici şi mai temeinic domnia sa despotică.*

Dar socoteala de acasă nu se potriveşte cu cea din târg. Mişcarea muncitorească a trecut prin multe perioade de neagră reacţiune pentru a putea fi acum distrusă.

Partidul Comunist ştie că sub regimul brutal al burgheziei nu se poate aştepta la libertate şi legalitate. El ştie şi s'a aşteptat ca teroarea să crească tot mai mult împotriva lui. Dar tot atât de bine ştie că, oricare ar fi teroarea, el nu va părăsi postul său de conducător al masselor muncitoare exploatate, de conducător al ţărănimii jecmănite şi al naţionalităţilor minoritare asuprite, *post la care va rămâne cu hotărîre până la complecta doborîre a oligarhiei şi aplicarea integrală a principiilor democratice şi a libertăţii pentru clasa muncitoare.*

61

1924

CĂTRE ORGANIZAŢIILE MUNCITOREŞTI ŞI ŢĂRĂNEŞTI DIN LUME! CĂTRE ÎNTREAGA MUNCITORIME ŞI ŢĂRĂNIME! *

Tovarăşi,

Reacţiunea oligarhiei stăpânitoare din România ne sileşte să ne adresăm vouă în clipa celui mai mare pericol pentru clasa muncitoare din ţara noastră.

Un prim apel pe care vi l-am adresat a fost confiscat de ohrana română şi de autorităţile militare, căci este socotit o crimă în România chiar faptul de a striga lumii fărădelegile guvernanţilor noştri, crimele lor odioase împotriva păturilor oprimate ale societăţii române.

Ne mai rămâne vremea de a comite din nou această crimă, de a ne adresa din nou vouă, tovarăşi din toate ţările.

România este prada unei oligarhii financiaro-ciocoieşti, care guvernează prin violenţă, teroare, călcare în picioare a oricărui principiu de drept şi de legalitate burgheză.

Nerecunoscut nici de opoziţia burgheză din ţară, care declară că consideră drept neavenită legislaţia guvernului oligarhic, acesta se menţine numai graţie mijloacelor enumerate mai sus. Dar nici acestea nu sunt suficiente. Acum guvernul, după ce a trimis parlamentul acasă..., a proclamat o stare de asediu deosebit de aspră pentru a-şi putea prelungi existenţa cu câteva luni.

---

* *„Lupta Comunistă" nr. 1 din 10 Aprilie 1924.*

Teroarea albă îşi va întări deci cursul.

Prigoana împotriva sindicatelor muncitoreşti, şicanate, stânjenite, interzise în toate felurile, oprite chiar cu forţa de a reclama până şi Societăţii Naţiunilor, se va înteţi.

Exploatarea nemiloasă şi reducerea la iobăgie, terorizarea cronică a ţărănimii va continua.

Regimul de oprimare sălbatică, mergând până la asasinat, a minorităţilor naţionale şi a populaţiei româneşti din regiunile anexate va serba noi victorii.

Dar mai ales loviturile împotriva Partidului Comunist se pregătesc să atingă culmea.

Presa comunistă este practic interzisă prin măsurile samavolnice ale administraţiei.

Adunările şi întrunirile sunt de mult interzise Partidului Comunist.

Arestările, maltratările, ba chiar numeroasele şi laşele asasinate comise de organele guvernamentale împotriva militanţilor noştri, au ajuns lucruri obişnuite.

Acum însă guvernul voieşte, înainte de a cădea, să se întreacă pe sine.

Noi arestări sunt în curs. Pentrucă Partidul Comunist singur a avut curajul de a proclama dreptul la autodeterminare prin plebiscit, pe care îl reclamă minorităţile naţionale, guvernul oligarhic, acelaş care vinde bogăţiile ţării capitaliştilor de pretutindeni şi care a renunţat la independenţa ţării în favoarea marilor state imperialiste, acuză de înaltă trădare partidul nostru şi se pregăteşte să nimicească complect orice viaţă legală a mişcării muncitoreşti din ţară.

Partidul Comunist din România strânge în volum şi vă va comunica toate elementele doveditoare

ale faptelor nemernice, asasinatelor etc. comise de oligarhia română.

Poporul muncitoresc şi ţărănesc din România, adresându-se vouă, tovarăşi din străinătate, şi comunicându-vă ticăloşiile şi crimele oligarhiei româneşti, este sigur că veţi fi gata să manifestaţi prin fapte dorinţa voastră de a ajuta fraţilor voştri oprimaţi care vă chiamă.

Trăiască solidaritatea internaţională !

Jos oligarhia reacţionară din România !

COMITETUL CENTRAL
AL PARTIDULUI COMUNIST
DIN ROMANIA

Chemarea a fost adresată şi în limba franceză către proletariatul internaţional.

——★——

62

1924

TRAIASCA 1 MAI, ZI DE PROTEST ŞI DE LUPTA INDARJITA ! *

Către toţi muncitorii, ţăranii şi micii funcţionari ! Către toţi exploataţii şi asupriţii din România !

1 MAI

Ziua de 1 Mai, în care muncitorimea internaţională îşi manifestă solidaritatea, îşi are începutul în masacrele provocate de burghezia americană acum 38 de ani, adică pe la 1886.

Muncitorii americani cerură 8 ore de muncă, 8 de odihnă şi 8 de cultură. In acest scop ei organizară o manifestaţie în ziua de 1 Mai, părăsind cu toţii lucrul. Muncitorii din Chicago au fost scăldaţi în propriul lor sânge. Unii dintre ei au fost condamnaţi la moarte, alţii la muncă silnică pe viaţă.

Cam acelaş lucru s'a petrecut şi în Europa, la Fourmies (Franţa), ceva mai târziu, pe la 1890. De atunci încoace la fiecare 1 Mai aveau loc manifestaţii intense pe tot globul, cu toate arestările pe care guvernanţii le făceau în ajunul acestei zile.

Cea mai energică manifestaţie a fost în 1906.

De atunci ziua de muncă de 8 ore a intrat pe calea realizării. Până acum muncitorimea internaţională a trecut printr'o şcoală sângeroasă, dar instructivă, prin şcoala războiului. Astăzi, strânsă sub steagul roşu al Internaţionalei Comuniste, muncitorimea nu mai cere nişte simple revendicări. Ţinta ei este înfăptuirea imediată a lozincilor partidului şi ale tineretului comunist, ca : guvern muncitoresc-ţărănesc, libera autodeterminare a popoarelor, menţinerea zilei de muncă de 8 ore etc. etc.

Astăzi muncitorimea, mai mult ca oricând, întinde mâinile peste hotare către fraţii ei de pretutindeni, ca prin frontul internaţional de luptă să înfăptuiască cât mai curând revoluţia socială, intronând dictatura proletariatului.

Mâine, 1 Mai va fi sărbătoarea izbânzii definitive a proletariatului ; va fi sărbătoarea comemorării luptelor din trecut, a preaslăvirii memoriei tuturor luptătorilor căzuţi pentru cauza proletară, va fi sărbătoarea libertăţii, iubirii şi frăţiei. Şi acest mâine nu-i departe.

Lucrători şi lucrătoare,

Ţărani,

Tovarăşi şi tovarăşe !

Ca şi în toţi anii, muncitorimea din România, alături de muncitorimea din toate ţările, indiferent

* *„Tineretul Socialist" nr. 22 din 1 Mai 1924.*

de rasă şi naţionalitate, din fabrici şi de pe ogoare, manuală şi intelectuală, prăznueşte ziua de 1 Mai, sărbătoarea muncii. In această zi însemnată de sărbătoare a clasei muncitoare, Partidul Comunist şi Tineretul Comunist vin în faţa voastră, muncitori şi ţărani, să-şi spună cuvântul asupra împrejurărilor în care muncitorii şi ţăranii din România prăznuesc astăzi ziua de 1 Mai, să-i lumineze asupra înţelesului pe care de astă dată trebue să-l dăm acestei zile.

Tovarăşi şi tovarăşe!

Şi anul acesta clasa muncitoare din România serbează 1 Mai sub ameninţarea prigoanei şi teroarei, a cruntei exploatări şi asupriri. Ba chiar în preajma acestei zile oligarhia a înăsprit teroarea, suprimând şi bruma de activitate îngăduită mişcării comuniste. De acuma oligarhia a interzis apariţia mai departe a ziarelor comuniste, singurele ziare cu adevărat muncitoreşti în această ţară, a închis localurile noastre şi a aruncat iar în temniţă pe luptătorii din fruntea muncitorimii, forţându-i să se opună violenţei şi samavolniciei oligarhice cu greva foamei şi a setei, singurul mijloc de luptă şi de rezistenţă ce le mai rămâne luptătorilor în închisoare.

Teroarea pe care oligarhia capitalistă o deslănţue împotriva Partidului Comunist şi a tineretului muncitor nu urmăreşte însă să lovească numai rândurile acestui partid. Prin înnăbuşirea şi sugrumarea Partidului Comunist oligarhia urmăreşte să lovească mai departe; ea urmăreşte să decapiteze întreaga mişcare muncitorească, ca să poată apoi în linişte înăspri şi mai mult exploatarea voastră, a muncitorilor dela oraşe şi sate.

Intr'adevăr, după ce a închis cu pumnul stării de asediu gura Partidului Comunist, oligarhia capitalistă a sărit în gâtul sindicatelor muncitoreşti, partizane ale unităţii sindicale, începând prin a le interzice întrunirea de 1 Mai, în acelaş moment când renegaţilor social-democraţi şi spărgătorilor unităţii sindicale guvernul le permite să-şi ţină în toată voia 'ntrunirea.

Tovarăşi!

La adăpostul teroarei şi prigoanei burghezia a înăsprit în ultimul timp exploatarea clasei muncitoare. Sub pretextul crizei, capitaliştii aruncă pe drumuri mii şi zeci de mii dintre voi, lăsându-vă pe voi şi familiile voastre muritori de foame, căci statul nu dă, şi nici nu-i sileşte pe patroni să dea, ajutoare celor care nu găsesc de lucru. Profitând de lipsa de lucru, capitaliştii, în loc de a reduce orele de muncă, aşa ca toţi muncitorii să fie ocupaţi şi să-şi poată agonisi toţi măcar o bucată de pâine, sporesc acum ziua de lucru dela 8 ore la 9—10 şi mai multe ore, ceeace aduce noi concedieri, mărind astfel şi mai mult şomajul. Apoi, tot la adăpostul şomajului, patronii vă micşorează salariile tocmai acum când scumpetea face zilnic salturi.

Şi pentru a stoarce — din salarii micşorate, din ore de lucru sporite — şi mai multă plusvaloare, mai mult profit, patronii introduc peste tot lucrul în acord.

Tovarăşi şi tovarăşe!

Alături de muncitorii oraşelor, gem la ţară, sub povara exploatării şi a birurilor grele, muncitorii ogoarelor, ţăranii. Ţărănimea, înşelată de făgăduielile împroprietăririi, începe acum să se desmeticească.

Cei mai mulţi dintre voi ţăranii care aţi fost împroprietăriţi aţi primit pământ prea puţin ca să pu-

teţi trăi din rodul lui. Voi vă încovoiaţi astăzi sub povara ratelor de plătit şi a birurilor grele. In cea mai mare parte lipsiţi de unelte şi vite de muncă, vedeţi cu groază cum pământul ajunge o povară pentru voi şi cum trebue cu durere să-l înstrăinaţi chiaburului sau boierului, sau să vă înrobiţi ciocoiului pentru pământ luat în dijmă, ca în vremurile de dinaintea aşa zisei împroprietăriri.

Dar nici măcar toţi ţăranii cu drept la împroprietărire n'au căpătat pământ. Cei care n'au ajuns să capete pământ, împreună cu cei care au fost înlăturaţi dela început de pe tablouri şi cei care n'au pământ deloc constitue cu toţii astăzi o armată de ţărani proletari, fără pământ, care, împinşi de foame, iau drumul oraşelor, unde îngroaşă rândurile muncitorimii din fabrici şi mai ales ale muncitorilor lipsiţi de lucru.

Tovarăşi, muncitori, salariaţi!

Sub biciul exploatării şi al foamei, alături de muncitori şi ţărani, geme clasa micilor slujbaşi de toate categoriile.

Impreună, muncitori, ţărani şi slujbaşi — întregul popor muncitor — se opinteşte în foame şi mizerie la carul capitalului.

Tovarăşi!

Exploatarea poporului muncitor român nu-i este însă deajuns oligarhiei române. Lacomă de câştiguri stoarse din truda şi sudoarea celor ce muncesc, oligarhia mai asupreşte şi mai multe milioane de ţărani şi muncitori de altă naţionalitate sub îndoitul jug: al exploatării capitaliste şi al asupririi naţionale.

Muncitori şi ţărani!

Pentru a putea ţine în jug poporul muncitor şi minorităţile naţionale, oligarhia s'a înconjurat înăuntru de puterea poliţiei, a jandarmului şi a militarismului. Iar în afară, ea a dus o politică de încurajare a reacţiunii, a imperialismului şi a contrarevoluţiei...

Astfel, după ce oligarhia a sădit în sufletul poporului român şi al minorităţilor naţionale ura şi revolta, după ce ea a înstrăinat şi peste graniţă orice simpatie şi prietenie la celelalte popoare, ea îşi vede astăzi domnia sângeroasă ameninţată.

Ameninţată de către cine? Oare de către partidele burgheze? NU, căci aceste partide sunt ele înseşi carne din carnea şi sânge din sângele burgheziei. Oare de către partidul ţărănesc sau partidul social-democrat? Nici de ele, căci aceste partide au respins blocul cu Partidul Comunist şi au dovedit astfel că nu vor să lupte, ci că ele sunt totdeauna gata să trădeze clasa muncitoare.

Singurul duşman adevărat al oligarhiei este Partidul Comunist şi Tineretul Comunist, în care oligarhia vede pe duşmanul ei de moarte.

Căci Partidul Comunist a stat totdeauna şi va sta până la capăt în fruntea luptei clasei muncitoare, el a rămas şi va rămâne totdeauna pe poziţiile cele mai înaintate ale luptei de clasă, pentru a apăra cu sângele luptătorilor săi interesele clasei muncitoare dela oraşe şi dela sate.

Deaceea, împotriva Partidului Comunist şi a bravului Tineret Comunist se adună şi se deslănţue toate fulgerele prigoanei furioase a oligarhiei.

Innebunită şi îngrozită de simţimântul pieirii sale apropiate, oligarhia loveşte, crezând că se poate salva prin violenţe sângeroase. Ea nu vede că loviturile nu slăbesc, ci întăresc Partidul Comunist şi-l

înrădăcinează și mai mult în simpatia masselor exploatate și amenințate. Dovada o avem chiar de pe acum. Oligarhia a suprimat presa înființată legal a Partidului Comunist. Dar, ca un răspuns la aceasta, Tineretul Socialist, singura și puternica organizație a tinerilor muncitori din România, a proclamat afilierea sa la Internaționala Tineretului Comunist și s'a pus alături de Partidul Comunist în luptă.

Sindicatele muncitorești și-au ridicat și ele glasul de protest în ajutorul singurului partid muncitoresc din România, a Partidului Comunist.

In asemenea împrejurări, asuprit și exploatat, se găsește în ziua de 1 Mai poporul muncitor din România, dar deși asuprit și exploatat poporul român începe să se desmeticească.

Dușmănia, potrivnicia dintre oligarhie și clasa muncitoare se înăsprește. Oligarhia se simte aproape de prăbușire. Ceasul Partidului Comunist se apropie. Deaceea el este lovit cu furie de burghezie.

Ziua de 1 Mai este anul acesta o zi de luptă și de protest.

Muncitorimea demonstrează de 1 Mai:

Impotriva stării de asediu!

Pentru amnistia generală, politică și militară!

Pentru eliberarea martirilor și luptătorilor clasei muncitoare din temnițele burgheziei!

Impotriva micșorării salariilor și a prelungirii zilei de muncă!

Pentru ajutorarea de către stat și patroni a celor fără de lucru!

Impotriva birurilor grele!

Pentru socializarea marii industrii, a marilor bănci și a marelui comerț!

Pentru exproprierea integrală, fără plată a pământului marii proprietăți și pentru trecerea lui fără plată în mâinile țăranilor care îl muncesc!

Pentru dreptul la liberă autodeterminare a minorităților naționale!

Impotriva alianțelor imperialiste!

Pentru alianța frățească cu Uniunea Republicilor Sovietice!

Pentru Blocul muncitoresc-țărănesc, care să doboare prin luptă guvernul oligarhic și să-l înlocuiască cu un guvern al muncitorilor și al țăranilor!

Trăiască 1 Mai!

Trăiască desrobirea muncitorilor și a țăranilor!

Trăiască Partidul Comunist!

Trăiască Uniunea Tineretului Comunist!

Trăiască Internaționala Comunistă!

Trăiască guvernul muncitorilor și țăranilor din România!

COMITETUL CENTRAL
AL PARTIDULUI COMUNIST
ȘI COMITETUL CENTRAL
AL UNIUNII TINERETULUI SOCIALIST
DIN ROMANIA

———★———

63

1924

LUPTA SE INTEȚEȘTE — VICTORIA SE APROPIE *

Afilierea Uniunii Tineretului Socialist din România la Internaționala Tineretului Comunist. In pofida prigoanei, unanimitatea cercurilor îmbrățișează steagul comunist. Noi luptători iau locul celor întemnițați.

Activitatea tineretului a fost până în prezent dezordonată, tactica a fost confuză, deși ținta a fost

* *„Tineretul Socialist" nr. 22 din 1 Mai 1924.*

întotdeauna clară. Comunismul, ca tel şi ca principii, a călăuzit atât pe conducătorii, cât şi pe membrii Uniunii Tineretului Socialist.

Manifestările, atât în întruniri, cât şi în gazete, au fost insuflețite totdeauna de spiritul comunist. Burghezia în teama ei, văzând cum îi fuge terenul de sub picioare, a căutat să se sprijine pe cea mai desănțată prigoană şi teroare pentru a-şi apăra muribunda ei alcătuire. Zeci şi sute de tovarăşi tineri, în ciuda schingiuirilor din beciurile Siguranței şi întemnițării pe ani de zile, au grăbit îndrumarea sănătoasă şi sigură a Uniunii noastre pe calea comunismului revoluționar. In ultimii doi ani mulți din conducătorii ei au murit, fie din cauza schingiuirilor, fie împuşcați pe la răspântii de drumuri; dar întotdeauna rândurile sfărâmate au fost reorganizate şi Uniunea a mers înainte, steagul comunismului fâlfâind mai departe. Când purtătorii faclei comuniste din Partidul Comunist sau sindicatele muncitoreşti au fost arestați şi întemnițați, tineretul a rămas purtătorul de cuvânt* al muncitorimii terorizate şi exploatate, precum şi al suferințelor celor întemnițați şi a familiilor lor...

Organizațiile tineretului au făcut zid atunci când spărgătorii social-democrați amenințau distrugerea sindicatelor muncitoreşti.

In ultimul timp teroarea deslănțuită s'a abătut cu furie şi asupra Uniunii noastre. Membrii Comitetului Central au fost arestați, organizațiile din provincie împiedicate să activeze, averea noastră confiscată şi sigilată, zeci de arestări în întreaga țară.

Şi cu toate acestea, mişcarea noastră se întăreşte, calea se netezeşte. Uniunea capătă o îndrumare clară. In aceste timpuri de sălbatică prigoană, tineretul din România înscrie o măreață şi sublimă pagină în istoricul mişcării muncitoreşti. Cei 1.600 de tineri înrolați sub faldurile steagului roşu vor răzbuna pe conducătorii lor şi ai întregii muncitorimi care se zbat în spasmurile celor 18 zile de grevă a foamei şi a setei. Noile organizații comuniste vor arăta că nici teroarea şi nici trădarea social-democrată nu pot stăvili inevitabilul, prăbuşirea odiosului regim burghez şi întronarea societății comuniste.

Cu încredere înainte! Victoria va fi a comunismului!

Proces-verbal

Noi, comisiunea instituită de C.C., adunați în ziua de 6 Aprilie 1924, în baza scrisorilor şi proceselor-verbale ale organizațiilor Uniunii Tineretului Socialist din România, am constatat următoarele rezultate în ce priveşte referendumul instituit de C.C. asupra fostei şi viitoarei activități a Uniunii Tineretului.

Din registrele şi dosarele C.C. reiese că s'au consultat asupra întregii ordini de zi publicate de acesta în organul „Tineretul Socialist" organizații sau membri ai Uniunii din 29 de localități. Au răspuns până la data încheierii prezentului protocol 25 de localități. Din rapoartele anexate de organizații, din răspunsurile asupra ordinii de zi, reiese că Uniunea are (repartiție făcută conform statutului) 17 cercuri în 17 localități, cu un număr de 1.510 membri, precum şi 7 grupări cu un efectiv de 79 de membri.

A fost exclus, ca neîndeplinind condițiile statutare, cercul Ştefăneşti (Botoşani). Comisiunea, cercetând după statisticile înaintate de cercuri, a ho-

tărît următoarele modalități de votare : afară de cercul Iași și București, pe baza marelui număr de membri pentru București, iar pentru Iași, datorită faptului că în cerc există două fracțiuni, li s'au dat 2 voturi : cele 4 grupări din Muntenia au dreptul la un vot, iar cele din Moldova — un vot.

Comitetul regional din Moldova cu sediul la Iași, reclamând dreptul la un vot, comisiunea a respins cererea, considerând acest comitet un organ de execuție a înseși cercurilor din regiunea respectivă. La 4 cercuri care n'au îndeplinit toate instrucțiunile C.C., cu tot numărul mare de membri, li s'au acordat numai un vot ; din scrisorile dela dosar reiese că sunt de acord cu părerea C.C., care a fost ratificată de comisiune.

Cererea cercului Galați de a i se acorda două voturi pe bază că are aproape 100 de membri la curent cu cotizația a fost deasemeni respinsă, constatându-se, după cotizațiile de 6% trimise la C.C. pe lunile Ianuarie, Februarie, Martie, că cercul Galați are abia 79 de membri, considerând restanța de 3 luni.

Mecanismul votării grupărilor a fost fixat astfel : votul este hotărît de majoritatea grupărilor ; în caz de paritate numărul membrilor va hotărî votul.

Asupra primului punct din ordinea de zi : Raportul moral al C.C. ; au fost trimise C.C. până la data fixată în acest sens 2 rezoluții : una a C.R. din Moldova și una de orașul T. Severin, ambele au fost trimise în copie tuturor organizațiilor.

Moțiunea propusă de Regionala din Moldova a întrunit un singur vot, al cercului Iași, anulându-se un vot al regionalei conform hotărîrii anterioare.

Rezoluția cercului T. Severin a întrunit 20 voturi.

Cercurile înglobate în U.T.S. constată din însuși raportul C.C. activitatea neglijentă a cercurilor, lipsa de cadre, de mijloace financiare, lipsa unei conduceri centraliste și disciplinate, lipsuri care cresc și din cauza ravagiilor teroarei. Așa că se primește raportul C.C., căruia i se recunoaște, cu toate lipsurile, meritul de a fi rezistat prigoanei. Se atrage atenția viitorului C.C. să fie mai ordonat și consecvent în acțiunile ce le hotărăște.

Asupra punctului 2: Viitoarea orientare a U.T.S.; au fost prezentate două rezoluții : una a comitetului cercului din Ploești și una a cercului Bârlad. Deasemenea, din piesele dela dosar, comisia a constatat că procedura a fost strict îndeplinită.

Moțiunea comitetului Ploești propunea măsuri tranzitorii și amânarea afilierii pentru mai târziu. Moțiunea n'a întrunit niciun vot.

Moțiunea comitetului Bârlad propune imediata afiliere la Internaționala Tineretului Comunist. Moțiunea întrunește 21 de voturi, adică unanimitatea absolută...

...Asupra celorlalte puncte din ordinea de zi, toate cercurile raportează că încă n'au primit propunerile C.C. Alăturăm un raport cu diverse cereri, propuneri și chiar critici, rugând C.C. ca îndată să expedieze tuturor organizațiilor sub formă de propuneri, numind chiar raportori speciali pentru chestiunile mai importante, ca : programul cultural-educativ, statut, acțiune sindicală, politică, antimilitaristă etc.

In ce privește obiecțiile ce s'au ridicat și se vor mai ridica asupra referendum-ului, C.C. este invitat să constitue un dosar special, urmând ca la prima conferință sau congres ele să fie soluționate.

Inainte de a incheia acest protocol asupra primelor rezultate asupra referendum-ului, ţinem să consemnăm că la dosarul înaintat sunt şi câteva scrisori ale diferiţilor tovarăşi din Cadrilater, Bucovina, Basarabia şi Ardeal care felicită C.C. pentru propunerea afilierii, cu rugămintea ca să se purcească la organizare şi în provinciile respective.

Dosarul împreună cu prezentul protocol se va preda C.C., care este responsabil pentru publicarea protocolului de faţă şi păstrarea sigură a dosarului.

Incheiat astăzi 7 Aprilie 1924 în Bucureşti.

Din cauza ultimei prigoane suntem nevoiţi să publicăm numai procesul-verbal, urmând ca pe viitor să publicăm şi propunerile, criticile, precum şi scrisorile primite în cadrul referendumului.

COMITETUL CENTRAL

—★—

64

1924

JOS ROBIA ECONOMICĂ, POLITICĂ ŞI NAŢIONALĂ! *

TRĂIASCĂ LUPTA UNITĂ A MUNCITORILOR, ŢĂRANILOR ŞI POPOARELOR SUBJUGATE DIN ROMÂNIA!

Partidul Comunist din România către toţi muncitorii, ţăranii şi micii slujbaşi şi către naţionalităţile subjugate din România

Muncitori şi ţărani!
Tovarăşi şi tovarăşe!

Războiul în care oligarhia banchero-ciocoiască a vârît ţara în 1916 nu a costat numai viaţa unui milion şi jumătate de ţărani şi muncitori români din graniţele României de astăzi, ci a nimicit şi avuţii de zeci de miliarde lei. Pe de altă parte, pentru ducerea războiului nimicitor, oligarhia banchero-ciocoiască a luat dela bancherii din ţările imperialiste (Franţa, Anglia, Statele Unite) împrumuturi de zeci de miliarde franci, încărcându-le însă pe umerii poporului. După război stăpânirea capitaliştilor şi ciocoilor nu a încetat să prade ţara, să înglodeze statul până peste cap în datorii noi şi să stoarcă poporul muncitor dela sate şi oraşe până în măduva oaselor. Aşa se face că, deşi România e o ţară mănoasă, totuşi, datorită politicii de jaf, de exploatare şi asuprire duse de oligarhia banchero-ciocoiască, *gospodăria naţională este astăzi ruinată, ţara adusă pe marginea prăpastiei, iar poporul muncitor, sub apăsarea unei crâncene crize, dat pradă mizeriei şi pieirii*...

...Oligarhia banchero-ciocoiască vede că stăpânirea ei de clasă devine tot mai şubredă... Deaceea ea aleargă disperată la singurul mijloc ce i-a mai rămas: *ea înăspreşte asuprirea şi teroarea*. Starea de asediu e înăsprită ca să se poată *ilegaliza şi gâtui* Partidul Comunist, singurul partid de care oligarhia se teme ca de moarte. Orice libertate muncitorească este suprimată; sindicatele închise sau prigonite; conducătorii arestaţi şi bătuţi; muncitorii condamnaţi de consilii de război chiar când încearcă să întemeieze, după lege, o paşnică cooperativă. Ţăranii sunt rupţi prin jandarmi de orice legătură cu muncitorimea dela oraş, pentrucă oligarhia ştie că numai muncitorimea dela oraş i-ar putea duce pe ţărani la izbândă în lupta împotriva ciocoilor şi pentru pământ. Naţionalităţile din teritoriile cucerite prin război sunt înnăbuşite, batjocorite, înlăturate cu totul dela împroprietărire şi dela viaţa politică,

* *Manifest editat în 1924.*

sunt jefuite până şi de cele din urmă libertăţi culturale, ca să nu se poată cultiva în limba lor şi să rămână astfel în întuneric, vite supuse ale oligarhiei.

Dar răbdarea poporului stors, asuprit, batjocorit are o margine. El a început să se mişte. Aşa se face că, începând din primăvară, au avut loc la sate *începuturi de răscoală;* în multe părţi ale ţării ţăranii au ocupat de-a-dreptul şi cu forţa izlazurile, pământurile sau şi-au însuşit recoltele. Insă dovada cea mai răsunătoare că voinţa de luptă a poporului creşte şi că sfârşitul oligarhiei se apropie este *marea răscoală populară din Basarabia.*

Acolo populaţia din două judeţe s'a ridicat cu arma în mână şi, după ce a alungat stăpânirea oligarhică, a intronat ***Republica Moldovenească şi domnia sfaturilor de muncitori şi ţărani.***

Timp de 12 zile poporul înarmat a ţinut sus cu eroism steagul revoluţiei.

Dar această măreaţă încercare a rămas singuratică, muncitorii şi ţăranii din restul ţării nu i-au putut veni în ajutor. Deocamdată ea n'a izbutit. Pe cât de mărinimos a fost poporul înarmat, care în biruinţa sa a cruţat viaţa omenească, *pe atât de sângeroasă a fost represiunea oligarhiei,* care mai ţine şi acum cu o sălbăticie de nedescris. *Mii de ţărani, muncitori, ţărance, studenţi şi intelectuali au fost şi mai sunt împuşcaţi, sate întregi, ca în 1907, au fost rase cu tunul de pe faţa pământului împreună cu bătrânii, femeile şi copiii surprinşi prin case.*

In faţa acestei eroice încercări revoluţionare şi a acestei sângeroase represiuni, gazetele şi partidele aşa zise „democratice" *şi-au dat* arama pe faţă. *Chiar şi aşa zisele partide „ţărănesc" şi „socialist" s'au pus făţiş de partea oligarhiei,* îndreptăţind, sub masca „unităţii naţionale", jugul banchero-ciocoiesc asupra poporului basarabean, şi s'au ridicat împotriva răscoalei populare, pe care au vrut s'o zugrăvească ca fiind urzită de o ceată de „bandiţi". Iar acum aceste partide acopăr cu tăcerea lor complice sălbatica represiune. Ba trădarea democraţilor şi ţărăniştilor merge până acolo încât sprijină înarmările şi laudă manevrele militare, cu toate că *oligarhia pregăteşte prin aceste înarmări şi manevre două crime : pe de o parte, ea pregăteşte războiul împotriva Uniunii Sovietice, din care face parte şi Republica Moldovenească de peste Nistru, pentru a o gâtui pe aceasta, iar pe de altă parte pregăteşte intervenţia armată în Bulgaria în cazul revoluţiei populare gata să izbucnească şi acolo,* la fel cu intervenţia din Ungaria Sovietică în 1919.

Muncitori şi ţărani de orice limbă !

Dela partidele democratice şi dela cel ţărănist sau „socialist" nu se poate, aşa dar, aştepta lupta mântuitoare împotriva domniei banchero-ciocoieşti şi pentru intronarea domniei poporului muncitor. Singura deosebire între partidele oligarhice şi cele democratice este următoarea : partidele oligarhice vor cu teroarea şi cu tunul *să înnăbuşe* mişcarea de desrobire a muncitorilor, ţăranilor şi naţionalităţilor asuprite, pe când partidul ţărănesc, de pildă, vrea printr'o „eră democratică" să *dezarmeze* această mişcare. Oligarhii Brătianu, Averescu, Iorga spun regelui şi burgheziei : „Ca să rămână statul în mâna bancherilor şi ciocoilor şi pentru a împiedica venirea poporului la cârma ţării, noi înnăbuşim prin violenţă orice străduinţă de desrobire". Democraţii Maniu, Lupu, Ilie Moscovici spun : „Vreţi să scăpaţi de ameninţarea poporului, atunci lăsaţi-ne pe noi să conducem ţara cu regimul «democratic», pentru ca să încântăm şi să adormim pe muncitori

şi ţărani şi astfel să-i îndepărtăm dela gândurile nimicirii din rădăcină a puterii bancherilor şi ciocoilor".

Partidele oligarhice gâtue poporul, partidele democratice îl trădează.

Numai Partidul Comunist este singura nădejde, căci numai el este duşmanul de moarte al bancherilor, fabricanţilor, ciocoilor şi speculanţilor, şi deaceea aceştia îl prigonesc; numai el este duşmanul hotărît al partidelor *„democratice" laşe, lipsite de curaj şi de voinţă de luptă...* Numai el, urmat de toţi ce-i muncitor şi exploatat la sate şi oraşe şi de toţi ce-i asuprit din punct de vedere naţional în provinciile anexate, *luptă cu hotărîre şi este deaceea chezăşia sigură a izbândei.*

Partidul Comunist şi-a ţinut de curând al III-lea Congres al său (din pricina teroarei a trebuit să-l ţină pe ascuns) şi a ieşit de acolo cu *lumini şi puteri noi pentru conducerea luptei poporului muncitor...*

Muncitori şi muncitoare! Alungaţi, aşa dar, orice amăgire şi nădejde deşartă! Burghezia vă închide orice drum legal. Trădătorii ţărănişti şi social-democraţi ajută burghezia. Luptă hotărîtă pe viaţă şi pe moarte! — iată porunca vremii. Alt drum nu vă este deschis.

Deaceea, *sus inimile,* exploataţi şi asupriţi de orice limbă!

Organizaţi-vă, pentrucă numai organizaţi puteţi fi o putere!

Muncitori, intraţi în massă în sindicate, sprijiniţi munca de partid a comuniştilor şi ajutaţi pe luptătorii căzuţi în mâinile burgheziei!

Ţărani, întăriţi cooperativele şi întemeiaţi comitete de apărare şi societăţi cultural-sociale sau faceţi în cadrul celor în fiinţă grupări de opoziţie ale ţăranilor săraci!

Slujbaşi, ridicaţi-vă cu demnitate şi hotărîre şi înlăturaţi din conducerea mişcării voastre pe agenţii burgheziei, care o paralizează şi trădează!

Asupriţi de altă limbă, întemeiaţi şi întăriţi în asociaţiile naţionale, politice şi culturale opoziţiile populare!

Strângeţi-vă cu toţii, voi şi organizaţiile voastre sindicale, cooperatiste, culturale şi naţionale, în jurul Partidului Comunist şi luptaţi!

Pentru legalitatea Partidului Comunist şi pentru libertăţile politice!

Pentru libertăţile sindicale şi de grevă şi pentru consiliile muncitoreşti!

Pentru ajutorarea neîntârziată de către stat a muncitorilor fără lucru şi a ţăranilor loviţi de recolta proastă!

Pentru 7.000 lei minimum de salar slujbaşilor statului!

Pentru trecerea pământului întreg, cu tot inventarul fără plată în mâna ţăranilor care muncesc, fără deosebire de limbă![*]

Pentru legalizarea complectă politică şi culturală a naţionalităţilor şi împotriva colonizărilor silite!

Pentru dreptul ca naţionalităţile să hotărască singure forma şi apartenenţa lor de stat!

Pentru pedepsirea neîntârziată a tuturor nedreptăţilor, abuzurilor şi crimelor săvârşite în Basarabia şi în restul ţării, dela jandarm până la ministru!

Impotriva pregătirilor de război cu Uniunea Republicilor Sovietice sau de intervenţie în Bulgaria!

Pentru guvernul muncitoresc-ţărănesc !
Trăiască lupta de desrobire a muncitorilor, ţăranilor şi naţionalităţilor asuprite din România !
Trăiască Partidul Comunist!

COMITETUL CENTRAL
AL PARTIDULUI COMUNIST
DIN ROMANIA

Dă-l mai departe! Citeşte-l sau lipeşte-l în fabrică, atelier, unde se adună muncitorii sau ţăranii.

——★——

65

1924

TOVARĂŞI MUNCITORI ŞI MUNCITOARE! TOVARĂŞI ŢĂRANI ŞI ŢĂRANCE! *

Toată ţara geme sub apăsarea unei terori nemaipomenite. Organizaţiile muncitoreşti legale au fost dizolvate, Partidul Comunist — singurul apărător şi conducător al muncitorimii din România — a fost împins în ilegalitate. Cel mai mic protest din partea clasei muncitoare, cea mai mică încercare a muncitorilor de a se împotrivi ofensivei stăpânilor se pedepseşte ca „crimă contra siguranţei statului". Ţărănimea, înşelată în nădejdea ei de a primi pământul făgăduit, care ajunge în folosinţa chiaburilor din sate şi a funcţionarilor regelui, e lăsată pe de-a'ntregul la bunul plac al jandarmeriei şi perceptorilor. Naţionalităţile minoritare din România — Unguri, Ruşi, Ucraineni, Nemţi, Bulgari şi aşa mai departe, în număr de 70 din 100 în ţinuturile anexate — sunt despuiate de orice drepturi. Ei sunt prigoniţi şi stâlciţi în bătăi pe motiv că nu ştiu româneşte, li se închid şcolile naţionale şi gazetele şi li se „românizează" administraţia locală.

Burghezia română nu este în stare să scape de criza ce a urmat războiului mondial. Ea aruncă toată povara acestei crize pe umerii muncitorilor şi ţăranilor. *Numai prin înăsprirea exploatării clasei muncitoare, numai prin dublarea şi întreirea birurilor asupra ţărănimii... gândeşte burghezia că va putea să-şi păstreze situaţia.* In scopul acesta, burghezia din România şi-a înjghebat unelte nemaipomenite: jandarmeria sătească, poliţia secretă politică (Siguranţa) şi armata, — şi toată sarcina cheltuelilor trebuitoare pentru întreţinerea lor, burghezia a aruncat-o pe umerii celor ce trudesc. Şi totuşi muncitorii oraşelor, ţăranii, naţionalităţile subjugate nu vor accepta de bunăvoie robia !

In momentul celei mai mari reacţiuni şi terori, ţăranii basarabeni, care au suferit şi mai mult de pe urma proastei recolte din anul acesta, s'au răsculat, înarmaţi cu coase, topoare şi arme, împotriva stăpânirii oligarhiei române. *Răsculaţii au proclamat în Tatar-Bunar, în Nicolaevca, Galieşti, Nerušeni şi Popuşoi Republică Sovietică Socialistă şi au făcut apel la toată muncitorimea din ţară să-i sprijine în lupta începută.* Atunci burghezia română a pus în mişcare împotriva celor 4.000 de răsculaţi toată maşina de stat, care îi stă la îndemână. Sub aţâţarea presei burgheze vândute, soldaţii, îmbătaţi şi înşelaţi de ofiţeri, împreună cu jandarmii-călăi, au înecat în sânge satele răsculate. Mai mult de 600 de oameni au fost împuşcaţi, alte sute stâlciţi în bătăi, torturaţi şi aruncaţi în temniţe. Locuitorii satelor răsculate sunt de peste două luni pradă bunului plac al călăilor sângeroşi.

* *Manifest editat în 1924*

Tovarăşi muncitori şi ţărani!

Aceste sute şi mii de ţărani revoluţionari n'au putut să învingă, pentrucă ţăranii ceilalţi, a căror stare nu era mai bună ca a celor din Tatar-Bunar, n'au înţeles cauza sfântă a unirii poporului muncitor, pentrucă muncitorii, lipsiţi de organizaţie, n'au putut să sprijine la timp pe răsculaţi şi pentrucă ţăranii îmbrăcaţi în haine soldăţeşti au fost orbiţi şi înşelaţi de burghezie!

Partidul Comunist din România, trecând peste teroare, prigoane, întemniţările şi execuţiile la care sunt supuşi membrii lui..., e singurul partid care tot timpul a chemat şi chiamă pe toţi trudiţii şi subjugaţii din România — muncitori, ţărani şi naţionalităţile asuprite — să formeze un front unic frăţesc, unit pentru lupta împotriva oligarhiei româneşti, duşmanul lor comun.

Tovarăşi! Sângele ţăranilor răsculaţi n'a curs degeaba! El închiagă strâns unirea frăţească a muncitorilor şi a ţăranilor, el arată naţiunilor subjugate din provinciile anexate unicul drum care duce drept la izbândă — *unirea tuturor trudiţilor şi asupriţilor din România în jurul Partidului Comunist.* Ţăranii căzuţi în luptele din Tatar-Bunar, Galieşti, Nicolaevca şi celelalte sunt eroii şi mucenicii noştri!

Moartea lor nu ne insuflă descurajare şi desnădejde, ci hotărîre şi voinţă de fier în lupta pentru înfăptuirea năzuinţelor lor!

Muncitori şi ţărani!

Unirea şi organizarea tuturor muncitorilor şi ţăranilor sub conducerea Partidului Comunist — iată la ce vă chiamă cei căzuţi!

Naţionalităţi subjugate din ţinuturile ocupate!

Faceţi front unit cu toţi trudiţii şi asupriţii împotriva duşmanului comun! Eliberarea voastră e cu putinţă numai împreună cu eliberarea muncitorilor din România! Partidul Comunist din România vă sprijină în lupta voastră pentru deplina eliberare naţională!

Jos călăii burghezi!

Jos asuprirea bandei boiereşti-cămătăreşti!

Trăiască unirea muncitorilor, ţăranilor şi a naţionalităţilor asuprite!...

PARTIDUL COMUNIST DIN ROMANIA

———★———

66

1924

CE VOR ŢARANII ŞI CUM II TRADEAZA CONDUCATORII PARTIDULUI ŢARANESC? *

CE-I DE FACUT?

Către ţăranii şi ţărancele din România!

...Fraţi şi tovarăşi! ţărani şi ţărance!

In curând se va ţine congresul general al partidului ţărănesc din România. Se cuvine, cu acest prilej, să aflaţi *cine sunt conducătorii partidului ţărănesc,* ce au făcut ei pentru binele ţărănimii din România şi ce trebue să facă ţăranii pentru a scutura de pe grumazul lor jugul apăsător al ciocoilor şi capitaliştilor.

---

* *Broşură editată de C. C. al P. C. R. în anul 1924*

Conducătorii partidului ţărănesc au trădat nu numai interesele şi lupta ţăranilor şi muncitorilor din acest partid, ci ei au trădat şi interesele şi lupta ţăranilor şi muncitorilor din întreaga Românie.

La sfârşitul războiului muncitorii şi ţăranii, întorşi de pe front, cereau cu hotărîre pământ şi drepturi. Ei erau gata să se răscoale şi cu arma în mână să-şi cucerească îndărăt pământul şi drepturile, pe care înainte vreme boierii le răpiseră dela părinţii şi strămoşii noştri. Ciocoimea stăpânitoare se speriase şi intrase ca în gaură de şarpe.

Atunci veni profesorul Iorga la rege şi îi spuse: „Pentru a scăpa moşiile şi puterea cârmuitoare şi pentru a le păstra în mâna ciocoilor şi capitaliştilor, a mai rămas o singură cale. Anume, să chemi la guvern pe conducătorii partidului ţărănesc. Aceştia au încrederea mulţimilor de ţărani şi muncitori, şi când ţăranii şi muncitorii vor vedea pe aceşti conducători în capul statului, îşi vor închipui că li se va face acuma dreptate, că li se va da pământ, şi se vor linişti repede.

Odată însă ţărănimea liniştită, vom putea încăleca din nou pe spinarea ei". Că asta nu este o poveste scornită, ci că aşa a vorbit profesorul Iorga regelui, a spus-o dânsul singur în Cameră, în jurnale şi la întruniri.

Ciocoii şi regele lor ascultară de sfatul slugii. Ei chemară la guvern pe conducătorii partidului ţărănesc, care, împreună cu alte slugi regeşti, formară atunci în Parlament „Federaţia democratică".

Conducătorii partidului ţărănesc liniştiră pe ţărani şi muncitori, făgăduindu-le marea cu sarea, dar de dat nu au dat nimic: nici pământ, nici drepturi. După ce ciocoii, capitaliştii şi speculanţii s'au folosit astfel de conducătorii partidului ţărănesc, ei îi alungară dela guvern ca ne mai fiind de niciun folos

stăpânirii. Iar conducătorii partidului ţărănesc, în loc de a chema atunci pe ţărani şi muncitori în ajutor, ca aceştia cu arma în mână să-şi împlinească năzuinţele lor îndreptăţite, i-au trădat şi s'au supus voinţei regelui şi ciocoilor.

Ciocoii, capitaliştii şi speculanţii putură astfel, cu ajutorul conducătorilor partidului ţărănesc, să încalece din nou pe spinarea poporului şi să-l stoarcă acuma şi mai rău ca înainte de război.

...După ce s'au slujit de conducătorii partidului ţărănesc, ciocoii şi capitaliştii l-au chemat pe generalul *Averescu* să le apere interesele: să înşele nădejdea ţăranilor şi să înnăbuşe în sânge lupta muncitorilor.

Cine este generalul Averescu

O ştiţi cu toţii: el este călăul vostru dela 1907 şi cel ce v'a înşelat cu aşa-zisa reformă agrară la 1920. Datorită legii făcute de generalul Averescu, se face că şi astăzi jumătate din tot pământul este, în Transilvania şi Vechiul Regat, în mâinile proprietarilor mari, ale statului ciocoiesc şi ale agenţilor şi slugilor ciocoilor.

Ei bine, fraţilor! Cu acest Averescu s'au declarat nu demult conducătorii partidului ţărănesc gata să se înţeleagă, să se întovărăşească.

Fraţi şi tovarăşi!

Aşa s'a făcut că, cu ajutorul conducătorilor partidului ţărănesc, înţeleşi cu profesorul Iorga, cu generalul Averescu şi cu celelalte partide ciocoieşti, ce-şi zic „democratice", capitaliştii, ciocoii şi speculanţii, care tremurau în 1917, 1918 şi 1919 de frica ţăranilor şi muncitorilor stau astăzi iarăşi la putere pe faţă şi fără să se ascundă în dosul altora. Aşa se face că acum este iarăşi la guvern partidul liberal.

Şi partidul liberal, partidul ciocoilor, bancherilor şi speculanţilor, nu doarme. Ajuns la putere, el s'a pus pe lucru:

S'a pus să jefuiască ţara şi poporul.

Ciocoii şi bancherii şi-au pus un scop îndoit: pe de o parte să silească poporul muncitor să plătească el toate datoriile dinainte, din timpul şi de după război, ce le-a făcut statul ciocoiesc în ţară şi străinătate, iar pe de altă parte să pună ei, ciocoii şi bancherii, mâna pe tot ce poate aduce câştig, devenind stăpâni nu numai peste poporul românesc, ci şi peste toate bogăţiile ţării.

Fraţi şi tovarăşi!

Ştiţi cum v'au vârît în război ciocoii şi capitaliştii

şi cum au dus ei acest război. In timp ce voi mureaţi de gloanţe, de foame, de boli şi de mizerie, ei vă jefuiau gospodăriile prin rechiziţii, petreceau şi chefuiau la Iaşi şi în dosul frontului, se îmbogăţeau pe spinarea poporului şi luau pe socoteala statului împrumuturi de zeci de miliarde, înrobindu-vă astfel pentru vecii-vecilor la bancherii din America, Anglia şi Franţa. Imprumuturi la fel au luat ei şi după război. Cu miliardele luate nu au făcut însă nici şcoli, nici spitale, nici drumuri, nici n'au cumpărat maşini şi unelte de plugărie sau vite de muncă pentru ţărani. Zecile de miliarde luate cu împrumut în numele şi pe socoteala poporului, ciocoii şi capitaliştii le-au întrebuinţat pentru a spori jandarmeria, poliţia, Siguranţa, închisorile şi mai ales pentru înarmări şi pentru pregătirea unui nou război.

E destul să ne amintim că ministrul de finanţe, ciocoiul Vintilă Brătianu, a declarat la congresul

agronomilor, ţinut în Bucureşti la începutul lunii Februarie, că „nu poate să dea niciun ban pentru ajutorarea şi încurajarea agriculturii". Aşa dar, dintr'un buget de 24 mii milioane lei, adunat de pe spinarea ţăranilor şi muncitorilor, nu este niciun ban pentru agricultură. In schimb,

Ciocoimea ţine pe ţărani în robie.

Ţăranul este astăzi înglodat până peste cap în datorii grele, pentru care trebue să plătească ciocoiului şi bancherului dobânzi cămătăreşti. Până acum, de teamă ca ţăranii să nu se răscoale, statul ciocoiesc nu cerea nici plata birurilor, nici plata pământului. Acuma însă, când cu ajutorul conducătorilor partidului ţărănesc ciocoimea a pus iarăşi călcâiul ei de fier pe pieptul poporului muncitor, acum întoarce foaia şi schimbă bucata de zahăr cu biciul împletit. Acuma ea cere dela ţărani biruri peste biruri, unele mai grele ca celelalte, şi cere plata imediată şi întreagă a pământului.

Statul ciocoiesc smulge din sânul familiei şi răpeşte dela munca folositoare în fiecare an pentru serviciul militar sute de mii de flăcăi sănătoşi, îi închide în cazărmi, îi bate şi batjocoreşte şi îi umple de boli. Acolo feciorii ţăranilor sunt învăţaţi să descarce puştile şi mitralierele în fraţii şi părinţii lor, când aceştia ar îndrăsni să-şi cucerească mâine singuri dreptul lor; acolo ei sunt pregătiţi să devină carne de tun în războiul de mâine.

Pentru a avea de unde plăti datoriile din războiul de ieri şi cele pentru jandarmerie, pentru înarmări şi pentru pregătirea războiului de mâine, statul îşi înfige ghiara în beregata ţăranului şi îi stoarce miliarde şi miliarde de lei ca biruri indirecte. Pentru orice cumpărătură sau vânzare stăpânirea ia 2% bir pe suma afacerii. Pentru fiecare vagon de cereale

statul ia, ca taxă zisă de export, 25.000, 30.000 şi 40.000 de lei, aşa că ţăranul primeşte numai jumătate din preţul cerealelor de pe târgul lumii. Pentru maşini, unelte, haine şi lucruri casnice însă ţăranul trebue să plătească preţuri duble, pentrucă comerţul este în mâna băncilor ciocoieşti şi pentrucă statul pune taxe mari la vamă. Şi aşa, în toate împrejurările, greutăţile statului sunt puse numai pe umerii celor ce muncesc.

Guvernul liberal a dat în schimb frâu liber speculanţilor, aşa că toate lucrurile se scumpesc pe fiecare zi, numai ţăranul trebue să-şi dea bucatele pe preţuri de râs. Guvernul ciocoilor a desfiinţat legile pentru impunerea cu biruri mari a câştigurilor din războiu şi îndeobşte a câştigurilor băncilor, fabricanţilor şi speculanţilor. Apoi a făcut mai multe legi prin care se amână cu 10-15-20 de ani plata datoriilor făcute de fabricanţi şi speculanţi în străinătate.

Dar

Lăcomia capitaliştilor şi ciocoilor capătă mereu puteri noi.

Aţi auzit că parlamentul a votat o lege zisă a „naţionalizării". Prin această lege statul capitalisto-ciocoiesc devine stăpânul zăcămintelor de petrol, cărbuni, fier, aur, al apelor şi al altor bogăţii ale ţării. Indată după legea asta, Camera ciocoilor şi capitaliştilor a făcut însă o altă lege zisă a „comercializării". Prin legea astălaltă, toate bogăţiile „naţionalizate", împreună cu căile ferate, cu vapoarele de pe Dunăre şi Mare, cu fabricile de tutun, cu poşta şi telegraful, sunt date pe mâna capitaliştilor. Statul ia, aşa dar, cu o mână bogăţiile ţării şi le dă cu cealaltă ciocoilor, bancherilor şi marilor capitalişti.

Imbogăţindu-se pe sine şi sărăcind poporul muncitor,

Ciocoimea stăpânitoare a dus ţara pe marginea prăpastiei.

Pe de o parte, poporul, ajuns la marginile răbdării, începe să se mişte. Ţăranii au început, ici-colo, să se răscoale, intrând cu plugul în pământul ciocoiului sau punând de-a-dreptul stăpânire pe islazuri. Muncitorii încep tot mai des să-şi încrucişeze braţele, cerând pentru munca lor de robi ai fabricilor o plată omenească. Chiar şi slujbaşii statului, care erau până mai ieri unelte ascultătoare ale stăpânirii, nu mai pot răbda şi au început să facă şi ei greve.

Pe de altă parte, capitaliştii străini — bancherii din America, Anglia, Franţa şi Italia —, care au împrumutat statului ciocoilor şi capitaliştilor români zeci de miliarde şi i-au ajutat să asuprească şi să jefuiască poporul muncitor, cer acum, ca răsplată, ca ei, capitaliştii străini, să devină stăpâni peste bogăţiile „naţionalizate" şi „comercializate".

Ciocoimea însă vrea să fie şi ea părtaşă la jefuirea bogăţiilor ţării şi la stoarcerea poporului muncitor.

Şi, în sfârşit, ciocoimea şi burghezia română, precum ştiţi cu toţii, au pus după războiu jugul stăpânirii lor şi pe grumajii a sute de mii şi milioane de ţărani şi muncitori unguri, germani, ucraineni, ruşi, bulgari şi aşa mai departe, care gem asupriţi, batjocoriţi, răstigniţi. Pentru a vă învrăjbi cu aceste neamuri, ciocoimea, care nu vă dă pământ aici, unde este din belşug, vrea să vă colonizeze, să vă aşeze pe pământul pe care ţăranii acestor neamuri îl muncesc şi-l udă cu sudoarea lor de veacuri. De pe urma acestei politici de jaf şi de subjugare a altor popoare, ciocoimea şi burghezia a certat ţara cu toate popoarele vecine, aducând-o pe marginea unui nou

război. ...Dacă muncitorii, ţăranii şi naţionalităţile asuprite nu vor şti să lovească oligarhia la timp, s'o doboare şi

Să pună la cârmă un guvern de muncitori şi ţărani,

atunci ciocoii şi bancherii români se vor înţelege cu capitaliştii din ţările cele mari (imperialiste) ca să stoarcă împreună poporul muncitor din România...

In interesul cârmuirii, conducătorii ţărănişti încep târgueli de înţelegere cu partidul naţional,

partidul ciocoilor, capitaliştilor, negustorilor şi chiaburilor din Transilvania. Ei au arătat astfel liberalilor că sunt gata să facă din nou jocul regelui şi al ciocoilor ca în 1919.

Liberalii au simţit şi înţeles asta şi, ameninţaţi cum sunt din toate părţile, au făcut următorul plan:

Liberalii să lucreze pe sub mână cu ajutorul regelui ca partidul ţărănesc să se contopească cu partidul naţional, făcând astfel un partid mare, zis partid naţional-ţărănesc, în care să aibă încredere mulţimile de ţărani şi muncitori. După aceea să dea acestui partid guvernul (ca în 1919). Iar guvernul acesta,

Intocmai ca în 1919,

în loc de a lucra după interesul şi încrederea poporului, să se slujească tocmai de această încredere pentru a-l adormi şi a face de fapt politica oligarhiei, dar sub mască „democratică", să înşele pe ţărani, să înnăbuşe pe muncitori şi să facă înţelegerea cu capitalul străin pe socoteala ţării şi a poporului muncitor.

Conducătorii partidului ţărănesc au căzut la înţelegere cu partidul naţional pe temeiul următoarelor trădări:

1. Conducătorii ţărănişti au renunţat la lărgirea reformei agrare, au părăsit adică cererea ca tot pământul, toate pădurile, toate păşunile şi toate iazurile şi apele de pescuit să treacă în mâinile ţăranilor;

2. Au renunţat la desfiinţarea jandarmeriei, poliţiei, Siguranţei şi armatei permanente şi la înlocuirea lor cu miliţia poporului muncitor;

3. Au renunţat la anularea tuturor legiuirilor contra muncitorilor, ca legea învoielilor agricole şi legile lui Trancu-Iaşi...

4. Au renunţat la lupta de clasă împotriva ciocoilor şi capitaliştilor, pe care până acuma o susţineau în programul lor; şi

5. Au renunţat la cerinţa proprietăţii de muncă, cu alte cuvinte, numai ţăranul care munceşte pământul să aibă dreptul la pământ.

Aşa dar, conducătorii partidului ţărănesc au fost gata, trădând interesele ţăranilor şi muncitorilor, să se unească cu ciocoii şi chiaburii pentru a servi pe rege, pe bancheri şi capitalişti. Da! Conducătorii partidului ţărănesc s'ar fi unit în vară cu partidul naţional, dacă ei nu ar fi simţit că muncitorii şi ţăranii, care nu vor unirea cu ciocoii şi cu slugile acestora, îi părăsesc şi-i lasă singuri. Da! Mai ales

Ţăranii din Basarabia,

care au făcut cu muncitorii şi ţăranii ruşi revoluţia din 1917, l-au doborît pe ţar şi au pus stăpânire pe tot pământul boierilor şi ciocoilor, mai ales ţăranii din Basarabia, care au învăţat să priceapă mai repede de unde creşte trădarea, mai ales ei au spus răspicat la congresul partidului ţărănesc din Chişinău că nu vor să se unească cu ciocoii din partidul naţional. La fel au vorbit şi muncitorii dela oraşe.

Numai aşa, datorită presiunii ţăranilor şi muncitorilor, nu s'au unit în vară conducătorii partidului ţărănesc cu partidul naţional.

Dar dacă atunci n'au făcut-o, asta nu înseamnă că nu vor încerca să o facă mâine. Mereu se vorbeşte de întâlniri ascunse şi de târgueli tainice între conducătorii ţărănişti şi naţionalişti pentru a săvârşi pe neaşteptate trădarea definitivă a ţăranilor şi muncitorilor. In acest scop lucrează şi regele şi liberalii. Şi tot pentru asta fac propagandă jurnalele zise „democratice" şi „independente", care toate sunt de fapt plătite tot de ciocoi şi bancheri. Congresul general al partidului ţărănesc are şi el, între altele, menirea de a înşela pe ţărani şi de a pregăti pe ascuns unirea partidului ţărănesc cu partidul naţional.

Fraţi şi tovarăşi! Ţărani şi ţărance!

Ce-i atunci de făcut?

Ce drum trebue să urmeze ţăranii? Iată-l: Ţăranii trebue să ia singuri în mâinile lor conducerea partidului ţărănesc, alungând de acolo pe conducătorii trădători şi slujitori ai ciocoilor. Spuneţi răspicat la congresele regionale şi la cel general:

Nu vrem să ne mai lăsăm minţiţi,

înşelaţi, legănaţi în vorbe goale, adormiţi, pentru ca ciocoimea să ne poată ţine mai departe ca vite de muncă în timp de pace şi vite de abator în timp de războ!! Vrem să fim stăpâni pe rodul muncii noastre. Vrem ca

Al nostru să fie tot pământul

pe care îl udăm de veacuri cu sudoarea noastră şi l-am stropit de nenumărate ori cu sângele nostru!

Spuneţi sus şi tare, la congres şi peste tot locul, că vreţi lupta, umăr la umăr, într'o

Unire strânsă cu fraţii voştri muncitori dela oraşe.

Spuneţi că vreţi

Frontul Unic al tuturor celor ce muncesc

pentru

1. Exproprierea fără plată a întregului pământ, adică nu numai a celui cultivabil, ci şi a pădurilor, păşunilor, izlazurilor, iazurilor şi apelor de pescuit, împreună cu tot inventarul agricol, predarea lor fără plată în stăpânirea ţăranilor cultivatori de pământ, fără deosebire de origină, religie sau limbă.
2. Niciun petec de pământ celor ce nu-l muncesc singuri.
3. Nicio plată, nici din partea statului şi nici din partea ţăranilor, pentru pământul expropriat până acum.
4. Darea de către stat cu preţuri ieftine a tot felul de inventar pentru gospodăriile ţărăneşti: vite, maşini, căruţe, seminţe.
5. Anularea ipotecilor şi datoriilor cămătăreşti, care apasă pe ţăranii săraci şi mijlocaşi; credit ieftin dat de către stat.
6. Desfiinţarea dărilor indirecte. Dări mari pe veniturile, capitalurile şi moştenirile ciocoilor şi capitaliştilor. Eliberarea de orice dare a ţăranilor şi muncitorilor cu un venit mai mic de 100.000 de lei anual.
7. Amnistia generală, militară şi politică. Eliberarea neîntârziată a ţăranilor şi soldaţilor condamnaţi dela 1907.
8. Nicio colonizare forţată.
9. Dreptul ca neamurile să hotărască singure de soarta lor.
10. Desfiinţarea jandarmeriei, a gărzilor comunale, a poliţiei, a Siguranţei şi a armatei permanente; înlocuirea lor cu miliţia poporului muncitor.

11. Respectarea zilei de lucru de 8 ore şi desfiinţarea muncii în acord.

12. Desfiinţarea legii învoielilor agricole, a legilor antimuncitoreşti ale lui Trancu-Iaşi, a legii pentru dobândirea şi pierderea cetăţeniei (care răpeşte drepturile muncitorilor şi ţăranilor de altă limbă), a legii pentru organizarea Dobrogii Noi (care răpeşte drepturile şi pământurile ţăranilor de acolo).

13. Alungarea parlamentului ales prin fraudă şi hoţie şi alegeri libere cu drept de vot numai pentru cei care muncesc, fără deosebire de origină, limbă, religie şi sex.

14. Comunele să se administreze singure; alegeri comunale şi judeţene fără întârziere.

15. Libertate deplină de organizare pentru muncitori şi ţărani în partid, sindicate, cooperative, societăţi culturale şi sportive.

Existenţa legală şi nestingherită a Partidului Comunist, adevăratul partid al muncitorilor şi ţăranilor.

16. Nu „comercializarea", ci controlul muncitoresc asupra tuturor întreprinderilor, fie ale statului, fie particulare.

17. Socializarea băncilor, contopirea lor cu Banca Naţională, care, din bancă a liberalilor, să devină Banca economiei naţionale.

18. Nu pregătiri războinice, ci pace cu toate popoarele şi alianţă cu Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste, unde puterea este în mâna muncitorilor şi ţăranilor. Niciun ajutor teroarei albe a lui Ţancov în Bulgaria şi a lui Horty în Ungaria; ajutor fraţilor noştri din Bulgaria, Ungaria, din Balcani şi din toată lumea. Niciun fel de tratative şi tratate secrete cu ciocoii şi capitaliştii din alte ţări.

19. Sprijinirea Sfatului internaţional ţărănesc din Moscova, care ajută lupta ţăranilor din toate ţările.

20. Nicio vorbă de contopire sau alianţă cu vreun partid ciocoiesc, — front unic, alianţă strânsă cu fraţii muncitori dela oraşe pentru luarea puterii în mâinile poporului şi aşezarea în fruntea statului a guvernului muncitoresc-ţărănesc.

Jos guvernul ciocoilor, bancherilor şi speculanţilor!

Jos trădătorii ţăranilor şi muncitorilor!

Trăiască Partidul Comunist, singurul partid cu adevărat al tuturor celor ce muncesc!

Trăiască Blocul muncitoresc-ţărănesc!

Trăiască Guvernul muncitorilor şi ţăranilor din România!

COMITETUL CENTRAL
AL PARTIDULUI COMUNIST
DIN ROMANIA

Dă-o mai departe! Citeşte-o şi neştiutorilor de carte!

———★———

67

1924

IMPOTRIVA ORANDUIRII DE JAF ŞI TEROARE! PENTRU LIBERTAŢILE MUNCITOREŞTI ŞI PENTRU GUVERNUL MUNCITORESC-ŢARANESC! *

Tovarăşi şi tovarăşe!

Teroarea cea mai sălbatică a fost deslănţuită de către dictatura burgheză împotriva muncitorimii şi

* *Manifest editat în 1924*

ţărănimii. *Au fost arestaţi, schingiuiţi şi chinuiţi sute de muncitori, muncitoare şi ţărani.* Slugile capitalismului: zbirii dela Siguranţă, atât în Capitală, cât şi în tot cuprinsul României, s'au dedat la cruzimi demne de sălbaticii timpului celui mai înapoiat. Cei încăpuţi pe mâna teroriştilor dela Siguranţă şi-au putut recâştiga libertatea numai după greve de foame de 3 şi 4 săptămâni.

In Basarabia, după baia de sânge dela *Tatar-Bunar*, unde *au fost ucişi sute de ţărani*, alţi 600-700 de ţărani de prin judeţul Ismail sunt *arestaţi* şi *chinuiţi* în văzul tuturor, pentru ca să servească de înfricoşare pentru ceilalţi. „Justiţia" dată pe mâna unor imbecili „supuşi la ordine" împarte fără sfială zeci de ani de ocnă celor ce-i cad în mână.

In această „operă patriotică" toate *ziarele*, fără deosebire, *stau la dispoziţia călăilor*, tipărind toate minciunile potrivnice poporului muncitor, trecând sub tăcere chinurile sutelor de oameni nevinovaţi.

Este o minciună că teroarea aceasta este întrebuinţată numai pentru stârpirea comunismului; ea se aplică întregului popor muncitor dela sate şi oraşe. Mizeria e de nedescris, nemulţumirile şi revolta au cuprins până şi pe cei mai paşnici cetăţeni. Glasul nemulţumiţilor devine tot mai puternic. Revolta se simte în aer. Iată pentru ce s'au votat atâtea legi antidemocratice, iată pentru ce s'a mobilizat tot aparatul de represiune al statului capitalist şi s'au umplut închisorile cu muncitori şi ţărani.

Era firesc ca în primul rând să se caute a se lovi în comunişti, pentrucă

Partidul Comunist este înaintaşul nemulţumiţilor şi oropsiţilor,

partidul muncitorilor şi ţăranilor luptători, partidul ce şi-a luat sarcina să conducă muncitorimea şi ţărănimea în luptele ei de desrobire. Partidul Comunist este partidul luptei revoluţionare imediate şi neîncetate pentru doborîrea capitalismului şi izbânda muncitorimii şi ţărănimii.

Aşa se explică furia slugilor capitalismului: Siguranţa, justiţia, ziarele de tiraj, în prigonirea şi ponegrirea comuniştilor. Deaceea am fost scoşi în afara legii.

Tovarăşi, muncitori şi ţărani!

Politica de speculă, jaf şi furt a guvernelor capitaliste a dus ţara la marginea prăpastiei, populaţia muncitoare dela sate şi oraşe este ameninţată să piară de boli, foame şi mizerie.

In ţara grâului suntem nevoiţi să mâncăm pâine din tărâţe, şi nici aceasta nu este asigurată. Nu ţăranul e vinovat de aceasta, cum spun gazetele stăpânirii, vinovat pentru aceasta este dezorganizarea agriculturii provocată prin *politica de jaf*, prin impunerea de biruri şi sarcini grele pe spinarea ţărănimii, prin darea ţărănimii pe mâna cămătarilor.

Ţărănimea e în mizerie. Ea nu mai poate cumpăra nimic. Comercianţii, ne mai putând scoate câştiguri mari, închid prăvăliile, se închid şi fabricile, şomajul creşte.

Dar cu creşterea şomajului se micşorează şi salariul real al muncitorilor, deci

Laolaltă suferă sărăcimea dela sate şi oraşe.

Toţi s'au folosit de lipsurile ţărănimii: grâul e azi scump, dar nevoia l-a făcut pe ţăran să-l vândă demult pe un preţ de nimic. Când recolta este în mâna ţăranilor, capitaliştii prin băncile lor fac să coboare preţurile bucatelor, iar după ce le-au cumpărat ei, preţul este din nou ridicat. Marii proprie-

tari au făcut avere trimiţând bucatele peste graniţă, iar acum lipsind pâinea în ţară guvernul a hotărît să *rechiziţioneze* grâul.

Din comisiile de rechiziţie nu fac parte ţăranii muncitori, ci tot marii proprietari sau slugile lor: ofiţeri, consilieri agricoli, prefecţi. *Grâul nu va fi deci rechiziţionat dela cei bogaţi*, aceştia vor fi protejaţi, se vor învârti, vor da bacşiş, grâul va fi luat tot dela ţăranii săraci, din puţinul ce-l vor mai fi oprit pentru hrana lor, tot cel ce munceşte va fi cel care va plăti şi de data aceasta gloaba. *Ţăranii muncitori să nu dea voie să fie jefuiţi, ei trebue să se unească cu toţii şi să nu lase comisiile boiereşti să ia pâinea dela gura copiilor lor.*

Muncitori şi ţărani!

Ţărănimea muncitoare trebue să se unească cu muncitorii dela oraşe şi să ducă lupta împreună.

Tovarăşi! Muncitori şi ţărani!

Noi avem un singur duşman — burghezimea şi ciocoimea dela sate şi oraşe. Acest duşman nu se mulţumeşte că ne ia pâinea dela gura noastră şi a copiilor noştri, el pândeşte în umbră şi pregăteşte să ne ia şi sângele. Stăpânitorii acestei ţări nu se înfricoşează de mizeria care domneşte în colibele celor săraci, ei cheltuesc acum noi milioane şi miliarde de lei, stoarse din sudoarea frunţii şi din mizeria celor ce muncesc, pentru a pregăti

Un nou războl,

o nouă măcelărire a poporului muncitor. De astă dată ei vor să scoată sabia din teacă şi s'o îndrepte *împotriva muncitorilor şi ţăranilor din Rusia Sovietică*, care au doborît la pământ pe boierii şi ciocoii din ţara lor şi acum se cârmuesc singuri, precum şi *împotriva muncitorilor şi ţăranilor din Bulgaria* care s'au săturat de tirania stăpânilor lor şi se pregătesc să se răscoale, să alunge pe banditii din fruntea guvernului ce-i suge şi îi terorizează de peste un an de zile. Ţancoff, călăul ce guvernează Bulgaria, a fost în România şi a încheiat cu stăpânii României o alianţă prin care guvernul român se obligă să mobilizeze pe ţăranii şi muncitorii români şi să-i trimită să măcelărească pe fraţii lor din Bulgaria, dacă aceştia se vor răscula. Poporul muncitor din România

Trebue să se împotrivească să devină călăul fraţilor săi din Bulgaria şi Rusia.

Tovarăşi! Muncitori şi ţărani!

Partidul Comunist din România este singurul sprijin şi singurul conducător al poporului sărac din România. *Partidul Comunist este duşmanul neîmpăcat al orânduirii de jaf şi teroare.* Deaceea guvernul oligarhic vrea să nimicească în primul rând Partidul Comunist pentru a putea subjuga fără piedici muncitorimea şi ţărănimea săracă.

Dar această luptă fără cruţare întăreşte numai Partidul Comunist, care nu se dă înapoi, cu toate fărădelegile, şi nu părăseşte câmpul de luptă.

Tovarăşi! Muncitori dela oraşe şi sate! Nu lăsaţi ca spiritul laşităţii să intre în rândurile voastre.

Atacurilor fabricanţilor, financiarilor şi ciocoilor răspundeţi-le cu o rezistenţă îndârjită. Atâta veţi avea, cât veţi putea câştiga prin lupta în contra teroarei.

Muncitori! Nu vă lăsaţi împinşi şi mai mult în mizerie!

Cereţi dreptul de organizare şi de întrunire!
Cereţi salarii la nivelul scumpetei traiului!

Cereţi ajutorarea din partea statului în caz de lipsă de lucru!

Cereţi ştergerea impozitelor pe salar, pe consumaţie! Cereţi impunerea impozitelor mari asupra capitalului şi confiscarea câştigurilor de război.

Popor muncitor sărac! Ţărani!

Nu îngăduiţi rechiziţionarea grâului ţăranului sărac! *Cu sape şi coase alungaţi pe agenţii burgheziei, care vin să-l rechiziţioneze! Împotriviţi-vă!*

Cereţi ştergerea birurilor ţăranilor săraci! Birurile să le plătească bancherii, capitaliştii, boierii şi speculanţii!

Cereţi încetarea înarmării şi încheierea păcii imediate cu Rusia Sovietică!

Tovarăşi! Muncitori şi muncitoare!

Ţărani şi ţărance!

Luptaţi pentru unirea muncitorilor şi ţăranilor, pentru guvernul muncitoresc-ţărănesc, care va pune capăt stăpânirii speculanţilor şi hoţilor!

Cereţi eliberarea imediată a muncitorilor şi ţăranilor închişi şi chinuiţi şi pedepsirea schingiuitorilor.

Trăiască guvernarea celor ce muncesc, adică dictatura proletariatului, care va pune capăt guvernării capitalului exploatator din ţară şi din străinătate!

Jos teroarea albă din Balcani!

Trăiască Internaţionala Comunistă!

Trăiască Partidul Comunist din România!

COMITETUL CENTRAL
AL PARTIDULUI COMUNIST
DIN ROMANIA

———★———

Tovarăşi! Muncitori şi ţărani!

Partidul Comunist din România este singurul sprijin şi singurul conducător al poporului sărac din România. **Partidul Comunist este duşmanul neîmpăcat al orânduirii de jaf şi teroare.** Deaceea guvernul oligarhic vrea să nimicească în primul rând Partidul Comunist pentru a putea subjuga fără piedici muncitorimea şi ţărănimea săracă.

Dar această luptă fără cruţare întăreşte numai Partidul Comunist, care nu se dă înapoi, cu toate fărădelegile, şi nu părăseşte câmpul de luptă.

Manifest al C.C. al P.C.R. intitulat „Împotriva orânduirii de jaf şi teroare!", lansat în 1924, care chiamă la luptă muncitorimea şi ţărănimea unită împotriva orânduirii burghezo-moşiereşti

1924

CONSILIUL GENERAL SINDICAL UNITAR
AL UNIUNILOR ŞI SINDICATELOR UNITARE
DIN ROMÂNIA

CĂTRE OPINIA PUBLICĂ ŞI MUNCITORIMEA ROMÂNĂ CETĂŢENI ŞI MUNCITORI! *

Muncitoarele şi muncitorii dela Fabrica *„Industria Lânei"* din Timişoara, în număr de 1.600, dela 26 Mai sunt împinşi într'o crâncenă luptă contra direcţiunii acestei fabrici, care, în lăcomia ei după câştig, încearcă să impună acestor muncitori munca în acord şi cele mai mizerabile condiţii de muncă şi salarizare.

Unele ziare din Timişoara au publicat în mod evident ştiri false, date de către direcţia sus numitei fabrici, prin care vrea să prezinte acest conflict ca o *„grevă"* şi nu ca lock-out, ca astfel să prezinte pe muncitori ca autorii şi provocatorii conflictului. Chiar dacă n'ar exista şi alte dovezi despre prostituarea acestei prese, care caută să inducă în eroare opinia publică şi pe muncitori în toate chestiunile economice şi culturale, aceasta încă ar fi o dovadă suficientă de falsificare a faptelor. Organele presei, direcţiunea fabricii, ca şi toţi interesaţii în acest conflict, ştiu foarte bine că în această fabrică din lăcomia pentru câştig s'a ajuns la înfometarea muncitorilor. Pentru a lămuri opinia publică şi muncitorimea, suntem siliţi ca pe calea aceasta să punem lucrurile la punct.

Muncitoarele şi muncitorii din toate industrijle

* *Manifest editat în 1924*

locale de un an de zile nu au mai obținut nicio mărire de salariu, cu toate că prețul tuturor alimentelor și al obiectelor de primă necesitate în acest interval s'a urcat cu sută la sută, provocând muncitorimii o viață de lipsuri și mizerii, nerămânându-i pentru început altă cale decât a adresa fabricanților din Timișoara cereri de reînnoire a contractelor colective de muncă și mărirea salariilor la nivelul scumpetei de pe piață.

La primele tratative, patronii s'au prezentat grupați în asociația lor, fiind solidari cu pretenția direcțiunii fabricii *„Industria Lânei"* de a nu începe niciun fel de tratative cu nicio categorie de muncitori industriali, până ce delegații muncitorilor nu vor accepta sistemul muncii în acord la *„Industria Lânei"*. Argumentul fabricanților era că, deoarece muncitorii ar fi micșorat producția, ceeace le-a cauzat pierderi, ei nu mai pot plăti salariile de până acum și nici continua sistemul de plată și de muncă. Acestea sunt minciuni, întrucât toate fabricile din Timișoara au încheiat bilanțuri cu beneficii de milioane. Numai *„Industria Lânei"* a realizat un beneficiu de 50.000.000 (cinci zeci milioane). *„Turul"*, fabrică de ghete, deasemenea. Din aceleași bilanțuri se vede că profitul net al fabricanților a fost de două ori mai mare decât totalul salariilor plătite iar față de toate celelalte fabrici, *„Industria Lânei"* a realizat cele mai mari câștiguri, astfel că nu din cauză că s'ar fi redus producția caută azi să introducă munca în acord, ci din cauza lăcomiei de câștig.

Astfel că după ce direcțiunea acestei fabrici a încercat prin diferite mijloace de intimidare și amenințare să impună munca în acord ea n'a reușit, deoarece muncitoarele și-au dat seama că acest sistem nu numai că nu le va aduce un câștig mai

mare, ci, dimpotrivă, vor primi chiar mai puțin ca până acum, iar pe de altă parte prin introducerea acestui sistem mai urma și ca 800 muncitoare să fie concediate. Când direcțiunea s'a convins de solidaritatea muncitorilor, a recurs brusc la concedieri, zvârlind afară din fabrică 600 muncitoare, în a doua săptămână alte 250, celorlalte rămase încă în fabrică punându-le în vedere că, dacă în săptămâna viitoare nu vor voi să lucreze în acord, vor fi și ele concediate. La această amenințare restul de 800 muncitoare s'au solidarizat cu cele 850 concediate, părăsind fabrica care nu le mai garanta nici stabilitate și nici salariile de care aveau nevoie. Ele au preferat astfel să îndure toate lipsurile și mizeriile lipsei de lucru decât să primească condițiile mizerabile ale capitaliștilor.

Față de aceasta asociația fabricanților din Banat a trimis o circulară tuturor fabricanților prin care sugerau următoarele:

Asociația fabricanților din Banat,
nr. 327/1924

Onor Direcțiunea

Cu onoare vă aducem la cunoștință că 800 muncitori dela „Industria Lânei" au intrat în grevă.

Rugăm 'n cazul eventualelor cereri de serviciu ale muncitorilor greviști a refuza aceste cereri.

Timișoara, 28 Mai 1924

Asociația fabricanților din
Banat, L.S.
Cu stimă, Szana, președinte.

(ss) Mikloși, secretar.

Prin acest comunicat se afirmă o minciună când se spune că cei 800 muncitori ar fi intrat în *„grevă"*, când, de fapt, ei au fost concediați.

Muncitori şi cetăţeni!

Din cauza acestor provocări, cei 1.600 de muncitori dela fabrica „Industria Lânei" sunt de peste o lună în luptă, cu toate denunţurile repetate ale fabricanţilor, cu scopul de a asmuţi teroarea administrativă contra muncitorilor, pentrucă n'au primit noul jug pe care fabricanţii li-l făuriseră, contrar convenţiilor de muncă deja în vigoare, căutând a califica acţiunea de apărare a muncitorilor ca o „grevă".

Munca în acord din toate punctele de vedere este un pericol pentru muncitori; în primul rând ea aruncă afară din fabrici sute şi mii de muncitori, mărind numărul şomerilor..., iar pentru cei ce o primesc, în loc de a le asigura un salariu corespunzător, din contră, le este redus şi din cel actual, iar ca să poată ajunge la un câştig mai mare, vor fi siliţi să lucreze câte 10 şi 12 ore pe zi, care îi extenuează şi îi face incapabili de a rezista după câţiva ani. Pe de altă parte, producţia care se face numai spre a realiza un câştig mai mare... nu poate fi decât de cea mai proastă calitate, fapt care convine fabricantului, asigurându-i cât mai mare cerere de fabricate şi cu profituri cât mai mari. Pe el nu-l importă calitatea, ci numai câştigul cât mai mare.

In ambele cazuri, şi muncitorul şi consumatorul sunt deopotrivă jefuiţi de lăcomia fabricantului. Deşi este un pericol social, în ciuda şi dispreţul intereselor obşteşti, jefuirea aceasta este tolerată şi chiar apărată de cei care ar avea menirea de a înfiera acest sistem de spoliere prin cointeresarea lor ca acţionari ai întreprinderilor interesate.

Muncitorii din celelalte industrii din Timişoara, văzând că li se refuză şi lor tratativele de mărire a salariilor, izbindu-se şi ei de coaliţia patronală, care s'a identificat cu pretenţiile „Industriei Lânei" de care şi-au legat soarta patronii,... s'au coalizat şi ei cu muncitoarele dela textile şi şi-au legat soarta lor de aceea a celor 1.600 muncitoare dela textile.

Astfel că din cauza lăcomiei fără scrupule a patronilor, toată muncitorimea din Timişoara a fost silită să înceteze lucrul, ca astfel să silească pe fabricanţi de a trata şi recunoaşte sporul de salariu cerut, după ce toate căile legale au fost bătătorite.

Muncitori şi tovarăşi!

Ne dăm seama că şi de astă dată teroarea patronală şi administrativă va face tot ce-i va fi cu putinţă numai şi numai să înfrângă lupta tovarăşilor noştri din Timişoara. Arestările, bătăile şi trimiterile la ocne ne aşteaptă, însă le vom suporta, având ferma convingere că dreptatea cauzei noastre va trebui să învingă.

La Timişoara nu este numai lupta celor 8.000 de muncitori; acolo nu este numai capătul frontului atacat mai tare de ofensiva patronală, ci atacul este îndreptat în contra întregii clase muncitoare, şi dacă patronii au ales ca punct de atac Timişoara, este că aci se află o muncitorime conştientă de menirea ei şi cea mai bine organizată, şi dacă se reuşeşte înfrângerea ei, restul muncitorimii din ţară va fi cu mult mai uşor de înfrânt, cu cât este şi mai slab organizată.

Datoria noastră este ca să ajutăm prin toate sacrificiile, atât moraliceşte cât şi materialiceşte pe tovarăşii din Timişoara, trebue să facem dovada solidarităţii de clasă nu în vorbe, ci în fapte, arătând clasei patronale că nu va putea învinge, iar tovarăşilor noştri făcându-le dovadă că suntem alături de ei şi vom sta până la deplina lor victorie.

care va fi în acelaş timp şi victoria noastră din toată ţara.

Fiecare muncitor organizat sau neorganizat este dator să doneze salariul lui pe o zi pentru cei 8.000 de muncitori în luptă, căci nu se poate duce o luptă îndelungată fără ca să se asigure cel puţin o bucată de pâine pentru cei care nu mai pot s'o aibă muncind, şi nici Uniunile Unitare nu dispun de atâtea fonduri ca să susţină numai ele pe cei în luptă.

Daţi salariul vostru pe o zi pentru tovarăşii din Timişoara!

Trăiască solidaritatea de clasă!

Organizaţi-vă cu toţi în Sindicatele Unitare! Respingeţi munca în acord!

Trăiască unitatea sindicală!

CONSILIUL GENERAL SINDICAL UNITAR AL UNIUNILOR ŞI SINDICATELOR UNITARE DIN ROMANIA

—★—

69

1924

INCOTRO? *

Către studenţimea din toată ţara!

Studenţi şi studente!
Tovarăşi şi tovarăşe!

Asasinatele dela Iaşi, săvârşite în numele vostru, al studenţimii române, au făcut să se cutremure în aparenţă şi oligarhia. Ipocrite sunt însă lacrimile

* *Manifest editat în 1924.*

ei, ipocrită şi indignarea-i împotriva terorismului, a violenţei şi a cruzimii. Căci *stăpânirea oligarhiei asupra poporului român se întemeiază de veacuri pe silnicie, pe violenţă şi pe teroarea cea mai sângeroasă:* anul 1907 este doar cunoscut şi de voi!

Dar cu atât mai ipocrit trebue să apară studenţimii umanitarismul de circumstanţă al oligarhiei, cu cât aceeaşi oligarhie *impune fără milă tineretului studios o existenţă plină de mizerii şi de umilinţi nesfârşite.* Burghezia feudalo-financiară (cea românească, mână în mână cu cea de altă naţionalitate) stoarce ţara aceasta bogată şi exploatează poporul acesta muncitor, îngrămădind în mâna băncilor şi trusturilor sale câştiguri de miliarde. Dar ea nu dă studenţilor nici cămine, nici cantine, nici îmbrăcăminte, ci îi lasă să piară de foame în frig şi zdrenţe, ea nu le dă nici cărţi, nici posibilităţi reale de studiu, împiedicându-i astfel de a-şi cuceri pregătirea culturală şi profesională. Burghezia stăpânitoare nu îngădue apropierea culturii decât numai numărului de intelectuali necesar pentru conducerea întreprinderilor şi băncilor sale şi pentru funcţionarea aparatului ei de stat. Ea se teme însă de *tineretul studios ieşit din rândurile păturilor sărace,* pentrucă acesta, ridicându-se şi luminându-se în număr mare, ar putea contribui în măsură considerabilă la trezirea şi organizarea poporului stors şi împilat, punând astfel în pericol stăpânirea de clasă a burgheziei şi regimului de exploatare şi asuprire de astăzi.

Studenţi şi studente! Flămânzi, zdrenţuiţi şi umiliţi, înlăturaţi astfel de fapt dela studii, aţi pornit deaceea în ultimii ani o îndreptăţită mişcare pentru a pune capăt lipsurilor şi mizeriei materiale şi morale în care vă zbateţi. Pe de o parte, voi vedeţi

politica de jaf şi de nepăsare a oligarhiei faţă de nevoile voastre materiale şi culturale şi înţelegeţi necesitatea de a lupta împotriva acestei oligarhii şi a guvernului ei. Pe de altă parte însă, voi vedeţi şi neputinţa ruşinoasă a partidelor aşa zis „democratice", care sunt de fapt, conştient sau nu, agenţii oligarhiei.

Aşa se face că o parte a studenţimii s'a descurajat şi a căzut într'o nenorocită pasivitate. Iar o altă parte, cuprinsă de disperare, dar dornică de luptă, *s'a aruncat în braţele mişcării antisemito-fasciste.*

Studenţi şi studente! Numai gradul de disperare al acestora poate explica adâncimea orbirii lor. Căci mişcarea antisemito-fascistă nu-i în realitate independentă... ea nefiind decât un *instrument al oligarhiei.* Ea serveşte astăzi oligarhiei ca o excelentă diversiune faţă de nemulţumirile îndreptăţite ale studenţilor, funcţionarilor şi intelectualilor; ca un mijloc pentru intimidarea şi terorizarea opoziţiei aşa zis „democratice" şi a presei aşa zis „independente", ca o diversiune pentru acoperirea fraudelor şi jafului săvârşit în avutul public; ca un pretext pentru a menţine şi înăspri astăzi starea de asediu împotriva... muncitorilor, şi mâine pentru a lovi cu pumnalul clasele şi păturile nemulţumite şi revoltate ale poporului.

Partidul Comunist, combătând fascismul, nu se alătură însă predicilor oligarho-democrato-independente care slăvesc umanitarismul şi pacifismul... altora. Partidul Comunist ştie că dobor'rea oligarhiei şi desrobirea economică, politică şi culturală a poporului muncitor, din sânul căruia face parte şi massa cea largă a studenţimii, nu pot fi înfăptuite fără o luptă pe viaţă şi pe moarte. Comuniştii nu se îngrozesc de violenţele inevitabile ale luptei, ei ştiu să şi moară cu bărbăţie în lupta aceastâ măreaţă.

Dar Partidul Comunist vede în actele teroriste individuale, ca cel dela Iaşi, nu episodul unei asemenea lupte măreţe, ci manifestarea *disperării* unei mişcări... *fără perspectivă* şi fără putinţă de sprijin în massele largi ale poporului, care numai ele pot chezăşui izbânda.

Studenţi şi studente!

Pentru cine e cinstit şi nu este orbit, lucrul e deci limpede.

Oligarhia de orice naţionalitate jefueşte laolaltă ţara, e gata s'o vândă capitaliştilor imperialişti străini, dar nu s'a învoit încă la preţ; stoarce şi asupreşte poporul şi menţine massele largi studenţeşti şi funcţionăreşti într'o nemaipomenită mizerie materială şi culturală. Democraţia pacifistă dezarmează orice pornire de luptă serioasă împotriva oligarhiei şi adoarme poporul cu vorbe goale. Iar mişcarea antisemito-fascistă este o diversiune, utilă numai oligarhiei, chiar dacă unele excese trec poate câteodată (ca la Iaşi) limitele dorite de guvern.

Situaţia ţării şi asasinatele dela Iaşi v'au pus, aşa dar, studenţi şi studente, în faţa unei întrebări copleşitoare:

INCOTRO?

Pe drumul neputinţei „democratice"? Pe drumul arătat de Corneliu Codreanu? Sau studenţimea cinstită şi luminată trebue să păşească pe un *drum nou?*

INCOTRO?

Răspunsul vostru cinstit şi întreg nu poate fi decât unul singur:

Nici cu „democraţia" confuză şi neputincioasă!
Nici cu fascismul îngust şi înşelător!

Numai alături de forțele de avangardă ale poporului muncitor!

Lupta hotărîtă împotriva oligarhiei capitalisto-financiare!

Forțele luptătoare rămân însă neputincioase dacă luptă *izolat.*

Numai unirea forțelor sănătoase ale studențimii, funcționărimii și intelectualității cu forțele vii ale poporului, cu muncitorimea și țărănimea într'un singur front unit va putea să deschidă drumuri noi României, să re'nnoiască formele de viață ale poporului român și să-l ridice cu adevărat spre civilizație și progres.

Victoria revoluționară a acestor forțe unite va sparge 'n primul rând zidurile privilegiilor de clasă ale burgheziei și va da câmp liber vlăstarelor păturilor astăzi exploatate și asuprite, pentru a se înnobila la izvoarele culturii superioare și pentru a-și dezvolta în voie aptitudinile și înclinațiile astăzi înnăbușite.

Studenți și studente!

Tovarăși și tovarășe!

Lupta desrobitoare este începută! Muncitorii și țăranii așteaptă ca studențimea setoasă de progres să vină să-și îndeplinească *rolul nobil de luminare a rândurilor revoluționare.* Numai alături de poporul muncitor și luptând în rândurile avangărzii sale organizate veți putea cuceri o viață omenească, cămine și cantine, mijloace de existență demne și posibilități reale de cultură și de studii.

Spargeți zidul prejudecăților ce vă întunecă vederea!

Descătușați forțele înnăbușite în piepturile voastre tinere!

Lăsați izvorul năzuințelor voastre nobile să se unească cu șuvoiul luptei sfinte a poporului muncitor!

Puneți frățește mâna voastră în mâna viguroasă ce vă stă frățește întinsă!

Trăiască lupta studențimii pentru o existență demnă și omenească!

Trăiască lupta studenților, care-i lupta poporului pentru dreptul integral la cultură!

Trăiască frontul unit de luptă al muncitorilor intelectuali și manuali dela orașe și dela sate!

Jos privilegiile de clasă ale oligarhiei!

Jos guvernul capitalisto-bancar!

Trăiască guvernul muncitoresc-țărănesc!

COMITETUL CENTRAL
AL PARTIDULUI COMUNIST
DIN ROMANIA

70

1924

UNIUNEA TINERETULUI COMUNIST DIN ROMANIA, SECȚIA GALAȚI *

Muncitori și muncitoare!

Astăzi, 7 Noembrie, se împlinesc 7 ani de când muncitorimea din satele și orașele Rusiei, sătulă de războí și robie, a alungat călăii săi și a pus la conducerea Rusiei muncitori și țărani.

Suferințele de sute de ani ca și sângele vărsat în trecut de muncitorimea rusă, au fost răzbunate de Partidul Comunist din Rusia, care a condus

* *Manifest editat cu ocazia lui 7 Noembrie 1924.*

massele muncitoare la luptă. Şi cu toate atacurile organizate ale burgheziei din toate ţările împotriva Rusiei Sovietice, muncitorii şi ţăranii Rusiei s'au apărat cu vitejie şi azi îşi sărbătoresc victoria.

Pacea, ca şi libertatea de a se bucura de viaţă, de rodul muncii şi de a-şi conduce singuri interesele, toate acestea au fost realizate în decursul celor 7 ani de muncitorimea rusă.

Muncitori şi muncitoare,

Voi, ca şi ceilalţi muncitori din toate ţările, suferiţi exploatarea şi mizeria regimului capitalist, iar în timp ce în Basarabia sate şi oraşe sunt distruse cu tunul, sângele muncitorilor basarabeni curge în valuri, iar militarismul negru şi feroce serbează victoria asupra muncitorilor şi ţăranilor români. Împotriva asasinatelor şi teroarei burghezo-militare, împotriva dorinţei burgheziei de a ne conduce la un măcel contra Rusiei muncitoare, muncitorimea română, sătulă de suferinţe şi mizerie, organizată în Partidul Comunist şi Uniunea Tineretului Comunist din România, desfăşoară larg steagul roşu de luptă şi chiamă la luptă tot ce este muncitor în această ţară pentru : înfăptuirea statului muncitorilor şi ţăranilor români. În această zi muncitorimea română trimite salutul său eroicului proletariat rus şi-l asigură că va urma aceeaşi cale în lupta de desrobire. Jos teroarea burghezo-militară ! Trăiască Uniunea Tineretului Comunist din România !

COMITETUL

N. B. Muncitori şi muncitoare, veniţi la marea întrunire care va avea loc în strada Maramureş, aproape de gară, Vineri 7 Noembrie, ora 6,30 seara.

71

1924 *Proletari din toată lumea, uniţi-vă!*

MOŢIUNILE ŞI REZOLUŢIILE VOTATE LA CONGRESUL AL III-LEA AL PARTIDULUI COMUNIST DIN ROMANIA *

(ţinut la mijlocul lunii Septembrie 1924)

EDITURA PARTIDULUI COMUNIST DIN ROMANIA

CONŢINUT :

TRAIASCA PARTIDUL COMUNIST DIN ROMANIA

Fiecare exemplar din tipăriturile Partidului Comunist constitue un bun al proletariatului român !

Răspândiţi, păstraţi, citiţi literatura comunistă !

* *Broşură ilegală editată de P. C. R. în 1924.*

CONGRESUL AL III-LEA AL PARTIDULUI COMUNIST DIN ROMÂNIA

In Mai 1921 a avut loc la Bucureşti primul congres general al partidelor socialiste din România de după războiu, care a votat cu o majoritate covârşitoare afilierea la Internaţionala Comunistă (Internaţionala a III-a) şi adoptarea numirii de Partid Socialist Comunist. Deşi din pricina arestării în bloc a delegaţilor congresul nu şi-a putut termina lucrările, totuşi, prin votarea afilierii la Internaţionala Comunistă, acest congres a întemeiat Partidul Comunist şi deaceea trebue socotit ca primul congres al Partidului Comunist din România.

Al II-lea Congres s'a ţinut la Ploeşti în Octombrie 1922, dar din cauza prigoanei care l-a silit să ocolească autorităţile, deabia a avut putinţa să arunce în chip fugar bazele activităţii partidului şi să concentreze, în scopul acestei activităţi, toate elementele active din partid. Acest congres a adoptat numirea de Partid Comunist.

Amândouă congresele s'au ţinut sub teroare, în împrejurări care au împiedicat tratarea pe larg a problemelor vitale şi fundamentale ale Partidului Comunist şi ale revoluţiei din România. Deaceea sarcinile cele mai grele au revenit Congresului al III-lea, care a fost convocat public pentru zilele de 24—26 Februarie 1924. Tot din pricina prigoanei, congresul public a trebuit să fie mai întâi amânat. Arestările, suprimarea ziarelor şi, în sfârşit, dizolvarea partidului, l-au silit apoi să caute ocrotire în ilegalitate. Numai aşa, sub scutul organizării sale ilegale, a putut avea loc Congresul al III-lea al Partidului Comunist din România; el s'a ţinut în mijlocul lunii Septembrie 1924 şi a durat cinci zile.

La congres au luat parte: 57 delegaţi ai secţiunilor şi grupelor din toate ţinuturile ţării, 2 reprezentanţi ai Tineretului Comunist, 2 ai prezidiumului Federaţiei Comuniste Balcanice şi unul al Executivei Internaţionalei Comuniste.

Ordinea de zi a fost:

1. Raportul de activitate al Comitetului Central şi al Comisiei centrale de control,
2. Raportul asupra Congresului al V-lea al Internaţionalei Comuniste, asupra conferinţei a 7-a a Federaţiei Comuniste Balcanice şi asupra Congresului al XIII-lea al Partidului Comunist Rus,
3. Situaţia politică şi economică,
4. Chestiunea ţărănească,
5. „ naţională,
6. „ sindicală,
7. Organizarea şi
8. Alegeri.

Munca săvârşită de congres este caracterizată de înseşi rezoluţiile adoptate, strânse şi tipărite în această broşură.

Sarcinile de căpetenie ale congresului au fost:

a) Să combată tendinţele oportuniste de dreapta şi cele intelectualist-individualiste de „stânga" şi să le înlăture din conducerea partidului;

b) Să pună organizarea partidului pe baza celulelor de fabrică; şi

c) Să dea îndrumări sănătoase, precise şi clare în chestiunile ţărănească, naţională şi sindicală.

Prin directivele elaborate cuprinse în rezoluţiile adoptate şi prin alegerea unui Comitet Central din elemente proletare hotărîte şi devotate comunismului, Congresul al III-lea al Partidului Comunist din România şi-a îndeplinit pe de-a'ntregul sarcinile. Astfel, din partidul de astăzi se va dezvolta în scurt

timp un partid cu adevărat bolşevic, cu adevărat revoluţionar, adevăratul Partid Comunist din România, în stare să conducă massele exploatate şi asuprite în luptă, prin revoluţie, la izbândă.

Septembrie 1924

COMITETUL CENTRAL
AL PARTIDULUI COMUNIST
DIN ROMANIA

MOŢIUNI

SALUT REPUBLICII SOVIETICE ŞI P. C. (b)

Asupra situaţiei Uniunii Republicilor Sovietice şi asupra discuţiei din P.C. Rus.

...Congresul al III-lea al P.C. din România ia cu satisfacţie cunoştinţă:

1) de starea de neîntrerupt progres în care se găseşte în general economia Uniunii Republicilor Sovietice şi în special industria naţionalizată, temeiul pentru realizarea socialismului, precum şi de lupta energică şi eficace pe care Partidul Comunist Rus o duce, cu ajutorul puterii de stat şi prin mijlocirea cooperativelor, împotriva efectelor negative ce însoţesc în chip inevitabil noua politică economică (n.e.p.);

2) de succesele pe care diplomaţia roşie a Uniunii Republicilor Sovietice le-a cucerit în politica externă şi de încrederea nemărginită pe care massele muncitoare ale Uniunii o poartă Puterii Sovietelor şi Partidului Comunist Rus;

3) de organizarea şi progresele tehnice şi de spiritul de clasă, internaţionalist şi revoluţionar, al Armatei, Flotei şi Aviaţiei Roşii, scutul de oţel al revoluţiei ruse, care este ea însăşi vatra nestinsă a revoluţiei mondiale;

4) şi de unitatea de nedistrus şi de unanimitatea

bolşevistă a P.C. din Rusia, care s'a dovedit încă odată cu prilejul discuţiei din partid, discuţie prin care Partidul Comunist Rus a ieşit cu vigoarea proletară sporită prin intrarea a 200.000 de noi muncitori în organizaţiile sale.

Congresul declară că vede în dictatura proletariatului rus, aşa cum e exercitată de proletariatul rus, condus de Partidul Comunist din Rusia, garanţia sigură a păstrării cuceririlor Revoluţiei din Octombrie, a menţinerii Revoluţiei Ruse ca punct de sprijin pentru pârghia revoluţiei mondiale şi pentru înfăptuirea societăţii comuniste.

Congresul se declară de acord cu linia leninistă pe care a avut-o C.C. al P.C. Rus în discuţia din partid şi trimite salutul său plin de admiraţie şi încredere vechii gărzi bolşevice, conducătoare glorioasă a proletariatului rus şi nucleul fecund al I.C.

Asupra hotăririlor celui de al V-lea Congres mondial al Internaţionalei Comuniste.

Congresul al III-lea al Partidului Comunist din România aprobă atitudinea delegaţiei partidului la al V-lea Congres al I.C.;

se declară complect de acord cu hotăririle, rezoluţiile şi tezele votate de Congresul Cominternului şi

îşi ia angajamentul de a depune toată energia pentru aplicarea lor, pentru bolşevizarea partidului şi pentru realizarea liniei politice, tactice şi organizatorice fixate de congres.

Pentru victimele luptei antimilitariste

Congresul al III-lea al Partidului Comunist din România trimite salutul său de îmbărbătare tovarăşului marinar Grecea şi tuturor soldaţilor şi tinerilor comunişti care au căzut prizonieri în lupta

antimilitaristă și zac în închisori, torturați și încetul cu încetul asasinați. Partidul Comunist îi dă ca pildă întregului tineret muncitoresc și țărănesc, victimă astăzi și carne de tun mâine a militarismului burgheziei imperialiste, și declară că una din datoriile sale de căpetenie este ca, prin lupta pentru amnistia generală militară și politică, să-i smulgă din ghiarele călăilor.

Trăiască tovarășul marinar Grecea!

Trăiască soldații și comuniștii condamnați!

Trăiască lupta împotriva militarismului burgheziei imperialiste!

REZOLUȚIA ASUPRA SITUAȚIEI ECONOMICE ȘI POLITICE

I

1. Oligarhia feudalo-financiară, reprezentată de către partidul liberal, a înlăturat în anul 1922 ultimul guvern-mască (guvernul generalului Averescu) de care s'a servit ea pentru a înfăptui așa zisa „reformă agrară", adică înșelarea speranțelor țăranilor prin făgădueli mari, dar neîmplinite.

Războiul a lăsat României — sub forma datoriilor proprii și a datoriilor preluate pentru ținuturile anexate, sub forma distrugerilor și rechizițiilor — o sarcină de multe zeci de miliarde de franci. Urmarea războiului a fost însă înainte de toate dezorganizarea izvorului principal de producție al țării, dezorganizarea agriculturii. Felul și chipul în care a fost executată reforma agrară nu a făcut decât să complecteze această dezorganizare. România ruinată a fost astfel predată cu totul Antantei.

2. Atunci oligarhia română a luat singură puterea în mâinile sale, pentru a face ultimele încercări de salvare a hegemoniei (predominației) sale economico-politice și pentru a constitui *un grup capitalist centralizat* care să fie destul de puternic, pentru a putea căpăta apoi dela capitalul străin... cât mai mari concesiuni cu putință. Pentru constituirea unui asemenea grup capitalist centralizat oligarhia feudalo-financiară s'a servit de două mijloace. Pe de o parte, a efectuat exproprierea silită a capitalului mijlociu și a capitalului din ținuturile anexate, și anume atât prin persecuții financiare și administrative de tot felul (refuzare de credite la bănci, greutăți la procurarea de vagoane etc. etc.), cât și prin legile de „naționalizare" a subsolului și a marilor întreprinderi bănățene. Iar pe de altă parte, bogățiile centralizate în acest chip în mâinile statului sunt predate prin legile comercializării apelor, a minelor etc. în mâinile băncilor liberale.

3. Paralel cu această campanie de centralizare forțată a capitalurilor în mâinile câtorva bănci puternice — campanie care nu s'a putut desfășura fără *o luptă a burgheziei feudale* (partidul liberal) *împotriva burgheziei mijlocii și mici*, în special a celei din Transilvania și din celelalte ținuturi cucerite — are loc *ofensiva concentrată a întregului capital împotriva claselor producătoare*: clasa muncitoare și țărănimea. In chipul acesta urmează să fie sporită plusvaloarea națională (plusvaloarea globală ce și-o însușește întreg capitalul din toată țara), micșorată prin dezorganizarea producției și să fie creată pentru burghezie posibilitatea existenței sale și mai departe.

Rezultatul acestei ofensive, care dăinuește încă, a fost coborîrea nivelului de trai al clasei muncitoare și o sărăcire grozavă a majorității țărănimii din România.

4. Prin aceste lupte interne pentru întărirea

marii finanţe, prin ofensiva împotriva claselor producătoare, prin îngrămădirea în ţară a unei cantităţi enorme de mărfuri străine luate pe credit, ca şi prin stoarcerea până la istovire a creditului intern (ceeace a dus la neplata comenzilor efectuate pentru stat), oligarhia a căpătat, ce-i drept, un răgaz de câţiva ani, a reuşit să împiedice întrucâtva concurenţa internă a capitalului Antantei şi să-şi întindă dominaţia economică asupra întregii Românii Mari. Această politică duce însă în chip inevitabil la *faliment*.

Intr'adevăr, marea burghezie a epuizat de acum economiceşte toate rezervele de mărfuri şi posibilităţile de producţie ale industriei. Descompunerea producţiei agricole progresează deasemenea, cu toate statisticile oficiale, desminţite însă de înşişi economiştii burgheziei. Exportul de cereale scade mereu, ceeace condamnă balanţa comercială (raportul dintre export faţă de import) la pasivitate permanentă şi zădărniceşte încercările de creare a unei valute stabile. O criză generală a finanţelor, a comerţului şi a industriei subminează economia ţării şi înrăutăţeşte zi cu zi situaţia oligarhiei, ceeace face ca ea să nu se poată opune, economiceşte consolidată, capitalului Antantei şi să nu poată trata cu ea de pe poziţii întărite şi apărate. Haosul administrativ, dezorganizarea mijloacelor de transport ş.a.m.d. sunt numai simptomele (semnele) acestei ruini generale a economiei naţionale (acestui faliment al oligarhiei feudalo-financiare).

5. Pe de altă parte, apăsarea capitalului asupra masselor producătoare, ca şi urmările crizei şi ale izolării economice (scumpetea, lipsa de lucru, sărăcia crescândă a ţărănimii), a dus la *o rezistenţă aprigă a masselor muncitoreşti şi ţărăneşti*. Valul de greve din ultimul an caracterizează lupta împotriva

muncii în acord şi împotriva scăderii salariului real. Intărirea aripii stângi a sindicatelor arată deasemenea voinţa de luptă a masselor muncitoare. Ţărănimea arată şi ea o înclinare spre organizare politică şi o hotărîre de luptă tot mai mare. Grevele agrare, ocuparea pământurilor şi izlazurilor, începuturile de răscoală din acest an — cu toate că fiind deocamdată manifestări singuratice — sunt totuşi simptome sigure ale revoluţionării spiritelor la ţară. In acelaş timp nemulţumirile minorităţilor naţionale, în cea mai mare parte ţărani şi muncitori, care gem sub o îndoită asuprire, s'au ascuţit până la manifestări revoluţionare...

II

6. In clipa în care problemele crizei economice interne şi ale presiunii din partea capitalului Antantei devin acute, se înăspreşte astfel şi *criza politică*, care poate deveni fatală regimului actual. Oligarhia pricepe prea bine că politica ei de violenţă de până acum a dat faliment şi răspunde la începuturile de mişcări de massă cu înăsprirea stării de asediu. Dar oligarhia ştie că *baza socială pe care ea se mai sprijină a devenit foarte îngustă şi insuficientă*, şi anume: redusă doar numai la un pumn de magnaţi ai finanţei, de mari industriaşi şi de mari proprietari de pământ...

Guvernul liberal caută deaceea să constitue o grupare de „opoziţie", căreia să-i poată preda guvernul cu sarcina de a linişti încă odată spiritul masselor şi de a duce tratativele cu capitalul străin, fără a atinge însă interesele băncilor liberale. Un asemenea guvern ar fi unul „democratic", „de stânga", sprijinit pe masse mai largi, mic-burgheze şi ţărăneşti, care ar da însă toate garanţiile de

„patriotism", de menținere a „ordinei" și de respectare a proprietății.

7. După ce conducătorii partidului țărănesc au respins propunerea Partidului Comunist pentru lupta comună în front unic împotriva oligarhiei și, în chipul acesta, au asigurat oligarhia de spiritul de ordine și de respect al proprietății din partea partidului țărănesc și după ce în cursul tratativelor dela Viena partidul țărănesc, declarându-se împotriva dreptului de autodeterminare a Basarabiei, a trecut pe față de partea burgheziei, acest partid li s'a părut liberalilor potrivit să devină, împreună cu partidul național, purtătorul guvernului „de stânga". Astfel s'a ajuns la tratative pentru fuzionarea acestor două partide.

Massele țărănești au priceput totuși pericolul și au silit pe conducătorii partidului țărănesc să rupă aceste tratative. Pentru moment blocul „de stânga" a eșuat. Partidul liberal a căutat atunci să-și creeze un sprijin în dreapta mic-burgheză sub forma apropierii partidului național de partidele fasciste (Averescu și Iorga-Argetoianu).

8. Este limpede că oligarhia română nu-și mai poate permite luxul de a-și impune și realiza *singură* politica sa, și că ea va trebui să recurgă la una sau la alta din „soluțiile" de mai sus. *Însă cursul oricărui nou guvern burghez este de pe acuma determinat.* Mai puțin ca oricând poate să renunțe astăzi burghezia română la sistemul neoiobag" de exploatare a țărănimii. Ruina producției industriale și cererile capitalului Antantei reclamă o înăsprire a exploatării massei covârșitoare a poporului: a țărănimii. Deasemenea și înăsprirea exploatării muncitorimii industriale. Pe de altă parte, paralel cu această asuprire, burghezia trebue să capituleze într'o formă sau alta în fața capitalului Antantei...

Oricare ar fi „soluția" pe care o va realiza oligarhia, o combinație de dreapta sau una „de stânga", masca democratică cu care noul guvern se va prezenta masselor va cădea curând și va descoperi fața sa reacționaro-fascistă.

9. Paralel cu prefacerea României într'o colonie a Antantei va merge și înăsprirea exploatării și asupririi clasei muncitoare. Aceasta va fi cu atât mai necesar pentru burghezie, cu cât situația generală în Balcani, mișcările revoluționare din Macedonia și Bulgaria și, în sfârșit, vecinătatea Uniunii Republicilor Sovietice fac cu putință ca problemele sociale ale țării să fie desfășurate, sub influența evenimentelor externe, în toată mărimea lor uriașă.

De aici rolul unui jandarm al Balcanilor ce-i revine României reacționare...

III

10 ...Partidul proletariatului, Partidul Comunist, trebue să conducă lupta zilnică a masselor muncitorești împotriva lipsei de lucru și a înăspririi exploatării în fabrică, împotriva coborîrii salariului real și prelungirii zilei de lucru, împotriva introducerii muncii în acord și împotriva lipsei de locuințe și a scumpetei generale, și, îndeobște, să ia parte activă și fără rezervă la lupta pentru revendicările imediate ale muncitorimii. Partidul trebue să-și construiască organizații de partid la țară și să le facă să participe la lupta țărănimii împotriva marii proprietăți, a cametei, a sarcinii birurilor. El trebue să ia parte la toate conflictele ce iau naștere pe temeiul reformei agrare, să sprijine și să conducă lupta zilnică a țăranilor pentru pământ și inventar suficient ș.a.m.d.

Lupta minorităților asuprite împotriva desnaționalizării, împotriva asupririi economice, politice și

culturale, pentru eliberare deplină trebue sprijinită. In legătură cu aceste lupte zilnice, Partidul Comunist trebue să ducă și să conducă lupta hotărîtă împotriva asupririi politice a masselor muncitorești și țărănești și a organizațiilor lor. Toate aceste lupte P.C. trebue *să le coordoneze, să le lege cu marea luptă revoluționară* pentru doborîrea burgheziei reacționare fasciste și cucerirea puterii de către massele muncitorești-țărănești...

11. Guvernul muncitoresc-țărănesc este astfel singura putință ieșire din situația de astăzi, singura putință a masselor muncitorești și țărănești de a se elibera de asuprire și a se salva dela pieire și mizerie.

12. Problema luării puterii și lozinca guvernului muncitoresc-țărănesc devin așa dar cheia de boltă a atitudinii partidului.

De aici necesitatea ca Partidul Comunist din România *să devină organizația de fier a proletariatului*, să se transforme ca spirit și organizație într'un partid bolșevic, să găsească legătura intimă de nedesfăcut cu massele muncitorești și țărănești și să știe să lanseze lozinci potrivite pentru a face cu putință lupta comună a muncitorilor, țăranilor și masselor naționale asuprite, să știe să lărgească și să înalțe aceste lozinci în scopul ducerii luptei la victorie...

REZOLUȚIA ASUPRA ACTIVITĂȚII COMITETULUI CENTRAL *

Congresul al III-lea al P.C. din România, după ce a ascultat raportul de activitate al C.C. ales la Congresul din Ploești din Octombrie 1922, precum și discuția la raport, constată :

* Din C.C. făceau parte în acea vreme mai mulți oportuniști, dintre care unii s'au dovedit, ulterior, dușmani ai partidului și ai clasei muncitoare.

I

C.C. a fost lipsit în tot timpul perioadei dela Congresul din Ploești de o linie politică bine determinată și de un program de lucru sistematic. Pe tărâmul organizării C.C. nu a făcut aproape nimic. C.C. nu a avut aproape deloc legătură cu massa partidului, nu a dat organizațiilor niciun fel de instrucțiuni și nici nu a putut controla munca lor. Urmarea acestor lipsuri a fost o complectă dezorientare a secțiunilor și membrilor partidului în fața evenimentelor și a mai tuturor chestiunilor la ordinea zilei. Diriguirea centrală lipsind în permanență, organizațiile locale și regionale au fost silite să activeze cum s'au priceput singure, ceeace a dus bine înțeles la greșeli, ca, de pildă, neglijarea muncii de organizare în vechiul regat, neglijarea activității politice în organizațiile din Ardeal ș.a.m.d.

Congresul constată însă că massele partidului sunt pentru un partid sever centralizat și pentru o conducere centralistă.

Chestiunii agrare și țărănești C.C. nu i-a dat nicio atenție, iar când a convocat în ultimul timp conferința țărănească, aceasta nu a putut avea decât un slab succes din pricina lipsurilor de ordin organizatoric și a absenței unui plan general de muncă.

In chestiunea națională, deasemenea C.C. nu a luat o atitudine clară și nici măsuri organizatorice pentru aplicarea hotărîrilor și lozincilor I.C. Cu prilejul conferinței sovieto-române dela Viena, C.C. a luat o atitudine justă și hotărîtă, care, totuși, din pricina lipsurilor organizatorice nu a putut aduce partidului tot folosul.

In chestiunea sindicală, C.C. a avut până la Congresul sindical dela Cluj o linie justă, datorită căreia P.C. a reuşit să demaşte politica de trădare şi de spargere dusă de birocraţia amsterdamistă. Dar chiar în timpul acesta s'a manifestat o nehotărîre în orientarea politică în sindicate, care după Congresul dela Cluj s'a accentuat atât de mult încât a făcut ca partidul să fie lipsit de o politică proprie sindicală. Aceasta a provocat dezorientare în rândurile comuniştilor din sindicatele unitare. Unii membri ai partidului au mers până acolo încât să oprească sindicatele, sub pretextul unei autonomii rău înţelese, de a lua o atitudine hotărîtă de clasă în chestiunile vitale ale proletariatului (ajutorarea victimelor teroarei ţancoviste din Bulgaria, lupta împotriva prigonirii P.C. şi a luptătorilor clasei muncitoare în ţară ş.a.m.d.). C.C. n'a păşit la organizarea fracţiunilor comuniste nici în sindicatele reformiste şi nici în cele unitare. Aceasta a adus pentru partid pericolul pierderii legăturii cu massele muncitorilor organizaţi în sindicate şi l-a făcut să nu poată fixa organizatoric şi asigura astfel temeinic victoria dela Cluj.

In timp ce legătura cu muncitorii organizaţi în sindicate a avut atâtea lipsuri, legătura cu massele muncitoreşti neorganizate a lipsit aproape cu totul. C.C. a acceptat dela început şi fără rezerve tactica frontului unic. Dar, datorită pasivităţii sale şi lipsei de plan în activitatea sa, C. C. n'a ştiut să tragă tot folosul din aplicarea acestei tactici încercate a Internaţionalei Comuniste. El nu a dus lozinca frontului unic dincolo de sindicate, nu a agitat-o în massele largi muncitoreşti şi ţărăneşti şi nu a organizat acţiuni de massă pentru realizarea frontului unic de jos. Tot ce a făcut C. C. au fost câteva scrisori deschise adresate social-democraţilor, sindicatelor şi partidului ţărănesc şi articole ocazionale în presa partidului. C.C. n'a dat atenţie suficientă organizaţiilor tineretului. Din lipsă de instrucţiuni, unele secţiuni au luat măsuri care au vătămat mişcării tineretului comunist şi prin aceasta mişcării comuniste în genere. Deasemenea C.C. a neglijat munca printre femei, deşi din mijlocul tineretului şi al femeilor pot veni partidului considerabile forţe hotărîte, arzătoare şi însufleţite de dorinţa de a munci şi de a se sacrifica pentru doborîrea stăpânirii de clasă a burgheziei. C.C. nu a întrebuinţat toate forţele de muncă de care dispune partidul, pe cele utilizate nu le-a repartizat după aptitudinile lor şi nu a ştiut să-şi apropie elementele muncitoreşti cinstite, dornice de a lucra pentru cauza revoluţionară a proletariatului.

C.C. nu a popularizat şi nu a aplicat hotărîrile şi rezoluţiile congreselor I.C. şi ale conferinţei a 7-a a Federaţiei Comuniste Balcanice.

Din pricina iluziilor exagerate ale C.C. asupra posibilităţilor muncii legale şi din pricina aversiunii faţă de munca ilegală, congresul partidului a avut loc aşa de târziu. Aparatul ilegal al partidului nu a fost creat, iar organizarea celulelor de fabrică, baza organizatorică a P. C. şi cea mai mare garanţie a rezistenţei sale în timpul ilegalităţii, este deabia la începuturile ei.

Congresul subliniază că C.C. s'a făcut vinovat de toate aceste greşeli, lipsuri şi neglijenţe şi de inactivitatea aceasta aproape catastrofală, deşi Congresul dela Ploeşti a reuşit să adune laolaltă, după închiderea procesului din Dealul Spirei, elementele militante, capabile şi având legături cu massa, deşi Congresul din Ploeşti a reuşit să dea atunci partidului o conducere cu autoritate şi deşi în sprijinul înjghebării şi dezvoltării unui P.C. existau, cum

există şi acum, condiţii extrem de favorabile în România.

C.C. nu-şi poate justifica inactivitatea şi greşelile prin aceea că ar exista în sânul său, sau al partidului, curente sau deosebiri fundamentale de vederi care să fi dus la lupte intestine paralizante. Curente caracterizate de acest fel nu există. C.C. nu se poate justifica nici prin existenţa unei tendinţe de dreapta, întrucât dreapta nu a avut majoritatea în C.C. Pe de altă parte, chiar dacă s'ar admite existenţa în majoritatea C.C. a unor nuanţe de păreri, acestea nu sunt cristalizate şi nu au putut, deci, constitui o piedică pentru desfăşurarea unei activităţi rodnice a C.C.

Congresul stabileşte deaceea că inactivitatea blamabilă a C.C. se datoreşte faptului :

1. că C.C. nu a lucrat ca un centru colectiv şi capabil de muncă, nu a avut o concepţie limpede despre sarcinile sale şi nu şi-a elaborat un plan al activităţii de partid ;

2. că C.C. nu a luptat cu toată hotărîrea împotriva devierilor de dreapta ;

3. că în C.C. s'au manifestat foarte des tendinţe individualist-intelectuale ;

4. că C.C. a tolerat călcări grele ale disciplinei de partid ;

5. că unele din aceste greşeli ar fi putut fi la timp înlăturate dacă C. C. ar fi aplicat hotărîrile conferinţei a 6-a a F.C.B. şi ale I.C. şi ar fi convocat la timp congresul partidului.

Congresul constată că P.C. din România nu este încă un partid cu adevărat comunist, cu o ideologie limpede comunistă, cu o disciplină sever proletară şi cu o adâncă legătură cu massele largi muncitoreşti.

Aceasta este baza tuturor greşelilor şi lipsurilor mai sus amintite ale partidului.

Luând toate acestea în consideraţie, congresul *respinge raportul C.C. şi blamează* activitatea lui.

II

Pentru a chezăşui dezvoltarea repede şi sănătoasă a P.C.R. congresul respinge în chip hotărît orice deviaţiuni de dreapta, orice tendinţe oportuniste ;

declară ca inadmisibilă tolerarea în partid, şi mai ales în organele lui de conducere, a tendinţelor dizolvante individualist-intelectuale, sub orice formă „de stânga" s'ar prezenta ele şi însărcinează C.C. ce se va alege de a veghia cu cea mai mare atenţie la menţinerea disciplinei în partid, aplicând la nevoie cele mai severe măsuri ;

îşi exprimă voinţa fermă de a asigura pe viitor conducerea partidului în mâinile puternice ale muncitorilor hotărîţi să ducă o politică comunistă şi bolşevică, hotărîţi adică să pătrundă în massele largi ale muncitorilor, ţăranilor şi naţionalităţilor asuprite, să realizeze în sindicate o linie comunistă şi, înlăturând astfel putinţa dezvoltării unor tendinţe regionaliste, să dea clasei muncitoare din România un Partid Comunist omogen, centralizat, unitar şi disciplinat.

Crearea unui asemenea partid este cu atât mai mult asigurată, cu cât massa partidului este unită în dorinţa de a lucra pentru întărirea P.C. şi de a împiedica, chiar acolo unde eventual ar exista dezacorduri în păreri, formarea de fracţiuni şi deslănţuirea de lupte de fracţiuni.

Congresul pune viitorului C.C. următoarele sarcini :

1. Elaborarea neîntârziată a programului de acţiune în chestiunea ţărănească, naţională şi sindicală pe baza rezoluţiilor congreselor I.C. şi I.S.R. şi ale conferinţelor F.C.B. In special în chestiunea sindicală trebue combătută tendinţa de a considera sindicatele ca un scop în sine şi nu ca un mijloc al luptei de clasă. Elaborarea unui plan concret de muncă pentru C.C.

2. Organizarea partidului pe baza celulelor de fabrică. Numai o asemenea organizare va feri partidul de activitatea spionilor şi provocatorilor şi de pericolul deviaţiunilor de dreapta sau al influenţelor intelectualo-burgheze „de stânga".

3. Crearea neîntârziată a unui puternic *aparat ilegal* al partidului. In condiţiile existente organizarea partidului trebue să aibă loc pe baze ilegale. Fie că perioada de timp apropiată va fi aparent „democratică", fie că ea va fi făţiş reacţionară, pentru P.C. legalitatea burgheză va fi totdeauna călcată în picioare de burghezie cu concursul social-democraţilor. Numai un aparat pregătit pentru ilegalitate va putea asigura P. C. activitatea în toate împrejurările. In acelaş timp, însă, P.C. trebue să exploateze toate posibilităţile legale, fie chiar şi cele mai neînsemnate. Membrii cu atitudine echivocă în chestiunea necesităţii muncii şi organizării ilegale trebue înlăturaţi din organele partidului.

4. Transformarea partidului într'un partid politic. C.C. trebue să exercite în chip permanent conducerea. El trebue să urmărească zi cu zi viaţa politică şi să ia atitudine faţă de toate chestiunile care interesează massele muncitoreşti şi ţărăneşti şi naţionalităţile asuprite.

5. Stabilirea legăturii cu satele şi constituirea de puncte de sprijin la ţară... C.C. trebue să menţie în mod permanent legătura cu aripa stângă a organizaţiilor ţărăneşti.

6. Organizarea, atât în sindicatele amsterdamiste, cât şi în cele unitare, a fracţiunilor comuniste şi centralizarea lor politică şi organizatorică în mâna C.C. Crearea acestor fracţiuni şi transformarea lor în organe politice va asigura şi întări influenţa partidului în mişcarea sindicală. Această influenţă nu trebue să conste numai în cucerirea comitetelor sindicatelor, ci şi în radicalizarea masselor şi câştigarea lor pentru lozincile şi lupta politică a Partidului Comunist. Numai în acest chip, şi nu prin capitularea faţă de tendinţele de neutralizare politică a sindicatelor, se va ajunge la refacerea unităţii sindicale.

Fracţiunile comuniste nu trebue create numai în sindicatele muncitoreşti, ci în toate organizaţiile de massă (cooperative, asociaţii de chiriaşi, de invalizi de război, organizaţii ţărăneşti, asociaţii ale minorităţilor, societăţi sportive etc.).

7. Sprijinirea efectivă a Tineretului Comunist pe baza autonomiei organizatorice şi a subordonării sale politice faţă de partid. Viitorul C.C. va avea datoria să asigure o conlucrare armonioasă între secţiunile partidului şi organizaţiile tineretului pe baza hotărîrilor congreselor I. C.

8. Utilizarea raţională a tuturor forţelor din partid sub conducerea C.C., şi mai ales grija pentru educarea de noi cadre cu adevărat comuniste.

9. Inceperea unei campanii de luminare şi educare comunistă. Partidul trebue pătruns de spiritul Internaţionalei Comuniste. O deosebită importanţă trebue dată presei şi mai ales foilor volante. Toate rezoluţiile I.C. şi ale F.C.B. trebue răspândite în toate limbile importante vorbite în ţară. Trebue

scoase broşuri mici în chestiunea ţărănească, asupra chestiunilor actuale în mişcarea muncitorească, asupra sindicatelor, asupra frontului unic, asupra guvernului muncitoresc-ţărănesc, asupra social-democraţilor, asupra leninismului, precum şi lucrări elementare din literatura clasică comunistă.

10. Aplicarea strictă a tuturor hotărîrilor congreselor I.C., ale conferinţelor F.C.B. şi ale congresului actual al P.C.

REZOLUŢIA ASUPRA CHESTIUNII ŢĂRĂNEŞTI

Al III-lea Congres al P.C. din Românía stabileşte următoarele directive tactice :

1. Desrobirea ţărănimii române, ...ca şi eliberarea muncitorilor şi ţăranilor din robia economică şi politică a Antantei imperialiste, robie adusă de politica oligarhiei române, este cu putinţă numai prin alianţa lor strânsă în scopul luptei hotărîte, armate, pentru doborîrea oligarhiei şi pentru luarea puterii de către massele muncitoare prin mijlocirea guvernului muncitoresc-ţărănesc.

2. Ca să-şi lărgească influenţa sa la ţară, partidul trebue să depue toată energia pentru a constitui celule la sate, pentru a organiza în sindicate pe toţi muncitorii ocupaţi în industriile legate nemijlocit cu agricultura, pe moşiile marilor proprietari, sau în gospodăriile ţăranilor şi pentru a strânge laolaltă pe ţăranii mici [12] în sindicatele agricole...

3. Partidul trebue să dea o deosebită luare aminte şi sprijin obştiilor săteşti, care nu au fost încă dizolvate de oligarhie (conform decretelor guvernului Averescu) şi să îndemne neîncetat pe ţărani la muncă colectivă (laolaltă, în tovărăşie).

4. Membrii partidului trebue să activeze în toate cooperativele de consum şi de producţie ; ei trebue să apere acolo interesele ţăranilor săraci împotriva conducătorilor ce vin din rândurile ţăranilor bogaţi (chiaburi) şi ale burgheziei, ajutându-i pe ţăranii săraci să capete în mâinile lor conducerea cooperativelor, trebue să-i apere împotriva tuturor cămătarilor, speculanţilor şi fabricanţilor, care exploatează ţărănimea fie la vânzarea bucatelor, fie la cumpărarea de fabricate trebuincioase agriculturii. Pentru a înlătura pe speculanţii mijlocitori şi pentru a întări contactul (legătura) dintre muncitori şi ţărani, trebue stabilite legături între cooperativele muncitoreşti şi cele ţărăneşti.

5. Membrii partidului trebue să facă parte din toate organizaţiile culturale, educative, sportive şi altele în care sunt organizaţi ţăranii şi sa tindă (să caute) fără încetare să îndrepte activitatea acestor organizaţii spre folosul ţărănimii sărace şi pentru eliberarea ei de sub orice înrâurire burgheză.

6. Pentru a putea desfăşura o activitate cât mai rodnică şi mai sistematică (rânduită), membrii partidului trebue să constitue (să facă) în toate aceste organizaţii fracţiuni (vezi rezoluţia asupra organizării).

7. Toate drepturile chezăşuite ţăranilor prin reforma agrară trebue apărate cu energie la toate instanţele (autorităţi, comisiuni, parlament etc.) ; deasemenea trebue sprijinite toate organizaţiile care îşi pun acest scop, dar cu fiecare prilej trebue demascat (dezvăluit) miezul şi caracterul amăgitor al acestor „reforme". Cu deosebire, însă, trebue scoasă în evidenţă (în vedere) cerinţa confiscării fără plată a întregului pământ şi a întregului inventar al marii proprietăţi, ca şi preluarea lui fără plată de către

ţăranii muncitori, şi arătat că deslegarea chestiunii agrare şi îmbunătăţirea stării ţărănimii nu e cu putinţă fără nimicirea oligarhiei şi fără preluarea puterii de către muncitori şi ţărani.

8. Trebue sprijinite cu toată vigoarea şi acele organizaţii din teritoriile anexate care luptă pentru desăvârşirea acolo a reformei agrare în folosul ţărănimii băştinaşe (din partea locului) şi care luptă împotriva oricărei colonizări forţate (aşezări silite) a ţăranilor din regat în alte ţinuturi; aceste cerinţe trebue legate cu lupta populaţiilor de acolo pentru eliberarea de sub jugul oligarhiei române, prin despărţirea de statul banchero-ciocoiesc.

9. Aripa stângă a partidului ţărănesc trebue sprijinită ca să poată cuceri conducerea în partid; această muncă este foarte mult uşurată de trădarea conducătorilor actuali cu prilejul tratativelor de fuziune (a târguelilor de contopire) cu partidul naţional.

10. Partidul Comunist trebue să fie legat nemijlocit cu massele ţărăneşti organizate în partidul ţărănesc şi în cooperativele din Basarabia şi Transilvania prin participarea activă la toate luptele pentru apărarea celor mai apropiate interese ale ţăranilor săraci şi contra guvernului burghezo-fascist.

11. Partidul trebue, cu ajutorul celulelor sale şi cu ajutorul simpatizanţilor săi din organizaţiile politice, economice şi culturale ţărăneşti, să creeze (să intemeieze) in toate satele organe compuse din ţărani săraci pentru apărarea cerinţelor zilnice ale ţăranilor săraci şi să le sprijine ca să se unească în cadrul naţional (pentru toată ţara laolaltă). Prin aceste organe partidul va sta în contact neîncetat cu massele largi ale ţăranilor săraci şi va putea astfel să coordoneze (să potrivească laolaltă) cu izbândă cerinţele ţăranilor şi conflictele izbucnite la ţară, într'o luptă comună a muncitorilor şi ţăranilor.

12. Frontul unic cu partidul ţărănesc — singurul partid, în afară de cel comunist, în care sunt organizaţi mulţi ţărani şi muncitori — trebue desăvârşit atât de sus cât şi de jos; aici trebue avută în vedere, în primul rând, întărirea legăturii cu massele ţărăneşti ale acestui partid. Inţelegerilor curat parlamentare sau campaniilor electorale comune, dimpotrivă, nu trebue să li se atribue mare preţ [13].

13. Formele concrete (practice) ale frontului unic şi ale acţiunilor comune cu partidul ţărănesc şi cu aripa lui stângă depind de condiţiile generale şi de gradul dezvoltării acestei aripi stângi.

14. In toate înţelegerile şi acţiunile care sunt făcute în front unic cu partidul ţărănesc şi cu celelalte organizaţii ţărăneşti, Partidul Comunist trebue să-şi păstreze independenţa sa ideologică şi politică, combătând nehotărîrea şi duplicitatea (prefăcătoria) actualilor conducători ai partidului ţărănesc.

15. Pentru conducerea acţiunilor comune trebue constituite comitete comune atât la centru, cât şi la sate.

16. Membrii partidului trebue să ia iniţiativa agitatorică şi organizatorică pentru ajutorarea de către sate a victimelor luptei revoluţionare (a luptătorilor întemniţaţi sau condamnaţi, a familiilor lor etc.).

17. Congresul subliniază marea însemnătate pe care o are chestiunea agrară pentru România şi însemnătatea şi mai mare pe care o are ea pentru re-

voluţionarea, organizarea şi conducerea în luptă a masselor largi ţărăneşti şi pentru izbânda Revoluţiei.

REZOLUŢIA ASUPRA CHESTIUNII NAŢIONALE IN ROMANIA

...Constituirea României Mari, datorită tratatelor de pace dela Versailles, Trianon şi Neuilly, a fost însă în acelaş timp cumpărată cu preţul renunţării din partea clicii stăpânitoare şi la ultimul rest de independenţă naţională a ţării.

România a devenit unul din vasalii cei mai supuşi ai imperialismului vest-european în Europa centrală şi în Balcani. Cu toate „garanţiile" pe care diferitele tratate de pace le asigură naţionalităţilor din România Mare, acestea sunt totuşi asuprite fără milă de către oligarhia banchero-ciocoiască. Toate încercările disperate făcute de naţionalităţile ţării pentru îmbunătăţirea stării lor economice, politice şi culturale au fost până acuma zădărnicite prin trădările propriilor lor burghezii şi prin teroarea fără frâu, politică şi militară, a claselor stăpânitoare ale României.

Burghezia mare din România, care a predat cu totul şi fără scrupule „ţara unită şi din punct de vedere naţional desrobită" capitalului Antantei, jefueşte în acelaş timp massele naţionalităţilor de drepturile lor cele mai elementare şi de orice putinţă de a se dezvolta mai departe economiceşte, politiceşte şi culturaliceşte. Dintre naţionalităţile României numai Germanii şi Ungurii au partide politice proprii, care însă — datorită faptului că conducerea acestora se află în mâinile magnaţilor şi capitaliştilor — nu sunt în stare să lupte pentru adevăratele interese ale acestor naţionalităţi.

Asuprirea sângeroasă economică şi politică a naţionalităţilor explică îndeajuns dece massele largi ale acestora luptă atât de aprig împotriva imperialismului român şi pentru eliberarea lor de sub jugul acestuia. Muncitorimea şi ţărănimea *Basarabiei*, care a trăit prima perioadă a revoluţiei ruse desrobitoare şi acum geme sub cisma dictaturii militare româneşti, îşi manifestează în fiecare zi năzuinţa naţional revoluţionară de a se uni cu Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste, pentru a-şi chezăşui astfel dezvoltarea mai departe şi ocrotirea intereselor sale de viaţă.

La fel sufăr şi massele muncitoreşti şi ţărăneşti ungare, săseşti şi şvabe din *Transilvania şi Banat*, populaţia muncitoare germană şi ucraineană din *Bucovina* şi massele bulgare din *Dobrogea*. Politica de gâtuire a burgheziei româneşti le răpeşte putinţa de trai, le împinge să emigreze, le aruncă într'o mizerie îndoită şi le dă îndărăt economiceşte, politiceşte şi culturaliceşte...

...Partidul Comunist din România are următoarele sarcini:

1. Să înfiereze prin propaganda şi agitaţia sa de zi cu zi caracterul antinaţional al burgheziei domnitoare româneşti şi să combată toate tratatele imperialiste de pace; să demaşte rolul trădător al magnaţilor unguri, al fabricanţilor germani, al moşierilor ruşi şi bulgari şi cârdăşia lor cu oligarhia română, precum şi prefăcătoria şi incapacitatea social-democraţiei de a rezolva problema naţionalităţilor; să agite muncitorimea tuturor naţionalităţilor împotriva şovinismului propriei lor burghezii; să ducă o luptă necruţătoare împotriva antisemitismului, care nu este decât o încercare de a abate atenţia masselor muncitoare dela deslegarea problemei sociale, subliniind însă limpede totdeauna că

Partidul Comunist combate capitalul evreesc și își pune ca sarcină să adune massele muncitoare evreești în rândurile unite ale proletariatului revoluționar; să lumineze fără încetare massele muncitoare românești asupra faptului că lupta naționalităților împotriva puterii burgheziei române întărește lupta de desrobire a proletariatului român și că este în interesul vital al biruinței Revoluției și al atingerii adevăratei neatârnări a României ca sforțările naționalităților asuprite să fie sprijinite pe baza principiului dreptului de autodeterminare a națiunilor până la deslipirea completă de statul existent.

2. Să ia atitudine, în numele tuturor asupriților și exploataților, împotriva tuturor asupririlor naționale și împotriva principiului națiunii și limbii dominante;

Să se ridice pentru completa egalizare în drepturi a naționalităților și să combată cu energie îngrădirile economice, politice și culturale (românizare forțată prin colonizare, școală, biserică ș.a.m.d.) ce se iau în dauna naționalităților;

Să apere toate cerințele naționalităților privitoare la libera lor participare în administrarea statului și în cea locală, la întrebuințarea nestingherită a limbii lor naționale în școli și în toate domeniile vieții de stat, ca și acele privitoare la libertatea presei, culturii și religiei...

REZOLUȚIA ASUPRA CHESTIUNII SINDICALE

1 ...Sarcina cea mai de seamă a noului C.C. constă *în întărirea continuă a influenței partidului în sindicate, într'o politică comunistă sistematică și în continuarea energică a politicii frontului unic*. Lupta pentru refacerea unității mișcării sindicale române rămâne sarcina de căpetenie a C.C., a întregului partid și a tuturor comuniștilor din sindicate.

2. *Tendința spargerii și despărțirii unor fracțiuni izolate sau sindicate întregi din uniunile social-democrate este vătămătoare pentru politica refacerii unității muncitorimii organizate în sindicate*, căci ea predă massele muncitorești în mâinile reformiștilor și paralizează sau slăbește capacitatea de acțiune a clasei muncitoare. Noul C.C. trebue să combată această tendință și *să organizeze opoziția înăuntrul uniunilor și sindicatelor reformiste*.

3. Comuniștii trebue să folosească politicește luptele economice ale sindicatelor în așa fel încât aceste lupte să devină punctul de plecare a unor lupte noi și a lărgirii organizațiilor; să le ajute și nu să le împiedice sau îngreuneze mersul înainte.

4. Datoria comuniștilor este să strângă și să organizeze pe muncitori în sindicate și să pășească în primele rânduri ale luptei lor pentru revendicările imediate. Nu trebue însă să neglijeze de a lumina pe muncitori că aceste lupte pot avea numai atunci succes când sunt duse în acelaș timp împotriva dominației capitaliste, *când sunt adică în acelaș timp lupte politice* și pun în valoare interesele economice și politice ale muncitorimii. Orice luptă economică trebue să fie pornită pentru a scoate în evidență (în vedere) înțelesul și însemnătatea ei politică. Cu ajutorul acestor lupte trebue luminate și lămurite parolele guvernului muncitoresc-țărănesc și ale dictaturii proletariatului...

6... *Toți membrii partidului care activează în sindicate trebue organizați în fracțiuni sindicale*. Comuniștii care fac parte din comitetele grupelor sindicale, ale sindicatelor și ale uniunilor, consiliilor

sindicale trebue deasemenea să constitue fracţiuni comuniste.

Fracţiunile comuniste din comitetele uniunilor şi din consiliile generale sindicale primesc instrucţiunile de-a-dreptul dela C.C., care concentrează în mâna sa întreaga conducere a fracţiunilor comuniste din sindicate.

7. Fracţiunile trebue să execute imediat instrucţiunile partidului. Obiecţii pot fi ridicate numai ulterior şi în scris.

8. In sindicatele reformiste şi în acele organizaţii ale căror comitete nu sunt compuse în majoritate din comunişti, *fracţiunile comuniste trebue să organizeze opoziţia.*

9. Fracţiunile comuniste trebue să ridice în organizaţiile unde activează şi să sprijine acolo *chestiunea organizării muncitorilor de pământ"* şi să păşească pe baza unui plan precis la organizarea acestora.

10. *Fracţiunile tineretului active în sindicate trebue să urmeze instrucţiunile fracţiunii de partid respective.*

Fracţiunile comuniste trebue să sprijine toate revendicările muncitorilor tineri şi să poarte de grijă ca muncitorii tineri, organizaţi sau neorganizaţi, să fie reprezentaţi în fiecare comisiune, delegaţie, în orice organ de administraţie, pentru ca astfel masele muncitorilor tineri să capete convingerea că adevăratul lor... sprijinitor şi diriguitor este Uniunea Tineretului Comunist.

Conducătorul fracţiunii tineretului dă comitetelor sindicale (fracţiunilor) în fiecare chestiune care priveşte pe muncitorii tineri explicaţii ; acestea nu trebue să rezolve niciun fel de revendicări ale tineretului fără a întreba mai întâi pe conducătorul fracţiunii tineretului.

11. Fracţiunile comuniste sindicale trebue să consacre cea mai mare atenţiune *strângerii laolaltă în sindicate a femeilor muncitoare.*

12. C.C. şi întreg partidul trebue să-şi îndrepte atenţia, în primul rând, asupra *organizării categoriilor celor mai importante de muncitori* (ceferişti, poştă şi telegraf, muncitorii din petrol, mineri, metalurgişti, forestieri etc.) şi să poarte de grijă pentru lărgirea şi adâncirea influenţei comuniste printre aceştia.

REZOLUŢIA
ASUPRA ORGANIZARII

I

Organizarea partidului trebue să fie adaptată (potrivită) scopului şi activităţii sale. In politica reformistă a Partidului Social-Democrat, care caută să exercite cu buletinul de vot înrâurire asupra statului burghez, atenţia de căpetenie era îndreptată, fireşte, complect asupra organizării alegătorilor. Deaceea organizaţia a fost clădită pe circumscripţii electorale şi după domiciliul membrilor.

Asemenea structură organizatorică trecu dela social-democraţie şi asupra Partidului Comunist. Aceasta însă nu numai că este în contrazicere cu scopul final al P.C., ci şi cu sarcinile lui nemijlocite. Scopul final al partidului nostru este doborîrea dominaţiei burgheze, cucerirea puterii de către clasa muncitoare, înfăptuirea comunismului. Sarcinile nemijlocite sunt : cucerirea majorităţii clasei muncitoare prin participarea activă la lupta zilnică a maselor muncitoreşti şi conducerea acestei lupte. Aceasta se poate realiza numai printr'o legătură

strânsă a organizației noastre de partid cu massele muncitorești în fabrici (celula de întreprindere).

II

Date fiind împrejurările în care lucrează P. C. din România, întreaga organizație a partidului trebue construită ilegal. Înainte de toate este necesară construirea unui puternic aparat ilegal al partidului...

Partidul va exploata toate posibilitățile legale pentru a întări contactul cu massele muncitoare și a le organiza.

Pornind dela aceste considerații, Congresul al III-lea al P.C. din România hotărăște:

1. Temelia organizației de partid o constitue celulele clădite pe fabrici.

Toți comuniștii care lucrează într'o fabrică anumită trebue să aparțină celulei de fabrică a acelei fabrici.

(In fabricile unde lucrează unul până la doi membri de partid, aceștia sunt încorporați celulei de fabrică apropiate, care trebue să-și întindă munca asupra tuturor fabricilor din apropiere în care lipsesc celule.)

2. Comuniștii care nu lucrează în fabrici, uzine, ateliere, moșii etc. (menajere, oameni de serviciu, servitori, argați, portari etc.) constitue celule după străzi (după domicilii).

Toți membrii celulelor de fabrică care locuesc în alte cartiere ale orașului trebue să fie înscriși în comitetul de raion al acelui cartier în care locuesc. Comitetul de raion îi trimite pentru folosire în celulele de stradă. Membrii celulelor altor raioane care sunt trimiși de comitetul de raion într'o celulă de stradă nu au în aceasta vot deliberativ în chestiuni asupra cărora ei au votat în celula de fabrică (chestiuni principiale de partid, chestiuni privitoare la comitetul de raion, alegeri de delegați de partid etc.).

3. Cei lipsiți de lucru rămân membri ai celulei acelei fabrici în care ei au lucrat mai înainte. In cazul lipsei de lucru îndelungate, ei pot fi desprinși, cu aprobarea comitetului de raion, dela această celulă și mutați în raionul domiciliului lor pentru a fi alipiți la o altă celulă.

4. In centrele mici industriale, în orașele mici și la sate, unde muncitorii locuesc lângă fabricile sau moșiile pe care muncesc, vor fi făcute după posibilități celule omogene împrejurul fabricii sau moșiei.

5. O celulă de fabrică, precum și o celulă de stradă, își alege un birou din trei, cel mult cinci membri. Alegerea se face în adunarea generală a celulei. Biroul celulei își împarte munca între membrii săi. Ținând seamă de mărimea celulei, biroul stabilește tovarăși pentru munca de administrație, pentru răspândirea literaturii partidului și pentru conducerea propagandei, pentru munca sindicală, pentru conducerea muncii fracțiunii din consiliul de fabrică, pentru conlucrarea în celula tineretului, pentru conducerea muncii printre femei ș.a.m.d.

Membrii partidului care sunt membri de celulă de fabrică plătesc acolo cotizațiile; membrii partidului care sunt membri de celulă de stradă plătesc cotizațiile la aceste celule.

6. La orașe se constitue raioane, care reunesc celulele de fabrică și de stradă. Aceste raioane sunt întrunite în organizația orașului (secțiunea locală). In orașe mici și la sate celulele sunt întrunite într'o grupă locală. Secțiunile și grupele locale țin regulat, potrivit posibilităților locale și după tre-

buință, adunări ale tuturor membrilor celulelor de fabrică și de stradă din cuprinsul lor.

7. In capul unui raion sau al unei grupe locale stă un comitet de 3 până la 5 membri, care este ales de adunarea generală a membrilor din acel raion sau acea grupă sau de adunarea delegaților, după împrejurările locale (de exemplu în ilegalitate). Secretarul biroului de raion și al grupei locale este confirmat de conducerea regională. In capul regiunii stă comitetul regional, care este ales de conferința regională.

8. La adunările generale ale raionului sau ale grupei locale și la conferințele regionale, celulele trebue să fie reprezentate proporțional după numărul membrilor lor, dar în așa fel ca majoritatea să aparțină reprezentanților celulelor de fabrică. Modul de reprezentare pentru fiecare celulă trebue să fie stabilit de către conducerea regională.

In organizațiile unde este imposibilă o reprezentare mare la conferințele regionale din pricina ilegalității, se admite ca alegerea delegaților să aibă loc nu de-a-dreptul în celule, ci în adunări de delegați ai raioanelor sau grupelor locale.

9. Comitetele secțiunilor (în orașele mari) sunt alese la conferințele orașelor, compuse din delegați ai tuturor raioanelor, aleși la adunările de raion proporțional cu numărul membrilor raionului dat.

10. Pentru întărirea influenței celulelor de fabrică în comitetul de raion și în cel regional, trebue ca mai mult de jumătate din membrii acestora să aparțină celulelor de fabrică. Comitetele secțiunilor trebue să cuprindă un număr de muncitori din fabrică.

11. In condiții ilegale organele de partid au dreptul, în cazuri excepționale (arestarea comitetului regional etc.), de a numi membri noi, cu

observația ca la cea dintâi posibilitate să fie convocată o adunare de delegați sau o conferință care să aprobe comitetul numit sau să aleagă un altul. Membrii comitetului care scapă de arestare au dreptul să coopteze noi membri în comitet până la convocarea conferinței, în cazul când organele superioare de partid sunt de acord și aprobă aceasta. Numărul membrilor comitetului regional în ilegalitate trebue să fie cât mai mic.

III

Sarcinile celulelor de fabrică

Centrul de greutate al muncii politico-organizatorice a partidului trebue să fie mutat în celulele de fabrică.

Celula trebue, conducând lupta masselor muncitoare pentru nevoile lor zilnice, să conducă massele muncitoare la luptă pentru înfăptuirea dictaturii proletare. Deaceea celula trebue să discute la timp orice chestiune politică sau economică ce agită massele muncitoare, să-și stabilească precis punctul de vedere și să analizeze orice conflict care ia naștere în fabrică. Celula trebue să arate muncitorilor drumul spre deslegarea revoluționară a chestiunilor și să ia, ca cea mai conștientă și mai activă parte a clasei muncitoare, conducerea luptei în mâinile sale.

Sarcinile celulelor de fabrică sunt, în afară de chestiunile generale de partid, următoarele:

1. Agitația și propaganda comunistă în massele muncitorești fără partid, prelucrarea sistematică și individuală a muncitorilor potriviți pentru atragerea lor în P.C., răspândirea de literatură politică în fabrică, luminarea diferitelor chestiuni importante din fabrică, chiar și scoaterea unei foi (gazete) speciale

de fabrică, munca de cultură și luminare printre muncitorii fabricii...

3. ...Sarcina celulei este să lărgească și să adâncească mișcarea, să arate muncitorilor urmările politice ale luptei și să-i aducă pe drumul unei lupte mai largi (nu numai economice, ci și politice) și la crearea unui front unic muncitoresc împotriva burgheziei și fascismului.

4. Celula trebue să lupte cu tenacitate în fabrici și întreprinderi împotriva partizanilor și membrilor altor partide, atât social-democrat cât și a celorlalte partide „muncitorești", și să utilizeze în acest scop materialul asupra activității acestor partide în așa fel încât să-l poată pricepe și păturile cele mai înapoiate ale clasei muncitoare.

5. Crearea legăturii dintre cei care lucrează și cei lipsiți de lucru pentru a împiedica lupta dintre ei...

7. Influențarea tineretului și a femeilor în fabrică și atragerea lor în luptă ; ajutor la crearea de celule ale tineretului comunist în fabrică și sprijinirea acestora acolo unde există.

8. Participarea activă în fabrică a fiecărui membru al celulei la orice muncă de partid îi este împărțită de biroul celulei.

In afară de aceste sarcini speciale în fabricile lor, celulele de fabrică mai au și sarcini teritoriale, căci muncitorii care lucrează în fabrici au și în raioanele unde locuesc felurite nevoi și îndeplinesc tot felul de funcțiuni sociale (chestiunea locuințelor, a aprovizionării, chestiuni sanitare, școlare, culturale, educative, alegeri etc.).

Chestiunile teritoriale cele mai importante sunt următoarele :

1. Munca politică și organizatorică de partid în raionul de domiciliu, efectuarea diferitelor campanii (electorale, împotriva lipsei de locuințe și a scumpetei), lupta pentru asigurarea și aprovizionarea familiilor muncitorești, a funcționarilor inferiori și a păturilor de mijloc cu cele necesare traiului.

2. Răspândirea de literatură de partid, câștigarea de noi cititori și noi membri de partid, agitație, propagandă și prelucrare individuală a celor fără partid, munca culturală și educativă în raion (cluburi, societăți etc.), atragerea de simpatizanți la demonstrații și în general la lupta clasei muncitoare...

V

Tineretul Comunist trebue să fie sub controlul politic al partidului. Organizatoric, Tineretul Comunist este independent. Legătura organizatorică cu partidul este... reprezentarea reciprocă în toate organele partidului și tineretului, dela celulă până la C.C. Acești reprezentanți au aceleași datorii și drepturi ca ceilalți membri ai comitetelor. In perioada de ilegalitate legăturile organizatorice trebue întărite în scopul ca aparatele ilegale și la nevoie chiar organizațiile înseși (celule etc.) să fie contopite.

Membrii de partid care sunt în acelaș timp membri în organizația tineretului sunt priviți ca membri de partid care au primit însărcinarea de a lucra în organizația tineretului. Ei rămân așa dar membri disciplinați ai partidului. Partidul însă trebue să-i elibereze, după posibilități, de cealaltă muncă de partid. In cazul când partidul hotărăște de a-i scoate din funcțiunea ce o au în organizația tineretului, atunci trebue anunțată mai înainte organizația respectivă a tineretului.

Femeile membre ale partidului au aceleași datorii și drepturi ca și ceilalți membri. Ele trebue să

lucreze în celule etc., şi nu trebue în niciun caz să constitue o secţiune separată a organizaţiei.

Date fiind condiţiile speciale ale dezvoltării femeilor muncitoare, partidul însărcinează anumiţi membri sau organe speciale cu propaganda printre femei. In fiecare comitet de partid trebue aleasă după putinţă şi o femeie.

Congresul recunoaşte autonomia organelor *Ajutorului roşu*. Partidul trebue să-şi asigure influenţa în aceste organe.

Sarcina de căpetenie a organizaţiei este de a stabili legătura cu massele şi de a-şi asigura conducerea lor. Pentru uşurarea acestor sarcini, fiecare celulă şi fiecare fracţiune a partidului trebue să adune împrejurul ei o grupă de ***simpatizanţi*** care iau parte în chip activ la toate demonstraţiile partidului şi sprijină propaganda, munca sindicală, răspândirea literaturii şi presei partidului, procurarea de locuinţe ilegale etc. Din mijlocul acestor organizaţii de simpatizanţi îşi recrutează partidul membri noi. Deosebit de necesar este a se aduna femeile simpatizante in organizaţii deosebite, pentru a câştiga astfel influenţa asupra masselor de femei muncitoare.

P.C. trebue să fie pătruns de necesitatea alianţei dintre proletariatul orăşenesc şi ţăranii săraci, ca fiind singura posibilitate de a asigura victoria mişcării revoluţionare. Aceasta este una din condiţiile de căpetenie ale transformării Partidului Comunist din România într'un partid bolşevic.

In acest scop este necesar, în primul rând, de a se crea organizaţii de partid la ţară (celule săteşti etc.). In afară de asta, însă, trebue constituite fracţiuni comuniste în toate organizaţiile ţărăneşti, inclusiv cele politice. Munca să fie executată în acelaş timp de sus şi de jos.

O comisiune specială a C.C. va îngriji de propaganda şi organizarea P.C. la ţară şi se va ocupa cu toate chestiunile care sunt în legătură cu sporirea influenţei comuniste printre ţărani.

C.C. are datoria de a organiza serios şi amănunţit propaganda antimilitaristă...

C.C. trebue să facă totul pentru a populariza în rândurile partidului însuşi reorganizarea partidului pe baza celulelor de fabrică şi pentru a începe cu energie desăvârşirea acestei reorganizări.

1925

*

72

1925

1 MAI
ZI DE PROTEST ŞI DE LUPTĂ ÎMPOTRIVA TEROAREI BURGHEZE, PENTRU REFACEREA UNITĂŢII SINDICALE ŞI PENTRU ÎNFRĂŢIREA REVOLUŢIONARĂ A MUNCITORILOR, ŢĂRANILOR ŞI POPOARELOR ASUPRITE *

Fraţi şi tovarăşi! Muncitori şi ţărani!

Astăzi este 1 Mai al tuturor celor ce muncesc.

Astăzi milioane de muncitori din toată lumea se adună într'un singur gând şi într'o singură năzuinţă: să lupte împotriva muncii robite de către clasa capitalistă şi să proslăvească munca ce mâine va fi desrobită de către revoluţia clasei muncitoare biruitoare şi stăpână pe destinele sale şi ale orânduirii sociale.

Numai într'o singură ţară munca desrobită este un fapt îndeplinit, pentrucă numai acolo burghezia a fost doborîtă prin revoluţia proletară, care a întronat domnia muncitorilor şi a ţăranilor: dictatura

---

* *Chemarea Comitetului Central al Partidului Comunist din România, cu prilejul zilei de 1 Mai 1925.*

proletariatului. Acea singură țară este: *Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste.*

In țările însă unde puterea a fost în mâinile social-democraților, aceștia au dezertat dela lupta revoluționară și au trădat proletariatul. In aceste țări domnește astăzi din nou, și mai crunt decât înainte, burghezia. România, în care muncitorii n'au știut să urmeze la timp pilda muncitorilor și țăranilor ruși, se află printre țările stăpânite și asuprite de burghezie.

Cum arată la față stăpânirea burgheziei?

Muncitori! Voi o știți cu toții prea bine: prigoană și teroare — civilă și militară —, exploatare și mizerie, iată ce însemnează pentru clasa muncitoare domnia capitalistă.

Membrii Partidului Comunist din România și muncitorii cei mai conștienți din sindicate, luptătorii cei mai hotărîți ai clasei muncitoare împotriva oligarhiei, sunt arestați zilnic cu sutele, torturați în beciurile Siguranței, condamnați fără nicio vină la zeci de ani de ocnă de către consiliile de război, asasinați apoi cu încetul în noaptea de mormânt a jilavelor și doftanelor burgheziei. Ziarele muncitorimii sunt suprimate, Partidul Comunist din România gâtuit, sindicatele muncitorești înnăbușite, dreptul de întrunire și organizare pentru muncitori precum și libertatea cuvântului și de a exprima opinia călcate în picioare, demnitatea muncitorului batjocorită.

De ce toate acestea? Pentrucă burghezia numai înnăbușind, gâtuind și nimicind mai întâi organizațiile și mijloacele de luptă ale muncitorimii poate în deplină libertate să robească pe muncitorii dela orașe și sate, din fabricile, atelierele și ogoarele stăpânite de ea. Burghezia română vrea să lichideze ziua de 8 ore de muncă, pentru care muncitorimea a luptat zeci de ani și pentru introducerea căreia guvernul român s'a obligat prin convenția din Genova. Capitaliștii vor să introducă în *locul celor 8 ore, 10—12 ore de lucru pe zi,* însă întâi trebue zdrobite organizațiile muncitorimii, ca să nu aibă niciun apărător contra loviturilor lor. *Guvernul și autoritățile sprijină în totul pe capitaliști în scopurile lor.*

Numai gâtuind organizațiile de luptă ale proletariatului pot capitaliștii *despărți pe muncitorii dela orașe de țăranii dela sate, aliatul lor firesc.* Numai astfel pot ei impune țăranilor, care sângerează sub cismele jandarmilor, o viață mai mizerabilă. Burghezia stăpânitoare numai nimicind organizațiile revoluționare de luptă poate asupri minoritățile naționale din ținuturile alipite. Zdrobirea și asuprirea muncitorilor, țăranilor și popoarelor subjugate — iată scopul burgheziei române. Distrugerea organizațiilor muncitorești și revoluționare — iată mijlocul prin care burghezia vrea să-și ajungă scopul. La aceasta burghezia este ajutată de *social-democrații,* care, după ce au spart sindicatele, se opun unificării lor și înfăptuirii unui front unic în lupta împotriva teroarei oligarhiei române.

Dar clasa muncitoare, țărănimea asuprită și popoarele subjugate simt nevoia de a lupta împreună împotriva burgheziei exploatatoare și asupritoare. Muncitorii se împotrivesc prin sindicate și prin grevă ofensivei patronale. Țăranii se răscoală chiar cu arma în mână împotriva ciocoilor, care i-au înșelat cu așa zisa împroprietărire și îi flămânzesc prin rechiziționarea cerealelor, prin obligația de a achita prețul pământului cu care au fost împroprietăriți și prin biruri grele. Naționalitățile minoritare, subjugate, se ridică împotriva asupritorilor lor, ciocoii, bancherii români și minoritari. Dar lupta aceasta a muncitorilor, țăranilor, naționalităților subjugate se duce în grupuri risipite. Muncitorii

sunt încă împărțiți în două organizații sindicale, pentrucă social-democrații în serviciul capitaliștilor se opun unificării. Țăranii, trădați de conducătorii nehotărîți și fricoși ai partidului țărănesc, nu au găsit încă drumul unirii cu muncitorii dela orașe. Iar minoritățile naționale, subjugate, deși vor să lupte pentru eliberarea lor națională și socială, sunt lipsite de un ajutor sistematic din partea muncitorimii.

Unificarea sindicală, unirea muncitorimii, țărănimii și minorităților subjugate — iată ce este cel mai important dacă vrem să reușim în lupta noastră contra claselor stăpânitoare, în lupta pentru eliberarea claselor muncitoare.

Singurul conducător în lupta aceasta hotărîtoare a muncitorilor din orașe și sate, precum și a minorităților subjugate de oligarhia română, este *Partidul Comunist din România*, împins în ilegalitate și prigonit de călăii oligarhiei.

Numai Partidul Comunist este acela care luptă pentru înfăptuirea frontului unic al tuturor exploatațiilor și subjugaților și singurul care protestează consecvent contra teroarei albe deslănțuite pentru înnăbușirea mișcărilor revoluționare.

Ziua de 1 Mai este o zi de protest și de manifestare a solidarității celor ce muncesc, zi de luptă pentru eliberarea tuturor muncitorilor și subjugaților de sub exploatarea și teroarea capitalistă. Trebue să protestați împotriva teroarei guvernului oligarhiei române deslănțuite contra masselor muncitorești. Luptați pentru libertatea presei muncitorești.

Pretindeți eliberarea muncitorilor, țăranilor și soldaților întemnițați, care au luptat pentru cauza muncitorimii și țărănimii. Luptați pentru legalizarea Partidului Comunist din România, singurul luptător și conducător al proletariatului român!

Sporiți-vă ura voastră împotriva domniei capitaliste, întăriți-vă pentru luptele grele ce vom duce împotriva regimului exploatator de azi!

Intrați în sindicatele voastre și luptați pentru unitatea sindicală!

Sprijiniți lupta Partidului Comunist din România și ajutați pe luptătorii voștri întemnițați!

Demascați și alungați pe social-democrați și pe conducătorii Partidului țărănesc, slugile burgheziei!

Luptați pentru ziua de 8 ore de muncă și pentru libertatea organizării și adunării!

Luptați pentru exproprierea pământului fără despăgubire și împroprietărirea țăranilor care îl muncesc. Pretindeți ca fabricile să fie ale muncitorimii!

Jos războiul contra Republicii Sovietice Socialiste Ruse!

Jos cu intervenția militară în Bulgaria contra fraților noștri, muncitorii și țăranii bulgari!

Jos cu blocul antibolșevic din Balcani!

Trăiască alianța revoluționară a muncitorilor, țăranilor și minorităților naționale, subjugate, din România!

Trăiască Partidul Comunist din România!...

COMITETUL CENTRAL
AL PARTIDULUI COMUNIST DIN ROMANIA

73

1925

APEL *

Către toţi membrii şi activiştii U.T.C. din România!

Iubiţi tovarăşi! In ziua de 1 Mai, în ziua de luptă a proletariatului revoluţionar din toate colţurile lumii, în ziua înfrăţirii, când porni-va cu puteri sporite la lupta grea de desrobire, Comitetul Central al U.T.C.R. vă trimite cel mai călduros salut comunist.

Ziua de 1 Mai a acestui an ne găseşte într'o situaţie cu totul nouă faţă de anul trecut şi această situaţie nouă ne dictează sarcini noi.

Nemaipomenita teroare a oligarhiei româneşti a dus la dizolvarea secţiunilor din vechiul regat, anul trecut imediat după 1 Mai. Dar pentru fiecare muncitor şi ţăran revoluţionar erau clare două lucruri: întâi, că oligarhia românească a dizolvat organizaţiile celor mai periculoşi duşmani ai ei — Partidul Comunist şi Uniunea Tineretului Comunist din România — ...şi, al doilea, că muncitorimea şi ţărănimea revoluţionară şi cu atât mai mult... P.C.R. şi U.T.C.R., *niciodată de frică nu vor refuza să lupte mai departe*, fie legal, *fie ilegal*, pentru înfăptuirea guvernului muncitoresc şi ţărănesc.

Singurul răspuns la aceste acţiuni teroriste este formarea puternicelor organizaţii ilegale, cu membri bine educaţi pentru activitatea clandestină.

Dar teroarea, după cum era de aşteptat, nu putea să se mărginească numai la dizolvarea *de drept*

* *Apel publicat în „Tineretul Leninist” din 1 Mai 1925.*

Nr 3 din „Tineretul leninist”, organul central al Uniunii Tineretului Comunist din România. 1 Mai 1925.

a organizațiilor comuniste; oligarhia română e practică, ea caută să dizolve aceste organizații *în fapt*. Cu o furie nemaipomenită, cu ajutorul zbirilor și canaliilor Siguranței, ea a răpit din sânul proletariatului pe cei mai buni luptători ai săi: fostul C.C. al P.C., membrii fostului C.C. al Uniunii noastre, conducători cunoscuți ai mișcării sindicale unitare, înscenând un mare proces comunist.

Astăzi stau în fața justiției de clasă 75 de muncitori, 75 de tovarăși, victime ale teroarei albe și ale luptei de clasă.

U.T.C.R., peste baionetele sentinelelor, peste zidurile groase ale închisorilor, peste capul agenților și călăilor muncitorimii, întinde cu mândrie, frățește, mâna tuturor ce stau pe banca acuzării în acest proces.

Noi spunem: Tovarăși! Jurăm că vom duce și mai departe, cu toată teroarea, lupta crâncenă până la desrobirea masselor muncitoare. Noi suntem complect solidari cu voi și vom duce în massele largi ale muncitorilor și țăranilor dreptatea cauzei voastre, care este și propria noastră cauză și a întregului proletariat revoluționar din România.

Încă nu s'a uscat sângele țăranilor din Tatar-Bunar, Vâlcov și zeci de sate dimprejurul Tatar-Bunarului sunt șterse de pe suprafața pământului de tunurile și mitralierele oligarhiei românești.

Deabia acum au fost înțesate toate închisorile din Basarabia cu țărani revoluționari.

Noi am lansat lozinca: *„liberă și deplină autodeterminare a naționalităților minoritare până la deslipire de stat"*, cerând *plebiscit în Basarabia*, pentru a da posibilitate populației basarabene de a hotărî singură soarta sa.

U.T.C.R. se declară complectamente solidară cu țăranii revoltați din Tatar-Bunar...

In ziua de 1 Mai a. c. s'a împlinit un an de când Uniunea noastră s'a transformat într'un membru activ al mişcării Tineretului Comunist Internaţional prin afilierea sa la Internaţionala Tineretului Comunist, un an de când luptă strâns alături de Partidul Comunist din România — secţiune a I.C...

CONGRESUL AL II-LEA AL U.T.C.R.

In luna Octombrie anul trecut a avut loc al II-lea Congres al U.T.C.R.

Sub loviturile teroarei albe, imediat după baia de sânge din Tatar-Bunar, cu vreo 3 luni după dizolvarea secţiunilor noastre legale — Tineretul socialist din Vechiul Regat — s'a adunat Uniunea în al doilea Congres al ei pentru a cunoaşte greşelile făcute, pentru a cerceta situaţia Uniunii şi pentru a o îndruma pe calea luptelor revoluţionare.

Puţin înaintea congresului nostru a avut loc al IV-lea Congres al I.T.C. şi al V-lea al I.C. Cu o puternică clarviziune aceste congrese au dat un tablou asupra *situaţiei economice şi politice* din lumea întreagă, stabilind în legătură cu aceasta situaţia şi *sarcinile de viitor.*

Aceste congrese au adunat o *experienţă enormă* pentru luptele viitoare, discutând greşelile făcute de Uniunile surori şi partidele comuniste din diferite ţări, în deosebi *în Germania în luna Octombrie şi în Bulgaria în luna Septembrie 1923.*

Aceste congrese ne-au arătat drumul spre massele largi ale muncitorilor şi ţăranilor prin lozinca *„Deplină reorganizare pe baza nucleelor de fabrică"*.

Aceste congrese, stabilind linia tactică a luptelor viitoare, ne-au dat prin aceasta posibilitatea să ne

adaptăm acestei linii şi *să participăm activ în luptele proletariatului internaţional.*

Al III-lea Congres al Partidului Comunist din România, care a avut loc în luna Septembrie anul trecut, adică cu o lună înaintea congresului nostru, *a netezit calea pentru o luptă strânsă şi unită, cu lozinci clare şi precise.*

Hotărîrile acestor trei congrese au o enormă importanţă pentru noi şi au fost luate ca bază pentru hotărîrile Congresului al II-lea al Uniunii noastre.

In primul rând congresul nostru a cercetat situaţia Uniunii, constatând că:

1. Uniunea, din punctul de vedere al numărului de membri, din punctul de vedere al compoziţiei sociale, naţionale şi politice *e slabă,* că numărul de membri este foarte redus pentru a putea duce o activitate largă în massele largi ale tinerilor muncitori şi ţărani, că în multe localităţi foarte importante din punct de vedere politic şi economic organizaţiile noastre lipsesc cu desăvârşire, că majoritatea membrilor Uniunii nu este compusă din muncitori din întreprinderi mari sau mijlocii, ceeace împiedică legătura cu muncitorii tineri din fabrici, uzine, mine etc., că organizaţiile noastre din Vechiul Regat sunt cele mai slabe, ceeace slăbeşte Uniunea din punct de vedere politic.
2. Congresul a constatat cu regret că activitatea politică a Uniunii a fost *foarte slabă,* dând instrucţiuni viitorului C.C. *de a ridica* nivelul activităţii politice.
3. Că organizaţiile T.C. din Dobrogea-Cadrilater şi Bucovina sunt izolate şi prin urmare mişcarea tineretului comunist *nu este încă complect unificată,* dând directive pentru unificarea întregii mişcări.
4. Că organizaţiile unificate din Vechiul Regat, Banat, Ardeal şi Basarabia nu sunt destul de cen-

tralizate şi au legături slabe şi neregulate atât cu organizaţiile din regiunea lor, cât şi cu C.C.

Deaceea congresul a pus în sarcina C.C. ales, ca o problemă principală, *stricta centralizare a Uniunii.*

5. Congresul constată că n'a fost exploatată nici măcar în măsura posibilităţilor perioada de trecere dela legalitate la munca clandestină, perioada aşa zisă „semilegală", pentru a forma puternice organizaţii ilegale, că această... greşală a avut ca rezultat direct distrugerea multor secţiuni în Vechiul Regat, că încă la data congresului nu exista o cunoaştere precisă a situaţiei, ba au mai fost speranţe că o mişcare semilegală ar fi posibilă chiar în sânul C.C.

Congresul a exprimat ferma sa convingere că toate speranţele în posibilitatea momentană sau în apropiatul viitor a unei mişcări chiar semilegale *exprimă iluziile faţă de democraţia burgheză,* fiindcă luptele de clasă înăsprindu-se, vor duce în mod *inevitabil* la înăsprirea teroarei.

C.C. este însărcinat de a organiza o serioasă şi puternică mişcare clandestină-ilegală şi a combate toate tendinţele către iluzii — tendinţele aşa zise „legaliste".

In acelaş timp C.C. nu va înceta lupta pentru legalizarea Uniunii.

6. Luând în discuţie chestiunea organizatorică, congresul constată că vechea formă a organizaţiei noastre de bază — grupa pe cartier sau pe breaslă — *este în complectă contrazicere* cu scopul U.T.C. Ele sunt incapabile de a asigura Uniunii o legătură *strânsă şi permanentă cu massele largi ale tinerilor muncitori şi ţărani.*

„Numai grupa în întreprinderi este în stare să asigure noua, strânsa şi statornica legătură cu massele largi ale tinerilor muncitori şi ţărani, mobilizarea şi conducerea lor în lupta pentru guvernul muncitoresc şi ţărănesc."

Congresul a lansat lozinca : *„deplina reorganizare a Uniunii pe baza nucleelor de fabrică".*

7. Constatând cu regret că Uniunea noastră n'are aproape deloc legătură cu massele ţăranilor tineri şi prin urmare nicio influenţă asupra lor, considerând massa ţăranilor tineri ca reprezentând o enormă energie revoluţionară fără de care nu este cu putinţă în România buna organizare a victoriei, congresul *condamnă vechea tactică de pasivitate* în acest domeniu de activitate, indicând viitorului C.C. *a da o enormă importanţă chestiunii* ţărăneşti, organizând nuclee pe moşii sau în sate.

8. Deoarece s'a constatat că buna dezvoltare a Uniunii a fost împiedicată foarte mult prin faptul absenţei unui Birou Central permanent cu sediul stabil, congresul a hotărît *a forma un Birou Central permanent şi stabil compus din 3 membri ai C.C.*

9. Deoarece Vechiul Regat este regiunea cea mai importantă din punct de vedere politic, căci aci sunt concentrate toate forţele rafinate ale burgheziei dominante, congresul a luat hotărîrea *de a muta centrul de greutate al muncii Uniunii în Vechiul Regat, mutând acolo şi C.C.*

Congresul a luat hotărîri importante în chestiunile activităţii antimilitariste, a muncii economico-sindicale, activităţii între studenţi, între copii...

Una din cele mai importante condiţii fără de care este imposibilă înfăptuirea acestor hotărîri este : *Participarea activă a fiecărui membru pentru traducerea lor în viaţă.*

Din motivul arestărilor din Noembrie şi Decembrie, hotărîrile, cu toată importanţa lor pentru vii-

torul Uniunii, n'au putut încă fi publicate, dar sperăm că publicarea lor nu va întârzia.

Fiecare membru al Uniunii trebue să cunoască, să studieze, să popularizeze şi să aplice energic hotărîrile Congresului al II-lea al U.T.C.R.

—★—

74

1925

PROCESUL COMUNIŞTILOR *

Astăzi stau pe banca acuzării, în faţa justiţiei de clasă, 75 de muncitori.

Cine sunt aceşti muncitori? Care este cauza prezenţei lor pe banca acuzării?

Pentru a răspunde la aceste întrebări, e nevoie să privim, cât ne admite spaţiul gazetei, dezvoltarea luptei de clasă în România de după război încoace.

Războiul mondial a atras, pe lângă Ţările balcanice, care stau la remorca statelor puternice din Apus, şi România.

Afară de 1.000.000 de vieţi ale muncitorilor şi ţăranilor, România a depus pe altarul politicii imperialiste toate bogăţiile pe care le avea până la război. Ea a concentrat toată industria mare şi a întrebuinţat-o pentru nevoile războiului, a făcut împrumuturi grele în străinătate, prin rechiziţionarea muncii ţăranului a nimicit producţia agricolă, bogăţiile petrolifere ale ţării au fost distruse, căile ferate la fel.

Cu un cuvânt, războiul a distrus viaţa economică a ţării.

* *„Tineretul Leninist" număr special din 15 Mai 1925.*

In astfel de situaţie s'a trezit muncitorimea şi ţărănimea din România imediat după încetarea războiului.

Ca rezultat al politicii imperialiste s'a făcut „România Mare"...

Exploatând momentul luptelor grele ale muncitorimii şi ţărănimii ruse contra gărzilor albe pentru menţinerea victoriei, oligarhia românească a rupt din corpul Federaţiei Republicilor Sovietice, Republica Sovietică Moldovenească-Basarabia.

N'au trecut nici câteva luni de când muncitorimea şi ţărănimea din Basarabia au scuturat jugul burgheziei şi ciocoimii ruseşti şi ele au fost din nou subjugate şi înhămate la exploatare şi teroare.

Numai în primele două luni au fost omorîţi, împuşcaţi şi înnecaţi în Nistru 25.000 de muncitori şi ţărani.

Ce a câştigat din politica imperialistă muncitorimea şi ţărănimea Vechiului Regat? Mizeria, şomajul, foamea şi moartea.

Această criză economică, financiară şi comercială a avut ca efect direct şi *criza politică*.

Această situaţie a revoluţionarizat şi mai mult muncitorimea şi ţărănimea, care fuseseră puternic influenţate de victoria proletariatului rus, ceeace a înăsprit lupta de clasă. Oligarhia românească însă a înţeles la timp rostul şi pericolul acestei mişcări revoluţionare şi pentru apărarea sa a desfăşurat o sângeroasă teroare. Primul pas a fost la 13 Decembrie 1918.

Dar înăsprirea luptelor de clasă în întreaga lume, luptele victorioase ale proletariatului rus contra gărzilor albe, revoluţia proletară din Ungaria, revoluţia din Germania, luptele muncitorimii şi ţărănimii din Balcani şi creşterea crizei economice în ţară la noi au făcut ca 13 Decembrie 1918 să frâneze

numai pe un scurt timp mişcarea revoluţionară din România. In mijlocul anului 1919 se începe o puternică mişcare muncitorească.

Mişcarea muncitorească de după război, ceeace este foarte natural, a avut ca sarcină principală distrugerea cât mai grabnică a regimului criminal burghez şi intronarea dictaturii proletare.

Mişcarea revoluţionară pornită din adâncul masselor a rupt cu tradiţiile vechi ale Internaţionalei a II-a şi şi-a manifestat complecta sa hotărîre de a merge sub steagul roşu al Internaţionalei a III-a Comunistă.

In faţa partidului socialist a fost pusă în mod categoric chestiunea afilierii la Internaţionala Comunistă, cu alte cuvinte, chestiunea luptei de clasă pentru victorie. Creşterea mişcării revoluţionare şi creşterea tendinţei pentru afilierea la Internaţionala Comunistă sunt un singur proces. Muncitorul revoluţionar cerea luptă revoluţionară, iar nu parlamentarism burghez.

Oligarhia românească nu dormea. Ea se pregătea pentru un nou atac. Ea concentra forţele, se fortifica şi, exploatând politica trădătoare a şefilor social-democraţi, a dat o puternică lovitură mişcării revoluţionare din România în Octombrie 1920, cu ocazia grevei generale. Ea a desfăşurat o groaznică teroare împotriva muncitorimii. Sute şi mii de muncitori au fost împuşcaţi; sute şi mii băgaţi în celulele închisorilor, organizaţiile muncitoreşti distruse.

Congresul Partidului Socialist, care a avut ca sarcină principală la ordinea de zi afilierea la Internaţionala Comunistă, a fost arestat în întregime. Mişcarea revoluţionară a fost pentru un timp *înfrântă*. Atacul masselor respins.

Greva generală, tactica de trădare a şefilor social-democraţi, teroarea sângeroasă, au fost moaşa adevăratului Partid Comunist.

Massele largi ale muncitorimii şi ţărănimii revoluţionare, câte puţin şi încet, încep să se trezească de pe urma loviturii primite în 1920. Tânărul Partid Comunist, plin de energie, s'a pus în fruntea mişcării pentru a o conduce la victorie.

Procesul de selecţionare a adevăraţilor luptători a început în acelaş timp atât în Partidul Socialist, cât şi în Uniunea Tineretului Socialist.

Tânăra gardă a proletariatului român n'a putut ierta Internaţionalei a II-a şi Internaţionalei Tineretului Socialist monstruoasa trădare săvârşită împotriva proletariatului mondial la 4 August 1914.

Tânăra gardă n'a putut ierta partidului social-democrat din România trădarea grevei generale. In Uniunea Tineretului Socialist s'au grupat luptătorii cei mai buni din rândul tineretului, care au înţeles lupta de clasă şi rostul ei în Uniunea Tineretului Socialist, astfel ea a rupt-o cu partidul social democrat şi s'a declarat ca organizaţie de luptă autonomă.

In acest timp partidul social-democrat aduna mai departe elemente trădătoare şi organiza tineretul său, pregătindu-l pentru posibilitatea unei noi trădări. Anii 1922 şi 1923 au fost ani de dezvoltare şi întărire a Partidului Comunist şi a Uniunii Tineretului Socialist. Mişcarea muncitorească creştea, dar pas cu pas şi treptat. Partidul Comunist îndrepta această mişcare pe calea luptelor revoluţionare, partidul social-democrat cu toată forţa lui împiedica acest curs revoluţionar şi spărgea mişcarea muncitorească.

Uniunea Tineretului Socialist, cu toată autonomia ei, înţelegea întotdeauna să urmeze drumul

Partidului Comunist, drumul spre revoluţie. In Uniunea Tineretului Socialist creştea din zi în zi convingerea că autonomia în momentul unor lupte hotărîtoare şi al pregătirii acestor lupte este primejdioasă, că situaţia şi problemele ce stau în faţa tinerilor muncitori şi ţărani sunt identice cu cele ale vârstnicilor, că numai programul Partidului Comunist, numai dictatura proletară este scăparea muncitorilor şi ţăranilor tineri de sub jugul exploatării.

Odată cu această convingere se forma şi convingerea fermă că e necesar să se renunţe la autonomie pentru lupta strânsă şi comună cu P.C.R.

Dezvoltarea Internaţionalei Tineretului Comunist, luptele revoluţionare şi pline de avânt ale Tineretului Comunist din diferite ţări au fost cea mai bună dovadă pentru Uniunea Tineretului Socialist că afilierea la I.T.C. şi ruptura cu autonomia periculoasă e o absolută necesitate. Anul 1924 a fost o nouă etapă în mişcarea muncitorească... Creşterea şomajului, a scumpetei, a impozitelor, scăderea salariilor, ofensiva capitalului au înăsprit luptele de clasă şi au dat un mare impuls mişcării muncitoreşti.

Tendinţa oligarhiei de a ridica conjunctura economică prin dublarea exploatării în provinciile alipite, ridica massele muncitoreşti şi ţărăneşti din aceste provincii. Pentru a asigura exploatarea acestor masse, oligarhia înneca în sânge ori şi ce mişcare organizată a muncitorimii şi ţărănimii şi cu ajutorul baionetei căuta să aducă naţionalizarea acestor provincii.

Această exploatare brutală a minorităţilor naţionale, această naţionalizare cu baioneta, în mod natural mobiliza aceste minorităţi contra oligarhiei româneşti, pentru promovarea tradiţiilor naţionale, contra exploatării şi teroarei.

Partidul Comunist din România era obligat să ia atitudine faţă de mişcarea de nemulţumire a *minorităţilor naţionale* şi contra subjugării lor.

Partidul Comunist din România şi-a făcut datoria sa.

Prin lozinca de „deplină autodeterminare a minorităţilor naţionale până la deslipire de stat", P.C.R. a arătat drumul minorităţilor naţionale pentru desrobire. Uniunea Tineretului Socialist şi-a însuşit complectamente această lozincă, popularizând-o în massele muncitorilor şi ţăranilor tineri ai minorităţilor naţionale. In luna Martie 1924, Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste a impus oligarhiei româneşti ţinerea unei conferinţe la Viena pentru a rezolva chestiunea Basarabiei. Muncitorimea şi ţărănimea din Rusia, cunoscând teroarea şi starea de subjugare a muncitorilor şi ţăranilor din Basarabia, au cerut cu ţărie oligarhiei româneşti dreptul de autodeterminare a minorităţilor naţionale din Basarabia pe bază de plebiscit.

Partidul Comunist din România şi U.T.S., alături de el, s'au declarat în mod precis, prin propagandă şi agitaţie de massă, prin presa lor, complect solidari cu cererea U.R.S.S.

P.C.R. şi U.T.S.R. au îndemnat muncitorimea şi ţărănimea din România de a impune oligarhiei româneşti plebiscitul în Basarabia — dreptul populaţiei subjugate de a hotărî asupra soartei sale. Oligarhia românească n'a admis şi n'a putut admite plebiscitul în Basarabia. Imediat după această conferinţă, oligarhia a întărit teroarea în Basarabia, trimiţând acolo pe vechiul călău generalul Popovici.

Contra P.C. din România şi U.T.S.R. s'a început o aprigă prigoană.

Confiscarea ziarelor, bătăi, suspendarea adunărilor şi şedinţelor şi, în sfârşit, arestarea întregului

Comitet Central al P.C. şi al celui al U.T.S. şi darea lor în judecată.

Numai printr'o grea grevă a foamei şi un puternic sprijin al masselor muncitoare tovarăşii noştri au fost eliberaţi şi dosarul pus la arhivă.

Această campanie a fost o ultimă şi puternică dovadă pentru U.T.S. că drumul ei este drumul P.C.R. şi I.T.C.

La 1 Mai, în împrejurările unei înverşunate terori albe, U.T.S. s'a afiliat la Internaţionala Tineretului Comunist. U.T.S. s'a transformat într'o adevărată organizaţie de luptă, conducătoare a muncitorimii şi ţărănimii tinere, în U.T.C., secţie a I.T.C.

Intărirea Partidului Comunist şi a U.T.S., creşterea influenţei lor asupra masselor muncitoare, hotărîrea lor de a conduce aceste masse la revoluţie, conducerea luptei naţionalităţilor şi afilierea U.T.S. la I.T.C. au determinat oligarhia românească să dizolve în Iunie 1924 Partidul Comunist din România şi Uniunea Tineretului Comunist din România. Insă P.C.R. şi U.T.C.R. au înţeles să continue misiunea lor istorică, dacă nu printr'o activitate *legală, atunci printr'una clandestină.* Cu o fermă hotărîre P.C.R. şi U.T.C.R. au format organizaţiile ilegale şi prin mijlocirea lor, folosind agitaţia, manifestele, propaganda individuală şi de massă, au organizat precis şi hotărît lupta pentru izbânda proletariatului.

Nici oligarhia nu dormea şi ea a înţeles că nu ajunge dizolvarea de drept a acestor organizaţii, că este nevoie de distrugerea lor de fapt.

Prin ajutorul aparatului său de stat, al Siguranţei, al justiţiei, al trădătorilor, oligarhia a arestat în luna Decembrie, din toate colţurile ţării, cele mai bune elemente ale clasei muncitoare, fostul Comitet Central al Partidului Comunist, fostul C.C. al Uniunii noastre, conducătorii de frunte ai mişcării sindicale unitare etc. şi a înscenat procesul de faţă.

Aceşti 75 de muncitori ce stau pe banca acuzării sunt restul din cei 800 de arestaţi din Decembrie. 700, după bătăi şi maltratări (vezi broşura Abuzurile şi crimele Siguranţei Generale a statului), în urma protestelor organizaţiilor muncitoreşti, au fost puşi în libertate [15].

Cei mai buni tovarăşi sunt aduşi în faţa justiţiei de clasă, probabil pentru a fi condamnaţi şi astfel scoşi din luptă de către oligarhia românească. *Aceşti tovarăşi sunt victimele luptei de clasă, ei sunt reprezentanţii clasei muncitoare. Cauza lor este cauza clasei muncitoare. Clasa muncitoare trebue să reacţioneze.*

Datoria ei şi a noastră, a P.C.R. şi U.T.C.R., este să *impunem anularea acestui proces şi imediata eliberare a tovarăşilor noştri.*

Prin urmare U.T.C. este obligat ca, prin manifeste, prin membrii săi, să desfăşoare agitaţia individuală şi de massă în toate organizaţiile unde se adună muncitori şi ţărani tineri, în fabrici, uzine, mine, moşii şi sate, în strânsă activitate cu P.C., ca el să dovedească masselor largi ale tinerilor muncitori şi ţărani rostul şi însemnătatea acestui proces criminal şi, bazându-se pe masse, să obţină anularea lui.

Noi trebue să dovedim că tactica P.C.R. şi U.T.C.R. în chestiunea plebiscitului în Basarabia a fost justă şi revoluţionară, că afilierea U.T.S. la I.T.C. a fost o datorie revoluţionară, că afilierea U.T.S. la I.T.C. a fost dorinţa masselor muncitoare, iar formarea organizaţiilor ilegale a fost rezultatul teroarei albe şi singurul drum de luptă revoluţionară. Noi trebue să folosim agitaţia şi propaganda

noastră pentru a populariza în sânul membrilor P.C.R. şi U.T.C.R. scopul şi programul lor. Noi trebue să mobilizăm massele pentru sprijinirea P.C. şi U.T.C. în acţiunile lor şi pentru legalizarea lor.

Aceasta este datoria fiecărui membru activ al Uniunii noastre.

C.C. AL U.T.C.R.

—★—

75

1925

MUNCITORI, ŢARANI, MESERIAŞI ŞI INTELECTUALI DIN ROMÂNIA! *

Guvernul fascist al profesorului Ţancof a luat în Bulgaria puterea la 9 Iunie 1923 prin crime, omorându-i pe miniştrii, deputaţii şi conducătorii partidului agrarian, masacrându-i pe ţăranii săriţi în ajutorul guvernului lor. Acest guvern Ţancof are ca scop să inrobească poporul muncitor bulgar, să-l prefacă în vită de muncă, care să lucreze pentru plata datoriilor de război, pentru întreţinerea vieţii de belşug şi desfrâu a bancherilor, exportatorilor şi speculanţilor. Pentru a putea ajunge la acest scop trebuiau zdrobite Partidul Comunist şi Uniunea Agrariană...

Pentru această crimă nemaiauzită, pentru arestările şi omorîrea în massă a muncitorilor şi ţăranilor a trebuit ca „Conventul"[16] să-şi creeze un pretext.

După ce a înscenat în acest scop atentatul în contra regelui Boris, ameninţându-l cu moartea, „Conventul" a mers mai departe şi a comis oribilul atentat dela catedrala din Sofia. Criminalii, care intenţionează uciderea a 20.000 de muncitori şi ţărani, au omorît fără şovăire 150 de oameni, spunând că comuniştii şi agrarienii au comis atentatul.

La fel urlă şi toată presa fascistă română şi mondială. Dar presa burgheză democratică e nevoită să constate că guvernul Ţancof a provocat, şi nu comuniştii, Conventul fascist sau naţionaliştii macedoneni au comis atentatul. Toţi stâlpii guvernului şi ai Conventului au scăpat cu viaţă. Ştiind mai dinainte despre atentat, n'au ocupat locul destinat lor prin tradiţia ceremonialului, ci un loc în partea opusă a bisericii. Regele nu s'a dus la biserică. Dar imediat după atentat s'a întrunit consiliul de miniştri, care a luat măsuri de

Arestare şi executare a sute şi mii de comunişti şi agrarieni

din întreaga ţară, cu toate că chiar după comunicatele oficiale a fost linişte peste tot...

Muncitori, ţărani, meseriaşi şi intelectuali!

Guvernul liberal a dat ajutor moral şi material lui Ţancof. A interzis muncitorilor şi ţăranilor bulgari de a se refugia pe teritoriul României, a admis ca Ţancof să introducă iar armata permanentă în Bulgaria, a trimis vapoare de război româneşti să păzească coasta bulgară a Mării Negre. Siguranţa română ţine o strânsă legătură cu cea bulgară. Şi când Ţancof — care a fost huiduit pe străzile Belgradului ca ucigaş — a venit la începutul anului 1925 în România, a fost primit cu braţe deschise de către guvernul liberal, care i-a promis tot concursul în lupta lui împotriva poporului bulgar.

Şi acuma oligarhia română, în frunte cu palatul, guvernul liberal, birocraţia civilă, militară şi clericală, cu ajutorul presei galbene va căuta să vă înşele pe voi, muncitori şi ţărani, meseriaşi şi intelec-

* *Manifest editat în 1925.*

tuali. Vă va prezenta pe comuniştii şi agrarienii din Bulgaria ca pe nişte bestii, care omoară, jefuesc şi pregătesc atentate. Vă va spune să mergeţi să restabiliţi „ordinea" şi pacea, promiţându-vă chiar că vă va da pământ în noile teritorii ocupate. Ea va căuta să vă înşele, spunându-vă că această intervenţie militară este cerută de „marii noştri aliaţi", dar va interzice şi mai departe presa comunistă din ţară şi din străinătate, ca să ascundă de voi revolta şi indignarea muncitorilor şi ţăranilor din întreaga lume, care simt orice lovitură dată poporului muncitor din Bulgaria ca o lovitură dată muncitorilor şi ţăranilor din întreaga lume.

Dece sprijină guvernul liberal român guvernul fascist din Bulgaria ? E clar ! Zdrobirea celor mai buni fii ai poporului muncitor bulgar înseamnă înrobirea lui pentru îndelung timp sub călcâiul bancherilor, marilor proprietari, speculanţilor de tot soiul...

...Eliberarea poporului muncitor din Bulgaria ar fi o pildă pentru muncitorii şi ţăranii din România...

Muncitori şi ţărani, meseriaşi şi intelectuali !

Viaţa şi sănătatea voastră şi a familiilor voastre, precum şi aceea a muncitorilor şi ţăranilor din Bulgaria şi din întreg Balcanii este în pericol ! Se vorbeşte deja de concentrarea trupelor la frontierele dinspre Bulgaria şi Rusia Sovietică. Să nu luptaţi contra fraţilor noştri bulgari şi ruşi. Nu muncitorii şi ţăranii bulgari sunt inamicii noştri, ci oligarhia română şi bulgară şi capitalismul internaţional sunt aceia împotriva cărora trebue să luptaţi.

Să ştiţi : Numai unirea voastră şi a naţionalităţilor oprimate într'un bloc muncitoresc-ţărănesc revoluţionar şi lupta voastră hotărîtă pentru doborîrea oligarhiei din România, Bulgaria şi din întreg Balcanii vă vor putea aduce eliberarea. Numai dacă voi veţi lua puterea în mână prin formarea unui guvern muncitoresc-ţărănesc veţi putea scăpa din jugul de fier sângeros al oligarhiei.

Muncitori şi ţărani, meseriaşi şi intelectuali !

Ridicaţi glasul vostru de protest în contra crimelor săvârşite de oligarhia bulgară cu ajutorul guvernului sângeros al lui Brătianu !

Cereţi să fie lăsaţi liberi muncitorii şi ţăranii din Bulgaria de a se refugia pe teritoriul ţării noastre !

Daţi-le tot ajutorul vostru moral şi material şi dovediţi cu fapte că înţelegeţi nevoia unirii frăţeşti cu ei !

Rupeţi din gura voastră o bucată de pâine pentru ţăranii şi muncitorii bulgari şi familiile lor, care suferă sub loviturile barbare ale guvernului fascist !

Spuneţi copiilor voştri care sunt în rândurile armatei să nu ridice arma contra fraţilor lor din Bulgaria !

Strângeţi-vă rândurile, organizaţi-vă şi uniţi-vă într'un bloc muncitoresc-ţărănesc, pregătiţi-vă şi duceţi lupta voastră de desrobire cu hotărîre împotriva oligarhiei sângeroase !

Jos guvernele fasciste din Balcani !

Jos teroarea albă din Bulgaria !

Jos pregătirile războinice !

Trăiască muncitorii şi ţăranii din Bulgaria !

Trăiască Partidul Comunist şi Uniunea Agrariană din Bulgaria !

Trăiască frontul unic al muncitorilor, ţăranilor şi naţionalităţilor oprimate din România !

Trăiască frontul unic revoluţionar al ţăranilor şi muncitorilor din Balcani!
Trăiască Partidul Comunist din România!
Trăiască Internaţionala Comunistă!

COMITETUL CENTRAL
AL PARTIDULUI COMUNIST DIN ROMANIA
(SECŢIUNE A INTERNAŢIONALEI COMUNISTE)

———★———

76

1925

Proletari din toate ţările, uniţi-vă!

PENTRU BOLŞEVIZAREA PARTIDULUI COMUNIST DIN ROMANIA

(Rezoluţia şedinţei plenare a C.C. şi a Comisiei Centrale de control din Iulie 1925) *

TEZE ASUPRA BOLŞEVIZARII P.C.R.

I. PARTIDUL COMUNIST DIN ROMANIA ŞI BOLŞEVIZAREA

a) Ce este bolşevizarea?

1) Partidele comuniste, care formează astăzi secţiunile Internaţionalei Comuniste, au ieşit din sânul partidelor social-democrate. Ele au crescut, aşa dar, în mijlocul ideologiei, doctrinei şi practicii social-democrate şi, ca atare, au preluat în concepţia lor resturi ale tradiţiei de mai multe decenii ale social-democraţiei. Pe de altă parte, la formarea partidelor comuniste de astăzi au luat parte, cele mai adeseori, ca nucleu central, elementele revoluţionare ale curentelor de stânga din mişcarea muncitorească de dinainte de război, sindicaliştii revoluţionari, grupul Rosei Luxemburg, o parte a anarhiştilor-comunişti etc., elemente însă care, deşi au dus din timp lupta împotriva reformismului şi oportunismului, nu stăteau totuşi pe platforma bolşevicilor ruşi. Secţiunile Internaţionalei Comuniste au deci, cum e şi firesc, în sângele şi carnea lor, în ideologia şi organizaţia lor, o dublă moştenire ne-bolşevică. Numai Partidul Comunist Rus, care s'a format în cursul unui sfert de veac de luptă împotriva menşevismului şi oportunismului de dreapta, a radicalismului „de stânga" şi împotriva influenţelor acestor ideologii în propriile sale rânduri, şi care a făurit pe temeiul marxismului şi a leninismului o teorie şi o organizaţie, o linie politică şi o tactică, potrivite epocii în care trăim (epocii războaielor imperialiste şi a revoluţiei proletare), numai Partidul Comunist Rus nu are în aripile sale niciun fel de plumb social-democrat sau „radical". Numai el este cu adevărat comunist, adică bolşevic.

Deaceea celelalte partide comuniste, deşi secţiuni ale Internaţionalei Comuniste, nu sunt încă — şi nici nu puteau deveni peste noapte — partide cu adevărat comuniste. Pentru ca un partid social-democrat, cum au fost ieri partidele comuniste, să devină un partid cu adevărat comunist, adică bolşevic, el trebue să treacă printr'un proces greu, mai mult sau mai puţin lung de transformare, printr'un proces de bolşevizare, cu alte cuvinte el trebue să se bolşevizeze.

2) In străduinţa lor de a deveni cu adevărat comuniste, partidele comuniste au ridicat astfel în timpurile din urmă lozinca bolşevizării lor, iar Par-

* *Apărută în broşură în Editura P.C.R. (S.R.I.C.) în 1925.*

Proletari din toate țările uniți-vă!

Pentru bolșevizarea Partidului Comunist din România

(Rezoluția ședinței plenare a C. C. și C. C. de control din Iulie 1925)

[illegible]

Coperta broșurii cuprinzând Rezoluția ședinței plenare a C.C. al P.C.R. și a Comisiei Centrale de Control, ținută în Iulie 1925.

PÁRTUNK BOLSEVIZÁLÁSA

ROMÁNIAI K.P. KÖZP. BIZOTTSÁGA TELJES ÜLÉSÉNEK HATÁROZATA (1925. julius)

Coperta aceleiași broșuri în limba maghiară

tidul Comunist din România, mai mult decât alte partide comuniste, resimte nevoia bolşevizării sale. In România, Partidul Social-Democrat, din sânul căruia a ieşit în 1921 Partidul Comunist, n'a creat o literatură marxistă, n'a ridicat şi pregătit cadre de muncitori capabili a deveni conducători ai muncitorimii şi ţărănimii.

Lucrările lui Gherea (încercările de popularizare a marxismului şi de analiză marxistă a realităţii economico-sociale dela noi, cum sunt Neoiobăgia şi Criticile) sufereau de păcatul de care suferea social-democraţia din lumea întreagă: nu vedeau importanţa ce o aveau mişcările ţărăneşti şi mişcările naţionalităţilor asuprite pentru biruinţa revoluţiei sociale. In lucrările sale, Gherea socoteşte că elementele luminate şi prevăzătoare ale oligarhiei române vor înţelege că chiar interesele generale şi permanente ale clasei lor impun desfiinţarea semifeudalismului, crearea de relaţii capitaliste moderne, prefacerea ţării într'o ţară democratică de fapt, în care muncitorii vor avea putinţa să se organizeze în sindicate profesionale şi în partide social-democrate şi va fi cu putinţă organizarea de sindicate la ţară; aşa că în momentul când în ţările înaintate se va produce revoluţia socială şi vor fi create relaţii de producţie socialiste, la noi va exista o bază socială cât de mică pentru introducerea acestor relaţii, chiar dacă nu va exista o bază materială deplină pentru ele, adică o mare industrie dezvoltată, o agricultură industrializată, un proletariat numeros şi ridicat ş.a.m.d.

Lui Gherea îi scăpa apoi importanţa luptelor popoarelor coloniale şi semicoloniale în contra imperialismului, ca unul din elementele esenţiale care înlesnesc şi asigură biruinţa clasei muncitoare în ţările imperialiste, tot aşa cum îi lipsea înţelegerea epocii imperialismului, a războaielor imperialiste şi a revoluţiei sociale, precum şi a felului cum proletariatul îşi va îndeplini rolul în această epocă. Cu un cuvânt: în lipsurile teoretice ale operei lui Gherea se oglindeau lipsurile teoretice ale Internaţionalei a II-a [17].

b) Curentele de dreapta şi de stânga

3) Iată de ce tânărul Partid Comunist din România, format sub presiunea valurilor revoluţionare din 1918—1920, s'a văzut lipsit la început de o înţelegere temeinică a realităţii economico-politico-sociale din ţară şi a epocii în care trăim, cu un cuvânt lipsit de o ideologie marxist-leninistă. Predominau în partidul nostru două curente.

Intâi, curentul ideolog putschist. Acesta socotea că în ţara aceasta înapoiată, unde un pumn de 5.000 de latifundiari, bancheri, fabricanţi şi speculanţi au putut ţine atâţia ani de zile marea massă a poporului în lanţurile semifeudale, este suficient să ai o minoritate conştientă, dar bine pregătită, pentru ca să provoci răscoala, să pui mâna pe putere şi, câştigând imediat simpatia masselor largi ale poporului, să-ţi întăreşti poziţia.

Celălalt curent mergea mai departe şi socotea că această minoritate conştientă trebue să fie întreg proletariatul dela oraşe şi nu numai un pumn de conspiratori care lucrează în numele lui.

Foarte puţini erau însă aceia care înţelegeau marea importanţă a chestiunii agrare şi a celei naţionale şi rolul ţărănimii, al micii burghezii şi al naţionalităţilor asuprite în lupta pentru doborîrea oligarhiei şi pentru luarea puterii de către proletariat. Nu se înţelegea limpede că massele muncitorimii, ţărănimii, micii burghezii şi ale naţionalităţi-

lor asuprite vor lupta şi vor birui sub conducerea proletariatului şi a avangărzii lui — Partidul Comunist; se socotea mai degrabă că Partidul Comunist va face revoluţia în numele şi în folosul acestor pături.

4) Deabia după conferinţa comunistă balcanică din toamna lui 1923 (ţinută la Berlin), Partidul Comunist din România, cu ajutorul preţios al Internaţionalei Comuniste, a prins înţelesul importanţei chestiunilor agrară şi naţională şi a rolului lor şi a încercat, după slabele sale posibilităţi, să activeze ca partid comunist.

De atunci a devenit tot mai limpede că revoluţia socială, care e în plin mers, şi-a încetinit ritmul. Revoluţia nu era „la bariera Bucureştilor". Revoluţia din Germania a eşuat. Partidul Comunist din Bulgaria, stâlp al comunismului în Balcani, a fost greu înfrânt. Mişcarea revoluţionară macedoneană a primit o lovitură crâncenă anul trecut. Teroarea în Bulgaria, Iugoslavia şi România s'a înăsprit. Partidul Comunist din România a fost scos în afara legii şi supus unor persecuţii sălbatice. Mişcarea sindicală unitară la fel. Oligarhia, care acum 4—5 ani tremura de frica poporului în fierbere şi abandona puterea în mâinile Federaţiei Democrate şi ale „socialistului sui generis" Dr. Lupu, calcă acum pe faţă toate legile sale, şi cu dictatura sa brutală îndrăzneşte să ameninţe cu zdrobirea nu numai Partidul Comunist din România, nu numai comunismul în Balcani, ci şi... cetatea revoluţiei mondiale — Uniunea Republicilor Sovietice.

Social-democraţii ajută oligarhia prin calomnierea, denunţarea şi batjocorirea Partidului Comunist. Ei aprobă, încurajează şi aţâţă teroarea împotriva lui şi împotriva mişcării sindicale unitare, după ce la Cluj au spart şi slăbit, cu ajutorul poliţiei, mişcarea sindicală unică din România.

5) Mersul revoluţiei sociale se încetinează, biruinţa ei pentru moment se îndepărtează. Potrivit acestei noi perioade în dezvoltarea revoluţiei sociale se adaptează şi activitatea revoluţionară. Printr'o muncă ilegală şi migăloasă, Partidul Comunist din România, avangarda clasei muncitoare din România, se pregăteşte, prin conducerea de zi cu zi a luptelor masselor muncitoreşti, ţărăneşti şi ale naţionalităţilor asuprite, pentru rolul de conducător hotărît şi chibzuit al masselor muncitoare. Unora li se pare această muncă imposibilă, deoarece ei preconizează lichidarea Partidului Comunist ca atare şi prefacerea lui într'un partid legal muncitoresc-ţărănesc, care să lupte pentru democratizarea României şi crearea de condiţii prielnice pentru educarea şi luminarea în tihnă a masselor analfabete dela oraşe şi sate. Alţii au mers mai departe şi socotesc că acum nu este timpul pentru un partid muncitoresc de sine stătător şi că este deci mai bine dacă trec la ţărănişti. O parte din intelectuali, în sfârşit, deziluzionaţi de încetinirea mersului revoluţiei, au părăsit mişcarea muncitorească.

Aşa stând lucrurile, pericolul de stânga nu este mare pentru Partidul Comunist, totuşi el există din partea intelectualilor rămaşi credincioşi mişcării muncitoreşti şi se manifestă sub forma exagerării puterilor partidului şi a suprapreţuirii putinţei de antrenare a masselor pe baza acţiunilor individuale de luptă. Pericolul cel mare ameninţă dinspre dreapta, care contează pe o apropiată schimbare de regim, pe o eră democratică, când „se va putea face pe'ndelete educaţia masselor", se va putea face

„organizarea lor pentru luptele viitoare", pe când în realitate educaţia şi organizarea masselor nu se poate face, dimpotrivă, decât acum: *în şi prin luptă.*

II. STUDIEREA REALITĂŢII DIN ROMÂNIA

6) Prima condiţie pentru bolşevizarea Partidului Comunist din România este studierea şi cunoaşterea pe deplin a realităţii dela noi în procesul dezvoltării ei. Aici trebue să avem în vedere:

a) Dezvoltarea industrială şi mişcarea muncitorească care diferă după regiuni; influenţa ideologiei social-democrate, mai ales în provinciile de peste munţi. Lipsa de tradiţie organizatorică şi coruperea ei de către oligarhie în Vechiul Regat;

b) Chestiunea agrară şi ţărănească, care deasemenea diferă după regiuni. Trebue studiate fundamental: regimul semifeudal din Vechiul Regat şi toate măsurile luate atât pentru întărirea lui (reforma agrară, sabotarea, revizuirea, falsificarea ei), cât şi pentru întinderea lui în teritoriile anexate (în Ardeal şi Bucovina), unde relaţiile capitaliste domnesc şi la sate, dar unde există încă rămăşiţe din regimul feudal; în Cadrilater, unde acele rămăşiţe nu există, dar tocmai deaceea oligarhia porneşte la colonizarea cu Macedoneni pentru a întinde regimul semifeudal şi acolo; în Basarabia, unde aproape un sfert din pământ este „nadelni" [*] şi unde latifundiile au fost împărţite de ţărani în timpul revoluţiei, dar ţărănimea a fost subjugată din nou prin ocupaţia română. Trebuesc studiate mişcările ţărăneşti din diferitele regiuni şi îndeosebi mişcările politice, economice şi culturale din sânul ţărănimii, marea massă a poporului;

c) Situaţia şi mişcările minorităţilor naţionale: în Vechiul Regat — a Evreilor, în Ardeal — a Ungurilor şi Nemţilor, în Bucovina — a Nemţilor şi Rutenilor, în Basarabia — a Moldovenilor, Ruşilor, Ucrainenilor etc., în Dobrogea — a Turcilor, Bulgarilor etc.;

d) Rolul capitalului zis naţional, politica imperialistă a claselor dominante, dominaţia capitalului străin, influenţa capitaliştilor imperialişti, îndeosebi Englezi, Francezi şi Americani;

e) Concentrarea întregii puteri economice şi politice în mâinile oligarhiei, ale Consiliului de Miniştri, ale Palatului, ale birocraţiei civile, militare şi bisericeşti, prin legiuirile liberale care răpesc toate libertăţile şi drepturile masselor muncitoare dela oraşe şi sate şi ale naţionalităţilor asuprite;

f) Studierea mişcărilor muncitoreşti, ţărăneşti şi ale naţionalităţilor din statele balcanice şi coordonarea luptelor pe scară balcanică.

III. STUDIEREA MARXISMULUI ŞI LENINISMULUI

7) Pentru o ţară înapoiată ca a noastră şi lipsită complect de literatură marxistă şi leninistă, o condiţie primordială pentru întărirea Partidului Comunist este crearea acestei literaturi.

Prin studierea acestei literaturi, elementele înaintate ale clasei muncitoare din România îşi vor putea însuşi marxismul, adică *teoria şi practica mişcării muncitoreşti, precum şi leninismul, adică teoria şi practica mişcărilor muncitoreşti şi ţărăneşti, a popoarelor coloniale şi asuprite în epoca imperialismului, a războaielor imperialiste, a revoluţiei sociale şi în perioada de după victoria revoluţiei sociale.*

În acest scop trebue... popularizate operele lui Marx, Engels... şi mai cu deosebire operele lui Lenin şi ale discipolilor lui.

8) Ridicarea nivelului de pregătire teoretică a militanţilor şi membrilor partidului... este cea mai urgentă datorie a partidului. La îndeplinirea ei va contribui studierea din punctul nostru de vedere a mişcărilor revoluţionare trecute din România (Horia, Cloşca şi Crişan, Tudor Vladimirescu etc.) şi combaterea falsificării istoriei de către oligarhie, care le prezintă ca mişcări şovine şi patriotice, iar prin cinstirea lor ipocrită caută de fapt să infiltreze şovinismul şi antisemitismul în sufletul tinerimii.

9) Trebue studiate apoi experienţa şi greşelile partidelor comuniste din alte ţări şi aduse la cunoştinţa masselor muncitoare dela noi. Trebue desfăşurată sistematic o critică nemiloasă împotriva social-democraţilor şi a ideologiei lor de astăzi, care mai sălăşlueşte încă şi în capetele multor membri ai partidului. Trebue desfăşurată o propagandă sistematică împotriva activităţii oligarhiei, care în mod conştient şi calculat ajută pe social-democraţi să infiltreze în sufletele tinerilor muncitori, mic-burghezi, ţărani şi a populaţiei minoritare ideologia pacifistă de abdicare, colaborare şi subordonare de clasă faţă de burghezie.

IV. BOLŞEVIZAREA PARTIDULUI COMUNIST ŞI CUCERIREA MASSELOR MUNCITOARE

10) La noi, unde abia de curând s'a înţeles importanţa mişcărilor ţărăneşti şi ale naţionalităţilor asuprite, unde nici astăzi nu este bine şi complect înţeles rolul mişcării sindicale, la noi se cuvine, mai vârtos ca aiurea, a se insista asupra lozincii Congresului al III-lea al Internaţionalei Comuniste: „Mergeţi în mijlocul masselor!". A cuceri majoritatea clasei muncitoare, a pune marea massă a poporului, ţărănimea, sub înrâurirea ideologică şi politică a Partidului Comunist din România, a lua

conducerea luptei muncitorimii, ţărănimii şi a naţionalităţilor asuprite — iată problemele ce se ridică în faţa Partidului Comunist. Pentru a le îndeplini el trebue să meargă în mijlocul masselor, să participe la luptele lor zilnice, să ia conducerea acestor lupte, căutând totodată să le coordoneze şi să le lege cu lupta hotărîtă pentru doborîrea oligarhiei şi pentru luarea puterii în mâinile poporului muncitor, prin constituirea guvernului muncitoresc-ţărănesc.

1. Bolşevizarea P.C. şi activitatea în sindicate

11) Baza Partidului Comunist este proletariatul industrial, prima lui sarcină este cucerirea şi întărirea mişcării sindicale. Datorită atât faptului că Partidul Comunist n'a dat, după Congresul sindical dela Cluj, toată atenţia sa mişcării sindicale, cât şi datorită teroarei îndreptate contra sindicatelor unitare îndeosebi, mişcarea sindicală, în general, şi mişcarea sindicală unitară au dat înapoi.

12) Ca una din sarcinile de căpetenie ale bolşevizării sale, Partidul Comunist trebue să infiltreze în mintea muncitorilor următoarele adevăruri bolşevice:

a) Sindicatele profesionale sunt astăzi singurele organizaţii de massă ale muncitorimii;

b) Comuniştii trebue să activeze în mod sistematic şi organizat (prin fracţiunile comuniste) în toate sindicatele: unitare, amsterdamiste, galbene, tocmai pentru a lumina şi cuceri massa muncitorilor şi a-i elibera de sub influenţa burgheziei sau a uneltelor ei — social-democraţii;

c) Cucerirea masselor se poate desăvârşi îndemnând massa muncitorilor la lupta zilnică, participând la această luptă şi conducând mişcările mun-

citorilor pentru satisfacerea nevoilor lor imediate formulate în revendicări parţiale;

d) Pentru ca luptele parţiale să fie duse cu succes este nevoie să se cunoască exact situaţia nu numai a întreprinderii sau ramurii respective, ci şi situaţia generală economică şi politică a ţării în orice moment, şi mai mult decât atât, trebue să se cunoască şi situaţia din ţările vecine, arătându-se totodată muncitorilor legătura dintre luptele lor imediate şi această situaţie generală, ca şi legătura cu luptele muncitorilor din întreaga lume;

e) Sindicatele nu sunt nişte corporaţii, ci organe de luptă ale clasei muncitoare, unde se dă şi prima educaţie revoluţionară muncitorilor; deaceea în sindicate trebue să intre toţi muncitorii, fără deosebire de convingerile lor politice, ceeace nu înseamnă însă că sindicatele nu fac nicio politică;

f) Social-democraţii, sub masca autonomiei sindicale, vor să impună neutralitatea politică a sindicatelor numai faţă de Partidul Comunist, subordonând sindicatele faţă de Partidul Social-Democrat; deaceea

g) Atitudinea comuniştilor trebue să fie nu capitularea faţă de social-democraţi, ci, dimpotrivă, critica cea mai aspră a politicii lor trădătoare. Unificarea mişcării sindicale trebue şi va fi realizată nu prin aprobarea politicii social-democrate, după în sindicate, nu prin recunoaşterea înainte de toate a afilierii la Amsterdam, ci prin discuţii largi şi libere în sânul muncitorilor tocmai asupra rostului luptelor sindicale şi asupra modului de conducere a acestor lupte, discuţii care de fapt vor constitui critica nemiloasă a conducerii social-democraţilor. Bazele unificării sindicale să fie hotărîte de reprezentanţii masselor adunaţi într'un congres general

al tuturor sindicatelor din România, fără deosebire de curent şi orientare;

h) De pe urma stabilizării parţiale şi relative a capitalismului în ţările industriale din Apus va creşte influenţa social-democraţiei şi la noi; dar faptul nou al apropierii sindicatelor engleze de cele ruse va înlesni unificarea mişcării sindicale mondiale şi revoluţionarizarea ei.

2. Frontul unic

13) Partidul Comunist trebue să privească tactica frontului unic ca cel mai bun mijloc de revoluţionarizare a claselor muncitoreşti, ţărăneşti şi ale naţionalităţilor asuprite. Practicarea lui numai sub formă de scrisori către conducerea partidelor social-democrat, ţărănesc şi maghiar nu înseamnă încă front unic. Comuniştii trebue să organizeze şi de jos, în organizaţiile locale ale acestor partide, în fabrică, birou etc. campanii pentru frontul unic, să îndemne massele la acţiuni comune pentru apărarea intereselor lor, să organizeze şi să conducă asemenea acţiuni, prinzându-le în chip organizatoric, adică creând organe comune, comitete comune etc. Cu alte cuvinte, frontul unic trebue creat de sus şi de jos, frontul unic al sindicatelor unitare cu cele reformiste, pentru ducerea cu succes a luptelor zilnice şi pentru realizarea unităţii sindicale, frontul unic al muncitorilor, ţăranilor şi naţionalităţilor asuprite, ce urmează partidele Opoziţiei Unite, partidul maghiar şi Federaţia partidelor social-democrate, pentru realizarea următorului program minimal:

1) Nerecunoaşterea Constituţiei şi legislaţiei liberale, precum şi a tuturor legilor excepţionale

antimuncitorești, polițiste ori îndreptate în contra minorităților naționale.

2) Restabilirea, lărgirea și garantarea libertăților gândirii, cuvântului, presei, întrunirilor, manifestațiilor și a organizării în orice fel de organizație politică, economică, culturală și sportivă pentru massele muncitoare dela orașe și sate, indiferent de origina, naționalitatea și religia lor.

3) Amnistie generală politică și militară.

4) Alegeri libere pentru Constituantă cu sistem proporțional, țara alcătuind un singur colegiu și dreptul de vot și de a fi ales egal, direct, secret pentru toți locuitorii dela 18 ani în sus, indiferent de sex, naționalitate, religie și ocupație.

5) Desființarea rămășițelor feudale la sate prin: a) exproprierea fără plată a întregului pământ, adică nu numai a celui cultivabil, ci și a pădurilor, iazurilor, livezilor etc. dela 50 de ha. în sus împreună cu inventarul agricol corespunzător; b) predarea lui tot fără plată țărănimii muncitoare, dând fiecărei familii pământ cât poate să cultive cu forțele sale; c) desființarea Jandarmeriei, Siguranței, gărzilor comunale, încredințând păstrarea ordinei miliției poporului muncitor; d) să se dea tot concursul material și agronomic țărănimii și cooperativelor ei pentru îmbunătățirea agriculturii.

6) Naționalizarea — nu liberalizarea — Băncii naționale, a C.F.R.-ului, a minelor, a pădurilor, a forțelor hidraulice și a tuturor întreprinderilor mari.

7) Intronarea unei legislații sociale largi și aplicată sub controlul celor mai interesați: a muncitorilor (8 ore de muncă, ajutorarea suficientă a șomerilor de către stat, asigurări sociale).

8) Sprijinirea de către stat a cooperativelor, meseriașilor și a micilor plugari, prin credite suficiente și ieftine.

9) Măsuri radicale împotriva scumpetei și a speculei cu articole de primă necesitate și cu locuințele.

10) Trecerea dărilor grele pe seama capitaliștilor și marilor proprietari prin impozite directe.

11) Asigurarea dezvoltării libere a tuturor minorităților naționale, recunoscându-le dreptul de autodeterminare până la despărțire.

12) Anularea datoriilor de război, plata lor fiind imposibilă fără înrobirea pe veci a poporului.

13) Politică de pace cu popoarele vecine,... lupta, împreună cu celelalte popoare din Balcani, pentru eliberarea comună de sub jugul economic și politic al imperialismului occidental.

Iată mijloacele cele mai potrivite pentru a avertiza massele largi și pentru a le revoluționariza și împinge la luptă în perioada actuală.

3. Revendicări parțiale

14) In România, unde clasele stăpânitoare caută să întărească și să extindă regimul semifeudal, unde industria este parazitară și înglodarea în datorii către străinătate mai mare ca oriunde, unde oligarhia se străduește a impune și masselor muncitorești traiul mizerabil al țăranului iobag din trecutul apropiat al Vechiului Regat, unde oligarhia caută să jefuiască și să desnaționalizeze cu mijloacele cele mai brutale naționalitățile mai înaintate, — în România luptele pentru revendicări parțiale și imediate sunt îndeosebi necesare pentru a împiedica decăderea în barbarie a masselor largi populare. Deaceea Partidul Comunist trebue să desfășoare cel dintâi steagul acestor revendicări parțiale

și imediate și să ducă cu hotărîre și în chip organizat lupta pentru satisfacerea lor. Pe de altă parte, însă, massele muncitorești și minoritare, numai ducând aceste lupte pentru revendicări parțiale vor înțelege că prin aceste lupte parțiale nu este posibilă îmbunătățirea temeinică a nivelului lor de viață sau fie chiar și numai păstrarea nivelului mizerabil de astăzi. Ele vor ajunge, tocmai prin aceste lupte, să se pătrundă de necesitatea revoluției, care, prin trecerea puterii politice în mâna masselor, chezășuește ridicarea nivelului de trai.

Pe de altă parte, cum ar putea Partidul Comunist din România să se apropie de marea massă a țărănimii analfabete din Regat și s'o pună în mișcare, dacă nu prin lansarea lozincilor ce corespund intereselor ei imediate și vitale? Și cum ar putea Partidul Comunist altfel decât tocmai prin lupta pentru realizarea acestor revendicări imediate să convingă țărănimea de nevoia revoluției?

15) Atât țărănimea înapoiată, cât și massele proletare și ale naționalităților oprimate, pot fi politizate și organizate numai în vederea și în cursul acestor lupte, iar nicidecum (după cum pretind social-democrații) printr'o educație „pur" culturală, adică prin întreruperea sau amânarea luptelor pentru a face în prealabil educația culturală a masselor. Educație pentru luptă și prin luptă — iată școala bolșevică.

Contra frontului unic și contra luptei pentru revendicările parțiale sunt doară numai elementele putschiste, care cred că ele — minoritatea conștientă — trebue „să facă" revoluția în numele și în folosul masselor muncitoare. Tot astfel sunt contra frontului unic elementele de dreapta, care, spunând că acum revoluția este departe, caută să ascundă pasivitatea lor sub pretexte „de stânga". trebue să lași massele să sufere, „cu cât mai rău cu atât mai bine", ca „să le ajungă cuțitul la os", să fie forțate să se răscoale și atunci ei, — „revoluționarii" — se vor pune în fruntea lor și le vor duce la înfăptuirea revoluției sociale.

Ambele curente fac aceeași greșală — disprețuesc activitatea masselor.

4. Activitatea în sânul muncitorimii social-democrate

16) Oligarhia caută să susțină și să ajute pe social-democrați să-și câștige influența asupra mișcării muncitorești, nu numai prin aceea că le acordă numai lor libertatea presei și a întrunirii lor, libertatea de mișcare și organizare, dar și prin mijloace brutale; confiscând căminurile și localurile muncitorilor și punându-le la dispoziția exclusivă a social-democraților; permițându-le să sărbătorească 1 Mai în timp ce interzic aceasta sindicatelor unitare etc. Promiscuitatea oligarho-social-democrată înlesnește însă pe de altă parte lupta pentru demascarea conducătorilor social-democrați în fața masselor, pentru scoaterea masselor de sub înrâurirea lor.

Lupta contra ideologiei social-democrate în rândurile chiar ale muncitorilor aflați sub influența social-democraților este, în acelaș timp, o luptă și pentru bolșevizarea Partidului Comunist ca și pentru cucerirea influenței asupra întregii clase muncitoare.

5. Bolșevizarea și tineretul

17) Tineretul, crescut în timpul războiului și în mijlocul frământărilor revoluționare de după război, nu a căzut sub influența ideologiei social-democrate și este mai ușor accesibil bolșevizării

ideologice. Deaceea Partidul Comunist trebue să ducă lupta pentru cucerirea tineretului, ferindu-l de a cădea sub influența burgheziei și social-democrației, ajutându-l pe de o parte a se transforma în rezerva de unde își va complecta partidul rândurile și cadrele sale, iar pe de altă parte, în partea cea mai entuziastă, hotărîtă și capabilă de luptă a clasei muncitoare.

A aduce și păstra sub influența sa tineretul muncitoresc, tineretul țărănesc și tineretul minoritar, a conduce luptele lui pentru ridicarea și îmbunătățirea condițiilor de trai, pentru condiții mai prielnice de muncă, pentru posibilitatea reală și efectivă de a învăța și de a se perfecționa din punct de vedere profesional, pentru garantarea dezvoltării culturale și a libertății politice, împotriva militarismului burghez și a pregătirilor și uneltirilor războinice, — iată una din sarcinile imediate ale Partidului Comunist și una din condițiile bolșevizării sale.

6. Bolșevizarea și activitatea printre femei

18) Numărul femeilor muncitoare este mereu în creștere, marea massă a femeilor — țărancelor — zac în întuneric, mizerie și robie. Fără trezirea lor, fără atragerea lor în lupta de desrobire, victoria revoluției este imposibilă. In timp ce o parte a social-democrației se opune acordării drepturilor politice femeilor (ca în Belgia), în timp ce clasele stăpânitoare se opun deasemenea acordării drepturilor politice femeilor muncitoare și țărancelor sub pretextul că sunt nepregătite, — comuniștii luptă hotărît pentru cucerirea egalității în drepturi a femeilor și caută, prin trezirea și împingerea la luptă a femeilor muncitoare, să le prefacă în luptătoare hotărîte și entuziaste pentru desrobirea muncii.

7. Bolșevizarea Partidului Comunist și munca printre șomeri

19) Ruinarea și decăderea agriculturii, dezorganizarea industriei și a C.F.R.-ului au dus și la noi, în mod inevitabil, la creșterea numărului celor lipsiți de lucru. (La sfârșitul anului 1924 numărul șomerilor se cifra la 100.000 dintr'un total de 530.000 de muncitori, adică 1/5. In cursul anului 1925 numărul șomerilor a crescut în urma compromiterii recoltei în numeroase județe și a năvalei țăranilor la orașe după câștigarea pâinii.) Legarea luptei celor fără lucru pentru procurarea de lucru, sau pentru ajutorarea lor de către stat, cu lupta celorlalți muncitori pentru ziua de 8 ore, pentru mărirea salariilor la nivelul scumpetei, contra muncii în acord ș.a.m.d., precum și coordonarea acestor lupte și îndreptarea lor spre lupta pentru luarea puterii, care singură va putea chezășui revendicările șomerilor, — este deasemenea una din sarcinile Partidului Comunist din România dacă vrea să devină bolșevic.

8. Bolșevizarea Partidului Comunist și presa partidului

20) Cel mai bun mijloc de a ține legătura între Partidul Comunist și masse, de a le lămuri toate evenimentele și chestiunile la ordinea zilei, de a le îndruma în activitatea lor zilnică și de a stabili legătura între ele este presa partidului. In condițiile ilegalității presa legală nu are putința de a se exprima liber și pe deplin ca în timpurile legalității partidului; dar ea, presa legală, trebue să fie sub controlul direct al Comitetului Central și în niciun caz, dacă nu poate să scrie totul, așa cum ar trebui, nu e permis să se tipărească lucruri în fond sau în

formă vătămătoare sau necorespunzătoare liniei și intereselor partidului.

Presa legală și cea ilegală, ocupându-se de toate chestiunile ce interesează massele muncitoare, trebue să fie scrisă în așa fel, încât să devină presa populară, adică să devină o necesitate zilnică pentru orice muncitor simpatizant. Ea trebue să devină pe de altă parte populară în sensul că muncitorii prin ea își spun păsurile, durerile și părerile în chestiunile la ordinea zilei. La aceasta se va putea ajunge prin organizarea de corespondenți din fabrici, sate, prin crearea de gazete de fabrică și de perete și prin selecționarea din sânul muncitorimii a elementelor destoinice pentru redactarea presei de partid.

V. BOLȘEVIZAREA PARTIDULUI ȘI CAȘTIGAREA DE ALIAȚI PENTRU PROLETARIAT

1. Care pot fi aliații proletariatului ?

21) In etapele succesive ale luptelor sale contra oligarhiei și pentru cucerirea puterii, proletariatul și avangarda sa vor trebui să știe a-și alege aliați pentru a combate pe dușmanul cel mai mare. In situația actuală, când, prin guvernul liberal și parlamentul constituit de acest guvern, oligarhia a izbutit să voteze constituția reacționară și legile prin care răpește libertățile cetățenești ale masselor muncitoare; întărește și întinde regimul semifeudal și în teritoriile anexate; jefuiește minoritățile naționale de orice putință de dezvoltare culturală, urmărind fără milă desnaționalizarea lor; pune toate sarcinile statului (impozite, taxe etc.) pe spinarea celor ce muncesc; mărește cheltuielile neproductive ale statului prin sporirea aparatului de asuprire și prin pregătirile de război; când, în același timp, concentrează toată puterea economică și politică din stat, județ și comună în mâinile vârfurilor oligarhiei (Consiliul de Miniștri, Palatul și birocrația civilă, militară și bisericească) — în această situație, pentru proletariatul român și avangarda lui aliații sunt:

a) *țărănimea*, nu numai cea săracă, dar și cea mijlocie și chiar și o parte din chiaburime (în parte astăzi cu partidul țărănesc), care să lupte pentru doborîrea proprietarilor mari, a moșierilor, pentru trecerea întregului pământ în mâinile țăranilor, contra înarmărilor și pentru pace cu toate popoarele;

b) mica burghezie dela orașe și sate (organizată în parte în partidul țărănesc și cel național), care nu poate suporta greutățile puse pe spinarea ei, care este amenințată la tot pasul de faliment, permanent jefuită prin politica fiscală a oligarhiei, care își vede existența fizică pusă pe ascuțișul de baionetă a politicii imperialiste și războinice a claselor stăpânitoare;

c) naționalitățile asuprite și subjugate, care își văd amenințată existența națională prin politica de asuprire și de desnaționalizare forțată și brutală;

d) intelectualii, al căror număr crește mereu, pe când putința de a-și exercita profesiunea și funcțiunea se micșorează mereu și care cad într'o mizerie ce împing pe unii din ei spre corupție, iar pe ceilalți spre luptă.

Programul minimal al Partidului Comunist din România (punctul 13 din aceste teze), care trebue să stea la baza formării frontului unic, corespunde astăzi intereselor acestor pături și le poate uni în lupta pentru doborîrea oligarhiei.

2. Bolşevizarea P. C. şi politica proletariatului faţă de ţărani

22) Deşi Partidul Comunist din România este şi trebue să rămână partidul proletariatului, el trebue să ţină socoteala îndeosebi că în România, unde 82% din populaţie trăieşte la sate şi 80% se ocupă cu agricultura, biruinţa proletariatului depinde, evident, de tactica ce o va întrebuinţa faţă de ţărani pentru a-i atrage sub influenţa sa.

Pentru Partidul Comunist din România au însemnătate deosebită cuvintele lui Lenin:

„Proletariatul devine clasa care activează cu adevărat în mod revoluţionar, în mod socialist, numai când se ridică şi activează ca avangardă a tuturor celor care muncesc şi a tuturor celor care sunt exploataţi, ca conducătorul lor în lupta pentru doborîrea exploatatorilor. Dar aceasta este imposibil de realizat fără transportarea luptelor de clasă şi la ţară, fără strângerea şi a masselor muncitoare dela ţară în jurul partidului proletariatului şi fără instruirea lor de către acesta". (Teze în chestiunea agrară adoptate de Congresul al II-lea al P.C.)

23) Cu alte cuvinte, Partidul Comunist, fiind partidul proletariatului, adică al clasei celei noi, menită istoriceşte să prefacă societatea împărţită în clase în societate comunistă, este conducătorul firesc în luptă al tuturor claselor şi păturilor asuprite şi exploatate. Tocmai deaceea însă el trebue, în acelaş timp, să-şi păstreze curăţenia ideologică (marxist-leninistă), luptând neîncetat, cu energie şi vigilenţă împotriva infiltrării în rândurile sale a ideologiei celorlalte clase şi păturl.

24) Oligarhia, pentru a potoli fierberea revoluţionară, a făgăduit ţărănimii în timpul războiului reforma agrară şi votul obştesc. Pentru a hrăni în

sufletele lor iluzia că vor căpăta pământ şi vor scăpa de mizerie, făgădueşte ţăranilor şi alte exproprieri şi împroprietăriri, în timp ce pe cele în curs însă le sabotează, „revizueşte" şi falsifică. Împroprietărind cu 25—50 ha. pe agenţii săi (popi, ofiţeri, reangajaţi, învăţători, agronomi, notari etc.), oligarhia a căutat să creeze din aceste elemente apărători şi susţinători ai regimului semifeudal la ţară. Prin înrâurirea ce aceste elemente o vor avea asupra ţărănimii, burghezia urmăreşte să ţină sub înrâurirea sa întreaga massă a ţărănimii. Acelaş scop l-a urmărit burghezia şi prin vânzarea unei însemnate părţi din pământul cel mai bun chiaburilor sau burgheziei orăşeneşti.

Cei mai mulţi din ţăranii care vor ajunge să primească pământ nu vor putea în niciun caz primi după lege mai mult de 5 ha. (în realitate ei vor primi mai puţin, 3,2 ha. sau chiar nimic). Întindere cu totul neîndestulătoare în condiţiile actuale pentru asigurarea unui trai omenesc al acestuia, legându-l însă pe ţăran de pământul boierului, mai ales că vânzarea pământului cumpărat pe baza legilor pentru reforma agrară este interzisă.

Asupra acestei masse a ţăranilor, care se află în cea mai mizerabilă situaţie, cad şi toate sarcinile statului. Prin sprijinirea luptei lor pentru aplicarea cinstită a reformei agrare, prin criticarea reformei, arătând că singura soluţie care poate îmbunătăţi starea lor este dezlegarea revoluţionară a chestiunii agrare în folosul ţărănimii muncitoare şi de către ţărănime însăşi, Partidul Comunist poate să câştige simpatiile ţăranilor săraci supuşi relaţiilor semifeudale şi să-i conducă... la luptă pentru doborîrea oligarhiei.

25) O altă pătură ţărănească mai mică la număr în Vechiul Regat, dar destul de numeroasă în Ar-

deal, Basarabia și Cadrilater, sunt muncitorii agricoli, care își câștigă existența lucrând în fermele capitaliste sau în întreprinderile industriale legate nemijlocit cu agricultura. Organizarea lor în sindicate profesionale, care să stea în strânsă legătură cu mișcarea sindicală unitară dela orașe, precum și selecționarea din sânul lor a nucleelor de partid și organizarea de secțiuni ale partidului la țară, prin care partidul să fie în strâns și permanent contact și cu massa țărănimii sărace și a celei mijlocii, este o sarcină dela sine înțeleasă.

Țărănimea săracă, cu pământ prea puțin pentru câștigarea existenței și silită a munci 2—3 sau mai multe luni, însă ca salariată și nu ca semiiobagă, pe pământul chiaburimii sau al moșierilor, este deasemenea apropiată de proletariatul agricol și poate fi cuprinsă în sindicatele profesionale.

26) Țărănimea mijlocie, care nu are pământ suficient sau inventar suficient și, ca să-și complecteze pământul necesar, ia în arendă pământ, este sugrumată prin arenzile enorme, dările grele, taxele jefuitoare, prin dobânzile cămătărești luate de bănci, prin politica imperialistă și războinică a oligarhiei; — poate fi un aliat neprețuit al proletariatului.

Țărănimea care are pământ suficient pentru a procura de lucru întregii familii și își asigură existența prin cultivarea numai a acestui pământ poate fi deasemenea și trebue câștigată...

3. Bolșevizarea și politica proletariatului față de minoritățile naționale

27) Congresul al III-lea al Partidului Comunist din România a elaborat directivele în chestiunea națională. De atunci ofensiva contra minorităților naționale pornită de oligarhie (aplicarea legilor pentru

verificarea cetățeniei în teritoriile anexate, pentru verificarea titlurilor de proprietate în Cadrilater și Basarabia, exproprierea țăranilor minoritari, colonizările, legea bacalaureatului, proiectul de lege al școlilor particulare, stabilirea „limbii de stat", ațâțarea mișcărilor studențești etc. etc.) a făcut și mai evidentă masselor minoritare nevoia luptei lor hotărîte pentru apărarea existenței lor economico-politice și a posibilității de dezvoltare culturală. Tratativele și acordurile claselor stăpânitoare din țările vecine cu oligarhia au arătat și mai limpede minorităților naționale din România că aliații lor nu pot fi găsiți la burgheziile naționale de peste graniță, că singurii lor aliați în lupta de desrobire sunt massele muncitoare din România, care luptă sub conducerea Partidului Comunist.

Partidul Comunist, la rândul său, trebue să facă totul pentru apărarea minorităților și pentru cucerirea dreptului lor de autodeterminare până la deslipire. In această luptă Partidul Comunist nu trebue să se simtă împiedicat de faptul că în regimul capitalist nu se poate realiza autodeterminarea, ci, dimpotrivă, tocmai ajutând lupta minorităților, luptând cu ele în front unit va reuși să doboare clasele stăpânitoare.

28) Oligarhia caută să ațâțe massele înapoiate împotriva populației evreești, arătând-o pe aceasta ca singura vinovată pentru creșterea scumpetei și înrăutățirea situației materiale a masselor populare, a celor mijlocii și a păturilor intelectuale. Ațâțând ura de rasă și religie, oligarhia vrea să sape prăpastia între muncitorii și țăranii de naționalități și religii diferite, pentru a-i putea ține pe veci în robie. Ea organizează Liga de apărare creștină ca centru de raliere a tuturor elementelor fasciste încurajate și ajutate de oligarhie și de autorități, pentru ca.

sub pretextul luptei antisemite, să se împiedice şi să se înnăbuşe cu violenţă orice organizare şi manifestare a masselor muncitoare împotriva exploatării, asupririi şi înrobirii oligarhice.

Partidul Comunist trebue să ducă o luptă necruţătoare împotriva antisemitismului şi fascismului, care nu sunt numai o încercare de a abate atenţia masselor dela dezlegarea problemei sociale, ci şi organizaţia de luptă violentă în contra mişcărilor muncitoreşti.

VI. BOLŞEVIZAREA PARTIDULUI COMUNIST ŞI CHESTIUNILE ORGANIZATORICE

29) Prima şi cea mai importantă condiţie pentru bolşevizarea partidului este o politică justă, care duce la cucerirea masselor, politica bolşevică. Fără o politică care să stabilească bine şi just raporturile între partid şi clasa muncitoare, între partid şi păturile ţărăneşti, între partid şi naţionalităţile asuprite, între partid şi toate celelalte organizaţii muncitoreşti, ţărăneşti şi ale minorităţilor naţionale pe de o parte, iar pe de altă parte, între partid şi organizaţiile de tot felul ale claselor dominante, nu poate exista un partid bolşevic. Dar fără o organizaţie corespunzătoare, nici cea mai bună politică a Partidului Comunist nu poate să pătrundă până la toţi membrii partidului şi, prin ei, până la massele muncitoare, devenind politica lor.

1. Nuclee şi fracţiuni

30) Experienţa Partidului Comunist (bolşevic) Rus ne arată că cea mai bună organizare care dă posibilitate Partidului Comunist de a fi şi de a rămâne în condiţiile celor mai grele persecuţii în strâns contact cu massele muncitoare, de a putea conduce şi atunci luptele lor legale, este organizarea pe baza nucleelor de întreprindere (de fabrică), iar pentru a putea lucra în mod sistematic şi cu maximum de succes în toate felurile de organizaţii muncitoreşti, ţărăneşti, minoritare etc., comuniştii din acele organizaţii trebue să se constitue în fracţiuni. Pentru a organiza şi duce la luptă diferitele categorii de muncitori, ţărani, mici burghezi etc., Partidul Comunist creează organizaţii speciale de massă, în care comuniştii constitue fracţiuni, căutând să capete sau să păstreze conducerea organizaţiilor în mâinile lor.

Partidul Comunist trebue să folosească de orice eveniment sau de orice chestiune pusă la ordinea zilei pentru a crea organizaţii legale „libere", în care să se strângă massele şi să lupte pentru rezolvarea chestiunilor respective în folosul lor, iniţiativa luând-o Comitetul Central prin organele subordonate şi prin membrii partidului, care trebue să ia conducerea în mâinile lor.

Nucleul este primul organ prin care Partidul Comunist intră în contact cu massele muncitoare, prin el duce Partidul Comunist acţiunile de massă, prin el îşi realizează politica şi tot prin el atrage partidul membri noi. Deasemenea, reorganizarea partidului pe baza nucleelor de fabrică — şi acolo unde nu sunt întreprinderi mari, pe nuclee de stradă sau cartiere — este sarcina organizatorică cea dintâi, cea mai importantă şi cea mai grabnică.

31) Fracţiuni comuniste trebue constituite fără întârziere:

a) în sindicatele profesionale de tot felul, unitare, amsterdamiste, galbene etc.

b) în partidele Federaţiei social-democrate pentru eliberarea muncitorilor de acolo de sub influenţa burgheziei şi a ideologiei social-democrate;

c) în partidul țărănesc pentru sprijinirea și întărirea stângii, care trebue impusă să ia conducerea, și pentru nimicirea influenței elementelor burgheze asupra țărănimii, micii burghezii și minorităților din acest partid;

d) în sfaturile sau comitetele țărănești, care trebue folosite ca organizații prin care Partidul Comunist intră în contact cu massele largi ale țărănimii și realizează frontul unic al muncitorilor și țăranilor;

e) în organizațiile legale și ilegale ale naționalităților asuprite pentru a le elibera de sub influența burgheziilor respective, care vor să se servească de aceste organizații pentru realizarea politicii lor șovine și imperialiste și pentru a lua în mâinile lor (a comuniștilor) conducerea și a coordona luptele minorităților asuprite cu luptele masselor muncitoare din Balcani;

f) în cooperativele de tot felul pentru a le elibera de sub influența burgheziei, a chiaburimii și a intelectualilor burghezi și a le pune sub conducerea comuniștilor în front unic cu stânga țărănistă;

g) în toate organizațiile „neutre", culturale, religioase, confesionale (Liga culturală, Liga pentru cultura evreească, Liga chiriașilor, Controlul cetățenesc, Societatea invalizilor de război, Liga drepturilor omului, Comitetul contra bătăii etc.);

h) în toate organele constituite prin alegeri, în parlament, consilii județene și comunale, în comunitățile minoritare (israelite etc.), comitete școlare etc.;

i) în societățile studențești;

j) în organizațiile sportive, pe care oligarhia le silește a se subordona Federației societăților sportive din România, care este ca și monopolistă prin lege și condusă de ofițeri activi, cu scopul de a face prin organizațiile sportive educație „patriotică" și șovinistă tinerilor muncitori și mici burghezi.

32) In condițiile de ilegalitate în care se află Partidul Comunist, celulele și fracțiunile trebue să fie ilegale (adică conspirative) fără ca prin asta să se înțeleagă că și activitatea lor trebue să fie ilegală, aceasta fiind o activitate de massă, prin massă și în mijlocul massei.

2. Ajutorul Roșu Internațional

33) Pentru a folosi în educația masselor largi muncitorești și țărănești exemplele de sacrificiu și abnegație ale luptătorilor revoluționari căzuți în mâinile burgheziei, în scopul de a dezvolta sentimentul solidarității revoluționare și internaționale, Partidul Comunist trebue să depună toată stăruința ca să creeze o organizație de massă a Ajutorului Roșu și în România, în care comuniștii, fiind elementul cel mai activ, își vor asigura conducerea. Pe lângă stimularea spre activitate prin Ajutorul Roșu și a elementelor celor mai înapoiate, această organizație prețioasă, făcând și întreținând legătura tovărășească cu victimele teroarei, va întreține spiritul revoluționar și flacăra credinței în inimile lor și dincolo de porțile temniței.

3. Bolșevizarea și problema cadrelor partidului

34) Congresul al II-lea și al III-lea ale Partidului Comunist din România au avut ca sarcină crearea unui Comitet Central activ, omogen, capabil a conduce luptele masselor muncitoare din România de azi. Din diferite pricini această sarcină încă nu este îndeplinită și, de bunăseamă, numai în cursul unor lupte mai îndelungate se va crea acest Comitet

Central din elemente pregătite, hotărîte, clarvăzătoare şi călite în focul luptei. Pentru a înlesni bolşevizarea Partidului Comunist trebue făcut totul pentru selecţionarea şi strângerea la un loc, în ciuda condiţiilor de ilegalitate, a celor mai destoinice elemente proletare în Comitetul Central, pentru asigurarea colaborării permanente a Biroului Comitetului Central cu Secretariatul Comitetului Central. Trebue împărţită munca între membrii Comitetului Central după capacităţile şi aptitudinile lor, dându-li-se putinţa de a lucra cu maximum de folos pentru partid.

In Comitetul Central şi în rândul cadrelor partidului trebue făcută mereu selecţia elementelor, ridicându-se la posturile de răspundere elemente din sânul muncitorimii, dovedite destoinice şi devotate, care vor fi, în activitatea lor de toate zilele, însufleţite de eroismul proletar, fiind gata în orice moment, pentru interesele partidului şi ale luptei de desrobire a clasei muncitoare, să facă totul fără a fi cunoscute, fără măcar să le fi văzut sau să fi auzit cineva despre ele.

Educatori, organizatori, instructori şi conducători ai luptelor masselor muncitoare în condiţiile grele ale ilegalităţii cu scopul limpede al pregătirii şi îndeplinirii revoluţiei proletare, — iată cadrele de care are nevoie Partidul Comunist din România pentru a deveni partid bolşevic. Pregătirea conştientă, sistematică şi îngrijită pentru ridicarea din sânul muncitorimii a elementelor destoinice, dându-le posibilitatea şi prilejul de a-şi dezvolta şi întrebuinţa forţele în munci de partid din ce în ce mai importante, — iată cum se va putea înlesni crearea acestor cadre.

Inăuntrul partidului, ca un schelet de care se prind muşchii săi, ca o armă puternică a construc-

ţiei sale, trebue creat un aparat al partidului, viguros şi elastic, capabil să se acomodeze şi să se adapteze nevoilor partidului în diferite momente.

4. Bolşevizarea Partidului Comunist, democraţia de partid şi disciplina de partid

35) In condiţiile actuale de ilegalitate a partidului trebue să existe până la un anumit grad libertatea de critică înăuntrul partidului. Trebue să domnească spiritul de egalitate între membrii, cele mai strânse relaţii între organele superioare şi cele inferioare, cele dintâi îndrumând activitatea celor din urmă, dar lăsându-le şi posibilitatea de a activa din proprie iniţiativă şi de a participa la toată viaţa politică şi organizatorică a partidului.

După putinţă trebue păstrată democraţia înăuntrul partidului prin alegerea organelor conducătoare de către membrii partidului sau de către conferinţele respective.

36) Condiţiile ilegalităţii impun însă în acelaş timp şi o disciplină mult mai severă şi necruţătoare. In condiţiunile crâncene în care are de luptat Partidul Comunist din România numai convingerea adâncă a fiecărui membru că fără disciplină de fier nu se poate duce cu succes lupta hotărîtă contra claselor stăpânitoare, şi numai călirea şi oţelirea membrilor în luptele zilnice va asigura această disciplină de fier, *fără de care izbânda e imposibilă.*

5. Bolşevizarea şi autocritica

37) Autocritica e prima condiţiune pentru a evita repetarea greşelilor şi a îndrepta la timp cele făcute. Dar autocritica trebue făcută nu pentru ambiţiuni personale ci numai cu scopul de a feri Partidul

de sub-preţuirea sau supra-preţuirea forţelor sale şi a realităţii şi de greşelile ce ar urma dacă nu ar fi prevenit. Printr'o asemenea critică trebue să caute membrii a ajunge la cea mai justă apreciere a realităţii şi a forţelor partidului, şi potrivit cu ea să-şi desfăşoare activitatea.

Critica luptelor trebue deasemenea să aibă ca scop tragerea de învăţăminte pentru viitor, prin analizarea evenimentelor petrecute sau a acţiunilor executate.

6. **Planul de muncă şi controlul executării lui**

38) Pentru a putea întrebuinţa cu maximum de folos pentru partid pe toţi membrii şi simpatizanţii partidului, pentru a putea constata şi verifica capacitatea lor şi a asigura o împărţire şi mai raţională a muncii în viitor, pentru a putea treptat lărgi tot mai mult câmpul de activitate pe măsura forţelor noi atrase prin nuclee, partidul, Comitetul Central şi organele inferioare trebue să-şi elaboreze un plan de muncă şi activitate pentru o perioadă dată şi să controleze dacă toţi membrii au îndeplinit însărcinările sau au luat măsuri pentru îndeplinirea lor la timp. Practica a dovedit că este mult mai lesne a lua hotăriri şi mai greu a le executa. Luarea de hotăriri care n'ar putea fi executate este mai vătămătoare decât neluarea lor.

VII. PARTIDUL COMUNIST DIN ROMANIA ŞI INTERNAŢIONALA COMUNISTA

39) Pentru reuşita luptelor clasei muncitoare din România este nevoie de coordonarea lor cu luptele claselor muncitoare din Balcani.

Iar pentru executarea în condiţii şi mai perfecte a luptelor este astăzi nevoie de coordonarea sforţă-

Bolşevizarea şi Autocritica

37. Autocritica e prima condiţiune pentru a evita repetarea greşelilor şi a îndrepta la timp cele făcute. Dar autocritica trebue făcută nu pentru ambiţiuni personale, ci numai cu scopul de a feri Partidul de sub-preţuirea sau supra-preţuirea forţelor sale şi a realităţii şi de greşelile ce ar urma dacă nu ar fi prevenit.

Fragment din Rezoluţia şedinţei plenare a C.C. al P.C.R. şi a Comisiei Centrale de Control cu privire la bolşevizarea partidului, şedinţă ţinută în Iulie 1925.

rilor masselor muncitoare pe scară *internaţională* prin Internaţionala Comunistă.

40) Partidul Comunist din România trebue să urmărească cu luare aminte activitatea şi dezvoltarea partidelor surori, să le ajute după puterea sa, şi pe de altă parte să le informeze asupra dezvoltării şi luptelor sale, primind ajutorul lor.

Membrii Partidului Comunist din România trebue să aibă conştiinţa că sunt soldaţi ai Revoluţiei mondiale şi că, prin devotamentul şi abnegaţia lor neclintită, ei contribue la biruinţa ei sub conducerea Internaţionalei Comuniste.

77

1925

REZOLUŢIA ASUPRA CHESTIUNII SINDICALE *

Congresul al III-lea al partidului a recunoscut chestiunea sindicală ca una din cele mai importante pentru partid. O politică sindicală justă este una dintre condiţiile esenţiale ale bolşevizării partidului. Sindicatele sunt principala organizaţie de massă a proletariatului şi deşi cuprind azi numai partea mai conştientă a muncitorimii, ele pot deveni, prin însăşi firea lor, organizaţia întregii clase muncitoare.

Pentru P.C.R. sindicatele sunt cu atât mai importante cu cât organizarea partidului este ilegală şi contactul său cu massele îngreuiat. Sarcina principală a partidului rămânând tocmai strânsa lui le-

* *Rezoluţie adoptată la plenara C.C. al P.C.R. în 1925.*

gătură cu massele, el trebue să facă toate sforțările pentru a-și spori influența în massele muncitoare. Pentru aceasta și pentru a activiza aceste masse, Partidul Comunist sprijină și ia parte efectivă la luptele pentru revendicările sindicale ale muncitorimii în spiritul stabilit de rezoluția asupra bolșevizării (paragraf 14—15), adică unind revendicările luptelor de zi cu zi ale muncitorimii împotriva ofensivei patronale cu perspectiva luptelor finale de eliberare de sub jugul capitalist.

Congresul al III-lea fixează partidului sarcini precise în chestiunea sindicală, sarcini a căror împlinire vor întări partidul, apropiindu-l de massele largi proletare. Pe lângă activitatea organizatorică în sindicate și participarea la luptele zilnice, congresul impune justa aplicare a tacticii frontului unic, formarea fracțiunilor în sindicatele reformiste și unitare, precum și instruirea acestor fracțiuni în spirit bolșevic.

Plenumul C.C. stabilește că din îndeplinirea acestor sarcini nu s'au cules decât puține roade. Intr'adevăr, analizând situația sindicatelor, trebue constatate următoarele:

SITUAȚIA IN SINDICATE

Situația sindicatelor în ultimul an este departe de a se fi îmbunătățit. Sindicatele afiliate la Amsterdam au rămas în marea lor majoritate sub influența social-democrației. Numărul membrilor lor a scăzut, dar nu în favoarea sindicatelor unitare. Dimpotrivă, acestea au pierdut și ele un însemnat număr din membrii lor.

Este drept că numărul absolut al membrilor sindicatelor unitare nu corespunde influenței reale a acestor sindicate. Muncitorii din aceste sindicate

sunt în minoritate față de organizațiile reformiste, dar sindicatele unitare se bucură de simpatia majorității muncitorilor organizați. Numai teroarea le împiedică de a obține și majoritatea organizatorică.

In sindicatele unitare „centriștii" au în unele părți încă o bună parte de influență. Ei sunt în realitate social-democrați și adepți ai afilierii la Internaționala dela Amsterdam. O parte din birocrația sindicală este în mâinile lor. Muncitorii de sub influența lor sunt însă o minoritate în sindicatele unitare.

Conducătorii sindicatelor social-democrate, reformiștii, susținuți de aripa dreaptă a birocrației din Amsterdam, nu numai că se opun din răsputeri la unificarea sindicatelor pe care le-au spart la Cluj, dar caută să se servească de „centriști" pentru a sparge și mișcarea unitară, alăturându-i pe aceștia spre a-i izola pe comuniști, a-i denunța și preda apoi teroarei oficiale.

Pe de altă parte, în rândurile sindicaliștilor cinstiți din sindicatele unitare se manifestă tendința greșită de „a curăți" sindicatele unitare de elementele social-democrate amsterdamiste, ceeace ar duce la transformarea sindicatelor într'un partid sindicalist și la renunțarea lor la rolul propriu zis al sindicatelor: acela de a strânge întreaga muncitorime și de a o duce la luptă pentru revendicările ei de clasă.

Activitatea comuniștilor din sindicate față de această stare de lucruri a fost cu totul insuficientă și adeseori greșită. Nici în sindicatele unitare, nici în cele reformiste n'au fost constituite fracțiuni, așa cum cerea Congresul al III-lea al partidului. Abia în unele locuri au început să se facă sforțări pentru realizarea acestei sarcini organizatorice. Majorita-

tea tovarăşilor au fost activi în sindicate, însă forma organizatorică a activităţii lor, fracţiunile lipsind, munca lor n'a putut avea *rodnicia dorită*.

Influenţa partidului în sindicate n'a fost deaceea destul de consolidată şi, în consecinţă, loviturile teroarei au putut împinge în unele locuri pe unii muncitori spre centrişti. Aproape pretutindeni influenţa partidului a fost apoi recâştigată, dar cu această ocazie s'a arătat că legătura ideologică cu massa este cu totul insuficientă, claritatea liniei conducătoare lipseşte, confuzia domneşte încă în rândurile comuniştilor din sindicate.

Această confuzie s'a arătat limpede în aplicarea tacticii frontului unic şi în luptele pentru unitatea sindicală. Nu numai că mobilizarea masselor n'a fost suficient susţinută şi nu a reuşit, dar prin rezoluţia dela Timişoara, încercare de capitulare în faţa Amsterdamului, conducerea sindicatelor unitare a păşit pe un drum care ducea la primejdia ruperii de masse.

In sfârşit, tovarăşii noştri comunişti din sindicate n'au muncit destul pentru apropierea mişcării muncitoreşti din România de mişcarea internaţională şi n'au ştiut să sădească în spiritul muncitorilor ideea că, de fapt, mişcarea unitară română ar trebui să se simtă drept o parte din I.S.R. (Internaţionala Sindicală Roşie), care stă în fruntea luptei pentru interesele sindicale din întreaga lume.

CAUZELE STARII ACTUALE

Situaţia în care se găseşte astăzi mişcarea sindicală îşi are rădăcinile pe de o parte în cauze de ordin general, pe de altă parte în lipsa de experienţă şi greşelile proprii.

Spargerea sindicatelor (Cluj 1923) a fost o grea lovitură pe care social-democraţii au dat-o mişcării sindicale...

Teroarea a depăşit însă cadrul poliţienesc de stat. Folosindu-se de spargerea sindicatelor, patronii au ştiut, cu ajutorul unei părţi din aristocraţia sindicală, scontând pe şomajul în creştere, să înfrângă o serie de greve ; ei înfricoşează prin concedieri pe muncitorii mai activi din organizaţii, împiedicându-le activitatea sindicală... dezorientarea îngreuiază astfel înrolarea muncitorimii în sindicate, ea rămânând departe de organizaţie.

Dar în afară de aceste cauze generale trebue studiate greşelile proprii, care pot şi trebue să fie îndreptate. Prima şi cea mai importantă este lipsa de claritate ideologică a membrilor noştri. In activitatea sindicală aceasta se manifestă prin aprecieri false şi tactică greşită. In unele părţi ale ţării, şi în special în Vechiul Regat, tovarăşii noştri din sindicate nu înţeleg bine însemnătatea şi posibilităţile de organizare şi de luptă pentru revendicările imediate ale muncitorimii, pe când în alte părţi, şi mai ales în Ardeal, dimpotrivă, preocupările sindicatelor iau un caracter strict de breslă, fără considerarea mişcării în general. O concepţie unitară despre tactica justă lipseşte mai pretutindeni.

Tactica frontului unic este înţeleasă de unii din tovarăşii noştri ca o simplă operare „de sus" sau ca identică cu unificarea sindicală. Mobilizarea masselor, strângerea frontului cu cei neorganizaţi şi lupta comună cu muncitorii reformişti nu au fost suficient înţelese.

Problema unificării mişcării sindicale a fost încă mai puţin pătrunsă de o bună parte a tovarăşilor noştri. Considerând-o drept o simplă manevră, unii tovarăşi nu i-au dat atenţia cuvenită. Pe de altă

parte, alţi tovarăşi au exagerat puterea centriştilor în sindicatele unitare şi în loc să aibă faţa întoarsă spre masse, n'au văzut decât atitudinea birocraţilor centrişti. Aceştia au încercat să profite de momentele de zăpăceală produse din când în când de teroare, pentru a antrena mişcarea spre social-democraţi şi spre Amsterdam. Urmând pe centrişti, tovarăşii noştri au ajuns astfel pe nesimţite la doi paşi de lagărul galben, prin rezoluţia dela Timişoara, rezoluţie de capitulare în faţa teroarei social-democrate.

Această dezorientare a tovarăşilor noştri, având-şi obârşia în întreaga situaţie a partidului, este limpede că îşi va găsi şi deslegarea în bolşevizarea ideologică şi organizatorică a partidului.

Lipsa fracţiunilor sindicale, cauza dezorganizării activităţii comuniştilor din sindicate, va fi remediată odată cu organizarea temeinică a partidului pe bază de nuclee.

Faza de bolşevizare a partidului înseamnă aşa dar şi restabilirea liniei comuniste în politica noastră în sindicate, recâştigarea încrederii masselor, întărirea organizatorică a sindicatelor, apropierea de muncitorii neorganizaţi.

DIRECTIVE

Pentru a îndruma şi grăbi această dezvoltare, Plenumul C.C. stabileşte următoarele directive :

a) Pentru munca în sindicate trebue mobilizate şi îndrumate toate puterile disponibile ale partidului. In special activitatea trebue concentrată :

1) Asupra Vechiului Regat şi cu deosebire asupra Bucureştiului ; tovarăşii ardeleni cu experienţă sindicală şi, pe cât posibil, care să cunoască limba

română trebue introduşi în toate întreprinderile importante ale Capitalei.

2) Asupra ţinuturilor carbonifere (Valea Jiului, Anina), miniere (Baia Mare), regiunilor petrolifere (Prahova etc.), porturilor (Galaţi, Brăila, Constanţa etc.) şi asupra industriei metalurgice, importantă pentru stat (Reşiţa, Arad, Bucureşti, Braşov, Sibiu, Copşa Mică), unde iarăşi trebue introduşi tovarăşi cu experienţă sindicală.

3) In întreprinderile statului : C.F.R., ateliere C.F.R., Arsenal, P.T.T.

Tovarăşii delegaţi pentru munca organizatorică în sindicate trebue să fie obligaţi să dea rapoarte regulat şi, după împrejurări, să-şi organizeze astfel activitatea încât concedierea lor prematură să fie evitată ; ea să iasă la iveală numai atunci când s'a obţinut o anumită întărire şi o creştere a puterii de rezistenţă a muncitorimii.

b) Crearea unei organizaţii a şomerilor (cererea de a fi susţinuţi de către stat) şi a unei organizaţii împotriva spărgătorilor de grevă.

c) Pentru a putea da o orientare justă tuturor luptelor muncitorimii, partidul şi comuniştii care lucrează în sindicate trebue să studieze toţi factorii şi toate împrejurările concrete ale fiecărei lupte : mersul afacerilor în fabrica şi industria respectivă, numărul şi importanţa comenzilor, legătura dintre diferite fabrici, sindicate patronale şi trusturi. Trebue avută în vedere puterea organizatorică şi de rezistenţă a patronilor cât şi puterea morală şi materială a organizaţiilor sindicale, voinţa de luptă a muncitorimii organizate şi neorganizate, putinţa de lărgire a grevei şi urmările ei politice. Acestea sunt condiţii prealabile pentru a putea da lozinci şi instrucţiuni exacte şi pentru a putea sta în fruntea proletariatului în toate luptele lui cu capitalul.

d) Luptele muncitorimii trebue apoi duse cu hotărîre acolo unde e vorba de chestiuni principiale importante ale muncitorilor, ca ziua de lucru de 8 ore sau munca în acord. Lupta trebue primită chiar dacă perspectivele succesului nu sunt sigure. Cedarea fără luptă în atari chestiuni are un efect mai demoralizator decât eventuala înfrângere. Când lucrul este posibil şi pare folositor, luptele trebue lărgite prin greve de simpatie, dând astfel mişcării caracter de massă. Aceasta indiferent dacă e vorba de muncitori unitari sau social-democraţi.

e) Comuniştii din sindicate trebue să se poarte dârzi şi fără frică faţă de autorităţile care terorizează. Ei trebue să întărească curajul sindicatelor şi să le ducă la luptă hotărîtă împotriva măsurilor de asuprire poliţistă, împotriva bătăii, schingiuirii şi arestării muncitorilor. Prin îndeplinirea desăvârşită a datoriei şi prin deosebita capacitate de sacrificiu, ei trebue să câştige încrederea massei în Partidul Comunist.

TACTICA FRONTULUI UNIC ŞI LUPTA PENTRU UNITATEA SINDICALĂ

1) Unificarea sindicală este mijlocul organizatoric indispensabil al muncitorimii în lupta pentru cerinţele imediate. Lupta Internaţionalei Comuniste şi a P.C.R. pentru unitatea sindicală nu este o manevră, ci de un interes vital pentru clasa muncitoare. Unitatea ridică considerabil puterea de luptă a proletariatului, mărindu-i moralmente tăria, uşurând organizarea acţiunilor, sporind puterea de rezistenţă, sporind încrederea masselor neorganizate, înlesnind conducerea unitară, impiedicând sabotarea reciprocă şi slăbind considerabil curajul de atac al burgheziei. Unitatea sindicală apropie P.C. de massele muncitoreşti sustrase în parte influenţei lui şi uşurează lupta împotriva conducătorilor reformişti ori naţionalişti-burghezi.

2) P.C. trebue să conducă lupta pentru unitatea sindicală cu energie sporită şi cu participarea strânsă a muncitorimii ca mişcare de massă. Această luptă trebue privită ca o parte a marii lupte pe care I.C. o duce pe scară internaţională pentru unitatea mişcării sindicale. Această luptă trebue să fie condusă în întregime de C.C. al P.C.R., căruia i se subordonează toţi activiştii sindicali comunişti.

3) Lupta pentru unitatea sindicală trebue, în conformitate cu tactica frontului unic, să aibă în vedere următoarele:

a) Impiedicarea cu orice preţ a spargerii sindicatelor unitare, înlăturarea influenţei centriştilor asupra muncitorimii şi întărirea presiunii massei asupra centriştilor spre a-i sili să susţină politica sindicală a P.C., fără pericolul ca massele să-i urmeze, dacă eventual ei ar părăsi organizaţia.

b) In momente potrivite şi pentru acţiuni concrete trebue iarăşi şi iarăşi să i se propună Consiliului general reformist formarea unui front unic proletar. Fiecare refuz ne va da iarăşi şi iarăşi material nou pentru a arăta şi muncitorilor din sindicatele reformiste că conducătorii lor sindicali împiedică formarea frontului unic proletar împotriva clasei capitaliste şi realizarea unităţii mişcării sindicale. Muncitorimea se va convinge astfel de nevoia realizării frontului unic „de jos".

c) Cea mai mare importanţă o are tactica noastră de front unic de jos, întărirea propagandei pentru formarea frontului unic în uzine şi ateliere. Muncitorii sindicatelor unitare şi reformiste, cât şi muncitorii neorganizaţi, trebue mereu chemaţi să formeze comitete comune pentru susţinerea reci-

procă morală și materială în conflictele cu patronii, pentru lupta comună împotriva teroarei, pentru discutarea unificării sindicale și pentru cererea convocării unui congres comun de unificare.

d) Chestiunea unificării sindicale trebue ținută mereu la ordinea zilei în sindicatele unitare. Prin fracțiunile noastre și prin celulele de simpatizanți această chestiune trebue mereu adusă în discuție la adunările sindicatelor reformiste.

4) Cu deosebită grijă trebue explicat muncitorilor pe ce bază este posibilă unificarea mișcării sindicaliste, și anume:

a) Adevărată democrație muncitorească, adică dreptul de critică înăuntrul sindicatelor și supunerea minorității la hotăririle majorității.

b) Nu dizolvarea Consiliului general unitar, ci congres comun de unificare și alegerea acolo a unui Consiliu general comun, creând astfel baza pentru unificarea Uniunilor și punând baza tacticii sindicale în conformitate cu voința majorității.

5) Chestiunea afilierii la Internaționala dela Amsterdam are o importanță principială. Este chestiunea care a dat reformiștilor pretextul spargerii" dela Cluj și care marchează deosebirea între „centriști" și comuniști în sindicatele unitare. Tactica noastră trebue să fie așa întocmită ca în niciun caz spargerea sindicatelor unitare să nu fie posibilă. In situația de azi trebue ca în fața masselor să limpezim cu cea mai mare claritate această chestiune. Trebue arătat muncitorilor din sindicatele unitare și reformiste istoricul acțiunii conducătorilor amsterdamiști în timpul războiului și de atunci încoace: trădările, spargerile unității sindicale, sabotarea unificării, sprijinirea patronilor, a Societății Națiunilor etc. și în special activitatea amsterdamiștilor din România. Trebue folosită mișcarea muncitorilor dela Amsterdam împotriva conducătorilor și pentru unificarea cu Internaționala Sindicală Roșie.

Trebue să arătăm deci masselor că suntem principial împotriva afilierii la Amsterdam și susținem cu toată puterea propunerea sindicatelor ruse și engleze, care cer convocarea unui congres mondial sindical, unde să se facă unificarea internațională a sindicatelor și să se creeze o adevărată Internațională Sindicală. In acelaș timp însă arătăm că chestiunea afilierii la Amsterdam nu poate fi o piedică a unificării sindicale din România. Congresul comun al tuturor sindicatelor va avea să hotărască și această chestiune...

6) Muncitorimea trebue să simtă că lupta noastră pentru unitatea sindicală este o parte din lupta Internaționalei Comuniste, Internaționalei Sindicale Roșii și a sindicatelor engleze și ruse. Massele trebue să fie mereu ținute la curent cu toate evenimentele internaționale relative la unitatea sindicală și în special cu acțiunile tuturor secțiunilor Internaționalei Sindicale Roșii, a sindicatelor ruse și a comisiei anglo-ruse.

ORGANIZAREA ȘI ACTIVITATEA FRACȚIUNILOR IN SINDICATE

1) Activitatea organizată a P.C. în sindicate este imposibilă fără fracțiuni, care să lucreze disciplinat. Fracțiunile comuniste în sindicate nu trebue confundate cu nucleele de fabrică. Nucleele sunt baza organizației de partid, ele sunt însuși partidul, pe când fracțiunile strâng pe toți comuniștii din sindicate, deci sunt forma organizatorică pentru munca comuniștilor în sindicate.

2) Cu toată ilegalitatea partidului, nu se poate cu niciun preț renunța la formarea fracțiunilor sindicale... Membrii comuniști ai Consiliului general unitar, ai Comitetelor Uniunilor de breslă, ai Comisiilor regionale și locale ale sindicatelor și ai tuturor organelor și comitetelor de tratative trebue să se constitue în fracțiuni. Ele trebue să se îngrijească de strângerea tuturor membrilor comuniști din fiecare sindicat. Activiștii sindicali comuniști trebue să ia parte la organizarea și activitatea fracțiunii și s'o conducă.

Fracțiunea comunistă a Consiliului general sindical și cele ale comitetelor uniunilor stau sub conducerea directă a C.C. al partidului (respectiv a comisiei lui sindicale). Celelalte fracțiuni sunt sub conducerea comitetelor locale ale partidului. (Fracțiunea Comisiei locale conduce fracțiunile sindicatelor și e condusă de comitetul local al partidului.)

3) Pentru a asigura o muncă cu adevărat comunistă în fracțiunile sindicale trebue

a) să se țină conferințe regulate ale activiștilor sindicali comuniști, în care se vor discuta problemele mișcării și se va fixa o activitate unitară în conformitate cu instrucțiunile C.C.;

b) opinia fracțiunii să fie exact informată asupra situației economice a țării și în special a orașului respectiv, asupra mișcărilor muncitorimii, să se cunoască bine raportul de forțe între muncitori și patroni și raportul între comuniști, centraliști și social-democrați în sindicate și să se stabilească în ședințe regulate atitudinea și activitatea comuniștilor.

c) să păstreze o perfectă disciplină de partid și să asigure o atitudine absolut unitară a tuturor comuniștilor în afară.

4) In jurul fiecărei fracțiuni trebue strânși într'o celulă simpatizanții. Aceștia formează *opoziția* în acele sindicate unde conducerea nu este în mâna comuniștilor.

5) Fracțiunile trebue să dea rapoarte regulate asupra situației și activității lor.

6) De o importanță covârșitoare este organizarea fracțiunilor sindicale în sindicatele reformiste social-democrate, fără de care nu se poate duce o muncă serioasă între muncitorii din acele sindicate și nu se poate aștepta la niciun succes al tacticii noastre de front unic. Organizarea fracțiunilor comuniste și a grupelor de opoziție în sindicatele reformiste este azi cea mai urgentă sarcină a P.C. pe teren sindical.

Acolo unde într'un sindicat reformist nu există niciun tovarăș comunist, partidul trebue să însărcineze pe un tovarăș special cu strângerea elementelor simpatizante din acel sindicat și cu formarea unei opoziții organizate, a cărei activitate s'o conducă apoi, căutând să câștige pentru partid elementele cele mai bune ale acelei opoziții și să formeze o fracțiune de partid.

DESPRE INFLUENȚA P.C. IN SINDICATE ȘI DESPRE MUNCA DE LUMINARE IDEOLOGICĂ

1) Influența partidului în sindicate se bazează în bună parte pe faptul că el dispune de cele mai bune elemente muncitorești, care au o întinsă autoritate în massele muncitorești. Aceasta însă nu este suficient și ascunde putințele unei noi dări înapoi la primul prilej. Trebue făcut totul pentru a apropia ideologicește massele de P.C., întrebuințând toate posibilitățile legale și în primul rând acelea pe care ni le pun la îndemână sindicatele. Pentru această muncă de educație trebue în primul rând:

a) O campanie energică pentru a clarifica muncitorii asupra rolului sindicatelor. Trebue combătută tendința sindicalistă de „curățire" a sindicatelor și de transformare a lor într'un fel de partid sindicalist, dar tot așa trebue aduși muncitorii la convingerea că lupta lor trebue îndreptată nu numai contra patronului particular, ci și contra statului patron și că lupta pentru libertățile sindicale și împotriva teroarei antimuncitorești este o datorie de căpetenie a sindicatelor.

b) Muncitorii trebue să fie informați asupra acțiunilor sindicatelor unitare din străinătate și să ia cunoștință și să discute hotărîrile mai importante ale Internaționalei Sindicale Roșii. Astfel ei vor simți că între directivele și tendințele acestei Internaționale și năzuințele lor nu există nicio contrazicere și vor putea să se simtă moralmente membrii I.S.R.

2) Toate foile sindicale de sub conducere comunistă trebue să aibă o conducere unitară, sub controlul organelor C.C. Ele trebue aprovizionate cu articole și știri asupra mișcării sindicale internaționale.

3) Activiștii sindicali comuniști trebue să fie în curent cu hotărîrile sindicale ale Internaționalei Comuniste, ale Internaționalei Sindicale Roșii, și ale Partidului Comunist din România. Ei trebue să dezbată aceste hotărîri cu simpatizanții și să le răspândească în masse.

4) Uniunile sindicale trebue să aibă regulat legătură cu uniunile din străinătate care au aceleași tendințe și în cazuri de conflicte să le ajute, respectiv, să le ceară ajutorul și să întrebuințeze aceste legături propagandistice.

* * *

Studierea și aplicarea acestei rezoluții este una din chezășiile de căpetenie ale bolșevizării partidului. Aceasta la rândul ei va aduce întărirea sindicatelor, transformarea lor în organizații de massă și strângerea legăturii între grosul muncitorimii și avangarda comunistă.

———★———

78

1925

PROCESUL ȚĂRANIMII REVOLUȚIONARE ȘI U.T.C. *

Pentru ziua de 25 August, după cum am aflat, este fixat procesul țăranilor răsculați anul trecut la Tatar-Bunar (Sudul Basarabiei) și în satele dimprejur.

Vor fi aduși înaintea justiției de clasă, sub pază sigură, sute de țărani, care cu arma în mână s'au răsculat contra subjugării economice, politice și naționale.

Faptele s'au petrecut astfel:

In 1917, proletariatul rus, împreună cu țărănimea săracă, sub conducerea Partidului Bolșevic (comunist) a oprit războiul fratricid cu baioneta în mână.

Dar acest lucru i-a reușit numai după ce a izgonit dela putere burghezia și ciocoimea, aliate cu menșevicii (S.D.), și s'a făcut singur stăpân, formând un guvern muncitoresc-țărănesc.

Atunci muncitorimea și țărănimea din Basarabia, care a fost o parte din Rusia, și-a scuturat ju-

* *Articol publicat în „Bolșevismul" în 1925.*

gul burgheziei și al ciocoimii și a început o viață nouă, o viață liberă. Muncitorimea din orașe a început exproprierea burgheziei, a pus mâna pe toate instituțiile statului, pe întreprinderile statului și pe întreprinderile particulare ale marii burghezii în folosul proletariatului. Muncitorimea din sate — țărănimea săracă — a expropriat fără plată tot pământul, uneltele de muncă, pădurile, pășunile etc.

Dar burghezia mondială a înțeles ce pericol prezintă Rusia Sovietică și a organizat, cu ajutorul social-democrației, armate contrarevoluționare pentru a nimici puterea proletariatului rus. Denichin, Colceac, Vranghel, Iudenici, armata cehă, Petliura și alți generali albi au terorizat din toate părțile poporul rus.

Inconjurat pe la Nord și Sud, pe la Apus și Răsărit de reacțiune și intervenția gărzilor albe, proletariatul rus din orașe și sate trebuia să lupte cu toate sforțările pentru a sparge acest cordon militar și a salva statul proletar.

In aceste zile grele de luptă a proletariatului rus, oligarhia românească exploatează momentul favorabil și cu forța armată, cu trupe, cu tunuri, avioane, mitraliere și tancuri distruge rezistența muncitorimii și țărănimii din Basarabia și ocupă întreaga regiune.

Deabia scăpați de sub jugul boierilor și burghezilor ruși, muncitorii și țăranii din Basarabia cad din nou sub jugul oligarhiei românești.

Drumul oligarhiei românești este roșu de sângele poporului basarabean. Teroarea desfășurată de oligarhie întrece orice închipuire. Starea de asediu, curțile marțiale, mai mult de 15.000 dintre cei mai buni muncitori și țărani împușcați, omorîți, înnecați în Nistru, organizațiile muncitorești distruse, închisorile pline, toate revendicările câștigate de revoluție lichidate. Țărănimii i s'a luat tot pământul, pădurile, pășunile etc.

Basarabia a fost umplută de un aparat administrativ alcătuit din pungași, agenți de Siguranță, de jandarmerie, de perceptori, care jefuesc populația ținută în frâu. Orice manifestare de organizare este oprită, presa muncitorească nu există, oamenii sunt împușcați, arestați pentru nimic, maltratați și schingiuiți. E deajuns un singur cuvânt al unui trădător ca un om să nu mai existe.

Dictatura generalului Popovici pe de o parte, pe de altă parte românizarea poporului cu forța armată: închiderea școlilor rusești, oprirea presei rusești, interzicerea limbii materne în instituțiile statului și armată, prigoana în contra tuturor celor ce nu sunt regățeni, exploatarea nemiloasă, biruri grele, amenzi, bacșișuri etc. fac imposibilă viața muncitorimii și țărănimii, silită să reacționeze cu forța, să lupte.

Muncitorimea și țărănimea revoluționară din Basarabia se conving din zi în zi de necesitatea de a distruge această stare de lucruri cu forța.

Muncitorii și țăranii n'au uitat acele câteva luni pe care le-au trăit liberi sub dictatura proletariatului. Aceste câteva luni au lăsat urme adânci în sufletul lor revoluționar, care îi împinge la lupte grele.

Muncitorii și țăranii din Basarabia nu sunt șovinişti, ei sunt cu tot sufletul lor alături de noi, muncitorii și țăranii din Vechiul Regat, Ardeal, Bucovina, Dobrogea, ei sunt gata să lupte cu cele mai grele sacrificii cot la cot cu noi pentru a distruge puterea oligarhiei și pentru a crea România Sovietică.

Primul stat proletar din lume, Rusia Sovietică, a văzut suferințele poporului din Basarabia sub dic-

tatura oligarhiei şi a cerut cu tărie de multe ori să se admită un plebiscit în Basarabia, adică să se admită poporului din Basarabia printr'un vot să hotărască singur soarta lui: dacă vrea, el va rămâne mai departe sub dictatura oligarhiei, dacă vrea, să formeze un stat separat, dacă vrea, să se afilieze (să se alăture) Statului Sovietic, cum va vrea poporul.

Oligarhia n'a admis şi nu poate să admită acest plebiscit în Basarabia, fiindcă ea cunoaşte foarte bine sufletul basarabenilor, fiindcă ea ştie ura poporului de dincolo de Prut în contra ei.

A cerut plebiscit în Basarabia alături de Rusia Sovietică şi Partidul Comunist din România.

P.C.R. şi U.T.C. au cerut: să înceteze nemiloasa exploatare a poporului din Basarabia, să se ridice starea de asediu, să fie dizolvate curţile marţiale, Siguranţa şi jandarmeria, să se dea poporului basarabean dreptul lui de a-şi arăta voinţa lui printr'un plebiscit.

Am fost arestaţi şi maltrataţi, daţi pe mâna justiţiei de clasă, organizaţiile noastre au fost dizolvate. Dar lupta nu am încetat-o şi nu o vom înceta. Sub teroarea sângeroasă, activând clandestin, Partidul Comunist din România singur, ajutat de noi, U.T.C., a strigat sus şi tare „Jos robia economică, politică şi naţională!"

Glasul nostru cu mare greutate a pătruns în sânul masselor, fiindcă nu suntem încă o organizaţie bolşevică de masse, dar totuşi a avut un răsunet.

Ce a făcut partidul social-democrat? El şi-a manifestat prin presă şi în parlament, prin d-l dr. Pistiner, complecta solidaritate cu oligarhia, contra poporului basarabean, contra Partidului Comunist, contra plebiscitului, contra Sovietelor.

Ce au făcut partidele aşa zise democratice? Ele s'au aliat cu oligarhia şi au început o înverşunată

campanie în contra plebiscitului, în contra Partidului Comunist, în contra Rusiei proletare.

Ce a făcut oligarhia?

Oligarhia a concentrat trupe la graniţa Rusiei, s'a înarmat mai bine, a înăsprit teroarea în Basarabia, omorînd şi schingiuind în dreapta şi în stânga.

La rândul lui proletariatul din România n'a fost într'atât de pregătit ca să reacţioneze până la distrugerea acestui complot contra fraţilor din Basarabia.

Dar răbdarea ţăranilor, înfometaţi, goi şi terorizaţi din întreaga Basarabie, îndeosebi din Sud, a întrecut marginele. In luna Septembrie 1924 o armată mică de ţărani înarmaţi cu coase, greble, sape şi arme s'a ridicat contra asupritorilor. „Jos oligarhia românească!", „Trăiască Sovietele muncitoreşti şi ţărăneşti!", „Trăiască Republica Moldovenească!" au fost lozincile lor.

Tatar-Bunar, Vâlcov şi câteva sate dimprejur s'au adunat sub steagul roşu revoluţionar şi au izgonit armatele dimprejur. Ei[20] au proclamat imediat o republică sovietică şi au înălţat steagul roşu.

Forţele lor erau însă puţine, revolta a fost spontană, nepregătită, ea a fost numai într'o parte a ţării, nu în toată ţara, iar din Regat, ca şi din celelalte provincii, n'a venit niciun ajutor. Inconjurate de trupele oligarhiei, sate întregi au fost şterse de pe suprafaţa pământului cu tunurile şi mitralierele. Pământul s'a înroşit de sângele miilor de ţărani împuşcaţi. Republica eroică, care a durat 36 de ore, a fost nimicită, steagul roşu s'a înroşit şi mai mult.

Săptămâni întregi după doborîrea revoltei se împuşcau grupe întregi de ţărani şi cadavrele erau aruncate în Nistru, pe câmpuri, pe drumuri.

Procesul de astăzi este urmarea teroarei dela

Tatar-Bunar. Sute de ţărani vor fi întemniţaţi pentru zeci de ani, vârîţi în ocne şi condamnaţi la muncă silnică, să moară cu încetul de tuberculoză, pentru o singură „vină": de a fi luptat împotriva jafului oligarhiei, de a fi refuzat să trăiască ca robii!

Acum e rândul justiţiei de clasă. Justiţia de clasă, fără îndoială, îşi va face datoria faţă de oligarhie.

Răscoala ţărănească din Tatar-Bunar ne-a dovedit încă odată că ţărănimea revoluţionară este aliatul sincer al proletariatului în lupta sa contra burgheziei.

Acest act revoluţionar şi eroic ne face să ne convingem şi mai tare de necesitatea unei puternice „Smicica"[21] între muncitori şi ţărani şi a unei lupte dârze pentru guvernul muncitoresc-ţărănesc.

Dar care e datoria noastră, a U.T.C.?

Uniunea Tineretului Comunist, cu alte cuvinte, fiecare din noi, are datoria revoluţionară să aducă la cunoştinţa muncitorilor şi ţăranilor procesul şi cauzele lui. Spuneţi muncitorilor şi ţăranilor din jurul vostru cine sunt aceste sute de ţărani care stau pe banca acuzării, care e „vina" lor, dece a izbucnit răscoala şi dece a fost înnăbuşită în sânge.

Dovediţi muncitorilor că ţăranii vor sta alături de ei în luptele revoluţionare. Dovediţi ţăranilor că muncitorimea revoluţionară le este conducătorul în luptă.

Explicaţi şi convingeţi pe cei din jurul vostru că numai guvernul muncitoresc-ţărănesc este în stare să salveze situaţia dezastruoasă de azi.

Spuneţi neobosiţi că cei ce vor fi peste câteva zile băgaţi în închisori şi ocne sunt fraţi de ai noştri care au luptat pentru libertate.

Aduceţi în masse lozinca „plebiscitul în Basarabia". Spuneţi ce este plebiscitul, dece poporul basarabean are dreptul la acest plebiscit şi dece oligarhia îl refuză.

Arătaţi masselor atitudinea noastră, şi cea a social-trădătorilor şi a partidelor burgheze.

U.T.C. mai declară: „Vom lupta cu toată energia pentru eliberarea minorităţilor naţionale, pentru deplina autodeterminare a lor, până la deslipirea de stat". „Noi suntem solidari cu ţăranii revoltaţi din Tatar-Bunar".

Aceasta e datoria voastră, tineri comunişti.

———★———

79

1925

SITUAŢIA DUPĂ ALEGERILE AGRICOLE *

I. LIBERALII ŞI AVERESCANII IN ACESTE ALEGERI

Planul liberalilor în alegerile pentru camerele agricole a fost compus din două părţi. Partea întâi: să creeze un front unic al oligarhiei cu mica burghezie. In acest scop liberalii au încheiat pact cu averescanii şi cu partidele maghiar şi sas şi au constituit liste aşa zise „cetăţeneşti", pe care au fost invitaţi să figureze „gospodarii cinstiţi, fără deosebire de culoare politică", dar care recunosc constituţia şi legiuirile liberale. Prin acest pact oligarhia a concentrat pe de o parte aproape întreaga burghezie din toate teritoriile României într'o singură tabără, iar pe de alta i-a adus voturile unei părţi a ţărănimii înstărite din regat, ce mai ur-

* *Articol publicat în „Bolşevismul" în 1925.*

mează încă pe averescani, și ale populațiilor minoritare ce stau încă sub influența magnaților și capitaliștilor maghiari și a industriașilor sași.

Pe alocurea chiar, oligarhia și-a raliat și alte cercuri mic-burgheze, ce au urmat pe conducătorii lor corupți de oligarhie, prin cedarea de locuri în Camerele agricole și mituire, prin promisiunea gheșefturilor viitoare ce se vor face prin aceste instituții. A doua parte a planului oligarhic constă în terorizarea alegătorilor și în falsificarea alegerilor prin neînscrierea în liste a alegătorilor nesiguri, prin neeliberarea cărților de alegător, cu care au votat apoi agenții oligarhiei, și, pe unde s'a putut, prin falsificarea rezultatului.

Rezultatul alegerilor a dovedit însă că oligarhia nu și-a putut realiza planul, deși alegătorii la Camerele agricole sunt aproape toți proprietari agricoli înstăriți... dela aceste alegeri a fost deci înlăturată massa țăranilor săraci și fără de pământ.

2. OPOZIȚIA UNITĂ IN ALEGERI

Opoziția unită, deși compusă formal din două partide, țărănesc și național, cuprinde în sine o varietate de categorii sociale cu interese deosebite și potrivnice: capitalisto-industrialo-bancare (argetoianiștii, tachiștii, dreapta naționaliștilor), mari agrarieni (tachiști, dreapta naționaliștilor), mic-burgheze, comerciale și rurale (naționaliștii, dreapta țărăniștilor), mic-burgheze intelectuale (iorghiștii, stânga naționaliștilor, țărăniștii), țărănimea mică (stânga țărăniștilor) și chiar muncitori înapoiați (stânga țărăniștilor). In asemenea condiții nu se poate vorbi de un bloc al opoziției, și deci nici de un program unic și omogen, și nici de o acțiune și o atitudine unitară față de oligarhie și reacțiune. In opoziție se deosebesc deaceea o dreaptă (dreapta națională), ce-și dă coatele cu oligarhia, un centru (stânga națională și dreapta țărănistă), oportunist și nehotărît, și o stângă (stânga țărănistă), înclinată spre luptă, dar fiind lipsită de o orientare precis cristalizată, este prizoniera politicii centrului.

In alegerile agricole, opoziția unită, nemergând cu un program stabilit, pactul a fost pur electoral în sensul cel mai gol al cuvântului. Opoziția nu a strâns massa în jurul unui program, ci a fost profitoarea nemulțumirilor profunde și violente ale masselor, care, în dorința de a scăpa de oligarhie, votează și cu... dracu, numai dacă e contra liberalilor. Neavând un program de luptă și nefiind hotărîtă la luptă pe viață și pe moarte contra oligarhiei, opoziția ea însăși a fost surprinsă de rezultatul alegerilor. Curajul civic și puterea de rezistență față de teroare ale masselor țărănești au întrecut curajul și puterea de rezistență ale opoziției. Mai mult, opoziția, intimidată chiar de combativitatea masselor, de a căror deslănțuire îi e frică, caută acum să le calmeze cu promisiuni neîntemeiate, cum că liberalii, uluiți de rezultatul alegerilor agricole, „vor părăsi (!) puterea și că regele va face dreptate și va chema opoziția la cârmă (!!)"

3. CE AU ARĂTAT ALEGERILE AGRICOLE?

In primul rând, ele au confirmat în mod strălucit ceeace se știa și așa, că liberalii sunt catastrofal de impopulari, chiar în păturile burgheze și mic-burgheze, care formează corpul alegătorilor dela Camerele agricole. Și aceasta s'a dovedit cu toată întrebuințarea mijloacelor de corupere, mituire, te-

rorizare şi falsificare ce le-a stat liberalilor la îndemână ca partid la guvern...

Alegerile au mai arătat că massele ţărăneşti se trezesc, că încep să preţuiască dreptul lor de vot, ba chiar încep să-l apere şi să-l exprime împotriva teroarei. Hotărîrea masselor ţărăneşti şi ostilitatea lor, pe alocurea violentă, faţă de regimul oligarhic înfăţişat de liberali, nu sunt, de altfel, decât exprimarea electorală a ceeace ţărănimea exprimă mereu, dar izolat şi sporadic, prin mici răscoale locale, în toate părţile ţării.

In acelaş timp, oligarhia a constatat cu prilejul alegerilor, că aparatul statului, întruchipat prin massa funcţionarilor, a agenţilor puterii executive şi a magistraţilor reduşi la mizerie şi umilinţă, nu mai este unealta oarbă şi devotată în mâna stăpânirii. Aparatul statului scapă din mâna liberalilor, funcţionarii înşişi simţindu-se mai aproape de opoziţie şi nemaivoind sau nemaiputând să se preteze a fi unelte electorale ale oligarhiei. Dar odată cu pierderea acestui avantaj, liberalii au realizat un altul: fasciştii, ca instrument al oligarhiei, au intrat de astădată în funcţiune de probă, în unele judeţe dând concurs făţiş oligarhiei şi reuşind chiar (ca la Iaşi) să determine succesul averescanilor...

4. PERSPECTIVELE

Liberalii, care sunt hotărîţi să păstreze puterea pentru a putea aplica legile lor şi a realiza şi în fapt, nu numai pe hârtie, încătuşarea poporului, exploatarea până la sânge şi acapararea întregii vieţi economice a ţării, liberalii nu au reuşit să dea rămânerii lor la guvern o înfăţişare legală şi îndreptăţită prin „rezultatul" alegerilor. Ceeace nu înseamnă însă că, transformaţi peste noapte din ban-

diţi ai politicii despotice în mieluşei ai politicii democratico-parlamentare, liberalii se vor pleca în faţa „indicaţiei corpului electoral" (agricol, comunal, judeţean) şi vor „trece" puterea opoziţiei. Asemenea raţionamente sunt iluzioniste, ele sunt doar opium pentru popor. Singura schimbare reală pe care o va aduce şi a şi început s'o aducă înfrângerea oligarhiei în alegerile agricole este: înăsprirea şi mai crâncenă a teroarei, înmulţirea şi mai mult a presiunilor şi falsurilor în celelalte alegeri, modificarea în sens şi mai reacţionar a proiectului legii Camerelor muncii şi a proiectului legii electorale.

Că în acest sens vor lucra liberalii, se vede din faptul că ei continuă judecarea procesului tatarbunariştilor, că au arestat şi au încercat să gâtue C.G.S.U., că au încercat să închidă localul sindicatelor din Bucureşti, că au făcut numeroase arestări de muncitori şi în provincie...

In afară de înăsprirea teroarei, liberalii, pentru a păstra în formă „legală" puterea, pentru a o păstra ei de-a-dreptul, mai curând decât prin guvern de interpuşi, vor căuta să menţină şi să întindă frontul lor unic cu conducătorii partidelor minoritare şi vor intensifica campania de corupere a vârfurilor micii burghezii.

Iar dacă nu va ajunge nici asta, atunci vor da drumul din cuşcă tuturor bandelor fasciste, care, prin violenţă şi cu pogromuri, vor izbuti acolo unde celelalte mijloace se vor arăta insuficiente.

In sfârşit, pentru a găsi peste graniţă, ei, naţionaliştii lui „prin noi înşine", sprijinul pe care nu-l pot găsi în popor, liberalii se vor alătura şi mai strâns de puterile imperialiste şi vor căuta să întărească şi mai mult Mica Antantă contrarevoluţionară, în sânul căreia România oligarhică este un

element indispensabil reacţiunii în Balcani şi la graniţele Uniunii Sovietice...

Dar atât apropierea partidelor de opoziţie între ele, apropiere făcută în contra inimii, cât şi apropierea lor de minorităţi nu este inspirată de vaste perspective politice, de puncte populare de program, ci de interese pur electorale, ceeace poate duce repede la falimentul opoziţiei şi, deci, la întărirea oligarhiei... Cât despre social-democraţi, situaţia lor este cea mai caracteristă. Ei nu au avut nicio atitudine în alegerile agricole. Fiind contra frontului unic, atât cu noi, cât şi cu celelalte partide de massă, social-democraţii fac în realitate jocul oligarhiei, împiedicând concentrarea într'un singur bloc antioligarhic, sub un program popular bine stabilit, a masselor muncitoare, mic-burgheze funcţionăreşti şi intelectuale dela oraşe şi sate. Social-democraţii devin tot mai mult de fapt aliaţi ai oligarhiei.

5. DATORIA COMUNIŞTILOR

P.C. îşi are partea lui, prin atitudinea sa de front unic, în succesul înfrângerii oligarhiei în alegerile agricole.

P.C. trebue să continue şi să înzecească sforţările sale pentru a împiedica rămânerea liberalilor la putere. Cum? Prin întărirea Frontului Unic al Muncii. Ce înseamnă asta? Inseamnă: a) să combatem iluziile periculoase că liberalii sunt gata de plecare...; b) să arătăm că fără intensificarea luptei contra oligarhiei, fără mobilizarea unor masse şi mai largi în vederea acestei lupte, opera opoziţiei unite va ajunge la dezastru; c) să arătăm că fără un program minimal popular şi fără realizarea acestui program, situaţia reală a masselor populare nu se va schimba. Acest program al Frontului Unic al

Muncii trebue să conţină cel puţin aceste 5 puncte: nerecunoaşterea constituţiei şi legiuirilor liberale, restabilirea, garantarea şi lărgirea libertăţilor democratice ale masselor, amnistie generală, reformă agrară realizată în folosul şi sub controlul ţărănimii şi legislaţie socială largă aplicată sub controlul muncitorimii; d) să organizăm presiunea masselor asupra opoziţiei unite pentru a o împinge la luptă...; e) să profităm de compromiterea conducătorilor partidelor minoritare pentru a atrage şi mai mult spre noi massele naţionalităţilor asuprite.

Care este mijlocul pentru a realiza aceste sarcini? Să aplicăm lozinca Internaţionalei Comuniste: „Mergeţi în mijlocul masselor!". In primul rând, asta înseamnă apărarea cu orice preţ şi întărirea sindicatelor unitare şi apoi unificarea sindicală. In toate întrunirile, în toate organizaţiile unde sunt muncitori sau ţărani trebue să ne ridicăm glasul pentru programul minimal al poporului muncitor. In chipul acesta ni se deschide drumul larg spre cucerirea masselor muncitoare şi strângerea lor în jurul Frontului Unic al Muncii.

Din cauze tehnice, acest buletin n'a putut fi scos decât într'un număr foarte redus, deşi conţinutul lui trebue citit

de toţi comuniştii şi de toţi muncitorii conştienţi din ţară!

Deaceea fiecare exemplar din „Bolşevismul" trebue trecut prin mâinile mai multor tovarăşi, iar conţinutul să fie discutat în toate şedinţele de nucleu!

80

1925

MUNCITORI ŞI MUNCITOARE! *

După 17 zile de grevă a foamei dusă cu bărbăţie şi încredere în izbânda ei, cât şi în urma riguroaselor proteste ale muncitorimii din Capitală şi din întreaga ţară, cei 18 tovarăşi arestaţi cu prilejul şedinţei Consiliului general sindical unitar au fost puşi în libertate pe ziua de Miercuri 16 curent. S'a prăbuşit astfel în mod ruşinos o înscenare odioasă care vorbea de „complot" şi „revoluţie", înscenare de pe urma căreia duşmanii voştri sperau să dea o nouă lovitură mişcării muncitoreşti.

Dar n'apucase încă să se producă eliberarea tovarăşilor din Consiliul general, şi iată că Marţi seara am avut de înregistrat o nouă şi monstruoasă ilegalitate: întrunirea convocată pentru acea seară spre a se protesta contra arestării Consiliului general sindical a fost dizolvată cu brutalitate pentrucă s'ar fi ţinut fără autorizaţie, iar după aceea *sala sindicatelor a fost închisă şi sigilată* sub pretext că la şedinţa lucrătorilor tâmplari din aceeaşi seară s'ar fi continuat întrunirea interzisă. Adevărul însă este altul. La Ministerul de interne, pe care-l nelinişteşte dezvoltarea sindicatelor unitare, se plănuise mai demult închiderea localului sindicatelor, iar întrunirea de Marţi seara n'a fost decât prilejul pentru realizarea acestui plan.

Astfel, printr'un act de cel mai revoltător arbitrar, se încearcă a se pune căluşul în gura muncitorimii, ca să nu mai aibă unde se aduna spre a-şi striga nevoile.

* *Manifest editat în 1925.*

Şi asta când? Tocmai în pragul iernii, când mizeria devine mai groaznică, tocmai în ajunul alegerilor pentru Camerele de muncă şi Consiliile comunale, pentru a se răpi astfel muncitorilor posibilitatea de a se organiza pentru ca să-şi îmbunătăţească viaţa şi de a trimite pe adevăraţii lor reprezentanţi în instituţiile cu caracter muncitoresc şi obştesc.

Tovarăşi şi tovarăşe!

Dar vor dispare sindicatele dacă s'a închis localul lor? Nu! Ele vor continua să fie aceeaşi realitate vie; vor continua să trăiască în inimile şi în voinţa nestrămutată a muncitorimii de a-şi croi o soartă mai bună. Legătura dintre sindicate şi muncitori n'o poate rupe nicio măsură ilegală, oricât de drastică ar fi! Căci cât timp va mai dăinui exploatarea capitalistă vor exista şi organizaţii care să combată această exploatare.

Şi dacă localul ne este închis, deloc nu înseamnă că lupta dintre capital şi muncă încetează; în cazul acesta ea nu face decât să-şi transporte câmpul de acţiune pe arena muncii: în fabrici şi ateliere, în magazine şi birouri, adică acolo unde lucrătorul sau lucrătoarea, funcţionarul sau funcţionara munceşte de dimineaţă până seara pe o leafă de mizerie, care nici pe departe nu se poate compara cu scumpirea fantastică a traiului.

Membri ai sindicatelor unitare! Până în ziua când vom reuşi să avem din nou localul deschis, continuaţi a vă plăti regulat cotizaţiile prin delegaţii voştri pe întreprinderi!

Muncitori încă neorganizaţi! Pentru ca sindicatele să ţină cu mai multă tărie piept asupririi patronale şi prigonitorilor voştri, înscrieţi-vă fiecare în sindicatul de breaslă!

Ridicaţi proteste energice, în fabrici şi ateliere, contra teroarei, contra închiderii localului vostru!

Obligaţi Ministerul muncii ca, potrivit dreptului şi datoriei ce-i incumbă prin legea asociaţiilor profesionale, să intervină pentru apărarea libertăţilor sindicale!

Consideraţi-vă mobilizaţi în permanenţă pe frontul sindical, până la recucerirea drepturilor şi libertăţilor voastre!

Trăiască mişcarea sindicală unitară a muncitorimii!

COMISIA SINDICATELOR MUNCITOREŞTI UNITARE

reprezentantă a sindicatelor: **metalurgişti, tipografi**, ceferişti, tâmplari, brutari, franzelari, **cizmari, croitori, chelneri**, frizeri, călcători, municipali şi funcţionari.

———★———

81

1925

UNIUNEA TINERETULUI COMUNIST DIN ROMANIA

COMITETUL CENTRAL *

STATUTUL U.T.C.R. (Provizoriu)

„Statutul unei organizaţii comuniste în general şi în mişcarea clandestină în special nu este o formalitate, ci formează normele precise, bine determinate, care servesc ca bază a unităţii disciplinei revoluţionare şi a strictei centralizări democratice".

Din broşura „Cum să aplicăm statutul".

* Broşură apărută în 1925.

STATUTUL PROVIZORIU AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST DIN ROMÂNIA

1. Denumirea Uniunii

§ 1) Uniunea Tineretului Comunist din România este o secţiune a *Internaţionalei Tineretului Comunist* şi a Federaţiei Balcanice a Tineretului Comunist. Ea poartă numele: *„Uniunea Tineretului Comunist din România (Secţiune a I.T.C.)."*

2. Partea generală

§ 2) U.T.C.R., ca şi toate secţiunile I.T.C., este organizată pe baza centralismului democratic. Principiile fundamentale ale acesteia sunt: a) Alegerea tuturor organelor de jos în sus. b) Recunoaşterea obligatorie a tuturor hotărîrilor organelor superioare, stricta disciplină revoluţionară, executarea exactă şi rapidă a hotărîrilor I.T.C. şi a organelor de conducere. c) Discuţie asupra unei oarecari chestiuni poate dura numai până când organul respectiv ia o hotărîre definitivă.

§ 3) In domeniul activităţii politice U.T.C.R. este complect subordonată Partidului Comunist din România (P.C.R.). In toate celelalte domenii de activitate ea este complect autonomă şi-şi dezvoltă activitatea în strânsă legătură cu P.C.R.

§ 4) Membru al Uniunii poate să fie acela care: a) îşi însuşeşte statutele U.T.C.R. şi I.T.C. b) este membrul unui nucleu al Uniunii. c) depune în nucleu o muncă activă şi se supune hotărîrilor I.T.C. şi Uniunii. d) se comportă în cadrul normelor de conspiraţie şi e) plăteşte regulat cotizaţiile sale.

§ 5) Primirea unui nou membru se admite numai după hotărîrea nucleului şi după aprobarea comitetului local (C.L.).

§ 6) Membrul nucleului este dator să avizeze prin secretarul nucleului despre schimbarea locului de muncă și despre mutarea în altă localitate.

§ 7) Un membru al Uniunii nu poate părăsi țara decât cu aprobarea *Comitetului Central*. In caz contrar este considerat ca exclus.

3. Nucleele

a) *Nuclee de întreprinderi*

§ 8) Organizația de bază a Uniunii este numai nucleul de întreprindere (fabrici, uzine, mine, ateliere, moșii, ferme, căi ferate, vapoare etc.). Nucleul de întreprindere este compus din toți membrii U.T.C.R. care lucrează într'o întreprindere.

§ 9) Nucleul este compus din cel puțin 3 membri.

§ 10) In cazul când într'o întreprindere avem numai 1 sau 2 membri, ei sunt considerați ca un nucleu incomplect și au ca principală însărcinare complectarea nucleului.

§ 11) Până la complectarea nucleului, nucleul incomplect este repartizat unui nucleu din întreprinderile vecine.

§ 12) Din cauza situației ilegale a Uniunii, nucleul care a trecut de 8 membri trebue împărțit în subnuclee, care la rândul lor nu pot trece de 7 membri. Subnucleele vor fi organizate, după posibilitate, pe secții, întreprindere (Secția turnători, lăcătuși, strungari etc.).

§ 13) La conducerea unui nucleu fără subnuclee stă un secretar, ales la ședința nucleului.

§ 14) La conducerea unui nucleu împărțit în subnuclee stă un birou, compus din trei până la cinci membri, aleși la ședința delegaților din toate subnucleele. Biroul alege din sânul lui un secretar. In biroul nucleului trebue să fie reprezentate toate subnucleele.

§ 15) Fiecare subnucleu are la conducerea lui un secretar, ales la ședința subnucleului, care ține legătura cu biroul nucleului.

§ 16) In cazul când un membru al nucleului este concediat din întreprindere, el rămâne totuși membrul nucleului până își găsește de lucru în altă parte.

b) *Nuclee la sate*

§ 17) Membrii Uniunii care lucrează la o moșie, conac, fermă, plantație etc. dintr'un sat sunt organizați în nuclee de moșii sau conac.

§ 18) In caz că într'un sat n'avem membri în moșii, conacuri, ferme, plantații etc., atunci toți membrii din acest sat sunt organizați în nucleul de sat. Nucleele de sat, ca și nucleele de fabrică, sunt împărțite în subnuclee.

c) *Nuclee de școli și universități*

§ 19) Membrii Uniunii care învață în școli industriale, licee etc. sunt organizați în nuclee de școli împărțite în subnuclee pe clase. Studenții membri ai Uniunii sunt organizați în nuclee de universități împărțite în subnuclee după facultăți.

§ 20) Alegerea secretarilor de subnuclee și de nuclee, precum și alegerea biroului de nucleu școlar sau universitar este la fel ca la nucleele de întreprinderi.

§ 21) In școlile de ucenici nu organizăm nuclee, ci fracțiuni.

§ 22) Toți membrii organelor de conducere sunt obligați de a fi membrii unui nucleu de întreprindere.

d) *Organizațiile secundare și de tranziție*

§ 23) Ca o formă organizatorică de tranziție până la deplina reorganizare a Uniunii, organizăm nuclee de stradă sau de breslă. La fel în acele localități unde nu există nici măcar o industrie mijlocie.

§ 24) Nucleul de stradă sau cel de breslă sunt forme secundare de organizare și n'au aceeași importanță ca nucleele de întreprinderi.

e) *Rolul și sarcinile nucleelor de întreprinderi*

§ 25) Nucleul de întreprindere este organizația care face legătura între uniune și massele largi ale muncitorilor și țăranilor tineri. Sarcinile nucleului sunt următoarele: a duce o puternică și sistematică muncă de agitație și propagandă între massele largi ale tineretului muncitoresc și țărănesc, a recruta noi membri, a împrăștia literatura U.T.C.R. și P.C.R., a edita ziarul nucleului, a participa în mod activ la viața întreprinderii, a lua o atitudine bolșevică în toate chestiunile, a organiza și conduce toate luptele economice ale tineretului din întreprinderi și a folosi aceste lupte pentru educația politică.

§ 26) Nucleul de întreprindere, ca bază organizatorică a Uniunii, își duce activitatea sa în toate domeniile activității Uniunii (organizatoric, agit. prop., economico-sindical, A.M.I.[*], presă etc.): munca se repartizează tuturor membrilor nucleului în așa mod încât toți să fie ocupați.

§ 27) Nucleul de întreprindere are dreptul de a lua hotărîri în toate chestiunile activității în întreprindere în cadrul hotărîrilor organelor superioare.

§ 28) Nucleul ține regulat și cel puțin odată pe săptămână ședințe și la fel, odată pe săptămână, are legătură prin secretar cu comitetul local.

4. Organizația locală

§ 29) Organizația locală reprezintă reunirea tuturor nucleelor dintr'o localitate. Organizația locală este condusă de către un comitet local compus din 3 până la 5 membri.

§ 30) Comitetul local se alege la conferința locală, care este compusă din delegați ai tuturor nucleelor din localitate.

§ 31) Conferința locală are loc lunar...

§ 33) Comitetul local conduce și controlează întreaga activitate a organizațiilor din localitate și este direct responsabil pentru această activitate față de conferința locală și organele superioare.

§ 34) Comitetul local ține săptămânal ședințe și trimite lunar rapoarte morale și materiale, amănunțite și în scris, organului superior apropiat, cu care ține o legătură trainică.

5. Organizația regională

§ 35) Organizațiile locale dintr'o regiune, din punct de vedere geografic, politic și economic, formează organizația regională, condusă de un comitet regional (C.R.), compus din 5—7 membri, care se aleg la conferința regională.

§ 36) C.R. alege din sânul lui un birou permanent de 3 membri din localitatea unde este sediul C.R.

§ 37) Biroul Comitetului regional ales trebue să fie aprobat de către Comitetul Central.

§ 38) Conferința regională este compusă din delegați ai tuturor organizațiilor locale dintr'o regiune și se întrunește odată la 6 luni.

§ 39) Se pot convoca și conferințe extraordinare, în caz că majoritatea organizațiilor locale din această regiune sau C.C. vor cere aceasta.

§ 40) C.R. are ședințe plenare în fiecare lună, iar biroul regional (B.R.) în fiecare săptămână.

§ 41) C.R. conduce și controlează toată activitatea organizațiilor din regională, este responsabil pentru activitatea lui față de conferința regională și de C.C., trimite lunar rapoarte morale și materiale amănunțite și exacte și susține legătura trainică cu C.C.

6. Organizația subregională

§ 42) Regionalele mari, pentru înlesnirea conducerii și controlului, au drept de a înființa una sau mai multe subregionale.

§ 43) Subregionala este compusă din câteva localități în apropiere una de alta, împreună cu nucleele de moșii sau sate dimprejurul acestor localități. Subregionala este condusă de un comitet subregional de 3 până la 5 membri, care este ales la conferința subregională.

§ 44) Conferința subregională are loc odată la 2 luni și este compusă din delegații organizațiilor locale din această subregională.

§ 45) Organizațiile locale dintr'o subregională au legături cu C.R. numai prin C. Sr.

§ 46) Organizația locală unde este C.Sr. n'are un comitet local și este condusă direct de comitetul subregional.

§ 47) Comitetul subregional execută hotărîrile organelor superioare și conduce activitatea în subregională. C.Sr. ține ședințe săptămânal și ține o legătură trainică cu C.R., căruia îi trimite lunar rapoarte.

7. Comitetul Central

§ 48) La conducerea întregii activități a U.T.C.R. stă *Comitetul Central* (C.C.). C.C. conduce și reprezintă Uniunea, organizează toate organele Uniunii și distribue forțele de muncă.

§ 49) Comitetul Central se alege de către Congresul General al Uniunii, și numărul membrilor săi îl hotărăște congresul.

§ 50) C.C. alege din sânul lui un birou permanent, din care și un secretar general. B.C. conduce întreaga muncă în intervalul a două ședințe ale C.C.

§ 51) B.C. împarte între membrii săi munca.

§ 52) C.C. ține ședințe plenare odată la 2 luni. In caz că B.C. vede nevoia, sau majoritatea membrilor din C.C. o cere, se va convoca o ședință plenară extraordinară.

§ 53) C.C. este dator de a trimite lunar un raport amănunțit în scris Federației Balcanice a Tineretului Comunist și prin acesta I.T.C.-ului și menține cu acestea o legătură trainică.

8. Congresul General al Uniunii

§ 54) Organul suprem al U.T.C.R. este Congresul General al Uniunii, care se convoacă regulat odată la 2 ani, imediat după congresul mondial al I.T.C.

§ 55) Cu aprobarea Comitetului Executiv al I.T.C., C.C. poate convoca un congres extraordinar.

§ 56) Congresul General al Uniunii este compus din delegați ai tuturor regionalelor, care au drept la un delegat de fiecare 50 de membri la curent cu cotizația.

§ 57) La trimiterea delegaților la congres și la stabilirea numărului lor C.C. va lua în considerație situația politică și industrială a regiunii.

§ 58) Congresul general: a) Aprobă raportul Comitetului Central. b) Ia hotărîri în toate chestiunile. c) Alege C.C.

9. Conferința Uniunii

§ 59) Intre 2 congrese generale ale Uniunii, C.C., în înțelegere cu C.E. al I.T.C., convoacă o conferință a Uniunii.

§ 60) Modul de delegare îl stabilește C.C.

§ 61) Conferința Uniunii: a) Aprobă raportul C.C. b) Hotărăște în toate chestiunile. c) Complectează în caz de nevoie C.C.

10. Fracțiuni

§ 62) In acele instituții și organizații (școli de ucenici, sindicate, organizații sportive, culturale, ale tinerilor țărani, ale tineretului social-democrat etc.) unde sunt tineri muncitori sau țărani și în care sunt tineri muncitori comuniști, pentru întărirea influenței Uniunii, pentru câștigarea și conducerea acestor muncitori și țărani, organizăm fracțiuni.

§ 63) Fracțiunile sunt compuse din toți membrii Uniunii care sunt membrii acestor organizații. (In organizații potrivnice, unde fracțiunile au sarcini foarte grele, se trimit elementele cele mai experimentate, încercate și necunoscute. [23])

§ 64) Fracțiunile nu sunt organizațiile de bază ale Uniunii, ci numai o formă de organizare ajutătoare.

§ 65) Fracțiunile stau sub directa conducere a C.L. Acele fracțiuni care au caracter central stau sub conducerea C.C.

§ 66) Fiecare fracțiune are la conducerea sa un secretar sau un birou de 3-5 membri, aleși la ședința fracțiunii.

§ 67) Nucleul n'are dreptul de a controla activitatea membrilor săi în fracțiuni.

§ 68) Toate chestiunile care se ivesc în organizații unde există fracțiunea Uniunii trebue să fie discutate mai înainte la ședințele fracțiunii și trebue luată o hotărîre precisă și clară. Fracțiunea popularizează aceste hotărîri și luptă pentru înfăptuirea lor.

§ 69) In fracțiuni trebue să existe o unitate în acțiune și o disciplină revoluționară.

11. Legături organizatorice cu P.C.

§ 70) Legătura organizatorică între U.T.C.R. și P.C.R. este reprezentarea reciprocă a delegaților de jos în sus: dela nucleu până la C.C. și în fracțiuni.

12. Mijloacele materiale

§ 71) Fiecare membru al Uniunii este obligat a plăti regulat lunar cotizațiile sale. Cotizația pentru un muncitor este 10 lei pe lună, pentru un ucenic 5 lei.

§ 72) Membrii lipsiți de lucru sau plecați în armată sunt scutiți de plata cotizațiilor, dar sunt considerați ca membri.

§ 73) Comitetele regionale, subregionale sau locale au dreptul de a înființa cotizații extraordinare.

§ 74) Din cotizații 20% aparțin nucleului; 30% C.L.; 25% C.R. și 25% C.C.

§ 75) Membrii care fără nicio motivare nu plătesc timp de 3 luni cotizațiile lor sunt considerați ca ieșiți din Uniune.

13. Disciplina și conspirația

§ 76) Cea mai strictă disciplină revoluționară este sarcina cea mai importantă a fiecărui membru și organizație.

§ 77) Abaterile dela disciplină vor atrage după sine imediate măsuri de pedepsire din partea organelor respective.

§ 78) Măsurile de pedepsire contra organizațiilor sunt: vot de blam, suspendarea comitetului și numirea unui alt comitet, dizolvarea organizației și reconstituirea unei noi organizații.

§ 79) Măsuri de pedepsire contra membrilor sunt: vot de blam, suspendarea din funcție, excluderea pentru un anumit timp, excluderea definitivă.

Aceste măsuri de pedepsire vor fi hotărîte și aplicate de organele superioare.

§ 80) Excluderea definitivă poate fi hotărîtă numai de către C.C. Organele de mai jos pot suspenda pe un membru și propune C.C. excluderea lui.

§ 81) Cei excluși din Uniune au drept de apel la congresul general, iar cei suspendați — la conferința respectivă a organului imediat superior...

§ 83) A se comporta în cadrul normelor de conspirație este obligația fiecărui membru și organ în mișcarea ilegală. Abaterea dela aceasta este considerată ca o lipsă de disciplină.

§ 84) Cel mai important pentru păstrarea conspirației sunt următoarele: a) Necunoașterea organelor superioare. b) Păstrarea la loc sigur a arhivei c) Organizarea cu precauție a ședințelor și întrunirilor și d) în general cea mai mare precauție în fiecare teren de activitate.

14. Numiri

§ 85) In situația mișcării ilegale, organul imediat superior are drept de a numi organele de sub conducere în caz că va fi imposibilă convocarea conferinței respective.

§ 86) Organul imediat superior are drept de a anula sau modifica hotărîrile organelor de mai jos, dacă sunt în contrazicere cu linia de conduită și cu hotărîrile luate de el.

15. Presa

§ 87) Toată presa U.T.C.R. este centralizată în mâinile C.C. și este condusă de el.

§ 88) Presa nucleului (ziarul de nucleu, ziarul de perete etc.) este sub conducerea și în mâinile nucleului însuși cu ajutorul organelor superioare.

§ 89) Fiecare membru al Uniunii este obligat a fi abonat la presa Uniunii, cât și a P.C.

§ 90) U.T.C. colaborează în mod activ la presa comunistă internațională.

16. Legăturile internaționale ale nucleelor

§ 91) Nucleele bine dezvoltate pot intra în legătură cu nucleele similare din alte țări.

§ 92) Legătura se face numai prin C.C.

§ 93) Nucleele de întreprindere care au legătură între ele sunt obligate de a trimite regulat și des corespondență ziarelor lor, informații și a se sprijini unul pe altul.

17. Mișcarea copiilor

§ 94) Fiecare organizație locală trebue să organizeze organizații de copii ai muncitorilor și țăranilor sub directa conducere a C.L.

§ 95) In acest scop fiecare C.L. va crea un resort: activitatea între copii.

§ 96) In organizaţiile şi instituţiile unde sunt copii de muncitori sau ţărani (orfelinate de război, grădiniţe de copii etc.) Uniunea organizează fracţiuni.

18. Diverse

§ 97) Fiecare membru este obligat să cunoască statutul Uniunii.

§ 98) Acest statut este provizoriu până la aprobarea lui de către C.E. al I.T.C.

§ 99) După aprobarea lui de către C.E. al I.T.C. statutul nu mai poate fi schimbat decât de Congresul General sau conferinţa Uniunii.

§ 100) In complectarea acestui statut se vor elabora un regulament şi instrucţiuni.

82

1925

REZOLUŢIE ASUPRA ACTIVITAŢII COMITETULUI CENTRAL ŞI ASUPRA ORGANIZARII *

Plenumul Comitetului Central şi al Comisiei Centrale de control, după ce a ascultat raportul Secretariatului central şi discuţia la acest raport, constată următoarele:

1) Cu toată munca depusă de către C.C. pentru organizare, nu s'a putut încă face legătura cu toţi membrii partidului, care astfel nu sunt încă înregistraţi sau înrolaţi în organizaţiile sale.

2) Partidul, deşi a stăruit în mod conştient pentru politizarea activităţii sale, nu a fost totuşi, datorită atitudinii sale, prezent la toate evenimentele politice.

3) Chiar în centrele industriale, unde partidul avea un număr de membri, nici astăzi nu avem încă nuclee de fabrică care să corespundă condiţiilor ce se cer şi sarcinilor ce se impun unor nuclee de partid.

4) Nu numai în sindicatele amsterdamiste, în organizaţiile ţărăniste şi în cele minoritare, dar nici chiar în sindicatele unitare, unde avem mulţi simpatizanţi şi membri de partid, nu există fracţiuni comuniste aproape nicăieri.

5) Comisiunile de agit.prop., politică şi agrară de pe lângă C.C. nu au activat aproape deloc, ceeace a făcut ca presa noastră să nu corespundă aşteptărilor, ca munca de agitaţie şi propagandă să se mărginească doar la răspândirea de manifeste şi ca faţă de ţărani să fim încă complect izolaţi.

6) Organizaţiile de ajutorare, departe de a fi devenit organizaţii de massă, nu sunt încă decât birouri de împărţire de ajutoare victimelor teroarei.

7) Incercările de organizare a femeilor muncitoare nu au dus la nici un rezultat palpabil.

8) Munca secretariatelor regionale a fost insuficientă în raport cu sarcinile lor. Dar aceasta nu a fost din vina secretarilor, cât din vina sarcinilor prea mari, organizatorice şi de educaţie, ce li s'au impus faţă de capacităţile lor, ceeace a făcut ca secretariatele regionale să nu poată fi în stare să-şi îndeplinească misiunea.

In general activitatea partidului în intervalul dela Congresul al III-lea şi până acum nu a fost destul de rodnică din punctul de vedere al rezulta-

* *Rezoluţie adoptată la plenara C.C. al P.C.R. în 1925.*

telor efective, aşa cum Congresul al III-lea se aştepta să fie. Pricina de căpetenie a acestei situaţii a partidului se găseşte în faptul că actualul C.C., ales la Congresul al III-lea, nu a găsit când a preluat conducerea nicio bază ideologică sau organizatorică pentru munca ilegală şi pentru construirea aparatului ilegal. Totul trebuia făcut dela început. Teroarea, arestările în massă din Decembrie şi dezertarea dela datorie a unor militanţi (printre care şi un membru principal al C.C.) au descompletat apoi organele centrale şi subalterne ale partidului, îngreunând sau paralizând chiar, pe alocurea complect, munca de partid.

Pentru a înlătura aceste lipsuri, pentru a intensifica activitatea partidului şi pentru a-l putea construi în răstimpul cel mai scurt, plenumul hotărăşte:

A. COMITETUL CENTRAL, SECRETARIATELE REGIONALE, INSTRUCTORI, CONFERINŢE REGIONALE

1) C.C. trebue să-şi reorganizeze munca. Biroul C.C. trebue să devină cu adevărat permanent. Comisiunile centrale (de agit. prop., sindicală, agrară) trebue puse în funcţiune.

2) Numărul secretariatelor regionale *se va reduce*, pentru ca, prin micşorarea în acest chip a cheltuelilor, să se poată constitui un grup de *instructori-organizatori* din tovarăşi mai ridicaţi şi experimentaţi. Aceştia vor fi plasaţi în întreprinderile din centrele industriale sau rurale, unde, lucrând 'n mijlocul muncitorilor, vor organiza şi îndruma nucleele de fabrică şi dela sate...

4) Biroul este împuternicit să desfiinţeze sau să înfiinţeze secretariate regionale acolo unde necesităţile politice sau conspirative vor cere aceasta.

5) In intervalul până la viitoarea şedinţă plenară a C.C. — dar în orice caz până în trei luni — vor trebui să aibă loc *conferinţe regionale*, unde să se ia măsuri pentru aducerea la îndeplinire a hotărîrilor prezentei şedinţe plenare.

6) In acelaş scop vor avea loc neîntârziat *conferinţe ale secretarilor regionali cu secretariatul central*.

7) In acelaş interval de timp C.C. trebue să facă lucrările pregătitoare pentru ca viitorul plenum să poată lua în discuţie şi vota *statutul partidului*.

B. NUCLEE ŞI FRACŢIUNI

8) Odată cu intensificarea viguroasă a muncii de organizare a nucleelor de fabrică, trebue începută în sânul partidului *o campanie* pentru luminarea membrilor noştri asupra *importanţei structurii pe nuclee a Partidului Comunist*. Toată activitatea partidului trebue să treacă prin nuclee. Nucleele trebue să devină nu grupe de cultură, ci centre active de *muncă politică*.

9) Pentru organizarea *fracţiunilor sindicale*, secretarul Comisiunei centrale sindicale se va deplasa pe teren în mod sistematic şi fără întârziere în toate oraşele unde există sindicate, fie amsterdamiste, fie unitare, fie de altfel, organizând pe membrii partidului din aceste sindicate în fracţiuni şi instruindu-i asupra rolului fracţiunilor comuniste în sindicate.

10) Secretarul Comisiunii centrale sindicale va convoca odată pe lună pe toţi *conducătorii regionali ai fracţiunilor sindicale* şi pe *comuniştii din conducerile Uniunilor* într'o conferinţă, la care se vor prezenta referate şi se va discuta asupra chestiunilor sindicale.

11) Comuniştii trebue să organizeze în jurul fracţiunii pe simpatizanţii din sindicatul respectiv,.. fracţiune ce organizează împreună cu simpatizanţii *opoziţia*.

12) Secretarul Comisiunii centrale sindicale trebue să fie în permanent contact cu activitatea sindicatelor şi va prezenta săptămânal referate Biroului sau Secretariatului partidului.

13) Comisiunea centrală sindicală trebue să orienteze în permanenţă fracţiunile sindicale şi pe comuniştii din conducerile Uniunilor asupra mişcărilor muncitoreşti din străinătate şi, stabilind şi întreţinând legătura cu Internaţionala Sindicală Roşie (I.S.R.), să informeze birourile acesteia asupra mişcărilor din România.

14) Comisiunea centrală sindicală trebue să aibă grija procurării *literaturii şi presei sindicale roşii* din străinătate.

15) Trebue întreprinsă sistematic şi perseverent organizarea fracţiunilor comuniste în *organizaţiile social-democrate, ţărăniste, minoritare,* în cele religioase, culturale, sportive etc.

C. M.O.P.R.-UL ŞI AJUTORUL MUNCITORESC

16) C.C. al Ajutorului Roşu (M.O.P.R.) va convoca pe reprezentanţii tuturor comitetelor locale ale M.O.P.R.-ului la o *conferinţă*. M.O.P.R.-ul va înfiinţa o *organizaţie legală* de massă pentru ajutorarea materială, asistenţă juridică şi sprijinirea morală a victimelor politice.

17) M.O.P.R.-ul va scoate o revistă lunară ilustrată.

18) Se va înfiinţa o secţiune a *Ajutorului Muncitoresc Internaţional* (I.A.H.[24]), care va organiza

ajutorarea şomerilor, înfometaţilor, sinistraţilor muncitori şi ţărani.

D. TINERET, FEMEI, SPORT

19) Trebue organizată legătura strânsă şi permanentă cu Uniunea Tineretului Comunist, care va fi sprijinită cu toată luarea aminte, Tineretul Comunist constituind una din coloanele de căpetenie ale mişcării revoluţionare.

20) Biroul Comitetului Central va organiza un *Secretariat central femenin* pentru organizarea şi propaganda printre femeile muncitoare.

21) Pentru înlesnirea organizării femeilor, Secretariatul femenin trebue să scoată *o foaie lunară pentru femei*.

22) Atât membrii partidului, cât şi membrii sindicatelor vor fi îndemnaţi să-şi înscrie tovarăşele şi cunoştinţele în sindicate şi să le aducă la şedinţe şi conferinţe.

23) In organizaţiile legale sau ilegale femenine trebue organizate fracţiuni comuniste.

24) Trebue organizate fracţiuni ale Tineretului Comunist în *organizaţiile sportive muncitoreşti* existente; trebue înfiinţate *societăţi sportive muncitoreşti* acolo unde ele nu există; trebue *centralizate* toate într'o societate generală legală *afiliată la Federaţia societăţilor sportive din România. (F.S.S.R.)*.

E. MUNCA PRINTRE ŢARANI

25) Comisiunea agrară va organiza *doi propagandişti permanenţi* (dacă se poate ţărani), care să străbată satele împrăştiind şi comentând literatura noastră de agit. prop. pentru ţărani. Ei vor organiza şi *nucleele la sate*.

26) Comisiunea agrară va stabili legătura permanentă cu Sfatul Internaţional Ţărănesc şi va procura literatura respectivă. Ea va scoate *o foaie lunară ilegală* pentru ţărani.

27) In toate oraşele trebue înfiinţate *sindicate de cărăuşi*, în care vor fi organizaţi ţăranii cărăuşi şi care se vor dezvolta până vor deveni adevărate organizaţii ţărăneşti, în care fracţiunile comuniste vor imprima linia partidului.

28) Se va da o deosebită atenţie organizării în sindicatele respective a *ţăranilor ce muncesc în schelele petrolifere, mori, brutării, fierăstrae, fabrici de zahăr* şi în toate întreprinderile legate direct cu agricultura.

83

1925

CĂTRE MUNCITORIMEA CAPITALEI *

Tovarăşi !

Viaţa grea, de nesuferit, traiul plin de chinuri şi de grijĭ în care vă zbateţi nu mai trebue să dureze. Aveţi dreptul la o viaţă mai omenească, voi, făuritori ai tuturor bunurilor, şi aveţi datoria să v'o creaţi.

Nu tânguindu-vă, nu jelind, nici cerşind veţi reuşi să vă cuceriţi dreptul vostru. Drepturile se cuceresc prin luptă.

E deajuns să vă reamintiţi epoca anilor 1919-1920, când, luptând cot la cot cu tovarăşii voştri de muncă, aţi cucerit ziua de 8 ore, când prin acţiuni

* „*Viaţa muncitoare*" *nr. 4 din 23 Octombrie 1925.*

şi greve aţi ridicat salariul până la scumpetea vieţii, când delegaţii de fabrică vorbeau pe picior de egalitate cu patronii şi când consiliile muncitoreşti ţineau în frâu exploatarea patronală, ca să vedeţi prăpastia care vă desparte de acea vreme, ca să înţelegeţi mai bine situaţia jalnică în care sunteţi astăzi. Toate îmbunătăţirile şi toate foloasele de care v'aţi bucurat le-aţi cucerit prin mijlocul organizării în sindicate.

Astăzi, dacă aţi părăsit sindicatele, nevoile vă copleşesc. Salariul vi-l fixează patronul după plac; munceşti cât vrea patronul, iar în fabrică, atelier, magazin sau birou te simţi stingher, fără putere, fără speranţă de mai bine în viitor.

Scumpetea

îşi întinde ghiarele ei nesăţioase peste viaţa şi căminul muncitorului şi funcţionarului, ajungând ca preţul tuturor articolelor de primă necesitate să crească până la 60 de ori mai mult ca înainte de războĭ. Cum să faci deci faţă unui trai mai omenesc tu, muncitor sau funcţionar, când leafa ta nu este decât de maximum 30-35 de ori mai mare ca în 1916?

Cu ce să plăteşti

Chiria,

care cu fiecare Sf. Dumitru şi Sf. Gheorghe se urcă mereu; de unde să mai iei bani ca să achiţi nenumăratele

Biruri, prestaţii şi cotizaţii

pe care ţi le cere fiscul, primăria şi Casa centrală?

Nevăzând nicio scăpare de nicăieri, pentrucă te stăpâneşte întunericul, te afunzi, frate muncitor

sau funcționar, în iadul orelor suplimentare, al lucrului cu bucata sau al celui în acord, crezând că în modul acesta vei pune capăt lipsurilor ce te copleșesc.

Dar nu-ți dai seama că acest nenorocit sistem care nu-ți dă răgaz nici să mănânci ca lumea, nici să te odihnești cum trebue, este numai o iluzie care te duce pe marginea a două mari primejdii: Pe de o parte, îți roade zilnic și pe nesimțite sănătatea, scurtându-ți viața, iar pe de altă parte, producând mult în orele suplimentare sau în acord, riști ca mai curând sau mai târziu să faci cunoștință cu lipsa de lucru, care-ți va pune în față și mai înfiorător spectrul foamei.

Muncitori! Funcționari!

Deschideți ochii! Dați-vă seama de acest adevăr simplu că pentru orice salariat nu există altă posibilitate de a-și îmbunătăți soarta decât aceea a

Organizării în sindicat!

Ați văzut vreo categorie de patroni care să nu-și aibă sindicatul lor? Toți capitaliștii se organizează pentru a-și apăra interesele și pentru a găsi mijloacele prin care să exploateze cât mai mult și cât mai sistematic pe salariații lor.

Să intre fiecare în sindicatul său de breslă, să înființeze sindicate în meseriile în care ele și-au încetat activitatea!

Să redevenim, cu ajutorul sindicatelor noastre, aceeași forță materială și morală ca în anii 1919 și 1920, când tremurau patronii și slugile lor în fața puterii organizate a muncitorimii.

Tovarăși și tovarășe!

Dar necesitatea organizării în sindicate se impune și din alt punct de vedere. Guvernanții fac o mulțime de legi așa zise cu caracter muncitoresc.

prin care muncitorimea este și mai mult înfeudată clasei patronale.

Una din aceste legi, acum la ordinea zilei, este aceea a

Camerelor de muncă,

lege menită să fie regulatorul tuturor conflictelor dintre patroni și salariați.

Așa cum este astăzi alcătuită și cum a fost votată de Senat, această lege va da întotdeauna câștig de cauză clasei patronale, prin faptul că-i asigură majoritatea mandatelor în diferite comisii și consilii instituite prin Camerele de muncă.

Muncitorimea n'a cerut această lege și nici n'o vrea. Dar dacă cu toată împotrivirea noastră legea va fi votată și la Cameră, atunci trebue să cerem cu energie ca ea să primească modificările impuse de interesele muncitorimii. Iar în vederea alegerilor pentru Camerele de muncă, care vor avea loc, după cum se spune, în Ianuarie, să ne pregătim de pe acum, întărind sindicatele pentru a putea trimite acolo pe adevărații noștri reprezentanți.

Muncitori!

După 10 ani de administrare prin comisii interimare a primăriilor, vor avea în fine loc în curând alegeri comunale.

In vederea acestor alegeri toate partidele politice burgheze au început să vă facă curte și să vă dăruiască toate promisiunile din lume. Dar luați aminte. De oamenii pe care îi vom trimite la comună depinde sănătatea cartierelor noastre sub raportul curățeniei, luminatului și pavatului, depinde ieftinirea sau scumpirea traiului, depind o mulțime de alte îmbunătățiri pe care le-ar putea avea munci-

torimea şi organizaţiile ei dela un consiliu comunal cinstit.

Şi cum noi, muncitorii şi funcţionarii, constituim majoritatea alegătorilor, să cucerim noi consiliile comunale!

Inscrieţi-vă, deci, cu toţii în listele electorale, pentru ca să puteţi vota! Faceţi contestaţii acolo unde nu vă vedeţi trecuţi pe liste.

Iar în ce priveşte atitudinea voastră cu prilejul alegerilor, aşteptaţi cuvântul de ordine şi îndrumările reprezentanţilor voştri recunoscuţi.

Muncitori! Tovarăşi!

Valul de teroare şi prigoană îndreptat împotriva organizaţiilor muncitoreşti trebue doborît! Burghezia crede că cu ajutorul măsurilor represive poate ţine muncitorimea la infinit în apăsare şi mizerie. Dovediţi-i că se înşeală!

Dovediţi-i că mai puternică decât furia prigoanei este nevoia de viaţă a clasei muncitoare şi că această nevoie, în dorinţa ei de realizare, nu ţine seama de niciun fel de piedici.

Dovediţi-i că sindicatele muncitoreşti unitare sunt trup şi suflet din voi şi că ele vor trăi în ciuda tuturor loviturilor, fiind menite, prin firea lucrurilor, să conducă muncitorimea prin luptele de zi cu zi către limanul desrobirii!

COMISIA SINDICATELOR MUNCITOREŞTI UNITARE DIN CAPITALĂ

84

1925

DESPRE CEA DE A OPTA ANIVERSARE A REVOLUŢIEI RUSE DIN 1917 (7 NOEMBRIE)

COMISIUNEA CENTRALĂ A AGIT. PROP., CĂTRE TOŢI MEMBRII PARTIDULUI! *

Stimaţi tovarăşi!

Starea de ilegalitate în care este constrâns să activeze partidul nostru ne împiedică să sărbătorim deschis, prin serbări, adunări şi manifestaţii, cea de a opta aniversare a Revoluţiei Ruse. Totuşi, în ziua de 7 Noembrie trebue să ne facem datoria, pe de o parte în cadrul partidului, pe de altă parte în mijlocul masselor, în aşa fel încât să facem ca masse muncitoreşti cât mai largi să-şi amintească de prima mare victorie a revoluţiei proletare, de evenimentele din 1917 şi de importanţa lor, de rolul istoric al Partidului Bolşevic, sub conducerea căruia muncitorimea a obţinut această mare victorie.

Toate acestea însă nu le putem face deschis. Deaceea trebue să facem tot ce ne stă în putinţă pentru ca să ne îndeplinim datoria pe cale ilegală, în secret.

1. **Pregătirea lui 7 Noembrie în comisii.** Comisiunile agit. prop. ale tuturor organizaţiilor locale (în caz că nu sunt asemenea comisii să se alcătuiască special pentru acest scop o comisie formată din 3 membri) trebue să se întrunească imediat pentru a discuta pregătirea lui 7 Noembrie în oraşe pe baza dispoziţiilor acestei circulări şi pe baza schiţei de cuvântare pe care o alăturăm. Aceşti tovarăşi vor

* *Circulară dată în 1925 cu prilejul sărbătoririi zilei de 7 Noembrie.*

citi şi vor discuta schiţa de cuvântare şi toate punctele acestei circulări. Vor stabili, punct cu punct, ce se va putea realiza din toate acestea în oraşele voastre. Vor discuta care sunt acele elemente din oraş (membri şi simpatizanţi) care pot fi antrenate în această muncă. Pe această bază vor elabora apoi un program, pe care îl vor înainta conducerii locale pentru a fi discutat şi aprobat.

Conducerea locală trebue să se ocupe de acest program până la 1 Noembrie cel mai târziu. Dacă comisia agit. prop. sau o altă comisie nu a putut să elaboreze un asemenea program, atunci el trebue să fie elaborat de către conducerea locală; schiţa de cuvântare trebue să fie neapărat citită şi discutată la şedinţa conducerii locale. Programul definitiv trebue să fie pregătit până la 1 Noembrie, pe baza punctelor cuprinse în această circulară.

2. **Pregătirea lui 7 Noembrie în celule.** Dela 1 Noembrie până la 7 Noembrie atenţia tuturor tovarăşilor din celule trebue să fie îndreptată spre această muncă. Fiecare membru al partidului trebue să citească şi să studieze schiţa de cuvântare alăturată. (Dacă este posibil trebue multiplicată, dacă nu, atunci câte un membru din fiecare celulă să o copieze pentru celula respectivă.)

Trebue dat câte un exemplar sau o copie acelor tovarăşi care sunt singurii membri de partid în uzină şi nu au format încă celulă. Cu două-trei zile înainte de 7 Noembrie fiecare celulă sau grupă trebue să ţină o şedinţă extraordinară, în care să se discute ce va putea face fiecare celulă şi fiecare tovarăş în fabrica, în atelierul sau în circumscripţia în care lucrează.

Acei tovarăşi care nu sunt membri ai vreunei celule trebue să fie de data aceasta repartizaţi într'o celulă sau să formeze grupe separate de 3 sau 5 tovarăşi. Niciun membru de partid nu poate să lipsească dela această muncă. Trebue folosiţi în mod deosebit tovarăşii intelectuali.

3. **Pregătirea materialului.** Pe lângă schiţa de cuvântare alăturată, trebue adunate toate acele materiale (articole de ziare, informaţii, ştiri, experienţa proprie a tovarăşilor veniţi din Rusia etc.) pe care le aveţi despre revoluţia rusă, precum şi despre situaţia actuală din Rusia. Deasemenea, trebue adunate şi poezii ocazionale şi alte producţii literare. Acest material trebue organizat în aşa fel încât să poată fi citit pe cât posibil de fiecare membru de partid. Şi această muncă trebue să fie făcută de agit. prop., eventual de un tovarăş intelectual, însărcinat cu acest lucru.

4. **7 Noembrie în fabrici, ateliere şi circumscripţii.** In zilele care preced şi care urmează lui 7 Noembrie, toţi membrii de partid trebue să caute ocazia (la prânz în fabrică, sau seara în locuinţă, în cămin etc.) să amintească (într'o formă prietenească) grupurilor mai mici sau mai mari de muncitori că muncitorimea de pretutindeni sărbătoreşte acum cea de a opta aniversare a dictaturii proletariatului din Rusia. Trebue iniţiate discuţii pe această temă, în cursul cărora *tovarăşii să povestească tot ceeace au citit în materialul pregătit* şi tot ceeace ştiu despre *Revoluţia Rusă, precum şi despre situaţia şi importanţa Uniunii Republicilor Sovietice.*

Cu această ocazie trebue să arătăm importanţa Sovietelor din punctul de vedere al revoluţiei mondiale...

Totodată trebue spus muncitorilor că burghezia mondială pregăteşte un război îngrozitor împotriva Rusiei. Deocamdată s'a format un uriaş bloc mondial reacţionar şi se desfăşoară o acţiune de înarmare nebunească, pentru ca la un moment dat să

poată fi provocat războiul. Trebue să se vorbească despre politica războinică dusă de guvernul român, în urma căreia România a devenit sluga Angliei, pentru ca în războiul pe care imperialismul englez îl va deslănţui, popoarele din România să-şi verse sângele, cu toate că interesul poporului din România este *o pace imediată cu Rusia şi dezarmarea totală.*

5. **7 Noembrie în celule şi grupe.** In zilele de 6 şi 7 Noembrie, eventual şi în alte zile apropiate, toate celulele şi grupele vor ţine şedinţe în cadrul cărora se va sărbători ziua de 7 Noembrie. La aceste şedinţe vor trebui să participe nu numai membrii de partid, ci şi *muncitorii şi intelectualii simpatizanţi.* Ei trebue să fie invitaţi, dar nu trebue să li se spună că va avea loc o şedinţă de celulă, ci o întrunire prietenească de tovarăşi (peste tot numai câţiva oameni) în care vom sărbători aniversarea Revoluţiei Ruse. Trebue arătat acestor simpatizanţi că tocmai acum, când partidul se află în ilegalitate şi orice manifestare politică a muncitorimii a fost interzisă, este de datoria fiecărui om care se consideră comunist să se întrunească cu ocazia unei astfel de sărbători şi să dea dovadă de convingerea sa comunistă...

...La aceste întruniri citiţi sau expuneţi conţinutul schiţei de cuvântare şi, dacă mai aveţi material, aranjaţi un scurt program. (Despre Rusia, despre ideologia comunistă, poezii şi alte lucrări literare etc.) La sfârşitul întrunirii trebue să aibă loc o convorbire prietenească despre problemele politicii internaţionale şi interne, în cursul convorbirii tovarăşii noştri trebue să vorbească în spiritul tezelor şi lozincilor noastre.

6. **Colaborarea cu tinerii.** Atât în cursul pregătirii, cât şi cu ocazia sărbătoririi lui 7 Noembrie, trebue să colaboraţi în mod strâns cu tinerii, al căror reprezentant trebue să fie prezent atât la şedinţele susmenţionate ale agit. prop.-ului, cât şi la cele ale conducerii locale.

Membrii de partid din localităţile în care organizaţia noastră nu funcţionează au datoria să organizeze o întrunire ocazională (sărbătorească) a comuniştilor şi simpatizanţilor, să expună conţinutul schiţei noastre de cuvântare şi să folosească această ocazie pentru recrutarea de membri de partid, pentru reînviorarea organizaţiei de partid, pentru începerea organizării de celule. *Ziua de 7 Noembrie, pe lângă faptul că este o zi de sărbătoare, trebue să servească totodată pentru refacerea şi înviorarea vieţii de partid, pentru restabilirea legăturii între foştii membri de partid şi toţi comuniştii, pentru desfăşurarea mai departe a muncii de reconstruire a partidului.*

Cerem un raport detailat şi urgent dela fiecare secretar local şi de circumscripţie despre munca desfăşurată în ziua de 7 Noembrie.

Cerem un răspuns detailat la cele expuse în fiecare dintre punctele prezentei circulări. Raportul să fie terminat în zilele imediat următoare lui 7 Noembrie, pentru ca să putem trimite după el.

Cu salut comunist
SECRETARIATUL CENTRAL

85

1925

TINERI MUNCITORI DELA SATE ŞI ORAŞE!*

La 7 Noembrie se împlinesc 8 ani de când muncitorimea şi ţărănimea din Rusia au luat în mâinile lor puterea!

Republica Sovietică a muncitorimii şi ţărănimii stă puternică ca o stâncă de granit, cu toate asalturile burgheziei.

In Rusia Sovietică tinerii muncitori sunt cel mai devotat sprijin al Puterii Sovietice!

Luaţi pildă dela fraţii noştri, tinerii muncitori ruşi! *Urmaţi-i!*

Luptaţi pentru guvernul muncitoresc-ţărănesc! *Pace cu Rusia Sovietică!*

Luptă contra oligarhiei şi contra pregătirilor de războí, prin front unic de luptă al tuturor celor ce muncesc!

Pentru 8 ore de muncă! Salarii la înălţimea scumpetei! Exproprierea totală şi fără plată a pământului în folosul şi al tinerilor ţărani! Libertate de organizare, de întrunire, de vorbire şi de scris! Amnistia generală, politică şi militară!

Trăiască Partidul Comunist din România!

Trăiască Uniunea Tineretului Comunist din România!

Trăiască Rusia Sovietică!

C.C. AL U.T.C.R.

* *Manifest editat în 1925.*

86

1925

JOS LEGEA ELECTORALA FASCISTA! JOS REGIMUL OLIGARHIC AL BANCHERILOR ŞI CIOCOILOR LIBERALI!

PENTRU LUPTA UNITA A TUTUROR CELOR CE MUNCESC!*

Către toţi muncitorii, ţăranii şi cetăţenii săraci!

Către toţi cei care se mai bizue pe conducătorii opoziţiei!

Cetăţeni şi tovarăşi!

Pe zi ce trece ofensiva oligarhiei liberale contra poporului devine mai îndrăsneaţă. Cu toate că au fost complect înfrânţi în alegerile agricole, cu toate că în alegerile comunale poporul muncitor s'a manifestat hotărît împotriva guvernului şi a regimului liberal, oligarhia a îndrăsnit să atace cea mai mare cucerire a muncitorimii: „Sufragiul universal".

Muncitori! Cetăţeni!

De unde vine această putere, această îndrăsneală nelimitată a oligarhiei? Cel care are ochi trebue să vadă că

numai atitudinea şovăitoare şi trădătoare a conducătorilor opoziţiei a dat putinţă oligarhiei să-şi înfăptuiască planurile reacţionare.

După izbânda în alegerile agricole, conducătorii partidului ţărănesc şi ai celui naţional, în loc să conducă massele satelor şi ale oraşelor la atac pen-

* *Manifest editat în 1925.*

tru doborîrea oligarhiei, ei au dat înapoi. Ei s'au ferit să facă orice agitaţie în sate, să ţină măcar o singură întrunire publică timp de 6 luni după alegerile agricole! Ei au refuzat formarea frontului unic cu muncitorimea, au refuzat să se angajeze pentru cerinţele imediate propuse de muncitori! Ei au încetat chiar orice luptă serioasă în parlamentul liberal! Din contră, au început o târguială cu oligarhia liberală pe seama poporului şi au recunoscut constituţia şi legislaţia reacţionară a parlamentului urnelor furate.

In alegerile comunale ei au renunţat pe faţă la luptă în sate, dând marea majoritate a consiliilor comunale pradă agenţilor şi speculanţilor liberali!

Aceeaşi atitudine au avut-o şi conducătorii social-democraţi, care s'au raliat la tot ce făcea opoziţia, în loc să se ralieze la cerinţele imediate propuse de muncitori! Ba mai mult, în unele oraşe au pus chiar liste comune cu liberalii.

Aceeaşi atitudine au avut-o deasemenea şi reacţionarii minoritari, care au pactizat făţiş cu oligarhia liberală.

Numai astfel au ajuns oligarhii liberali la lovitura ultrareacţionară de azi: *desfiinţarea sufragiului universal şi egal.*

Şi iată acum pe conducătorii opoziţiei părăsind lupta şi târguindu-se cu oligarhia liberală.

Muncitori dela oraşe şi dela sate!
Muncitori cu braţul şi cu mintea!

Voi toţi suferiţi de pe urma stăpânirii oligarhice.

Voi v'aţi pus nădejdea în partidele de opoziţie şi aţi fost traşi pe sfoară ani de-a-rândul de conducătorii acestor partide.

Muncitorimea conştientă a fost singura care, în mijlocul tuturor trădărilor şefilor, a luptat pentru desfiinţarea regimului, chemând pe toţi să lupte împreună cu ea într'un *Front Unic al Muncii.*

Şefii opoziţiei au refuzat să accepte acest lucru.

Muncitorimea care continuă să lupte în contra regimului oligarhiei face apel şi acum la şefii opoziţiei să realizeze acest front unic cu muncitorimea.

Cetăţeni şi tovarăşi!

Dacă conducătorii ţărănişti şi naţionali refuză acest front unic, să nu-i urmaţi pe calea trădării, să vă strângeţi în jurul muncitorimii conştiente, singura care luptă nu numai în interesul ei de clasă, ci în interesul tuturor păturilor asuprite.

Muncitori şi muncitoare!

Nu lăsaţi pe conducătorii social-democraţi să susţină trădarea opoziţiei! Cereţi-le să susţină acţiunea muncitorimii pentru doborîrea oligarhiei şi împiedicarea trădării! Cereţi-le să realizeze unitatea proletariatului în această acţiune!

Cetăţeni minoritari!

Nu lăsaţi pe şefii voştri să pactizeze cu oligarhia liberală!

Cetăţeni conştienţi din toate păturile asuprite!

Nu aşteptaţi chemările domnilor conducători. Faceţi întruniri de protest! Constituiţi în oraşele şi satele României comitete de apărare! Ţara şi străinătatea să răsune de miile de proteste ale voastre.

Să pornim cu toţii împreună într'un front unic adevărat de luptă:

Pentru zădărnicirea legii electorale fasciste.

Pentru sufragiul universal, egal, secret, proporţional pentru toţi bărbaţii şi femeile de peste 18 ani fără nicio condiţie restrictivă.

Dar nicio lege electorală nu are vreo valoare dacă listele electorale şi regimul actual rămân neschimbate. Deaceea să cerem cu toţii:

Alegeri libere sub un guvern de încredere al masselor dela oraşe şi dela sate pe baza unor liste noi, alcătuite din oficiu, astfel ca să cuprindă pe toţi cei dela 18 ani, fără nicio condiţie restrictivă.

Desfiinţarea imediată a stării de asediu şi a cenzurii pe tot cuprinsul ţării.

Amnistia generală politică şi militară.

Desfiinţarea constituţiei şi a legislaţiei liberale, precum şi îndeplinirea cerinţelor propuse de muncitori.

Jos frontul unic oligarhic strâns în jurul camarilei palatului!

Jos legea electorală liberală şi toată legislaţia parlamentului urnelor furate!

Jos oligarhia liberală şi regimul de jaf şi teroare!

Trăiască Frontul Unic al Muncii!

Trăiască muncitorimea conştientă, conducătoarea tuturor claselor oprimate!

COMITETUL DE FRONT UNIC
AL MUNCITORILOR DIN BUCUREŞTI

Blocul muncitorilor din Iaşi
Blocul democraţiei muncitoreşti şi ţărăneşti din Bazargic
.. .. Buzău
.. .. Craiova
.. .. P. Neamţ
.. .. Focşani
.. .. Bârlad

Comitetul muncitoresc de front unic din Ploieşti
.. .. Timişoara
.. .. Arad
.. .. Sibiu
.. .. Oradea Mare
.. .. Tg. Mureş
.. .. Mediaş
.. .. Braşov
.. .. Galaţi
.. .. Tecuci
.. .. T. Severin

87

1925

GREVE ŞI CONFLICTE *
Greva dela tipografia „Ţăranu"

Nemulţumirile din corpul muncitorilor grafici cresc din zi în zi. Muncitorii nu rămân deloc indiferenţi la încăpăţânarea patronilor de a nu acorda nici anul acesta o mărire de salariu.

După mişcarea ce a avut loc la tipografia „Eminescu" şi care a însemnat un avertisment pentru patroni, pe ziua de Miercuri s'a produs o altă mişcare, care de data aceasta a luat forme mai concrete: muncitorii dela tipografia „Ţăranu" au intrat în grevă.

Dela practicant până la maşinist, cu şefii secţiilor în frunte, toţi au părăsit lucrul, după ce mai întâi au avut loc tratative în prezenţa delegatului

* *„Viaţa muncitoare" nr. 6 din 8 Noembrie 1925.*

Ministerului muncii, și la care patronii au refuzat să acorde vreun spor de salariu, pretextând că sunt legați de convenția cu sindicatul patronal de a nu trata pe cale particulară.

Greviștii sunt în număr de 37, sunt toți organizați în sindicatul artelor grafice și cererea lor este simplă: 30% mărire de salariu și stipularea ei într'un contract colectiv.

Izbânda muncitorilor este ca și sigură, deoarece, în afară de solidaritatea lor proprie, s'a produs pe o scară întinsă și solidaritatea morală și materială a întregului corp grafic din Capitală.

Greva dela minele de aur din Brad

Greva muncitorilor dela minele de aur din Brad a intrat în a doua lună, din cauză că direcția minelor n'a satisfăcut cerințele muncitorilor, care cer mai multe îmbunătățiri și încheierea unui contract colectiv. Dar la îndărătnicia patronilor, muncitorii răspund cu o admirabilă solidaritate, dovedită îndeajuns în îndelungata luptă pe care o duc.

Greviștii primesc mereu ajutoare materiale dela organizațiile muncitorești din întreaga țară.

Se remarcă în special sprijinirea lor de către organizațiile unitare, care nu țin seamă că muncitorii dela minele din Brad sunt afiliați Clujului, ci își fac datoria lor de clasă atunci când e vorba de a veni în ajutorul unor frați în luptă cu clasa patronală.

Grevele din Timișoara

La începutul săptămânii acesteia au izbucnit greve, în urma provocărilor patronale, la fabrica de

mașini agricole „Marki și Barta" și la alte două fabrici, „Dura" și „Landau" din Timișoara.

Siguranța, care nu poate să mistue atitudinea curajoasă a muncitorimii timișorene, s'a și pus în serviciul patronilor dela fabricile de mai sus, chemând, interogând și amenințând pe conducătorii muncitorilor. Dar muncitorii din Timișoara, care sunt puternic organizați, nu se lasă intimidați.

Dar până în prezent n'am primit încă știri despre mersul grevelor. Vom reveni cu amănunte în numărul viitor.

Greva dela fabrica „Astra" din Arad

Pe cale particulară aflăm că toți cei 1.800 de muncitori dela fabrica de vagoane „Astra" din Arad au intrat pe ziua de Marți în grevă, din cauză că direcțiunea a refuzat să acorde o mărire a salariilor muncitorilor uneia din secțiile fabricii. Vom reveni.

Greva ziariștilor din Oradea Mare

Redactorii dela ziarele din Oradea Mare au declarat grevă pe ziua de Joi 5 curent, din cauză că editorii n'au voit să acorde o mărire de salariu de 10% și achitarea salariilor la termen fix, iar nu în rate de câte 3—4 ori pe lună.

Niciun ziar n'a apărut Joi și Vineri la Oradea Mare.

———★———

88

1925

CATRE MUNCITORII ORGANIZAŢI IN SINDICATELE UNITARE, CATRE COMITETELE, COMISIILE LOCALE ŞI SIMPATIZANŢII SINDICATELOR UNITARE*

Tovarăşi!

Consiliul general sindical unitar, cu concursul necondiţionat al comitetului de redacţie al „Vieţii muncitoare", au făcut toate sacrificiile posibile pentru a da muncitorimii un ziar, al cărui scop a fost expus pe larg în articolul „Pentru ce am reapărut" din nr. 5 al „Vieţii muncitoare".

Niciun sacrificiu nu-l vom socoti prea mare pentru a putea realiza o gazetă, în care lupta de zi cu zi a proletariatului dela noi, ca şi din lumea întreagă, să se oglindească cât mai clar.

Dar voinţa şi entuziasmul nostru, ori cât de mari ar fi, nu vor putea ajuta la nimic dacă toţi tovarăşii organizaţi sau răsleţi nu vor pune umărul să ne secondeze în acţiunea pentru susţinerea ziarului.

Frumoasa primire făcută gazetei de către muncitori este cea mai vie demonstraţie despre necesitatea unui ziar sindical în care să se discute toate problemele economice, ideologice şi organizatorice care frământă straturile largi ale masselor muncitoare.

Constatăm cu bucurie că în situaţia actuală a organizaţiilor noastre şi a stării economice a muncitorilor şi ţinând seama că în Ardeal muncitorii nu ştiu româneşte şi deci nu citesc ziarele româneşti decât într'o mică măsură, tirajul de 3.500 de foi cu

* *„Viaţa muncitoare" nr. 7 din 15 Noembrie 1925.*

care ne propusesem să începem a fost mult depăşit. 5.000 de exemplare este tirajul cu care am început, iar după cererile din provincie trebue să-l ridicăm la 6.500. Din primul moment al reapariţiei sale, „Viaţa muncitoare" are deci un număr însemnat de cititori permanenţi.

Dar pentru ca să-i putem asigura apariţia regulată, aceşti cititori trebue să devină abonaţii ei...

Insă tendinţa noastră nu este să rămânem la situaţia de astăzi, adică la apariţia în două pagini. Vrem ca ziarul să iasă în 4 pagini săptămânal şi chiar în 6 pagini când nevoile propagandistice o vor cere, şi chiar cu un tiraj mai mare. Acest scop nu-l vom putea însă îndeplini fără concursul larg al muncitorilor, şi în special al tovarăşilor noştri conştienţi. Concursul lor nu este condiţionat decât de voinţa lor fermă de a vedea ziarul progresând din toate punctele de vedere.

In fiecare oraş, în fiecare fabrică, uzină, atelier unde se găsesc tovarăşi care sunt organizaţi în sindicatele unitare sau care simpatizează cu noi, trebue create organizaţii de „Prieteni ai «Vieţii muncitoare»". Aceste organizaţii să strângă dela membrii lor cote fixe şi benevole săptămânal sau lunar, să organizeze echipe de vânzători în fabrici şi în mahalalele locuite de muncitori, să facă abonaţi noi şi să organizeze reţeaua de corespondenţi şi colaboratori pentru „Viaţa muncitoare", ca în ziar să se vadă cum pulsează mişcarea sindicală unitară din întreaga ţară. Lozinca noastră deci să fie: în fiecare sindicat un corespondent şi cât mai mulţi abonaţi. 5.000 de abonaţi să ne fie ţinta, 10.000 de foi tirajul regulat.

Deci la muncă tovarăşi pentru „Viaţa muncitoare", şi prin ea la organizare, prin organizare la cucerirea unei vieţi omeneşti pentru proletariat. Re-

ușind să asigurăm apariția gazetei, vom reuși ca în curând s'o scoatem și în limba ungară, pentru tovarășii din Ardeal.

Oglinda activității noastre este gazeta. Dați deci dovadă că sunteți activi. Cu voință și hotărîre porniți la strângerea a 5.000 de abonați și 10.000 de cititori.

CONSILIUL GENERAL

---★---

89

1925

FRONTUL UNIC CONTRA CAMERELOR DE MUNCĂ *

Din seria de articole publicate în ziarul nostru s'a văzut caracterul antimuncitoresc al Camerelor de muncă. Toate organizațiile de salariați care au luat în discuție această lege în adunările și congresele lor au respins-o în unanimitate, socotind-o de o mare vitregie față de clasa muncitoare. Dar nu numai salariații s'au pronunțat împotriva ei. Micii patroni, despre care am arătat deasemenea cât sunt de nedreptățiți, au luat poziție hotărîtă contra Camerelor de muncă.

Această manifestare generală contra legii d-lui Chirculescu dovedește îndeajuns spiritul în care este întocmită legea.

Prin prioritatea și preponderența asigurată elementului patronal din industria și comerțul mare în toate consiliile și comisiile Camerelor de muncă se pregătește o complectă robire economică a clasei muncitoare.

Ușoarele posibilități de a mai respira ce rămăseseră nelichidate de draconicele legi ale conflictelor de muncă și asociațiilor profesionale sunt deastădată nimicite prin legea Camerelor de muncă.

Prin întregul ei conținut și prin derogările ce le creează, noua lege desființează legea conflictelor de muncă, desființează legea asociațiilor profesionale, instituindu-se pe sine ca singurul regulator al raporturilor dintre salariați și capitaliști.

Burghezia a aranjat astfel, ca defensiva și ofensiva ei contra muncitorimii să se producă pe un front unic sub firma Camerelor de muncă.

Care este datoria ce se impune în momentul de față tuturor celor neîndreptățiți și nesocotiți de această lege? Ce trebue să facă toți salariații și toți micii patroni? Răspunsul e simplu: să declare război odioaselor Camere de muncă! Să spună sus și tare că nu vor să primească în niciun caz această lege! Cu o condiție însă. Cuvântul și hotărîrea lor să nu se manifeste în chip platonic și răsleții ca până acum, căci nu se va ajunge la niciun rezultat. Exemplul l-am văzut cu prilejul votării legii la Senat și îl vedem acum în ajunul votării ei la Cameră. Legiuitorul nu ține seama de protestele formulate individual de diferite categorii de salariați și mici patroni, ba din contră se arată dispus să primească noi inspirații dela marii industriași și comercianți pentru a modela și mai mult legea după interesele acestora.

Acțiunea împotriva Camerelor de muncă trebue să fie dusă omogen și să îmbrace forme concrete. In acest scop se impune ca necesitatea cea mai imperioasă crearea frontului unic al tuturor organizații-

* *„Viața muncitoare" nr. 7 din 15 Noembrie 1925.*

lor de salariaţi şi mici patroni, indiferent de deosebirile doctrinare şi tactice care-i despart în general.

Sindicate unitare, sindicate social-democrate, societăţi sau asociaţii de muncitori şi funcţionari care stau pe alte baze decât noi, împreună cu organizaţiile micilor patroni, toate sunt deopotrivă de grav atinse prin legea Camerelor de muncă, deci şi deopotrivă de interesate în lupta contra ei.

Frontului unic patronal, care se afirmă în orice împrejurare când este vorba de apărat interesele capitalului, trebue să-i opunem în cazul de faţă frontul unic al exploataţilor, indiferent de culoarea politică sau organizatorică, pentru apărarea intereselor muncii.

Orice întârziere, orice şovăială înseamnă un moment mai mult pierdut în lupta comună şi un câştig în plus pentru adversarul comun: marele fabricant şi marele negustor.

———★———

90

1925

HENRY BARBUSSE IN ROMANIA *

România muncii manuale şi spirituale trăieşte momente mari. De o săptămână se găseşte în mijlocul ei Henry Barbusse, scriitorul social cu faimă mondială, preşedintele „Asociaţiei republicane a foştilor combatanţi", întemeietorul şi conducătorul grupului „Clarté" al intelectualilor radicali, fruntaş al Internaţionalei Comuniste.

* *„Viaţa muncitoare" nr. 8 din 22 Noembrie 1925.*

Henry Barbusse — omul, luptătorul şi gânditorul — stă la răspântia spirituală a două lumi ce se ciocnesc, anunţând, prin măreaţa operă ce-o îndeplineşte, triumful luminii, adevărului şi dreptăţii asupra milenarei asupriri a creatorilor cu braţul şi cu mintea.

In România, el este solul acestui sublim ideal...

— „Am venit — spunea Barbusse în declaraţiile făcute presei — în numele unui însemnat grup de intelectuali cu renume care au semnat un cunoscut protest împotriva injustiţiilor semnalate ca petrecute în România. Faptele şi afirmaţiile care au provocat protestul nostru au fost desminţite de unele publicaţii româneşti sau calificate drept tendenţioase. Scopul vizitei noastre este tocmai de a stabili, cu propriile noastre mijloace de informare şi printr'un contact cât mai intens cu toate cercurile de opinii, cu oficialitatea, precum şi cu acuzaţii şi condamnaţii ultimelor procese politice, adevărul deplin.

Concluziile noastre le vom publica într'o lucrare cât se poate mai documentată, care va avea, desigur, un răsunet mare în lumea întreagă. Sperăm că vom face prin această carte ca adevărul, justiţia şi omenia să triumfe".

Cea mai vie dorinţă a lui Barbusse a fost de a lua contact cu cercurile muncitoreşti.

O delegaţie a sindicatelor unitare l-a salutat în numele muncitorimii din România, punându-l în cunoştinţă despre toate actele de arbitrar şi teroare îndreptate împotriva diferitelor organizaţii muncitoreşti.

Oficialitatea va căuta, desigur, să-şi justifice şi să-şi apere procedeele.

Dar adevărul — după cum a anunţat de pe acum Barbusse — strigat de glasul lui autorizat şi scris

de pana măiastră, răzbunând pe năpăstuiţi, va fi zdrobitor pentru călăi.

Distinsule luptător şi gânditor, bine-ai venit, bine-ai venit!

„VIAŢA MUNCITOARE"

———★———

91

1925

Proletari din toate ţările, uniţi-vă!

BOLŞEVISMUL *

Buletinul Partidului Comunist din România
(secţiune a Internaţionalei a III-a)
Decembrie 1925

DESPRE ŞEDINŢA PLENARĂ A COMITETULUI CENTRAL

Comitetul Central a ţinut şedinţa sa plenară dela 1 până la 4 Decembrie, cu următoarea ordine de zi:

1) Situaţia politică internă.
2) Raport despre mişcare [25] şi pericolul lichidatorist.
3) Alegerile comunale şi frontul unic.
4) Partidul Comunist din România şi mişcarea sindicală.
5) Uniunea Tineretului Comunist din România.
6) M.O.P.R. (Organizaţia Ajutorului Roşu).
7) Basarabia.

Din lipsă de spaţiu nu putem publica toate ho-

* „Bolşevismul" din Decembrie 1925.

VILÁG PROLETÁRJAI EGYESÜLJETEK!

BOLSEVIZMUS

A ROMÁNIAI KOMMUNISTA PÁRT ... BULLETINJE

A központi bizottság plenáris üléséről.

December 1–4-ig tartotta plenáris ülését a Központi Bizottság a következő napirendi pontokkal:

1. Belpolitikai helyzet.
2. Mozgalmi jelentés és a likvidatorikus veszedelem.
3. Községi választások és az egységfront.
4. A Romániai Kompárt és a szakszervezeti mozgalom.
5. A Romániai Kommunista Ifjúmunkásszövetség.
6. MOPR. (Vörössegély szervezet).
7. Beszarábia.

„Despre şedinţa plenară a Comitetului Central", articol publicat în Buletinul Partidului Comunist din România, „Bolşevismul", din Decembrie 1925, care apărea în limba maghiară.

In primul plan ordinea de zi a plenarei

tărîrile şedinţei plenare, dintre acestea nu publicăm aici decât rezoluţia despre mişcarea sindicală şi rezoluţia împotriva lichidatorismului.

...In privinţa situaţiei politice interne şedinţa plenară a stabilit că evenimentele care au avut loc dela şedinţa din Iulie confirmă de fapt cele cuprinse în hotărîrea luată atunci.

In timp ce liberalii şi-au consolidat situaţia, partidele de opoziţie (partidul ţărănesc, partidul naţional) n'au făcut altceva decât să ducă tratative cu oligarhia, să flecărească, considerând că ele trebue să-şi dea toate forţele lor nu pentru lupta şi mobilizarea masselor, ci dimpotrivă trebue să le epuizeze prin flecăreli despre credinţă şi ataşament faţă de tron. *Opoziţia aşteaptă preluarea puterii dela casa regală*, în contrast cu declaraţiile ei făcute la adunările populare şi care serveau doar pentru inducerea în eroare a masselor care îi urmează.

Liberalii însă nu renunţă la guvernare decât constrânşi prin violenţă, prin lupta muncitorimii, ţărănimii şi a micii-burghezii, pe a căror spinare ei îşi realizează programul de „consolidare", adică programul băncilor lui Brătianu.

Lupta nu se duce în jurul puterii însăşi, ci în jurul recunoaşterii constituţiei şi legislaţiei liberale.

Liberalii sunt pe punctul de a crea definitiv frontul unic al oligarhiei (partidul liberal, partidul popular, liga creştină, grupul dizidenţilor din partidul ţărănesc, fracţiunea tachistă a partidului naţional etc.).

De cealaltă parte stau partidul naţional, care întrucâtva a recunoscut deja constituţia liberală, şi partidul ţărănesc, care şovăe între teama de atacul oligarhiei reacţionare şi între cea de a pierde încrederea masselor ţărăneşti...

Plenara s'a ocupat cel mai amănunțit de problema frontului unic. Hotărîrea luată în direcția aceasta stabilește că numai frontul unic al masselor muncitoare va fi în stare să doboare puterea, constituția și legislația reacționară a liberalilor. Ea a arătat exact că programul frontului unic e programul masselor. Greșit cred unii că acesta este programul comuniștilor.

Comitetul Central al Partidului Comunist din România trebue să accentueze categoric că Partidul Comunist, pe lângă sprijinirea frontului unic, menit să restabilească drepturile de libertate, nu renunță la lupta sa pentru zdrobirea societății capitaliste, pentru înfăptuirea dictaturii proletare, singura rezolvare a tuturor problemelor zilnice ale masselor muncitoare.

Examinând situația politică generală, se vede clar că partidele opoziționiste sunt gata să trădeze lupta pentru doborîrea oligarhiei, pentru ca în felul acesta să contribue la crearea frontului unic al oligarhiei. Față de această situație, trebue să dăm cea mai mare atenție frontului unic de jos și trebue să asigurăm ca tratativele pentru frontul unic, făcute în dosul organizațiilor, să decurgă *în mod public*.

In toate publicațiile de presă, în adunările muncitorești, în manifeste, în adunările partidelor opoziționiste, unde muncitorii cer cuvântul, aceștia trebue să arate în fața masselor de muncitori, țărani și mic-burghezi că revendicările politice și economice propuse de comitetele de front unic nu sunt revendicări ale proletariatului, nici punctele de program ale unui partid, ci problemele vitale și cerințele urgente ale tuturor claselor sociale care suferă sub jugul guvernului iobăgist și oligarhic al marelui capital liberal.

Trebue pornită o campanie puternică împotriva atitudinii așa ziselor partide democrate, în care acestea să fie demascate și în care să se arate masselor că conducătorii care stau de partea burgheziei sunt gata să renunțe la revendicările vitale politice și economice — lupta pentru nimicirea constituției și legilor liberale, pentru reforma agrară, pentru asigurarea drepturilor și libertăților democratice etc. —, că acești conducători tărăgănează tratativele în vederea frontului unic și resping programul minimal propus de muncitorime.

P.C.R. trebue să continue acțiunea pentru crearea frontului unic între muncitorime și toate clasele exploatate, asuprite, trebue să sprijine mai departe lupta bazată pe concentrarea comitetelor de front unic al celor ce muncesc, conform programului. In acelaș timp P.C.R. trebue să înceapă o luptă puternică în rândurile masselor largi, în interesul programului de partid, cu care vom putea dobori domnia oligarhiei.

Tot în vederea bolșevizării partidului și lărgirii activității sale, ședința plenară a stabilit măsuri concrete pentru organizarea întregului partid pe baza celulelor de fabrică, iar celulele existente să desfășoare și o muncă politică afară de munca de celulă din fabrică.

Plenara constată progresele obținute de partid pe tărâm politic : partidul s'a situat în fruntea luptelor politice ale masselor. Continuarea politicii de front unic, mai ales al celui de jos, va face din Partidul Comunist din România un partid cu adevărat de masse. Deasemenea, plenara constată că s'a format un cadru proletar de conducere, care înțelege rolul partidului și tactica bolșevică.

MIŞCAREA SINDICALĂ

(Extras din hotăririle C.C.)

Dezbătând problema sindicală, plenara Comitetului Central stabileşte următoarele:

1. Activitatea partidului pe tărâm sindical în ultimele 3 luni e departe de a fi îndestulătoare. *Munca organizării masselor neorganizate* a făcut un progres neînsemnat. In sindicatele unitare şi reformiste organizarea *fracţiunilor comuniste* înaintează foarte încet, iar acolo unde există asemenea fracţiuni ele funcţionează într'un mod neîndestulător. Opoziţia în sindicatele reformiste nu este aproape deloc organizată.

Lupta pentru *unitatea sindicală* şi pentru frontul unic muncitoresc — deşi se face mai organizat şi în general înaintează pe calea cea justă — n'a avut intensitatea necesară pentru a prinde rădăcini şi a mobiliza şi massele strânse în sindicatele reformiste şi cele neorganizate.

2. Mişcarea pentru eliberarea Consiliului general al sindicatelor unitare a fost în ultimii ani singura mişcare cu caracter pronunţat politic, bine organizată şi sistematic adâncită, care a reuşit să mobilizeze masse largi. Mişcarea îmbinată în mod just cu lupta dusă pentru unificarea sindicatelor şi pentru frontul unic, a pătruns şi în massele neorganizate. Au izbucnit greve demonstrative şi s'au făcut chiar încercări de a scoate muncitorimea pe stradă.

Rezultatul acestei acţiuni reuşite este: creşterea combativităţii masselor, politizarea lor, înlăturarea — măcar în parte — a principiului „neutralităţii politice“ la sindicatele unitare, popularizarea lozincii unificării sindicatelor şi a frontului unic, adică un început hotărît al clarificării ideologice a masselor.

Lipsurile acţiunii sunt caracteristice pentru întreaga mişcare sindicală unitară: nu a reuşit să mobilizeze massele muncitoreşti ale Capitalei şi ale Vechiului Regat, nu a reuşit să mobilizeze massele organizate reformiste din marile centre industriale. Mai departe, s'a dovedit că, în timp ce massele sunt pătrunse până la un anumit grad de un spirit ridicat de luptă, unii conducători sindicali — centrişti, ba chiar şi comunişti — sunt demoralizaţi şi inactivi, acţionează numai sub presiunea masselor, în loc să le conducă ei.

3. Cauzele acestor lipsuri şi rezultate nesatisfăcătoare sunt: reorganizarea generală încă neterminată a Partidului Comunist, greutăţile ilegalităţii şi teroarea, în urma cărora atât partidul, cât şi mişcarea sindicală pierd întruna elemente foarte valoroase şi active, fără a putea ridica elemente noi pentru înlocuirea lor, şi în special lipsa de ideologie comunistă la activiştii sindicatelor unitare.

4. In rândurile activiştilor comunişti ai sindicatelor apare o tendinţă periculoasă lichidatoristă. Pe de o parte, din cauza teroarei care ameninţă existenţa sindicatelor unitare şi pentru a evita oprimarea lor, ei cer încetarea activităţii ilegale a partidului sau reducerea ei (încetarea răspândirii de manifeste ilegale). Ei cer, înafară de aceasta, o atitudine mai puţin hotărîtă a sindicatelor unitare şi nu contrabalansează aproape deloc concepţia centriştilor despre „neutralitatea“ politică a sindicatelor unitare. Pe de altă parte, unii nu înţeleg şi sabotează tactica frontului unic faţă de social-democraţi.

5. Lupta împotriva acestei tendinţe periculoase e una dintre sarcinile cele mai urgente ale partidului. Activiştii comunişti din sindicate trebue să fie pe deplin convinşi de necesitatea activităţii ilegale a Partidului Comunist şi să coordoneze acti-

vitatea lor sindicală cu această muncă. Să conducă această mişcare, care urmăreşte extirparea „neutralităţii" politice şi tactica frontului unic faţă de social-democraţi. Trebue să înţeleagă că numai lupta hotărîtă a sindicatelor împotriva ofensivei capitalismului şi a teroarei, prin care se câştigă treptat şi se păstrează încrederea masselor, numai tactica pentru unitate, aplicată în mod consecvent, numai lupta sistematică pentru unitatea sindicală, punând astfel în mişcare massele organizate şi cele neorganizate în sindicatele reformiste, într'un cuvânt toate acestea împreună pot să împiedice nimicirea sindicatelor, numai ele pot să le susţină şi să le întărească ca organizaţii de luptă.

6. Subliniind încă odată perspectivele, linia trasată şi măsurile luate de hotărîrea şedinţei plenare din Iulie, trebue stabilite următoarele:

...Pentru organizarea şi activizarea fracţiunilor şi a opoziţiei e necesar să se dea îndrumări precise organizaţiilor locale şi profesionale. Buletinul partidului să dezbată necontenit, pe baza rapoartelor, problemele fracţiunilor sindicale şi să aducă exemple din experienţele dobândite în străinătate pe acest tărâm.

...In ceeace priveşte frontul unic, trebue să se lupte pentru el *în faţa masselor* cu toate mijloacele, să se lupte şi împotriva atitudinii centriştilor, care spun că nu trebue înaintată conducătorilor reformişti o propunere în vederea unei acţiuni concrete pentru închegarea frontului unic, deoarece această atitudine e o mare piedică în demascarea conducătorilor reformişti în faţa muncitorimii organizate în organizaţiile reformiste. Deasemenea trebue luptat împotriva concepţiei, răspândită chiar şi între membrii de partid, care subapreciază forţele reformiştilor şi nu ţine cont de ele.

Lupta pentru unitatea sindicală trebue s'o adâncim legând-o mai strâns de luptele zilnice ale muncitorimii şi să o discutăm împreună în faţa masselor, la întrunirile din uzine, în revistele de specialitate etc.

Orice mişcare internaţională pentru unificare, în special faptele activităţii şi hotărîrile comisiei anglo-ruse şi ale Internaţionalei Sindicale Roşii, trebue dezbătute amănunţit cu massele.

...Congresul general al sindicatelor unitare are în împrejurările de astăzi o foarte mare importanţă politică. El pune în discuţie toate problemele muncitorimii şi ale mişcării sindicale, contribuind astfel la întărirea organizatorică şi ideologică a sindicatelor unitare, popularizând lozinca pentru frontul unic şi întărind acţiunea pentru unificarea sindicatelor. Congresul va fi deci un semnal pentru mobilizarea masselor muncitoreşti, pentru lupta mai hotărîtă a muncitorilor, ţăranilor şi micilor burghezi împotriva regimului de astăzi.

LUPTA IMPOTRIVA LICHIDATORISMULUI!
(Din rezoluţia adoptată în şedinţa C.C.)

1) C.C., precum şi Comisia centrală de control în ultima şedinţă au stabilit că sarcina principală a partidului nostru este bolşevizarea lui. Aceasta trebue să însemne, în primul rând, lupta împotriva diferitelor devieri dela calea justă bolşevică, clarificarea ideologică a membrilor de partid, educarea lor conform unei concepţii unitare politice, o tactică înţeleasă de toţi membrii partidului.

2) Mai ales în România, unde în mişcarea muncitorească s'a simţit dela început lipsa unor cunoştinţe marxiste serioase, unde în partid lipsesc şi acum tradiţiile sănătoase ale discuţiilor şi ale clari-

ficării ideilor prin discuţii, partidul e încărcat de multe tendinţe confuze şi greşite, care apoi dau naştere la multe curente dăunătoare partidului.

3) Stabilizarea parţială şi relativă a capitalismului în Europa, precum şi refluxul valului revoluţionar încep să se arate şi în România; ca urmare a acestui fapt începe să se intensifice atacul tuturor curentelor şi elementelor antibolşevice ale partidului nostru împotriva curentului bolşevic. Aşa dar perioada aceasta impune organului de conducere central al partidului nostru, precum şi tuturor elementelor cu adevărat bolşevice, o luptă ideologică hotărîtă împotriva acestor curente dizolvante, în vederea lămuririi membrilor.

4) Aceste curente şi concepţii, deşi nu se ivesc decât în mod nehotărît şi ocazional, sub diferite forme şi în locuri diferite, reprezintă totuşi, ca scop, o tendinţă unitară ideologică: lichidarea sau slăbirea organizaţiei ilegale a Partidului Comunist, conducătorul masselor muncitoreşti şi ţărăneşti spre revoluţie şi în revoluţie.

ILUZII LEGALISTE

5) Principala manifestare a acestor rătăciri ideologice o formează *iluziile legaliste,* din care ia naştere un întreg sistem de concepţii greşite. Iluziile legaliste constau în primul rând din următoarea apreciere a situaţiei: în alegerile ce urmează liberalii vor eşua neapărat, având în vedere că nu se bucură deloc de popularitate în faţa masselor. In locul liberalilor trebue să vină un guvern democratic, care, restabilind legalitatea, va guverna în mod constituţional şi în acelaş timp va face posibilă existenţa legală a partidului nostru.

6) Această apreciere este cu totul greşită şi dăunătoare partidului nostru, pentrucă

a) liberalii, în cei patru ani de guvernare, au concentrat, cu ajutorul constituţiei şi prin legiferări, toată economia ţării în mâinile capitalului liberal, întărindu-se foarte mult atât din punct de vedere economic, cât şi politic.

b) politica liberalilor a înrăutăţit situaţia economică a masselor muncitoreşti şi ţărăneşti într'o măsură atât de mare, încât aceste masse au început să-şi manifeste nemulţumirile şi voinţa lor de luptă. Astfel, situaţia este revoluţionară, iar activitatea legală a partidului nostru, care ar putea să unească şi să conducă aceste masse, ar periclita însăşi existenţa burgheziei din România.

PARTIDUL LEGAL ŞI LOZINCILE „PREA RADICALE"

7) Acelaş legalism se manifestă şi în părerea acelor tovarăşi care susţin că noi n'am păstrat în măsură suficientă legalitatea partidului, ceeace apoi — după părerea lor — a provocat în mod firesc ilegalitatea, atunci când noi am lansat lozinca „prea radicală" a dreptului de autodeterminare a teritoriilor anexate până la separarea lor de stat. Tot ei sunt acei care propun că trebue făcută o încercare pentru formarea unui partid legal, pe baza programului „minimal".

8) Greşala acestor concepţii constă în următoarele:

a) Nu lozinca dreptului de autodeterminare până la despărţire era motivul pentru care partidul nostru a fost pus în ilegalitate; aceasta era doar un pretext pentru executarea planului pregătit împotriva mişcării comuniste din România şi mai ales pentru

a izola imediat Partidul Comunist de massele largi ale populației, îndată ce Partidul Comunist începe să aibă caracterul unui partid de massă.

b) Pe de altă parte, lansarea acestei lozinci a avut o mare importanță principială pentru ca partidul nostru să devină conducătorul masselor de muncitori, țărani și ale naționalităților în luptele revoluționare. In privința concepției că această lozincă a fost „prea radicală“, fapt este că aceasta a fost lozinca masselor largi la izbucnirea luptelor naționale din Dobrogea și Basarabia.

c) Este neapărat necesar ca să ne folosim de orice posibilitate legală existentă într'un stat burghez, să luptăm din răsputeri pentru câștigarea și lărgirea posibilităților legale; dar Partidul Comunist, fie că va fi legal, fie ilegal, nu poate să renunțe la conducerea luptelor masselor largi și nu poate să renunțe nici la lozincile care exprimă această luptă, ca, de exemplu: exproprierea totală a pământului, guvern muncitoresc-țărănesc, dreptul la autodeterminare până la despărțire etc. Dar astăzi, sub dominația oligarhiei, nu poate să existe un astfel de partid legal care să-și poată însuși aceste lozinci, și deaceea un partid „comunist“ legal ar însemna de fapt transformarea partidului nostru într'un partid burghezo-democrat.

Astfel, cei care sub regimul liberal vor să creeze un Partid Comunist legal pe baza așa zisului program „minimal“, aceia vor în fapt *lichidarea Partidului Comunist.*

9) Aceste tendințe greșite în ultimul timp s'au manifestat într'o oarecare măsură în jurul blocului democrat muncitoresc-țărănesc din București, și anume: unii au considerat acest bloc drept o încercare a Partidului Comunist în vederea creării unui Partid Comunist legal. In fapt acest bloc trebuie privit drept o formație prin care toate elementele, organizațiile și partidele de massă pot să se unească, pe baza anumitor probleme vitale și arzătoare ale masselor largi muncitorești, țărănești și mic-burgheze, în vederea luptei împotriva oligarhiei burgheze.

„PARTIDUL ILEGAL NU POATE FI UN PARTID DE MASSĂ“

10) Unul din motivele enumerate de curentul lichidatorist este afirmarea faptului că partidul fiind în ilegalitate, nu poate fi un partid de massă, că organizația ilegală a partidului nostru devine o sectă romantică, ruptă de masse. Acest lucru dovedește tocmai că ei nu înțeleg deloc rolul partidului bolșevic; adevărul este că prin lansarea de lozinci juste, prin tactica frontului unic, prin mobilizarea masselor pentru rezolvarea problemelor lor zilnice, prin punerea celulelor de fabrică la baza organizațiilor de partid și a activității de partid, prin înființarea de fracțiuni în fiecare organizație de massă, prin folosirea oricărei posibilități de activitate legală, prin concentrarea întregii activități a partidului în mâna unei echipe călite în lupte grele, partidul devine un partid de massă.

Acest fapt a fost dovedit și de experiență nu demult, când s'a văzut că, în ciuda slăbiciunilor și lipsurilor moștenite din perioada legală a partidului, în ciuda teroarei cumplite și a pierderilor uriașe, tânăra și neîncercata noastră organizație nu s'a rupt de masse, din contră, în cele douăzeci de luni de activitate ilegală a făcut un pas însemnat înainte, spre a deveni partidul de massă al proletariatului

11) Din iluziile legaliste şi din interpretarea greşită a activităţii ilegale decurge deasemenea părerea câtorva tovarăşi că activitatea ilegală este doar ceva trecător, deci organizarea ilegală pe o bază serioasă, sigură şi trainică nu este o chestiune vitală pentru partid. Viaţa ilegală, conspirativitatea sunt considerate de aceşti tovarăşi ca ceva ocazional, de Duminecă. Acea organizaţie serioasă şi conspirativă de care avem nevoie o putem obţine numai dacă stârpim din mintea tovarăşilor noştri o asemenea interpretare a muncii ilegale.

12) La fel de nejustă este şi concepţia după care partidul trebue să înceteze pentru un timp oarecare răspândirea manifestelor ilegale, având în vedere că acest lucru cere sacrificii prea mari, iar în schimb să intensificăm munca organizatorică şi educarea membrilor. Fără acţiuni ilegale nu putem face o educaţie revoluţionară ilegală, iar fără o activitate politică bolşevică nu putem face nici educaţie comunistă, bolşevică.

* * *

C.C. constată că împotriva acestor concepţii care au lacune, împotriva cărora Partidul a luptat, aşa cum se arată în linii generale şi în rezoluţie, trebue dusă o luptă pe scară largă în organizaţiile de partid, dela celule până la C.C., lămurind membrii de partid asupra rolului partidului, pentru ca astfel să facem primul pas spre realizarea celor trasate în hotărîrea adoptată de adunarea plenară din Iulie a C.C. şi a C.C.C. [26] în vederea bolşevizării partidului.

Funcţionarea celulelor de fabrică

Reorganizarea partidului nostru pe baza celulelor de fabrică abia a început. In general în fiecare oraş unde avem organizaţii s'au format celule de fabrică, dar aceste celule de fapt au rămas mult timp inactive şi sunt departe de a servi drept *baza* organizării şi activităţii partidului. Mulţi membri n'au înţeles ce este celula de fabrică, ce rol are celula în fabrică şi în viaţa partidului nostru. Deaceea am hotărît ca în îndrumările generale care s'au dat şi care se vor mai da în această chestiune, vom publica în Bolşevismul, pe lângă descrierea activităţii celulelor noastre, şi o scurtă critică.

Publicăm aci raportul a trei celule, din care reies greşelile cele mai frecvente.

1. **Celula a rămas un grup educativ.** In T... există o fabrică cu 300 de muncitori, dintre care 80 sunt organizaţi. Celula raportează că s'a constituit de şapte luni şi se întruneşte regulat odată pe săptămână. S'a citit în colectiv „Manifestul Comunist" şi hotărîrile Congresului al III-lea,...

Răspunsul Centralei : Centrala arată în răspunsul ei că celula care se ocupă exclusiv cu educarea ideologică a membrilor ei nu e celulă, ci numai o grupă educativă. Celula trebue să înceapă o muncă intensă printre muncitorii din fabrică. Trebue să dezbată toate problemele zilnice ale muncitorimii din fabrici şi trebue să hotărască lozincile ; fiecare membru al celulei trebue să facă agitaţie printre muncitori ; dat fiind că mai mulţi muncitori au fost concediaţi din fabrică şi cu toate acestea se fac ore suplimentare, membrii celulei noastre să lanseze lozinca că trebue să fie angajaţi noi muncitori, iar

orelor suplimentare, care înseamnă desfiinţarea camuflată a zilei de muncă de opt ore, trebue să li se pună capăt. Celula să arate zi de zi muncitorilor că, în timp ce salariile lor sunt numai de 25—30 de ori mai mari decât înaintea războiului mondial, preţurile sunt de peste 60—70 de ori mai ridicate, astfel încât „salariul real" nu atinge decât 30—35% din salariul real avut înaintea războiului mondial. Acest salar real devine din zi în zi mai redus, deoarece salariile nu se ridică proporţional cu scumpetea. (Ca dovadă: condiţiile ultimului contract colectiv.) Deasemenea, celula să lămurească muncitorimea despre nedreptatea şi căile exploatării. Celula să stăruiască ca muncitorimea să aibă o atitudine colectivă în toate aceste chestiuni. La consfătuirile din uzină celula să se prezinte unitar, cu planul discutat şi adoptat în şedinţa de celulă. In toate mişcările muncitoreşti îndreptate împotriva capitalistului, celula să stea în frunte şi, după ce a discutat problemele, să acţioneze conform hotărîrilor adoptate.

In acelaş timp, celula să înceapă o activitate politică. Situaţia politică trebue discutată în fiecare şedinţă. Celula să ceară îndrumări dela conducerea locală referitor la ceeace trebue să facă în legătură cu mişcarea pentru frontul unic şi să activeze în acest sens în fabrică. (Vezi şi studiază circulara: „Fiecare fabrică să fie cetatea noastră".)

2. **O celulă care nu-şi dă seama de importanţa muncii ei.** Celula din atelierul C.F.R. din C. raportează că nu poate să se considere celulă, deoarece nu se ocupă cu educarea marxistă a membrilor ei, ci cu problemele zilnice ale muncitorimii din uzină.

Răspuns. Acest raport arată că membrii celulei activează în mod just, ca conducători ai muncitorimii din uzină, dar nu-şi dau seama de importanţa acestei activităţi şi de faptul că tocmai în aceasta constă datoria primordială a celulei. Aceşti tovarăşi cred că celula nu are alt scop decât educarea marxist-leninistă a membrilor.

Este foarte just, celula trebue să înceapă şi această muncă. Mai mult chiar: trebue să înceapă în acelaş timp şi activitatea politică (discutarea situaţiei, propaganda în vederea frontului unic al muncii etc.), şi discutarea tuturor problemelor partidului. Dar, în orice caz, trebue să continue şi să adâncească din toate puterile activitatea începută pe tărâmul problemelor curente.

3. **O celulă prea conspirativă (ilegală).** Din raportul celulei fabricii de petrol din B. reiese că celula a luat în discuţie toate problemele politice şi lozincile partidului, dar vrând să fie cu „orice preţ ilegală" (conspirativă) s'a ferit să discute cu muncitorii despre aceste probleme.

Răspuns. Datoria celulei este de a face agitaţie în rândurile muncitorilor din fabrică. Starea de ilegalitate în care se află partidul nu înseamnă că membrii partidului fac totul în secret, fără ca muncitorimea să afle ce spune şi ce vrea partidul. Ilegalitatea înseamnă că nimeni nu are voie să ştie unde sunt organizaţiile partidului, din cine sunt ele compuse, când şi unde se ţin şedinţele etc. Dar este de datoria partidului să desfăşoare o agitaţie şi propagandă largă în mijlocul masselor. Şi tocmai în aceasta constă rolul uriaş al celulei, pentrucă prin ea partidul ilegal poate să mobilizeze massele muncitoreşti din fabrici. Aşa dar să nu pierdeţi din vedere regula generală:

Organizaţie ascunsă şi activitate deschisă!

—★—

1926

*

92

1926

O LUNA DE PROPAGANDA IN FOLOSUL MUNCITOAREI. ORGANIZAŢI FEMEILE MUNCITOARE! *

Salvaţi pruncii muncitorilor!

O sarcină de căpetenie a mişcării sindicale este şi propaganda pentru organizarea femeilor muncitoare.

Ca şi asupra copiilor şi tinerilor, capitalismul îşi îndreaptă înspre femei tentaculele, le atrage în angrenajul exploatării şi se foloseşte de lipsa de organizare şi rezistenţă a acestora ca să le înăsprească condiţiile de muncă, să reducă salariile întregii clase muncitoare, să coboare nivelul de viaţă al familiilor muncitoare.

Pentru micşorarea salariului muncitorului, femeia muncitoare constitue o puternică pârghie în mâinile capitalismului.

Introducerea maşinilor perfecţionate în industrie a dat posibilitate capitalismului să înlocuiască munca mai scumpă a muncitorului cu munca mai

* *„Viaţa muncitoare" nr. 22 din 8 Martie 1926*

ieftină a femeii. Treptat, noi industrii încap pe mâinile îndemânatice dar prost plătite ale femeii, în timp ce bărbaţii şomeri bat zadarnic la porţile fabricii. Numărul femeilor în industrie, comerţ şi birouri creşte foarte mult în fiecare an.

Ingrijorarea, din acest punct de vedere, nu ar fi mare dacă prejudecăţile şi o greşită înţelegere a intereselor de clasă nu ar opri pe funcţionare şi muncitoare să se organizeze în sindicate de breslă alături de ceilalţi muncitori.

Ofensiva capitalistă loveşte cu o forţă înzecită în muncitoare pentrucă ea este mai lipsită de apărare, pentrucă este neorganizată în sindicate.

Starea aceasta de decădere materială şi înjosire morală a femeii muncitoare nu mai poate să dureze.

Maternitatea muncitoarei nu mai trebue să fie o cauză de concediere şi nici nu trebue să mai pună pe muncitoare în alternativa de a-şi lepăda pruncul pentru a-şi păstra locul în fabrică.

Sindicatele muncitoreşti trebue să dea o deosebită atenţie muncii de organizare a femeii muncitoare.

Luna Martie va fi destinată special propagandei intense pentru atragerea muncitoarelor în organizaţiile lor de clasă.

Sindicatele muncitoreşti simt de a lor datorie să lupte nu numai pentru revendicările muncitorilor, ci şi pentru acelea ale femeii muncitoare, să răspândească lozincile lor de luptă în mijlocul femeilor muncitoare.

In prima linie, lozincile de organizare a femeilor muncitoare sunt:

1) La muncă egală, salariu egal.
2) Suprimarea muncii în acord.
3) Suprimarea muncii de noapte şi a orelor suplimentare.

4) Protecţia maternităţii prin:
...b. Local special în fabrică pentru îngrijirea sugacilor şi copiilor mici.
c. In timpul lucrului, permisiunea pentru mamă ca la fiecare 3 ore, timp de o jumătate de oră, să-şi alăpteze copilul.
d. Alocaţie specială de adăugat la salariu pentru întreţinerea sugacilor.

Intensificaţi propaganda pentru organizarea femeilor muncitoare!

Răspândiţi lozincile de organizare pentru muncitoare!

Luptaţi neobosiţi pentru o viaţă mai omenească pentru femeia muncitoare!

Salvaţi dela moarte pruncii muncitorilor!

———★———

93

1926

CAUZELE INTERZICERII CONGRESULUI NOSTRU *

Interzicerea ţinerii Congresului general al sindicatelor unitare la Tg.-Mureş, după ce fusese mai înainte interzis la Timişoara, n'a mirat pe nimeni. Măsura aceasta vine să confirme două lucruri: 1. că se încearcă împiedicarea cu orice chip a congresului nostru; 2. că partidul dela putere nu mai ţine seama de niciun drept legal atunci când e vorba să izbească în clasa muncitoare şi în organizaţiile ei.

---

* *„Viaţa muncitoare" nr. 23 din 15 Martie 1926*

Dar permanenta şicanare a sindicatelor unitare, care a culminat prin interzicerea congresului general, duce pe de altă parte şi la următoarea constatare: cei dela putere îşi dau seama că sindicatele unitare sunt singurele organizaţii muncitoreşti care pot să zdruncine socotelile de exploatatori ale capitaliştilor şi să-i stingherească pe ei în atitudinea de slujitori ai intereselor capitaliste... Dârza acţiune întreprinsă în ultimul timp de sindicatele unitare pentru unificarea tuturor forţelor muncitoreşti este şi ea un motiv mai mult pentru ca cruciada guvernamentală împotriva noastră să se înteţească.

Dar în acelaş timp cu înăsprirea prigoanei se produce şi un fapt contrariu ei. Muncitorimea, ajunsă pe ultima treaptă a exploatării şi desconsiderării, începe să se redeştepte, îndreptându-şi privirile către singurele ei organizaţii fireşti: sindicatele unitare. Toate încercările, toate minciunile, toate manevrele de a atrage spre alt soi de sindicate, care nu numai că nu sunt prigonite, ci din contră lăudate de autorităţi, nu pot să abată pe muncitori de pe drumul cel adevărat şi dela judecata lor sănătoasă, care le spune că numai prin sindicatele unitare pot să-şi croiască o soartă mai bună. Cu noii membri ce-i primeşte zilnic, mişcarea unitaristă capătă mai multă viaţă şi noi puteri, de care se vor sfărâma în cele din urmă nu numai mizeriile mărunte de zi cu zi, dar şi cea mai odioasă şi mai meschină dintre şicane, aceea a interzicerii congresului nostru general.

94

1926

MUNCITORII ŞI NOUA SITUAŢIE ECONOMICO-POLITICA *

Ingrădirile „legale", persecuţiile, şicanele şi teroarea nemiloasă ce se practică de câţiva ani, în special împotriva sindicatelor unitare, n'au reuşit să le zdrobească. Calomniile răspândite de presa guvernamentală sau boicotul ce ni-l aplică presa zisă, în derâdere, independentă şi democrată, n'au zdruncinat încrederea clasei muncitoare în organizaţiile de apărare a intereselor ei, care sunt sindicatele unitare.

Izbucnirea nemulţumirilor împotriva multiplelor lipsuri şi nevoi ce apasă asupra muncitorimii de când cuceririle de odinioară, la adăpostul teroarei, i-au fost anulate de patroni, se manifestă concret prin întărirea sindicatelor unitare. Incepem să retrăim vremuri asemănătoare acelora din 1918.

Muncitorii dela „Lemaître" se adună, se organizează şi discută contractul colectiv; la fel muncitorii dela Uzina de gaz şi dela atelierele comunale. Muncitorii tâmplari, tipografi, muncitoarele dela întreprinderile textile, chibrituri etc. se adună şi ne cer sfaturi pentru reorganizare. Acelaş avânt organizatoric la Ploeşti, Câmpina, Iaşi, Oradea, Arad etc. Organizarea muncitorimii este o chezăşie că revendicările puse vor fi cucerite.

Dar nici tabăra patronală nu stă inactivă. Ea se pregăteşte de rezistenţă. Fabricantului, patronului nu-i convine redeşteptarea muncitorilor. Se „obiş-

* *„Viaţa muncitoare" nr. 25 din 28 Martie 1926.*

nuiseră" aşa de bine cu salariile mici ale muncitorilor, cu angajarea individuală, cu nerespectarea drepturilor şi demnităţii de om a muncitorilor încât le-ar veni greu să-şi schimbe purtarea şi să plătească mai bine pe salariaţii lor. Deaceea se adună, întăresc organizaţiile lor patronale, fac memorii pe la ministere, prin care, pentru a face atmosferă, se plâng că pierd, că se ruinează şi deci au nevoie de concursul guvernului. Guvernul nu stă pe gânduri niciun moment. El se declară gata să vină în ajutorul clasei patronale. Cum? Prin înăsprirea teroarei contra muncitorilor, prin împiedicarea lor dela organizare şi prin desfiinţarea organizaţiilor lor de clasă.

Şi e firesc să fie aşa. Guvernul, nefiind decât reprezentantul clasei stăpânitoare: al bancherilor, fabricanţilor, ciocoilor, nu poate servi decât interesele acestora. Intreaga legiferare a liberalilor timp de patru ani n'a avut alt scop decât să încercuiască cu un zid gros de apărare averile stoarse până acum şi să întărească dreptul la exploatarea şi sărăcirea poporului muncitor pe viitor.

Se apropie sfârşitul acestei guvernări. Liberalii poate că nu vor mai fi la cârma statului când vor apare aceste rânduri. Muncitorimea însă să nu-şi facă nicio iluzie: orice guvern, în societatea burgheză, este un instrument de opresiune al clasei stăpânitoare şi nu ne putem aştepta la nimic bun dela el. Sunt mulţi muncitori care şi-au pus speranţele în partidul ţărănesc. La întrunirile ţărăniste muncitorii populează sălile şi aplaudă; tot ei au format deunăzi grosul la primirea în gară a unui corifeu ţărănist. Sunt iluzii deşarte. Increderea în partidul ţărănesc este tot aşa de dăunătoare intereselor de clasă ale muncitorimii ca şi încrederea ce

am acordat-o partidului liberal. Partidul ţărănesc a trădat şi va trăda interesele poporului muncitor ca orice alt partid burghez. Iar în ce priveşte partidul poporului, al generalului Averescu, nici n'a ajuns la putere şi s'a simţit obligat să declare că „datoria oricărui guvern viitor e reprimarea curentelor subversive". Fiţi atenţi! „Curentele subversive" înseamnă: lupta pentru 8 ore de muncă, apărarea libertăţii sindicale, cererile de mărire a salariilor şi celelalte revendicări muncitoreşti.

Guvernele oligarhiei din România au îndatorat pentru mai multe generaţii ţara prin gospodăria lor risipitoare şi necinstită atât din timpul războiului, cât şi dela război încoace.

Aceste datorii ei vor să le plătească nu din averile capitaliştilor, ci din exploatarea nemiloasă, din trecerea tuturor dărilor pe spinarea poporului muncitor dela sate şi oraşe. Pentru a-şi îndeplini acest program, burghezia va înăspri teroarea prin oricare din reprezentanţii ei care vor veni la guvern: ţărănişti, averescani sau naţionalişti.

Clasa muncitoare, înţelegând acest joc capitalist, nu se va lăsa intimidată.

Ea va continua să-şi strângă rândurile în organizaţiile ei de clasă, sindicatele unitare, încetând de a mai susţine partidele burgheze, care fac numai gălăgie democratică. Muncitorimea unificată dela oraşe, în front unic cu cea dela ţară, va rezista erei de înăsprire a reacţiunii ce se anunţă şi va duce singură cu succes, lupta pentru cerinţele ei de clasă.

95

1926

GLASURI DIN TEMNIȚE *

Deținuții proletari din închisoarea Craiova, aflând de acțiunea pe care o duce muncitorimea de afară pentru eliberarea luptătorilor ei închiși și pentru îmbunătățirea vieții lor cât timp mai sunt prizonierii oligarhiei, adresează prin mijlocirea „Vieții muncitoare" următoarea scrisoare muncitorimii din România:

Dragi tovarăși!

Cu adâncă bucurie am luat cunoștință de lupta ce o duceți pentru eliberarea noastră din temnițele oligarhiei române. Situația noastră, a proletarilor căzuți în lupta pentru desrobirea muncitorimii, regimul aspru căruia îi suntem supuși, mizeriile ce trebue să le îndurăm vi's prea cunoscute ca să le mai relatăm.

Ținem însă să vă spunem și părerea noastră asupra luptei ce o duceți.

Noi — astăzi prizonieri ai burgheziei — nu așteptăm nimic din partea partidelor burgheze de opoziție. Singura noastră speranță este proletariatul român, bine organizat, bine pregătit pentru luptele ce-l așteaptă.

Numai dela acțiunea voastră, dusă conștient și fără șovăire, așteptăm liberarea noastră și victoria idealului nostru, a tot ce este muncitor.

Dacă voiți să intrăm iar activi în rândurile mișcării eliberatoare a proletariatului, nu vă încredeți în promisiunile șefilor „democrației" românești, zice-se ea chiar „socială", întăriți-vă organizațiile sindicale, luptați fără odihnă, impuneți voința voastră, a adevăratului popor dela sate și orașe!

Numai așa ne veți scoate din fundul diferitelor Doftane și Jilave!

Trăiască adevăratul front unic al muncitorilor dela sate și orașe!

Trăiască solidaritatea proletară!

Trăiască amnistia generală!

DEȚINUȚII PROLETARI
DIN INCHISOAREA CRAIOVA

* *„Viața muncitoare" nr. 25 din 28 Martie 1926*

96

1926

PENTRU 1 MAI!
CATRE CLASA MUNCITOARE DIN ROMANIA *

Muncitori, tovarăși!

In ziua de 1 Mai proletariatul din lumea întreagă părăsește fabricile, uzinele, birourile și din munți, din văi, din sate și orașe iese în stradă, în întruniri publice, în demonstrații uriașe, înșiruit în batalioane proletare, își exprimă dorința de luptă pentru drepturile sale, călcate în picioare de către clasa stăpânitoare.

Tot în această zi, numărându-și forțele, proletariatul demonstrează pentru înlăturarea regimului capitalist, care trăiește din exploatarea muncitorimii de pretutindeni.

* *„Viața muncitoare" nr. 29 din 25 Aprilie 1926*

Tovarăşi!

Proletariatul din România, alături de cel din lumea întreagă, trebue în această zi măreaţă să se declare hotărît împotriva înarmărilor militare, în contra invenţiunii de noi mijloace de distrugere, să fie gata de luptă în contra războiului imperialist, să ceară energic *pace cu toate popoarele, inclusiv cu Rusia Sovietică!*

Tovarăşi, muncitori!

Ziua de 1 Mai fiind zi de luptă, trebue să ne strângem rândurile în organizaţiile noastre sindicale unitare. Prin forţa noastră organizată să cucerim drepturile care ne-au fost îngrădite şi răpite de clasa stăpânitoare. Scizionaţi şi dezorganizaţi, suntem expuşi la cea mai umilitoare exploatare din partea patronilor; dreptul de organizare ne-a fost îngrădit, iar dreptul de grevă cu totul răpit prin legile Trancu-Iaşi şi *legea persoanelor juridice.*

Dela un capăt la altul al ţării, în ziua de 1 Mai muncitorimea, adunată în întruniri publice, trebue să-şi ia angajamentul să nu înceteze lupta până nu vor cădea toate legile care ne răpesc drepturile noastre.

Jos legile Trancu-Iaşi a sindicatelor şi conflictelor de muncă!

Jos legile Mârzescu a persoanelor juridice şi a ordinei publice!

Dezorganizată, trădată de unii din conducătorii săi, clasa muncitoare din România este lăsată la bunul plac al patronilor. In timp ce viaţa se scumpeşte, alimentele de primă necesitate atingând preţuri fantastice, salariile muncitorilor scad, ziua de lucru se măreşte, iar şomajul creşte pe zi ce trece

Viaţa Muncitoare

Pentru 1 Mai!

Către clasa muncitoare din România

Tovarăşi!

Proletariatul din România, alături de cel din lumea întreagă, trebue în această zi măreaţă să se declare hotărît împotriva înarmărilor militare, în contra invenţiunii de noi mijloace de distrugere, să fie gata de luptă în contra războiului imperialist, să ceară energic pace cu toate popoarele, inclusiv cu Rusia Sovietică!

Fragment din chemarea Consiliului general al sindicatelor unitare din România pentru sărbătorirea zilei de 1 Mai, publicată în „Viaţa muncitoare" din 25 Aprilie 1928

Cu toate forțele noastre trebue să facem zid în contra ofensivei patronale și să impunem:

Respectarea zilei de lucru de 8 ore, introducerea săptămânii engleze și salarii care să permită muncitorului o viață omenească.

Războiul, prin distrugerile sale, a creat în toate statele greutăți care nici până acum n'au putut fi înlăturate. Tot ce s'a distrus în timpul războiului pentru apărarea intereselor marilor capitaliști, muncitorimea este chemată să plătească. Și la noi, în România, birurile directe și indirecte micșorează bugetul deja redus al muncitorului, îngreuindu-i viața.

Deaceea trebue să luptăm:

In contra impozitului pe salariu.

Prigoana și teroarea deslănțuite de ani de zile în contra organizațiilor și a celor mai buni tovarăși ai noștri au smuls din mijlocul nostru pe cei mai devotați membri ai organizațiilor noastre, azvârlindu-i pe ani de zile în închisori.

Ocnele, închisorile gem de mii de victime. Este datoria noastră cea mai sfântă să ducem luptă energică și hotărîtă pentru eliberarea lor din închisoare. Pentru aceasta noi trebue să cerem:

Amnistia generală politică și militară.

Dar muncitorimea mai are și alte revendicări de cerut. Nicăieri nu este expus muncitorul mai mult decât în România ca după ani de zile de muncă să rămână muritor de foame. Actuala lege a asigurărilor este nedreaptă. Muncitorul, deși cotizează cu sume destul de mari, în schimb nu primește aproape nimic. Deasemenea, când este lipsit de lucru, rămâne muritor de foame împreună cu fami-

lia lui. In demonstrațiile noastre dela 1 Mai trebue să cerem :

Legislație socială largă, contribuția numai a patronilor și a statului pentru asigurarea muncitorului, complecta autonomie a caselor de boală.

Tovarăși din fabrici, uzine și ateliere !

Cucerirea revendicărilor lansate de noi nu se va putea realiza decât prin organizare, acțiune continuă și luptă energică. Aceasta nu este posibil decât prin concentrarea într'o singură organizație, cu o singură conducere, cu o singură concepție de acțiune. Deaceea, lozinca principală care trebue să agite muncitorimea în ziua de 1 Mai este Unificarea sindicală.

Ziua de 1 Mai este ziua înfrățirii popoarelor. Anul acesta trebue să fie ziua refacerii unității sindicale, ziua înlăturării pentru totdeauna a învrăjbirii dintre muncitorii salariați. Ofensivei patronale noi trebue să-i opunem unitatea mișcării sindicale.

Tot ce este salariat, indiferent de părerile sale politice, trebue să lupte de azi înainte pentru :

refacerea unității sindicale.

Tovarăși și muncitori !

Consiliul general al sindicatelor unitare a desfășurat drapelul revendicărilor muncitorimii. El vă chiamă ca în ziua de 1 Mai să manifestați cu toată energia pentru îndeplinirea acestor revendicări.

Lăsați la o parte uneltele de muncă pentru o zi, ieșiți în stradă, veniți la întrunirile noastre publice cu soții și copii, tineri și bătrâni și afirmați dorința voastră de luptă. Faceți bloc de granit în jurul sindicatelor unitare. Impreună cu muncitorimea din lumea întreagă să strigăm :

Trăiască 1 Mai !

Trăiască unitatea sindicală !

CONSILIUL GENERAL
AL SINDICATELOR UNITARE
DIN ROMANIA

———★———

97

1926

Fără teorie revoluționară nu poate să existe nici mișcare revoluționară
Lenin : „Ce-i de făcut ?"

CUVANT INAINTE *

Editarea unui organ teoretic al Partidului Comunist din România corespunde unei nevoi de multă vreme adânc resimțite. Partidul nostru, reușind după Congresul al III-lea (Sept. 1924) să-și așeze fundamentul organizatoric, să iasă din „cârpăceala" organizatorică din trecut, poate și trebue să dea o mai mare atenție cultivării teoriei marxist-leniniste.

„Socialismul, de când a devenit o știință, cere să fie tratat ca o știință". Dezvoltarea mai departe a partidului nostru este strâns legată de cultivarea mai serioasă a teoriei, decât am putut s'o facem până acum. Nu trebue să uităm ceeace ne-a învățat dascălul nostru Engels : „...Indiferența față de orice teorie este una din cauzele principale pentru care mișcarea muncitorească engleză progresează atât de încet, cu toată organizarea excelentă a diverselor branșe...".

In mișcarea muncitorească din România — ca

* *„Lupta de clasă" nr. 1 din Iunie 1926.*

toate că mult timp ea n'a fost o mişcare de massă care să fi absorbit pentru munca practică toate forţele conducătorilor —, preocupările teoretice nu s'au bucurat, vorbind în genere, de atenţia care li se cuvenea, mai ales faţă de necesitatea de a scoate cât mai curând clasa muncitoare din România din starea înapoiată în care se găseşte. Conducători care să se fi îngrijit *serios*, şi nu în mod diletant, de pregătirea teoretică a lor şi a altora au rămas la noi excepţii. Această neglijare a teoriei de către socialiştii români nu poate fi explicată numai prin lipsa unui proletariat numeros. Preluarea pasivă şi adesea, prea adesea, superficială a principiilor marxismului de către socialiştii români îşi are probabil, în parte, obârşia şi într'aceea că ei n'au avut prilejul să şi le *cucerească* în luptă cu alte curente ale gândirii revoluţionare.

Astăzi observăm printre muncitorii înaintaţi un interes viu pentru teoria comunismului. *Războiul* şi *Revoluţia Rusă* au grăbit în chip uriaş procesul de diferenţiere a diferitelor straturi sociale şi au înăsprit extraordinar lupta de clasă. Din sânul proletariatului român a ieşit un partid care-şi propune conştient pregătirea clasei sale pentru cucerirea puterii politice. Eliberată de iluzia unei victorii uşoare şi grabnice, avangarda proletariatului, în căutarea unei călăuze în lupta sa grea de zi cu zi, se îndreaptă spre izvorul învăţăturii luptei proletare, *marxism-leninismul*. Teoria marxistă încetează de a fi o îndeletnicire de ocazie a câtorva intelectuali răsleţi; cuprinzând massele, ea devine o forţă materială, care schimbă lumea...

O cultivare intensă a teoriei ni se impune însă şi din alt punct de vedere, ca o consecinţă a înăspririi luptei de clasă, care a provocat o însufleţire teoretică nu numai în rândurile noastre, ci în toate partidele politice, fenomen pe care noi trebue să-l urmărim cu cea mai mare atenţie. De o deosebită importanţă pentru noi sunt diferitele curente care, pe această bază, se dezvoltă în partidul ţărănesc: pe de o parte se cristalizează tendinţele capitaliste din sânul ţărănimii, *ideologia chiaburimii*, pe de altă parte reînvie *poporanismul mic-burghez* cu pretenţii de socialism, care de data aceasta, spre deosebire de trecut, caută să pătrundă în masse. Dacă ne propunem serios să atragem ţărănimea săracă şi *mijlocie de partea proletariatului*, atunci trebue să combatem cu îndârjire tendinţele dintâi (chiabureşti), căci ele aduc ţărănimea la remorca burgheziei aşa zise „înaintate", dar trebue deasemenea să împiedicăm ca socialismul cooperatist-poporanist să pună stăpânire pe muncitorimea din România, tânără şi legată încă prin mii de fire de ţărănime, poate însă să cadă pradă acestei teorii ieşite din sânul micii burghezii. Noi trebue să demascăm fără rezerve caracterul mic-burghez..., reacţionar al acestei din urmă tendinţe din partidul ţărănesc.

Partidul Comunist trebue să urmărească deasemenea cu cea mai mare atenţie *frământările ideologice din sânul social-democraţiei române*, încercările de a da trădării săvârşite de conducători o îndreptăţire teoretică prin invocarea marilor dascăli ai socialismului. P.C. trebue să arate muncitorilor social-democraţi că conducătorii lor au renunţat la tot ce este esenţa marxismului revoluţionar. El trebue să demaşte în faţa acestor muncitori încercările de a îndreptăţi teoreticeşte stăpânirea clicii financiaro-liberale prin aşa zisa „misiune istorică" a acestei clici de a industrializa ţara; P.C. trebue să arate acestor muncitori că, dimpotrivă, proletariatul din România poate să-şi îndeplinească adevărata sa misiune istorică revoluţionară numai dacă, împotriva

sfaturilor teoreticienilor social-democrați, el va înțelege să înfăptuiască o alianță trainică cu țără nimea.

Pentru ca această luptă înspre afară, împotriva dușmanilor noștri ideologici, să aibă succes, se presupune însă, înainte de toate, o luptă lăuntrică *împotriva tuturor rămășițelor de ideologie străină din sânul partidului nostru însuși*, o luptă dârză împotriva tuturor devierilor dela linia adevărat bolșevică, luptă atât împotriva *oportunismului lipsit de principii*, al cărui suport îl formează ideologia și elementele moștenite dela așa zisa veche mișcare, cât și împotriva manifestărilor de *doctrinarism sectar de ultra-stângă*, care ne-a rămas moștenire dela „intransigența" ce a domnit în mișcarea noastră o oarecare vreme îndată după sfârșitul războiului.

Din aceste devieri — spre dreapta și spre stânga —, care sunt deopotrivă de străine realismului elastic și totuși principial al marxismului revoluționar, cea mai primejdioasă în momentul de față este prima: devierea spre dreapta. Ea are rădăcini istorice mai puternice în mișcarea noastră și deaceea este mai răspândită și mai pronunțată. Lupta pentru stârpirea acestor rămășițe ale ideologiei social-democrate în partidul nostru va fi deaceea una din datoriile de căpetenie ale revistei noastre. Să nu ne sfiim să întrebuințăm cuvântul „luptă" pentru clarificarea diferențelor de păreri în partidul nostru. Suntem un partid tânăr, care abia își așează fundamentul ideologic, care se află deci în faza când trecerea peste o deosebire, acum încă mică și neînsemnată, peste o „nuanță", poate să aibă ca rezultat șubrezenia clădirii întregi ridicate pe acest fundament. Pentru un partid ce „...abia se închiagă, abia își formează fizionomia și e departe încă de a fi încheiat socotelile cu celelalte curente ale gândirii re-

voluționare care amenință să abată mișcarea dela calea cea dreaptă..., o greșală, la prima vedere «neînsemnată», poate provoca urmările cele mai triste, și numai niște miopi pot socoti ca inoportune sau de prisos discuțiile dintre fracțiuni și delimitarea strictă a nuanțelor. De consolidarea uneia sau alteia din «nuanțe» poate să depindă viitorul social-democrației pentru ani și ani de zile" [7].

Partidul nostru nu trebue să degenereze însă într'un club de discuții, cum de atâtea ori ne-a prevenit Lenin. Partidul care are misiunea istorică de a conduce proletariatul la o revoluție fără seamăn în istoria omenirii trebue să evite orice ar putea să-l distragă dela lupta grea de zi cu zi întru îndeplinirea acestei misiuni. Combătând pe dușmanii ideologiei din afara Partidului Comunist și devierile dela linia justă bolșevică dinăuntrul lui, revista noastră va căuta să devină diriguitorul ideologic al proletariatului din România, a cărui misiune istorică este desăvârșirea revoluției burgheze și înfăptuirea revoluției socialiste în această țară. In acest scop, *„Lupta de clasă"* va populariza teoria marxism-leninismului, va ajuta la studierea și cunoașterea realității dela noi în procesul ei de dezvoltare, la precizarea sarcinilor partidului în fiecare moment și la formularea lozincilor corespunzătoare acestor sarcini; va familiariza proletariatul român cu experiența partidelor-surori din celelalte țări, experiență din care el să tragă folos în luptele sale; va studia și arăta legăturile dintre mișcările muncitorești, țărănești și ale naționalităților asuprite dela noi între ele și cu celelalte din Balcani și din toată lumea; va căuta să lumineze și să îndrumeze nu numai lupta ideologică, ci și cea economică și politică a maselor, ajutând astfel Partidului Comunist să devină conducătorul real și efectiv al maselor muncitoare

în toate domeniile vieții și în lupta lor cea mare pentru desrobirea din lanțurile capitalismului.

Pentru ca Partidul Comunist să devină însă conducătorul masselor muncitoare în lupta lor de desrobire, trebue să se desrobească el însuși de orice resturi de ideologie străină marxism-leninismului, trebue să devină omogen și unitar în ideologia și organizația sa — un bloc turnat dintr'o bucată. *„Lupta de clasă"* va servi clarificării lăuntrice a Partidului Comunist, care trebue să pună capăt toleranței largi în chestiuni de principiu lăsate moștenire de trecut. Lozinca noastră este:

Bolșevizarea Partidului Comunist din România.

—★—

98

1926

EXECUTIVA INTERNAȚIONALEI COMUNISTE ȘI PARTIDUL COMUNIST DIN ROMANIA *

Prezidiumul Executivei s'a ocupat în ultimul timp îndeaproape cu chestiunea Partidului Comunist din România. O comisie specială desemnată de Prezidium a studiat această chestiune mai multă vreme. Pe baza lucrărilor acestei comisiuni, Comitetul Executiv al Internaționalei Comuniste a adoptat apoi următoarea rezoluție:

I. România de astăzi, alcătuită din Vechiul Regat și din provinciile anexate în perioada primului război imperialist — Transilvania, Basarabia, Banatul, Bucovina și Sudul Dobrogei — este în primul rând o țară agricolă.

* *„Lupta de clasă" nr. 1 din Iunie 1926.*

România, încă înainte de război, sub influența dezvoltării economiei de mărfuri și sub influența revoltelor țărănești, se îndreptase pe calea relațiilor burgheze. Alipirea regiunilor industriale — Transilvania și Banatul — a accentuat și mai mult caracterul capitalist al țării. Dar din cauza modului incomplect în care a fost înfăptuită reforma agrară, lăsându-se milioane de țărani într'o stare semiiobagă, relațiile capitaliste din România se împletesc cu însemnate rămășițe feudale.

Puterea de stat în România a trecut în mâinile păturii burgheze, în mâinile capitalismului financiaro-bancar, dar aceasta este cea mai reacționară pătură a burgheziei ; această pătură este strâns legată cu marea proprietate rurală și cu monarhia ; ea se sprijină pe rămășițele feudalismului și duce o politică de acumulare primitivă capitalistă, politică de jaf față de massele largi ale poporului. Aceasta micșorează piața internă, împiedică dezvoltarea economică a țării și mărește atârnarea ei de capitalismul străin.

In România există în anumite domenii legiferare burgheză contemporană, dar ea este sistematic violată datorită corupției, venalității, bacșișului și samavolniciei atotputernice in țară.

Populația și teritoriul României s'au mărit mult după război ; dar România nouă, creată cu ajutorul puterilor imperialiste, slujește în mâinile acestora ca unealtă împotriva Uniunii Republicilor Socialiste Sovietice și ca jandarm față de mișcarea revoluționară din Balcani. In acelaș timp ea este sfâșiată de antagonisme interne naționale. Populația neromânească este supusă celei mai grozave asupriri naționale și desnaționalizării silite. Toate acestea silesc România să întrețină o colosală armată și jandarmerie, care constitue pentru ea o grea

povară financiară şi o pun într'o situaţie de şi mai mare vasalitate faţă de puterile imperialiste.

Oligarhiei financiaro-bancare a României i-a reuşit în ultimii ani, datorită stabilizării parţiale a capitalismului în Europa, să-şi întărească poziţiile sale. Astăzi nu există în România o situaţie imediat revoluţionară.

Totuşi, în faţa României *stă în chip acut problema desăvârşirii revoluţiei burghezo-democratice în direcţie agrară, naţională şi politică, a doborîrii monarhiei reacţionare şi instituirii republicii democratice, precum şi problema zdrobirii dictaturii capitalului bancar jefuitor. Condiţiile lăuntrice ale dezvoltării acestei revoluţii în lupta contra puterii capitalului financiaro-bancar, lupta dusă sub hegemonia proletariatului, şi mai ales situaţia ei internaţională, descompunerea capitalismului în Europa, vecinătatea cu U.R.S.S., fac ca această revoluţie să se transforme în revoluţie socialistă.*

II. In opoziţie cu oligarhia stăpânitoare bancaro-financiară şi împotriva ei se găsesc nu numai clasa muncitoare, ţărănimea săracă şi mijlocie, precum şi mica burghezie orăşenească, ci chiar şi o parte a burgheziei capitaliste, îndeosebi burghezia şi o parte din ţărănimea bogată a regiunilor alipite.

Dar această opoziţie burgheză, de frica mişcării revoluţionare a proletariatului şi a ţărănimii, înspăimântându-se de perspectivele revoluţiei socialiste, nu vrea şi nu poate să ducă o luptă consecventă pentru nimicirea dictaturii capitalului bancar, pentru lichidarea rămăşiţelor feudalismului, pentru eliberarea naţionalităţilor subjugate şi pentru republica democratică. La o înăsprire a luptelor, această opoziţie burgheză va fi cu oligarhia împotriva maselor populare

In ce priveşte ţărănimea, care în Vechiul Regat şi în Basarabia merge cu partidul ţărănesc, partea mai bine situată din sânul ei tinde către opoziţia burgheză, în timp ce aripa stângă, în proces de formare, tinde către proletariat.

Proletariatul este în România singura clasă capabilă nu numai să lupte hotărît pentru scopurile revoluţionare mai sus arătate, dar să şi conducă această luptă.

Linia strategică de căpetenie a proletariatului constă în a rupe ţărănimea şi massa mic-burgheză orăşenească dela partidele burgheze, în a neutraliza pe cât este posibil, în primul stadiu al luptei, păturile bogate ale ţărănimii, în a stabili legătura strânsă a proletariatului cu ţărănimea săracă şi mijlocie, precum şi cu naţionalităţile asuprite, pentru desăvârşirea, sub hegemonia proletariatului, a revoluţiei burghezo-democratice, pentru formarea, în luptă contra întregii burghezii şi a chiaburimii satelor, a unui guvern muncitoresc-ţărănesc şi pentru transformarea revoluţiei democratice în revoluţie socialistă.

III. Este necesar a trezi şi dezvolta în clasa
muncitoare conştiinţa rolului său de conducător, a
hegemoniei sale. Prima condiţie pentru ca să-şi în-
deplinească rolul său de hegemon constă în întări-
rea, în toate privinţele, a avangărzii sale: Parti-
dul Comunist. A doua condiţie este eliberarea pă-
turilor muncitoare şi subjugate ale populaţiei de sub
influenţa păturilor feudale şi capitaliste şi a par-
tidelor lor, care sunt sau care tind să vină la putere.
In situaţia actuală, această sarcină poate fi îndepli-
nită, în primul rând, prin aplicarea justă a tacticii
frontului unic, care pe de o parte uneşte sub con-
ducerea Partidului Comunist păturile largi ale pro-
letariatului în lupta pentru cerinţele lor zilnice, iar

pe de altă parte concentrează sub conducerea proletariatului toată lupta împotriva puterii feudalo-bancaro-financiare, împotriva exploatării hrăpărețe, a reacțiunii politice și a asupririi naționale.

IV. Partidul Comunist trebue să-și îndrepte atenția principală către munca în mișcarea sindicală. Până acum această muncă a fost dusă slab și nesistematic. Este o necesitate imperioasă formarea de fracțiuni comuniste în sindicatele unitare, ca și formarea de fracțiuni de stânga în sindicatele reformiste. Partidul trebue și în viitor să tindă în mod stăruitor la restabilirea unității mișcării sindicale pe platforma luptei de clasă și a democrației interne sindicale, prin mijlocul convocării unui congres general de unificare a sindicatelor. Contrabalansând politica de spargere dusă de birocrația din sindicatele amsterdamiste și de Partidul Social-Democrat, Partidul Comunist trebue să ducă o campanie pentru unitatea sindicală în rândurile masselor înseși, legând această campanie de interesele zilnice ale muncitorilor și ajutând prin toate mijloacele formarea de comitete de unitate muncitorească în fabrici și ateliere, atrăgând în această campanie cât mai mult cu putință cercurile largi încă neorganizate ale masselor muncitoare. In înseși sindicatele reformiste trebue stimulată formarea de fracțiuni unitare de către partizanii unității. Comuniștii consideră necesar să sprijine inițiativa Comitetului anglo-rus pentru crearea unei internaționale unitare, precum și orice altă inițiativă în această direcție. Congresul de unificare a tuturor sindicatelor din România va trebui să hotărască asupra chestiunii în discuție, anume: din ce Internațională sindicală să facă parte mișcarea sindicală unită română, cu care prilej comuniștii trebue să declare că ei sunt gata să se supună oricărei hotărîri a acestui congres în această chestiune, chiar și în cazul când majoritatea se va pronunța pentru afilierea la Internaționala dela Amsterdam.

Campania pentru unificare nu trebue în niciun caz să slăbească munca pentru întărirea și dezvoltarea sindicatelor unitare, precum și pentru atragerea muncitorilor neorganizați în rândurile acestor sindicate. Lozinca noastră trebue să fie: „Toți muncitorii neorganizați, în sindicate!". Partidul trebue să lupte energic împotriva tendințelor de lichidare a sindicatelor unitare sau de capitulare a acestora față de amsterdamiști.

In acelaș timp cu campania pentru unificarea sindicală, să se organizeze neapărat, cu cea mai mare energie, acțiuni comune ale muncitorilor din diferite organizații și acțiuni comune ale acestora cu muncitorii neorganizați pentru apărarea intereselor lor zilnice, contra ofensivei capitalului, contra teroarei și atentatelor la dreptul de asociație și de organizare, în favoarea muncitorilor fără lucru etc. Trebue neapărat să se ajungă la asemenea acțiuni comune și pe linia diferitelor uniuni sindicale între ele (unitare și reformiste). Clarificând întotdeauna caracterul de clasă al organizațiilor sindicale, luptând împotriva tendințelor de atitudine indiferentă față de lupta generală a clasei muncitoare, Partidul Comunist va trebui în acelaș timp să lupte și contra tendințelor de a preface sindicatele în organizații de partid...

V. O altă sarcină importantă a Partidului Comunist din România trebue s'o constitue *munca printre massele țărănești.*

Partidul lucrează printre țărani în felul următor:

a) formează la sate nuclee comuniste;

b) sprijină aripa stângă a partidului țărănesc și dă acestei aripi stângi ajutor în toate felurile;

c) formează fracțiuni înlăuntrul tuturor organizațiilor în care se află masse țărănești, cu scopul de a scoate aceste masse de sub influența acestor organizații;

d) sprijină formarea de organizații de massă țărănești fără partid...

Partidul Comunist propovăduește în massele largi programul său și rezoluțiile Internaționalei Comuniste asupra chestiunii țărănești, legându-le cu cerințele concrete, economice și politice, ale păturilor țărănești sărace și mijlocii. Lozincile principale de agitație printre țărani sunt: confiscarea pământului marii proprietăți și predarea acestuia fără plată în mâinile țărănimii; anularea datoriilor către bănci; sfărâmarea tuturor rămășițelor feudale; acordarea de credit ieftin țărănimii; anularea birurilor jefuitoare, a taxelor de export, ca și a celor de import.

Partidul trebue să se străduiască a duce lupta pentru aceste cerințe împreună cu partidul țărănesc, împingându-l pe acesta la a rupe cu partidele burgheze, criticând conducerea lui chiaburească. Împreună cu întreg partidul țărănesc, în contra oligarhiei bancaro-financiaro-feudale, împreună cu massa țărănească în contra nehotărîrii și capitulării actualei conduceri chiaburești — aceasta trebue să fie linia noastră principală față de partidul țărănesc.

Partidul Comunist trebue să dea deasemenea în mod serios toată atenția organizării sindicale a muncitorilor agricoli, servindu-se în acest scop și de legăturile pe care lucrătorii industriali le au cu satul. Popularizarea ideii alianței între proletariat și țărănime, a lozincii blocului muncitoresc-țărănesc

trebue întotdeauna legată cu lupta zilnică de apărare a masselor țărănimii muncitoare.

VI. Baza *politicii naționale a Partidului Comunist* este cerința recunoașterii pentru toate naționalitățile asuprite din România a dreptului de autodeterminare până la deslipire.

In situația actuală, sarcinile imediate ale partidului pe acest tărâm sunt următoarele:

a) Lupta pentru egalitatea în drepturi a tuturor naționalităților din România.

b) Lupta contra tuturor formelor de asuprire națională, contra politicii de desnaționalizare și de colonizare.

c) Lupta pentru independența României față de capitalul european occidental, ca și față de cel american, ca o garanție reală a păcii.

d) Munca pentru unirea strânsă a muncitorimii și țărănimii tuturor naționalităților ce locuesc între granițele României, cu scopul de a doborî domnia oligarhiei bancaro-financiaro-feudale din România.

Partidul trebue să se descotorosească definitiv de tradițiile social-democrate în chestiunea națională, care constau pe de o parte, în negarea dreptului de autodeterminare până la deslipire, iar pe de alta în neîndestulătoarea recunoaștere a importanței chestiunii naționale, a legăturii ei nemijlocite cu chestiunea țărănească și cu mișcarea generală a masselor țărănești și muncitorești. Partidul Comunist trebue să susțină mișcarea de desrobire a naționalităților asuprite.

VII. Faptul că în România sarcinile revoluției burghezo-democratice nu au fost încă îndeplinite *face ca tactica frontului unic* să capete un loc ex-

traordinar de important în politica Partidului Comunist.

Platforma pentru campania de front unic trebue, în general, să aibă următorul cadru:

a) Lupta contra teroarei guvernamentale, lupta contra tuturor legilor și măsurilor îndreptate contra muncitorilor, țăranilor și a naționalităților asuprite.

b) Lupta pentru libertatea cuvântului, a tiparului și a întrunirilor, pentru dreptul de manifestație și de organizare în asociații politice, economice, culturale și sportive pentru massele muncitorești dela orașe și sate, fără deosebire de obârșie, naționalitate și credință.

c) Amnistie generală politică, agrară și militară.

d) Suprimarea tuturor rămășițelor feudale și confiscarea pământului și inventarului marii proprietăți.

e) Lupta contra politicii de pradă a capitalului bancar. Naționalizarea băncilor și punerea lor sub controlul organizațiilor muncitorești și țărănești.

f) Largă legiferare socială sub controlul clasei celei mai interesate, proletariatul (8 ore de lucru, asigurare socială, asigurare contra lipsei de lucru, asigurare de către stat pentru bătrânețe, invaliditate etc.).

g) Măsuri radicale în lupta cu scumpetea și contra speculei cu obiecte de primă necesitate și cu locuințele.

h) Cooperative muncitorești independente de stat; ușurări pentru ele în ce privește birurile etc. Credit ieftin din partea statului.

i) Așezarea pe spinarea capitaliștilor și a moșierilor a celei mai mari părți din greutatea birurilor prin impozite directe și progresive.

j) Desființarea taxelor de export.

l) Garanții pentru libera dezvoltare culturală a tuturor minorităților naționale.

m) Lupta pentru independența României față de imperialismul apusean; lupta contra pregătirii de noi războaie; lupta pentru pace cu toate popoarele...

Pe această platformă sau pe câteva puncte principale dintr'însa se poate duce campanie nu numai pentru unirea muncitorimii, ci și a masselor largi țărănești și a micii-burghezii dela orașe.

Partidul a făcut foarte bine când a salutat formarea Blocului *democrației muncitorești-țărănești*. Insă a făcut o greșală când a extins tactica frontului unic la toate partidele care stăteau în opoziție față de guvernul liberal, pierzându-se din vedere caracterul lor pur burghez (ca, de exemplu la partidul național). Participarea Blocului democrației muncitorești-țărănești în coaliție comună cu blocul opoziționist burghez (în care intra și partidul averescan) la ultimele alegeri comunale a fost cea mai gravă greșală politică, căreia i se cuvine cea mai severă condamnare.

Cristescu, care suferă de puternice înclinări spre dreapta, a reușit să aducă Blocul democrației muncitorești-țărănești în coaliția burghezo-opoziționistă, dar aceasta s'a produs în mare parte și datorită aplicării greșite de către comuniștii cu răspundere a tacticii frontului unic. Partidul trebue să țină seamă în viitor de greșelile făcute pe tărâmul frontului unic. Tactica frontului unic se aplică în mod complect numai față de două partide: social-democrat și țărănesc, pe baza unei platforme absolut concrete, care unește massele largi muncitoare. Faptul că după partidele burgheze merg și masse țărănești nu înseamnă că cu dânsele se poate face front unic. In ce privește partidele minorităților na-

ţionale, tactica frontului unic se poate aplica faţă de ele numai în măsura în care ele duc după sine în mod precumpănitor masse ţărăneşti şi mic-burgheze, în măsura în care ele într'adevăr luptă contra subjugării naţionale.

Campania de front unic trebue înainte de toate să se sprijine pe masse. Comuniştii trebue să sprijine peste tot formarea de comitete ale Blocului muncitoresc-ţărănesc, care trebue să fie organe de massă. Prin aplicarea frontului unic nu încetează în niciun caz criticarea nehotărîrii şi trădării şefilor ţărănişti şi socialişti; dar această critică trebue dusă în special pe baza faptelor concrete luate din însăşi desfăşurarea campaniei de front unic şi în forme de înţeles şi convingătoare pentru masse.

VIII. Lupta pentru cucerirea dreptului de existenţă deschisă a Partidului Comunist şi de liberă dezvoltare a mişcării muncitoreşti şi ţărăneşti este în situaţia actuală din România o sarcină de însemnătate primordială. Legând această luptă cu interesele zilnice ale masselor muncitoreşti şi ţărăneşti, partidul trebue să se străduiască să transforme această luptă într'o luptă a masselor înseşi.

Intărindu-şi organizaţia ilegală în aşa fel ca să-şi poată continua activitatea chiar şi sub teroarea cea mai cumplită, partidul trebue în acelaş timp să tindă la exploatarea tuturor posibilităţilor legale în scopul lărgirii şi adâncirii legăturilor lui cu massele. Imprejurarea că aceste posibilităţi legale sunt în parte foarte înguste datorită limitărilor conţinute în legi şi datorită arbitrarului administrativ, care transformă chiar şi aceste legi în ficţiune, împrejurarea aceasta nu trebue să facă partidul să renunţe la lupta pentru legalitate şi să intre până peste cap în ilegalitate. Dimpotrivă, partidul trebue să exploateze orice contrazicere dintre legi şi

practica poliţienească pentru ca, demascând astfel duplicitatea autorităţilor, tratamentul lor diferenţiat aplicat proletariatului faţă de burghezie, să cucerească noi poziţii legale pentru muncitorime şi ţărănime. Atunci când şi litera legii vorbeşte împotriva acestora din urmă, trebue ca partidul, mobilizând massele, să cucerească posibilităţi legale noi pentru manifestări deschise de luptă.

Participarea organizată şi activă a comuniştilor în sindicate, cooperative, organizaţii de meseşugari, de invalizi, chiriaşi ş.a.m.d., participarea lor la diferite organizaţii culturale, sportive ş.a.m.d., care unesc masse de muncitori, participarea lor în organizaţii naţional-revoluţionare, precum şi la orice alegeri, întrebuinţarea întrunirilor legale, conferinţe, referate, presă legală ş.a.m.d., organizarea a tot felul de demonstraţii şi forme colective de protest — toate acestea sunt o datorie fundamentală pentru comunişti.

IX. Necesitatea absolută *a întăririi organizatorice a Partidului Comunist* în sânul proletariatului depinde într'un grad însemnat de reorganizarea partidului pe baza nucleelor de fabrică. Deaceea, ducerea până la capăt a reorganizării deja începute a partidului pe această bază este datoria organizatorică cea mai importantă. O deosebită atenţie trebue aci îndreptată în direcţia creării de nuclee în întreprinderile industriale şi de transport, cu deosebire în Vechiul Regat şi în centrele industriale. Cu ocazia reorganizării, lucrul nu trebue mărginit numai la reinregistrarea membrilor partidului, ci trebue înainte de orice să se tindă spre atragerea de noi elemente proletare în partid şi să se urmărească ridicarea activităţii nucleelor de partid.

A doua datorie organizatorică a partidului constă în crearea de fracţiuni comuniste în organizaţiile

de massă ale muncitorilor şi ţăranilor. In organizaţiile unde nu se găsesc încă comunişti, partidul trebue să păstreze legătura cu diferiţi simpatizanţi şi cu elementele de stânga, şi cu ajutorul lor să influenţeze asupra formării şi întăririi curentelor de stânga în aceste organizaţii. Totdeauna trebue avut în vedere deosebirea fundamentală dintre fracţiunile comuniste şi nucleele de partid. Nucleele de partid sunt organizaţiile de bază ale partidului.

Fără îndoială că e neapărat necesară întărirea conducerii centrale a partidului şi a legăturilor ei cu organizaţiile locale de partid. Odată cu întărirea conducerii centrale, trebue dată organizaţiilor regionale o mare independenţă şi iniţiativă în cadrul directivelor generale de partid. Intr'o ţară ca România, unde în diferitele regiuni există condiţii deosebite, o muncă rodnică nu ar fi posibilă fără o oarecare descentralizare — păstrând bine înţeles o conducere unitară generală, centralizată —, după cum nu ar fi posibilă nici o dezvoltare normală a partidului şi nici un contact al lui real cu massele.

Păstrând cu străşnicie disciplina de partid, care trebue să fie deosebit de aspră în condiţiile de ilegalitate, C.C. trebue totuşi să aplice în relaţiile sale cu organizaţiile regionale şi locale metoda lămuririi şi îndrumării tovărăşeşti, să lichideze toate neînţelegerile din trecut şi să evite cu grijă aplicarea directivelor şi hotăririlor sale în mod birocratic şi mecanic.

X. Intre partid şi tineret trebue păstrat un contact strâns prin grija neîntreruptă a partidului pentru o bună dezvoltare a tineretului comunist. Partidul trebue să dea o atenţie serioasă activităţii printre femeile muncitoare. Această muncă trebue dusă cu mult mai bine ca până acum.

XI. In condiţiile teroarei albe, când o mulţime de tovarăşi ajung în închisori, e de o deosebită însemnătate legătura între partid şi tovarăşii închişi şi asigurarea prin toate mijloacele a ajutorului material, moral şi juridic. In această privinţă trebue acordată o deosebită atenţie activităţii „Ajutorului Roşu Internaţional". Partidul trebue să ştie să exploateze în modul cel mai larg toate cazurile de arestări, procese şi condamnări pentru a duce campanii de protest de massă contra teroarei albe, pentru liberarea celor închişi şi pentru amnistia generală politică. Partidul e dator a face membrilor săi şi muncitorilor în general educaţie ca să se ţină demni şi curajoşi în închisori şi la procese şi ca purtarea lor să influenţeze educativ asupra masselor largi. Protestele celor închişi trebue urmărit să fie legate cu lupta generală de massă împotriva teroarei albe.

XII. Odată cu succesele şi rezultatele însemnate ale partidului după Congresul al III-lea (Septembrie 1924), care sunt în primul rând meritul Comitetului Central actual, trebue constatat că partidul a săvârşit o serie întreagă de greşeli însemnate. Ele constau în următoarele:

a) O apreciere insuficient de justă a situaţiei din ţară şi a perspectivelor mişcării; o oarecare suprapreţuire a caracterului feudal al ţării şi a rolului opoziţiei burgheze — din partea C.C.; o oarecare subpreţuire a caracterului capitalist al ţării şi neîndestulătoare înţelegere a faptului că trebue să contăm în România pe perspectiva revoluţiei democratice, care se transformă nemijlocit în revoluţie socialistă, din partea opoziţiei (din partid).

b) Greşeli în aplicarea tacticii frontului unic: extinderea lui aproape asupra tuturor partidelor de opoziţie, intrarea Blocului democraţiei muncitoreşti-ţărăneşti în blocul general opoziţionist burghez în timpul alegerilor comunale şi platforma vagă a frontului unic.

c) Greşeli în campania pentru unitatea mişcării sindicale (tactică de capitulare din partea câtorva comunişti de seamă faţă de amsterdamişti).

d) Luptă insuficientă împotriva devierii de dreapta reprezentate de Cristescu.

Un mare neajuns în activitatea partidului a fost că s'a mărginit mai mult la agitaţie şi propagandă generală, la lozinci generale, neconcretizându-le şi nelegându-le cu interesele şi cerinţele de zi cu zi ale masselor muncitoreşti şi ţărăneşti.

Un alt neajuns mare constă în aceea că partidul n'a fost în stare, în acelaş timp cu munca de organizare a partidului, să desfăşoare o activitate largă politică şi să ducă o luptă politică activă. In partid se observă tendinţa de a amâna lupta politică a proletariatului din România până în momentul când el va dispune de un partid şi de sindicate mai puternice din punct de vedere numeric. Aceasta este din două puncte de vedere greşit. Clasa muncitoare poate fi atrasă în partid şi sindicate numai în procesul luptei economice şi politice active. Dar chiar dacă s'ar presupune că există posibilitatea de a crea în taină o organizaţie şi de a amâna adevăratele acţiuni pentru un timp nefixat, o astfel de organizaţie, necălită în procesul luptei partidului şi destinată a duce lupta abia într'un viitor îndepărtat, s'ar dovedi la momentul necesar incapabilă de o acţiune politică.

In partid există deasemenea un şir întreg de rămăşiţe ale vechii ideologii şi practici social-democrate. Pe de o parte aceste rămăşiţe, pe de altă parte lipsa unei ideologii ferme comuniste şi a unei tactici bolşevice creează terenul pentru abateri de dreapta şi de stânga în rândurile partidului. Abaterea spre dreapta, care a ieşit deosebit de clar la iveală în timpul alegerilor comunale, trage partidul înapoi spre trecutul lui social-democrat şi îl duce la autolichidare ca partid comunist. Abaterea spre stânga, de care suferă diferite elemente ale partidului (opoziţia), ameninţă de a izola partidul de masse şi de a-l preface în sectă. Această abatere se exprimă în tendinţa de a da sindicatelor un caracter strict de partid şi în înţelegerea insuficientă a necesităţii unei tactici elastice a frontului unic faţă de social-democraţi şi de partidul ţărănesc. Partidul Comunist din România nu va face niciun pas înainte dacă nu va reuşi într'un viitor apropiat să-şi elaboreze o ideologie comunistă şi să-şi însuşească tactica bolşevică. Partidul nu va progresa dacă nu va reuşi să ridice nivelul pregătirii teoretice a massei partidului şi dacă nu va învinge diferitele devieri, dintre care devierea de dreapta se manifestă în momentul de faţă mai puternic în partid şi deaceea reprezintă pentru el un pericol deosebit de mare, cum au dovedit-o şi alegerile comunale. Tocmai împotriva acestei devieri C.C. al partidului trebue să ducă acuma lupta cea mai energică.

Partidul suferă deasemenea de lipsă de disciplină, care se manifestă foarte adesea nu numai printre simplii membri ai partidului, ci şi printre militanţii de partid responsabili. In acţiunea lor tovarăşii se conduc adeseori după părerile şi dispoziţiile lor personale. Datorită acestui fapt se naşte un pericol pentru unitatea de acţiune a partidului. Intărirea disciplinei de partid şi păstrarea unităţii de acţiune bolşevică a partidului sunt necesităţi de viaţă ale Partidului Comunist din România.

XIII. C.C. al P.C.R. trebue să-şi dea seama şi să îndrepte greşelile făcute, trebue să scoată o revistă de partid în scopul educării ideologice a partidului, să ducă o luptă hotărîtă împotriva devierii

de dreapta şi, în spiritul hotărîrilor Internaţionalei Comuniste, să lupte împotriva celor mai mici manifestări de sectarism, să muncească stăruitor pentru bolşevizarea ideologică, politică şi organizatorică a partidului şi să concentreze, pe baza rezoluţiei de faţă a Comitetului Executiv al Internaţionalei Comuniste, toate forţele partidului pentru munca comună, întărind disciplina de partid şi nepermiţând manifestări de fracţionism în partid. In această direcţie C.C. va primi tot sprijinul necesar din partea Comitetului Executiv al Cominternului.

—★—

99

1926

PORUNCA MOMENTULUI ESTE: INTĂRIREA FRONTULUI UNIC AL MUNCII*

Muncitori, ţărani, meseriaşi, mici comercianţi, intelectuali salariaţi şi naţionalităţi asuprite!

Cetăţeni,

In alegerile generale pentru Cameră şi Senat oligarhia română a reuşit pe deplin. Ea a reuşit prin aplicarea legii reacţionare electorale, prin extinderea şi înăsprirea stării de asediu, prin dictatura militară pe faţă, exercitată de ofiţeri puşi ca prefecţi şi pretori şi prin acordarea puterii nelimitate jandarmilor de toate gradele.

O serie de judecători au fost în mod arbitrar mutaţi, iar celor puşi să prezideze alegerile li s'a impus de a ajuta sau cel puţin de a lăsa mână liberă agenţilor guvernului: de a nu permite depunerea listelor de candidaţi, de a fura cărţile de alegători ale muncitorilor, ţăranilor şi minorităţilor; de a aresta şi stâlci în bătaie pe cei care vor îndrăsni să voteze altfel decât pentru candidaţii guvernului, cuziştilor sau liberalilor.

* *„Inainte" nr. 2 din 12 Iunie 1926.*

Urnele de votare au fost umplute de către agenţii electorali, înainte, în curs şi după votare, cu buletine pentru candidaţii guvernului.

Prin asemenea mijloace oligarhia a reuşit să invingă massele populare şi să-şi fabrice pentru Cameră şi Senat majorităţile parlamentare, supusele şi oarbele ei unelte.

Dece toate acestea? Pentru a putea da o formă legală noii ofensive a marilor bancheri, a marilor proprietari, a fabricanţilor şi a speculanţilor.

Pentru ca pe baza legilor reacţionare de încătuşare a masselor muncitoare şi a minorităţilor naţionale, ca şi pe baza noilor legi pe care le va vota actualul Parlament:

1. Să înlesnească acapararea şi a restului de bogăţii şi întreprinderi ale statului de către oligarhie.

2. Să înlesnească şi să asigure stăpânirea vieţii economice a ţării de către oligarhie prin mijlocirea Băncii naţionale. Plătirea aşa zisei „datorii" de război a statului către Banca naţională, cât şi privilegiile acestei bănci pun statul şi toată economia ţării în directă dependenţă faţă de această citadelă bancară a oligarhiei.

3. Să înlesnească şi să asigure capitalului naţional şi celui străin câştiguri mari prin vânzarea pe preţ de nimic a bogăţiilor ţării, prin recunoaşterea şi plata datoriilor de război, prin toate măsurile aşa zise de „încurajare a industriei naţionale" (taxe la importul mărfurilor industriale, taxe la exportul produselor agricole ş.a.m.d.).

4. Să saboteze şi să falsifice şi mai departe reforma agrară, lăsând pădurile, islazurile, ca şi în general cele mai bune pământuri cultivabile, în mâinile proprietarilor mari, înlesnindu-le acestora să stoarcă pe ţăran cât mai bine prin dijmă, clacă, angarale, ruşfeturi ş.a.m.d.

5. Să continue politica colonizărilor şi desnaţionalizărilor forţate şi să împiedice dezvoltarea economică, politică şi culturală a minorităţilor naţionale.

6. Să asigure şi să impună dominaţia oligarhiei pentru viitor prin mărirea şi mai mult a întregului aparat de opresiune al statului, prin înarmările şi pregătirile războinice. Toate aceste pregătiri şi înarmări se vor face însă numai pe spinarea masselor exploatate. Răpind poporului muncitor toate drepturile şi libertăţile, oligarhia îi va impune sarcini şi mai grele, va mări mizeria lui şi mai mult, îl va exploata şi mai sângeros.

Muncitori, ţărani, meseriaşi, intelectuali şi minorităţi asuprite!

Refuzarea propunerii noastre de front unic de către majoritatea conducătorilor social-democraţi, frica şi refuzul lor de a duce lupta, alături de noi, pentru interesele imediate şi cele mai vitale ale masselor muncitoare, ne-au răpit posibilitatea... de a pune candidaţi în întreaga ţară.

Teroarea guvernamentală, împiedicarea de către şefii social-democraţi a realizării frontului unic antioligarhic, sabotarea din partea lor a mobilizării şi organizării masselor, *ne-au împiedicat să obţinem mai multe voturi, ca poporul muncitor să aibă — cu liste comune — cel puţin 10—15 reprezentanţi adevăraţi în parlament...*

Conducătorii partidelor maghiar şi german au trădat pe faţă interesele minorităţilor naţionale, pactizând cu guvernul generalului Averescu.

Teroarea guvernului, ca şi atitudinea conducătorilor social-democraţi şi ai opoziţiei burgheze, au înlesnit victoria oligarhiei, care şi-a fabricat o majoritate parlamentară de peste 2/3 din averescani, liberali şi antisemiţi-fascişti.

Muncitori, ţărani, meseriaşi, intelectuali şi naţionalităţi oprimate!

Lupta pentru apărarea vieţii voastre şi a familiilor voastre, pentru câştigarea unor condiţii mai omenoase de trai, pentru libertăţile şi drepturile voastre se va îngreuia şi mai mult în urma lipsei de apărători hotărîţi ai intereselor voastre în Parlament. Inţelegerea conducătorilor partidului naţional cu guvernul şi cu liberalii va fi înlesnită. O bună parte dintre aleşii partidului ţărănesc vor trăda acum mai uşor interesele masselor muncitoare şi vor sprijini... toate măsurile şi legile menite a impune masselor muncitoare o robie şi mai neagră.

Poporul muncitor dela oraşe şi dela sate n'are reprezentanţi adevăraţi, n'are apărători hotărîţi în Parlament! Deaceea trebue să ducă mai departe lupta pentru cerinţele şi drepturile lui cu sforţări dublate în afară de parlament. Victoria oligarhiei, obţinută prin crime şi furturi, prin trădare şi renunţarea la luptă a opoziţiei, ne dovedeşte şi mai clar ca până acum că *numai prin strângerea cât mai grabnică a rândurilor noastre într'un front unic al tuturor celor ce muncesc, numai prin mobilizarea, organizarea şi lupta comună a tuturor celor ce sufăr exploatarea şi asuprirea ne vom putea apăra libertatea şi viaţa.*

Față de frontul unic oligarhic din jurul liberalilor și al guvernului Averescu, față de atacul oligarhiei împotriva tuturor păturilor exploatate, poporul muncitor trebue să-și creeze frontul unic al muncii și să pornească la luptă hotărîtă pentru cerințele lui.

Comitetul Central al Blocului muncitoresc-țărănesc face din nou apel la partidele social-democrate, la partidul țărănesc și la toate organizațiile democratice, culturale și sportive ale masselor muncitoare și ale minorităților asuprite, precum și la toți muncitorii, țăranii, meseriașii, micii comercianți, funcționarii, intelectualii neorganizați, chemându-i să încheie și să întărească

Frontul unic al muncii!

Cu sforțări comune și în mod organizat, să ducem lupta pentru următoarele cerințe:

PROGRAMUL BLOCULUI MUNCITORESC-ȚĂRĂNESC

1. Lupta contra teroarei, contra măsurilor și legilor îndreptate împotriva muncitorimii, țărănimii și minorităților naționale. Pentru desființarea stării de asediu, a Curților marțiale, a Jandarmeriei și Siguranței; pentru acordarea amnistiei generale militare, politice, prevăzând și delictele și crimele săvârșite în legătură cu neaplicarea și sabotarea reformei agrare de către autorități și marii proprietari; pentru asigurarea libertății cuvântului, a presei, a întrunirilor și a organizării masselor muncitoare dela orașe și dela sate, cât și a minorităților naționale.

2. Lupta pentru doborîrea guvernului Averescu, pentru dizolvarea actualului Parlament ales prin teroare, fals și fraudă. Să impunem alegeri libere prin vot universal, direct, secret, pentru toți cei care au 18 ani împliniți, indiferent de origină, naționalitate și religie. Vot pentru femei și militari. Sistem proporțional cu reprezentarea minorităților, țara formând un singur colegiu.

3. Lupta pentru impunerea zilei de muncă de 8 ore, iar în mine de 6 ore; pentru desființarea impozitului de 4% asupra salariilor și pentru scara mobilă a salariilor socotită în aur; pentru legislație socială, legislație care să privească pe toți muncitorii și să fie pusă sub controlul lor. Ajutor suficient din partea statului pentru șomeri și invalizi.

4. Lupta pentru confiscarea întregului pământ și a inventarului agricol dela marii proprietari și împărțirea lor fără plată țăranilor; anularea tuturor datoriilor asupra pământurilor expropriate și ajutorarea cu sămânță și inventar a țăranilor sinistrați și săraci; desființarea taxelor la exportul și transportul produselor agricole țărănești și la importul produselor industriale necesare gospodăriilor țărănești și muncitorești.

5. Lupta contra speculei. Naționalizarea băncilor mari în frunte cu Banca națională și punerea lor sub controlul organizațiilor muncitorești, țărănești, ale meseriașilor și funcționarilor. Acordarea de credite ieftine de către stat muncitorilor, meseriașilor, țăranilor și cooperativelor lor. Asigurarea deplinei independențe a acestor cooperative față de stat. Acordarea de privilegii cooperativelor muncitorești și țărănești de a exploata: păduri, iazuri, pescuitul, curentele de apă ș.a.m.d., și de a avea înlesniri fiscale de transport etc.

6. Lupta împotriva impozitului pe cifra de afaceri şi pentru aplicarea impozitului progresiv pe capital, venit şi moşteniri. Scutirea de orice dări a venitului anual până la 120.000 de lei.

7. Lupta contra regimului excepţional din Basarabia, contra desnaţionalizărilor şi colonizărilor forţate, contra agitaţiilor fasciste. Lupta pentru înfiinţarea de şcoli în limba maternă în ţinuturile cu minorităţi, susţinute de stat şi conduse de minorităţile naţionale, pentru recunoaşterea ca limbă oficială limba populaţiei localnice, ca şi recunoaşterea dreptului de a-şi alege funcţionari din mijlocul ei.

8. Lupta pentru încetarea înarmărilor şi pregătirilor războinice şi pentru pace cu toate popoarele vecine şi reluarea legăturilor comerciale cu Rusia Sovietică.

Muncitori, ţărani, meseriaşi,
intelectuali şi minorităţi naţionale,
membri ai Partidului Social-Democrat!

Impuneţi conducătorilor voştri ca să lupte pentru cerinţele vitale ale întregului popor muncitor, închéind frontul unic de luptă al celor ce muncesc.

Muncitori manuali şi intelectuali!

Formaţi în fiecare fabrică, în fiecare oraş comitete de Front Unic Muncitoresc.

Ţărani,

Formaţi în fiecare sat comitete de Front Unic Ţărănesc.

Cetăţeni,

Formaţi în fiecare oraş comitete ale Blocului muncitoresc-ţărănesc.

Trăiască Frontul Unic al Muncii!

Trăiască lupta de desrobire a celor ce muncesc!

COMITETUL CENTRAL
AL BLOCULUI
MUNCITORESC-ŢĂRĂNESC

—★—

100

1926

GREVA DELA TEXTILA „COLENTINA"*

250 de muncitori şi muncitoare au părăsit lucrul

Faţă de atitudinea provocatoare a patronilor dela întreprinderea textilă „Colentina", care au vrut să mărească ziua de lucru dela 9 la 10 ore, 250 de muncitori şi muncitoare au părăsit lucrul în ziua de Joi 11 Iunie.

In goana nebună după câştiguri cât mai mari, patronii au întreprins o adevărată ofensivă pentru exploatarea până în ultimul grad a muncitorului. Nu e deajuns că muncesc câte 9 ore pe zi pentru un salariu care începe dela 35 de lei şi care în cel mai fericit caz ajunge la 75—80 de lei pe zi, dar patronii voiesc să stoarcă până la ultima picătură vlaga din trupul deja istovit al robilor lor, silindu-i să lucreze ore cât mai multe, 10, 11 şi chiar 12 ore pe zi. Işi poate oricine închipui, faţă de scum-

* *„Viaţa muncitoare" nr. 37 din 20 Iunie 1926.*

petea vieții, în ce lipsuri se zbat acești năpăstuiți, sortiți de regimul capitalist la o continuă mizerie materială și morală.

Tragedia vieții lor

Când treci pe la poarta acestor fabrici textile în orele de prânz sau seara, cel mai tragic tablou ți se înfățișează înaintea ochilor. Femei bătrâne și copile tinere de 12—14 ani, îmbrăcate în zdrențe, cu picioarele goale, stau rezemate de gardul fabricii, mâncând câte o bucată de pâine cu un fir de ceapă.

Provocare patronală

Această situație mizerabilă în care sunt ținuți muncitorii nu le este deajuns patronilor hrăpăreți. Pentru satisfacerea cu vârf și îndesat a plăcerilor lor au nevoie de bani, și aceștia se scot de pe urma muncii lucrătorilor. Astfel, în dimineața zilei de Luni 8 Iunie, la intrarea în fabrică muncitorilor li s'a făcut cunoscut printr'un aviz că, din ordinul direcțiunii și în interesul general al muncitorilor (?) se aduce la cunoștință că în viitor se va lucra 10 ore pe zi.

Indignarea muncitorilor

In fața acestui gest provocator al direcțiunii, muncitoarele s'au repezit și au rupt acest aviz, nevoind să se supună. In urma consfătuirii care a avut loc între muncitorii fabricii, ei au decis părăsirea lucrului imediat în semn de protest, formându-se o delegație care s'a dus la Ministerul muncii. Au urmat apoi tratative între direcțiune, delegatul Ministerului muncii și delegații muncitorilor în zilele de Marți și Miercuri până s'a reluat lucrul. Rezultatul acestor tratative a fost că Miercuri d.a. un

nou aviz se afișează în fabrică, obligând pe muncitori să înceapă ziua de lucru la ora 6 jumătate dimineața în loc de 7 jumătate, contrar li se va reține o oră din salariu.

Spre sindicatele unitare

Față de atitudinea încăpățânată a direcțiunii de a nu voi să mențină vechiul orar, 250 de muncitori și muncitoare au părăsit din nou lucrul, îndreptându-se cu toții spre sindicatele noastre unitare din str. Șelari nr. 10, unde au ținut o întrunire de protest contra tuturor abuzurilor și exploatărilor patronale, declarându-se cu toții solidari de a continua greva până la complecta satisfacere a cererilor, pe care de data aceasta le-au formulat muncitorii greviști prin delegații lor...

Toți cei 250 de muncitori și muncitoare s'au înscris în Sindicatul îmbrăcămintei, care imediat a lansat un manifest către toți muncitorii și muncitoarele din întreprinderile textile, bumbăcării, tricotaje etc. de a nu se angaja la această fabrică, expunându-le totodată situația materială și morală mizerabilă în care se zbat toți muncitorii robi ai fabricilor de textile și tricotaje, formulând următoarele revendicări din partea greviștilor care trebue cucerite și de muncitorimea din celelalte întreprinderi textile:

1. Contract colectiv.
2. Mărirea salariului cu 30%.
3. Recunoașterea delegaților pe secții.

O scenă comică

Apelul care a fost împărțit la toate fabricile de textile a avut darul să supere pe unii patroni, astfel că în aceeași zi s'a primit la sindicat vizita acestor

patroni, care protestau contra faptului de a se împărţi manifeste printre muncitorii fabricilor lor. Ei motivau aceasta prin faptul că în fabricile lor muncitorii nu sunt robi, deşi lucrează câte 10—12 ore pe zi, şi că salariul ce-l primesc nu este de 35 de lei pe zi, cum scrie manifestul, ci de 40, 45 şi chiar 50 lei pe zi. Muncitorii le-au pus întrebarea dacă salariul ce-l primesc ei pe o săptămână le ajunge lor pentru o singură masă.

Solidaritatea greviştilor

Cu toate încercările patronale de a corupe pe unii grevişti, cu toate târcoalele ce le dau prin faţa sindicatului, ei nu reuşesc să ademenească pe muncitori, care sunt dispuşi să ducă lupta până la completa cucerire a revendicărilor formulate mai sus, făcând în acelaş timp toate demersurile necesare cerute de împrejurări.

Rar s'a putut observa la muncitorii grevişti atâta spirit de solidaritate şi de disciplină.

Sprijinul nostru

In vederea reuşitei acestei greve, de care este strâns legată situaţia celorlalţi muncitori din fabricile de textile, şi pentrucă reuşita grevei va însemna o victorie a muncitorimii contra patronatului, s'au lansat liste de subscripţie pentru sprijinirea materială a greviştilor. Din fabrici şi ateliere trebue să pornească în momentele acestea de luptă tot concursul moral şi material şi fiecare muncitor conştient trebue să sprijine această luptă întreprinsă cu atât avânt de cei 250 de muncitori şi muncitoare, bravi luptători ai revendicărilor muncitoreşti.

Ajutându-i pe dânşii, ne ajutăm pe noi.

1926

PROCESUL TOVARĂŞULUI RÁKOSI *

In momentul de faţă are loc la Budapesta procesul tovarăşului Rákosi, care în timpul Republicii Sovietice din Ungaria a fost comisar al poporului. Adus în faţa unui tribunal excepţional în toamna anului trecut, tovarăşul Rákosi a fost scăpat de condamnarea la moarte de către lupta proletariatului mondial, care, printr'o atitudine hotărîtă, a ştiut să se facă ascultat chiar de călăii lui Horty. Alături de muncitorimea internaţională, o serie întreagă de personalităţi ca R. Rolland, Barbusse, Einstein etc. au ridicat protestul lor violent. Viaţa tovarăşului Rákosi a fost scăpată, căci tribunalul excepţional, care nu putea — după legile ungare — decât condamna la moarte sau libera, s'a declarat necompetent şi a trimis procesul spre judecare tribunalului ordinar. (Să se observe că chiar în Ungaria lui Horty nu există justiţia militară, ca în ţara „democraţiei" — România!).

Crima care se impută tovarăşului Rákosi şi celorlalţi tovarăşi unguri care se găsesc pe aceeaşi bancă a acuzării e că au încercat o regrupare a forţelor revoluţionare din Ungaria. Tovarăşul Rákosi, care a emigrat în 1919, după căderea Republicii Sovietice, s'a reîntors anul trecut în Ungaria, riscându-şi viaţa pentru a-şi face datoria sa revoluţionară. Arestat, el este chemat să răspundă nu numai de activitatea pe care a desfăşurat-o dela reîntoarcerea sa în Ungaria, ci şi din timpul Republicii Sfaturilor, adică de acum şapte ani!

* *„Viaţa muncitoare" nr. 40 din 18 iulie 1926*

Tribunalul e compus din 3 judecători cunoscuţi prin reacţionarismul lor şi ura contra oricărei mişcări muncitoreşti, iar procuror e un oarecare Miskolczy, care a jucat rolul de călău nu numai într'un singur proces îndreptat împotriva comuniştilor şi muncitorilor revoluţionari din Ungaria.

Intreaga acuzaţie se sprijină pe o lege „a apărării ordinei sociale" din 1920, care, concepută ca şi legea Mârzescu dela noi, a slujit chiar acesteia din urmă ca model. Pe baza acestei legi, pedeapsa de care poate fi lovit tovarăşul Rákosi şi ceilalţi tovarăşi e de minimum 5 ani puşcărie şi maximum 10 ani. Nu este exclus că la o parte din acuzaţi, printr'o interpretare largă a legilor penale, să li se dea chiar închisoare pe viaţă, fiind consideraţi drept „criminali ordinari".

Materialul pe baza căruia se sprijină acuzaţia e foarte slab. Astfel, câteva rapoarte ale unor agenţi secreţi care vorbesc de un congres al emigranţilor unguri, congres care a hotărît reîntoarcerea tovarăşului Rákosi; apoi vin „declaraţiile" unora dintre acuzaţi stoarse prin obişnuitele metode comune Siguranţei ungare, ca şi celei române (bătăi sălbatice, spânzurarea de picioare, întrebuinţarea mijloacelor perfecţionate de tortură etc.). Materialul cel mai voluminos a fost furnizat însă de către şefii sindicatelor social-democrate, care, prin ziarele lor, cât şi prin rapoarte verbale protocolare, au dat amănunte asupra „acţiunii revoluţionare" pe care acuzaţii au dus-o în mijlocul muncitorimii. Numele acestor şefi ai social-democraţiei e Reisner şi Horowitz.

Ei au mai dat Siguranţei ungare şi o listă de toţi acei muncitori care „fac propagandă subversivă". După cum se vede, şefii social-democraţi strălucesc pretutindeni prin aceeaşi activitate: delaţiune şi poliţism.

Muncitorimea internaţională, ca şi cu ocazia primului proces al tovarăşului Rákosi, se ridică pentru a se declara solidară cu cei acuzaţi. Ea face din nou zid împrejurul celor ce sunt pe punctul de a cădea jertfă justiţiei de clasă din Ungaria şi cere achitarea lor. Muncitorimea din România îşi uneşte glasul ei de protest cu muncitorimea din alte ţări şi cere: libertate pentru tovarăşul Rákosi şi ceilalţi acuzaţi.

———★———

102

1926

IMPOTRIVA TEROAREI SĂ CREĂM FRONTUL UNIC MUNCITORESC *

Samavolnicia petrecută la Ploeşti, unde participanţii la o adunare generală a sindicatului lucrătorilor în petrol au fost arestaţi şi duşi la poliţie, a ridicat un val de indignare în toate straturile muncitorimii.

Atacul premeditat al autorităţilor împotriva a aproape 1.000 de muncitori adunaţi să discute interesele lor profesionale arată că trăim în plin regim de dictatură fascistă. Burghezia nu-şi mai respectă propriile ei legi şi guvernează împotriva şi deasupra acestor legi.

Ce pretext pot invoca autorităţile din Ploeşti pentru a justifica ilegalitatea făptuită? Că era o adunare neautorizată? Sindicatul a cerut şi i s'a

* *„Viaţa muncitoare" nr. 42 din 1 August 1926.*

admis să țină adunarea generală într'o sală publică, aceea a sindicatului fiind prea mică. Că s'au discutat chestiuni care nu privesc interesele profesionale ale muncitorilor ? Poliția a pătruns în sală imediat după deschiderea ședinței, așa că nu a avut loc niciun fel de discuție.

Niciun pretext, cu o cât de slabă aparență legală, niciun motiv cât de șubred de „turburare a ordinei publice" nu se poate invoca. Adevărata cauză a samavolniciei din Ploești este alta. O știm și noi, o cunosc și autoritățile abuzive dela Ploești: creșterea formidabilă a sindicatului petrolist, acțiunea de revendicări hotărîtă, curajoasă și mai ales încununată de succes a muncitorilor.

Se înșală însă acei ce cred că prin astfel de mijloace vor înfricoșa pe muncitori. Nevoia de pâine și libertate, conștiința de clasă sunt mai puternice ca intimidările polițienești. Mai mult încă, ele întăresc hotărîrea de luptă și rezistență a celor loviți. Muncitorimea ploeșteană, care nu este la prima ei luptă, va ști să răspundă cum se cuvine la provocarea și arbitrariul polițienesc: printr'o înzecită activitate de organizare, prin gruparea a tot ce este muncitor în sindicat, prin neînfrânta hotărîre de a lupta mai departe pentru revendicările ei de clasă.

Nu avem deloc vreo iluzie despre rezultatul apelurilor la autoritățile superioare. Suntem convinși că samavolniciile împotriva muncitorilor nu ar fi posibile dacă organele conducătoare ale statului nu le-ar tolera și încuraja. Incetarea abuzurilor o poate impune numai muncitorimea organizată. Numai o muncitorime puternică, închegată într'un mănunchi unic, cu o conducere unitară va fi în viitor chezășia unei neîntrerupte dezvoltări. Aceasta o vom realiza cu ajutorul frontului unic al tuturor celor care muncesc în fabrică, indiferent de fracțiunea sindicală căreia îi aparțin. Incheierea frontului unic pe întreaga țară, pentru cucerirea revendicărilor economice, contra ofensivei patronale, cât și pentru apărarea existenței sindicatelor, se impune ca o necesitate de fier. In aceste condiții a-l respinge înseamnă a face jocul intereselor patronale.

Nu ridicăm proteste banale și zadarnice. Cui să le adresăm ? Călăilor ? Ci în numele întregii muncitorimi înfierăm cu toată indignarea atentatul săvârșit contra libertății de organizare a muncitorilor din Ploești. Muncitorimea conștientă din Ploești, înconjurată de profunda simpatie a întregii muncitorimi, va continua lupta eroică ce o duce pentru libertatea sindicală de care sunt strâns legate interesele ei de clasă.

———★———

103

1926

ZIUA INTERNAȚIONALĂ A TINERETULUI *

Așa cum este alcătuită astăzi societatea capitalistă, sigur că niciunul dintre cei care muncesc n'are o soartă de invidiat. Muncitorii și țăranii o duc deopotrivă de prost. Cei dintâi — plătiți insuficient, storși de puteri în timpul nenumăratelor ore de muncă, având de suferit felurite înjosiri din partea stăpânilor; cei din urmă — lipsiți de pământ, vite, unelte. Cu toții mai au de îndurat impozite grele, răpirea oricărei libertăți politice ș.a.m.d.

* *„Viața muncitoare" nr. 47 din 4 Septembrie 1926.*

Dar mai rea încă decât situaţia celor vârstnici este aceea a tinerilor muncitori şi ţărani.

In fabrici, în uzine, tinerii plăpânzi, ale căror corpuri au nevoie de viaţă în aer liber, de soare, de lumină, sunt ţinuţi în ateliere nesănătoase mai mult chiar decât cei vârstnici. După plecarea acestora, ucenicii mai rămân pentru a face curăţenie şi alte corvezi grele.

Dar nu numai de munca tinerilor au nevoe stăpânii, ci şi de sângele lor. Când capitaliştii unei ţări sunt în ceartă cu capitaliştii altei ţări, cine trage ponoasele? Tot tinerii muncitori şi ţărani.

In 1914 ei au fost măcelăriţi cu milioanele. Pentru ce? Pentru ca de acum înainte să stăpânească lumea capitaliştii Americii în locul altor capitalişti; sub unii, ca şi sub alţii, muncitorii şi ţăranii o duc la fel de rău. Războiul era al altora, dar sângele şi l-a vărsat poporul muncitor. Partidele social-democrate, care până la război se bătuseră cu pumnul în piept de dragul păcii, când era la adică i-au părăsit pe muncitori, trecând de partea stăpânilor şi împingând împreună pe tinerii muncitori şi ţărani la moarte.

In faţa acestei nenorociri care se abătea asupra poporului muncitor, în faţa trădării acelora în care tineretul muncitor se încrezuse, un mănunchi de tineri s'au întrunit în 1915 la Berna, hotărînd lupta viguroasă:

Impotriva războiului imperialist.

Impotriva păcii imperialiste, adică a unei păci care nu ar asigura deplin libertatea muncitorilor şi ţăranilor.

Conferinţa dela Berna şi manifestaţia antirăzboinică care i-a urmat în prima Duminecă a lunii

Septembrie au fost ca o înviorare pentru massele în suferinţă.

Ea vesti tineretului muncitor de pretutindeni că lupta pentru eliberarea de sub călcâiul capitalismului a ajuns la o răspântie hotăritoare.

In amintirea ei toate organizaţiile revoluţionare ale tineretului muncitor sărbătoresc prima Duminecă din luna Septembrie ca zi internaţională a tineretului.

Din 1915 până azi au trecut ani mulţi de lupte şi jertfe. Mulţi tineri revoluţionari au fost omorîţi, mulţi au fost închişi şi torturaţi, fiindcă luaseră conducerea luptei.

Deaceea, în ziua de 5 Septembrie să răsune în toate fabricile, atelierele, uzinele şi birourile din România lozincile de luptă şi organizare.

Muncitori vârstnici! Ajutaţi pe tinerii muncitori în lupta începută de ei.

Tineri muncitori de 18 ani, intraţi cu toţii în sindicate.

Tineri muncitori sub 18 ani, porniţi cu toţii la şedinţele sindicatelor muncitoreşti, unde veţi învăţa să duceţi adevărata luptă împotriva patronilor exploatatori.

Vorbiţi în şedinţe despre toate neomeniile şi mârşăviile, toate batjocurile, toate încercările de umilire ale patronilor capitalişti.

N'aveţi dreptul de organizare.

Luptaţi ca să-l cuceriţi!

Ucenici, veniţi şi voi alături de tineretul muncitor şi de muncitorii vârstnici!

Muncitori vârstnici! Tineri muncitori! Ucenici!

Luptaţi — cei care aveţi dreptul — în sindicate, iar ceilalţi în toate locurile unde sunt muncitori:

Pentru 8 ore de muncă, cât trebue să lucreze un muncitor vârstnic.

Pentru 6 ore, cât poate munci un ucenic distrus de mizerie şi exploatare.
Pentru 2 ani de ucenicie.
Pentru dreptul de organizare în sindicate a tuturor muncitorilor tineri şi vârstnici.
Impotriva bătăii, împotriva umilirii, a batjocurii patronale.
Pentru frontul unic al muncitorilor tineri dela sate şi oraşe.
Pentru şcoala gratuită şi socotită în numărul orelor de muncă.
Pentru unificarea muncitorească.
Impotriva războiului imperialist.
Trăiască 5 Septembrie, ziua de luptă, de jertfă şi solidaritate a tineretului muncitor de pretutindeni!

———★———

104

1926

LUPTA MUNCITORILOR DELA BUHUŞI *

3.000 muncitori şi muncitoare în grevă.
250 milioane beneficiu anual
şi nicio mărire de salariu muncitorilor

La fabrica de postav din Buhuşi a izbucnit o grevă. Peste 3.000 de muncitori şi muncitoare, nemulţumiţi de salarii şi împinşi de mizerie, au lăsat lucrul.

Ca întotdeauna, patronii vor căuta şi aici instigatori. Câteva cifre vor fi destul de puternice pentru a arăta cauzele care au împins pe muncitori la grevă.

* *„Viaţa muncitoare" nr. 49 din 18 Septembrie 1926.*

Printre muncitorii indigeni — locuitori din oraşele şi satele învecinate —, în fabrică lucrează muncitori aduşi din străinătate cu promisiuni mari.

Aceştia sunt plătiţi cu 70—80 de lei pe zi, locuinţă, lumină şi încălzit, iar muncitorii indigeni numai 70—80 de lei fără nimic altceva.

Totuşi muncitorii din străinătate nu au fost plătiţi aşa cum li se promisese şi au cerut mărirea de salariu, pe care n'au câştigat-o decât prin câteva zile de grevă.

Muncitorii indigeni, nemulţumiţi şi ei de condiţiile de muncă, au cerut mărirea salariilor, însă ea n'a fost acordată decât unui număr mic de muncitori. In faţa acestei măsuri nedrepte, majoritatea muncitorilor au declarat grevă. Patronii se încăpăţânează şi, sub pretext că pierd, nu vor să acorde nicio mărire de salariu.

Este de remarcat că anul trecut fabrica a încheiat un bilanţ cu 250 milioane beneficiu. Atunci a împărţit celor câţiva meşteri gratificaţii de câte 45.000 lei, iar muncitorilor câte 30—40 lei.

Greva a început, şi muncitorii sunt hotărîţi a o duce la victorie.

———★———

105

1926

GREVA DIN ANGLIA ŞI MUNCITORIMEA ROMÂNĂ *

— REZOLUŢIA C.G.S.U. —

Conflictul dintre muncitorii mineri englezi şi patronii lor durează de ani de zile. Patronii de mine,

* *„Viaţa muncitoare" nr. 53 din 30 Octombrie 1926.*

nemaiputând concura pe piaţa mondială cu patronii de mine din alte ţări din cauza scumpetei producţiei şi voind pe de altă parte să-şi asigure cu orice chip câştigurile de până acum, au hotărît să scadă salariile muncitorilor şi să mărească ziua de lucru dela 7 la 8 ore. La această hotărîre a patronilor muncitorii au răspuns tot aşa de hotărît că nu admit să li se scadă nici cu o centimă salariile lor, destul de mici faţă de scumpete, şi nici să muncească un minut mai mult peste 7 ore. Aşa că în ziua de 1 Mai 1926, când expira contractul colectiv, patronii au anunţat că nu primesc reînnoirea contractului colectiv decât în condiţiile voite de ei.

In urma acestei măsuri, 800.000 de muncitori mineri au fost daţi afară din mine. Cu ei s'au solidarizat aproape 5.000.000 de muncitori, declarând greva generală.

Guvernul englez a luat imediat atitudine în favoarea patronilor, instituind starea de asediu, arestând mii de muncitori, înscenându-le procese, condamnând pe cei mai dârji luptători ai muncitorimii. In faţa atitudinii energice a guvernului, conducătorii sindicatelor engleze s'au lăsat influenţaţi de conducătorii de dreapta, ale căror legături cu burghezia sunt cunoscute în întreaga lume, şi au spart frontul unic al muncitorimii engleze, hotărînd după 9 zile de admirabilă solidaritate reluarea lucrului.

Muncitorii mineri nu s'au lăsat intimidaţi nici de măsurile guvernului şi nici n'au pierdut curajul de luptă în urma trădării şefilor. Ei au hotărît continuarea luptei până la victoria finală.

Această luptă continuă şi acum. Se împlinesc 6 luni dela începerea ei. Cu sacrificii enorme, minerii englezi duc lupta. Trădaţi de şefii lor, nu le-a rămas decât sprijinul muncitorimii din lumea întreagă.

Internaţionala dela Amsterdam şi de data aceasta a dat dovadă că nu înţelege să apere interesele muncitorimii. In tot timpul grevei n'a lansat niciun cuvânt de ordine prin care să cheme muncitorimea la luptă pentru asigurarea victoriei greviştilor, deşi aceştia sunt afiliaţi Internaţionalei dela Amsterdam. Şefii amsterdamişti permit să se trimită cărbuni în Anglia. Milioane de tone de cărbuni transportate de către muncitorii germani, americani, francezi ajută la prelungirea grevei. Singure sindicatele revoluţionare afiliate la I.S.R., în urma cuvântului de ordine lansat de această Internaţională: „Niciun cărbune pentru Anglia", şi-au făcut datoria de clasă.

De pe urma grevei minerilor 3 milioane de suflete duc lipsuri enorme. Proletariatul rus şi sindicatele afiliate I.S.R.-ului au făcut tot posibilul ca muncitorii mineri să nu fie înfrânţi.

Muncitorimea din România se declară solidară cu greviştii englezi, şi C.G.S.U. se adresează muncitorimii din întreaga ţară şi *cere ca fiecare muncitor să contribue cu 1% din salariul zilnic pentru ajutorarea minerilor.*

Greva lor este şi greva noastră. Succesul lor este şi al nostru, al muncitorimii din toată lumea.

Privirile muncitorimii din lumea întreagă, ca şi ale patronilor, sunt îndreptate spre această luptă unică în istoria proletariatului.

Infrângerea minerilor englezi înseamnă întărirea reacţiunii, triumful fascismului, înăsprirea teroarei şi a ofensivei patronale. Lozinca noastră trebue să fie: să nu fie niciun muncitor care să nu contribue la sprijinirea greviştilor englezi, niciun

kilogram de petrol sau benzină să nu plece dela noi pentru Anglia.

Trăiască greva minerilor englezi!

Trăiască solidaritatea internațională a muncitorimii!

---★---

106

1926

CONTRA TEROAREI ALBE DIN ROMANIA!

APEL
CATRE POPORUL MUNCITOR DIN ROMANIA!*

Muncitori, țărani, intelectuali, toți cei care lucrați la orașe și sate!

Tovarăși și frați!

Venirea la guvern a generalului Averescu a fost semnalul unei noi ofensive a oligarhiei stăpânitoare, semnalul unui nou val de teroare sălbatică împotriva clasei muncitoare din România.

Neîncetat sunt arestați zeci și sute de muncitori și țărani, care luptă pentru organizarea clasei lor, pentru condiții de muncă mai bune, pentru un trai mai omenesc. In beciurile Siguranței și ale poliției sunt maltratați și schingiuiți în mod inchizitorial, Consiliile de război în plină funcțiune condamnă la sute de ani închisoare pe fiii cei mai buni ai poporului.

Nemulțumiți cu atâta, călăii clasei stăpânitoare urmăresc exterminarea fizică a celor mai hotărîți luptători revoluționari. In închisori creaturile stăpânirii omoară încet, dar sistematic, pe tovarășii noștri prin strictul regim oribil aplicat deținuților politici, silindu-i mereu de a recurge la cea mai îngrozitoare armă — greva foamei. In afară de aceasta, bestiile dela Siguranță, din ordinul guvernanților, organizează uciderea mișelească a conducătorilor noștri cei mai buni.

Dece acest nou val de reacțiune furioasă?...

Oligarhia bancaro-feudală stăpânitoare, condusă de liberali, a pus mâna pe cele mai multe bogății ale țării, dar criza de producție durează. Industria n'a putut să se dezvolte. Cu străinătatea ea nu poate concura, fiindcă cu tehnica ei înapoiată produce prea scump. Puterea de cumpărare a muncitorilor, țăranilor și claselor mijlocii, jefuiți și pauperizați, a scăzut la minimum... Cămătarii le storc țăranilor roadele muncii lor de pe pământ.

Datoriile în străinătate trebue plătite spre a căpăta alte împrumuturi. Inarmarea și pregătirile febrile de război, întregul aparat de opresiune (Siguranța, Jandarmeria, Consiliile de război etc.) înghit sume enorme, fantastice. In părtășie cu burghezia opoziționistă, oligarhia bancaro-feudală caută cu toate forțele ei păstrarea și chiar mărirea profiturilor ei, continuă politica de jefuire a poporului muncitor și a straturilor de mijloc.

Deaceea vrea să impună muncitorimii mărirea timpului de lucru și micșorarea salariilor...

Deaceea împovărează pe muncitori, țărani, meseriași și micii comercianți cu dări directe și indirecte, le sechestrează vitele și sculele de muncă. *Deaceea nu sunt bani pentru salariile funcționarilor, pentru pensionari și invalizi, pentru cei lipsiți*

* ***Manifest editat în 1926.***

de lucru, pentru sinistrații de pe urma inundațiilor și incendiilor. Deaceea nu sunt bani pentru școli, spitale, asigurări sociale și scopuri culturale. Și deaceea clasa stăpânitoare a întreprins o nouă ofensivă de nimicire, stârpire a tuturor forțelor de rezistență și de luptă ale poporului exploatat. Ea urmărește distrugerea organizațiilor de massă ale muncitorilor și țăranilor, suprimă și ultimele resturi ale libertăților publice, desființează de fapt legile făcute de ea însăși, institue pe lângă un parlament de carnaval dictatura militară fățișă!

Tovarăși! Muncitori! Țărani!

Teroarea albă se îndreaptă în primul rând împotriva *Partidului Comunist și Uniunii Tineretului Comunist. Oligarhia le-a împins în ilegalitate, crezând că le va putea astfel nimici și va putea paraliza lupta poporului muncitor.*

Dar și în ilegalitate Partidul Comunist, și alături de el Uniunea Tineretului Comunist, *n'au încetat niciun moment de a ridica cuvântul lor în modul cel mai hotărît pentru cerințele poporului asuprit.* N'au încetat de a mobiliza massele, a le organiza, a le îndruma și a le conduce la luptă. *Au dat întotdeauna alarma când interesele poporului au fost trădate de către politicienii opoziționiști și de social-democrații reformiști, au luptat neîncetat și conștient*

pentru formarea frontului unic al tuturor celor ce muncesc dela orașe și sate și al tuturor minorităților naționale asuprite,

pentru lupta lor comună împotriva frontului unic al oligarhiei.

Furia oligarhiei s'a îndreptat deaceea împotriva *Partidului Comunist,* a membrilor lui și ai *Uniunii Tineretului Comunist. Deaceea membrii lor au trebuit să aducă jertfele cele mai mari.* Deaceea sunt sute dintre ei în închisori.

Deaceea a fost omorît Pavel Tcacenco

și deaceea se plănuește omorîrea și a altor luptători proletari.

La arestarea tovarășului nostru Pavel Tcacenco, guvernul, împreună cu toată presa vândută, lansă știrea că acest cunoscut luptător comunist este terorist și spion. Este o minciună. *O minciună* pentru a compromite Partidul Comunist și pe conducătorii lui în fața masselor și pentru *a crea o atmosferă care să îngădue omorîrea și a altor conducători comuniști.*

Partidul Comunist este în principiu împotriva teroarei individuale.

Nici Pavel Tcacenco n'a fost terorist. Chemat de partidul lui, a luptat cu toate forțele sale, cu toată viața sa pentru trezirea, luminarea și organizarea masselor, a luptat ca să impună clasei capitaliste

legalizarea Partidului Comunist și a Uniunii Tineretului Comunist.

Tovarăși! Muncitori! Țărani! Intelectuali!

Pavel Tcacenco a fost omorît! Ministerul de interne spune că a fugit de sub escortă. Știm ce înseamnă aceasta. După ce l-au maltratat, chinuit săptămâni întregi, văzând că nu-l pot sili de a face declarații împotriva tovarășilor lui, bestiile dela Siguranță l-au omorît, fără ca el să aibă putința de a se apăra.

Uciderea lui Pavel Tcacenco este semnalul strigător al unui nou atac împotriva poporului muncitor și a organizațiilor lui de luptă, împotriva

Partidului Comunist și a Uniunii Tineretului Comunist, a sindicatelor muncitorești, a organizațiilor de massă ale țăranilor și ale minorităților naționale,

un atac al oligarhiei stăpânitoare în scopul de a răpi poporului muncitor orice posibilitate de a se apăra, un atac spre a-i putea impune mai multă muncă și un trai în mizerie mai mare!

Uciderea lui Pavel Tcacenco, care este basarabean și a luptat ani de zile în rândurile și pentru eliberarea poporului muncitor din Basarabia, este semnalul că asuprirea poporului din Basarabia va deveni și mai îngrozitoare, asuprirea tuturor minorităților naționale și mai sălbatică!

Uciderea lui Pavel Tcacenco dovedește lichidarea deplină a resturilor libertăților și drepturilor poporului muncitor din România, chiar și a dreptului la viață, dovedește inexistența oricărei legalități, demonstrează existența dictaturii militare fățișe.

Muncitori, țărani, meseriași, intelectuali și minorități naționale!

Cu Pavel Tcacenco clasa muncitoare a pierdut pe unul din cei mai buni și hotărîți luptători revoluționari, care și-a jertfit și viața pentru cauza ei. Dar

Partidul Comunist trăiește și va trăi, orice s'ar întâmpla, orice jertfe i s'ar cere!

Azi ilegal, dar mâine legal, el va sta în fruntea luptelor voastre.

Partidul Comunist din România și Uniunea Tineretului Comunist vi se adresează vouă, amintindu-vă că

Singura scăpare, singura posibilitate de a doborî acest

regim de jaf și teroare este lupta voastră comună și hotărîtă! Numai prin frontul unic

al vostru, voi care munciți la orașe și sate, care sunteți exploatați și asupriți, veți putea lupta cu succes! Numai prin lupta voastră comună veți putea impune cerințele voastre zilnice.

8 ore de lucru, scara mobilă a salariilor calculate în aur, exproprierea pământurilor boierilor mari și împroprietărirea fără plată a țăranilor săraci!

Numai prin lupta voastră comună *veți putea recâștiga drepturile voastre politice, veți putea împiedica oligarhia să vă trimită pe voi și pe fiii voștri pentru interesele ei și ale capitaliștilor din statele imperialiste la un nou măcel războinic împotriva Republicii muncitorilor* și a țăranilor din Rusia! Numai prin lupta voastră comună veți răsturna întregul regim oligarhic de azi și veți putea câștiga eliberarea voastră definitivă!

Tovarăși! Comuniști și simpatizanți! Muncitori! Niciun pas înapoi! La teroare răspundeți cu muncă și mai intensă de mobilizare și organizare a masselor, cu lupta și mai hotărîtă *pentru unificarea sindicală, frontul unic al muncii și pentru legalizarea Partidului Comunist și a Uniunii Tineretului Comunist din România!*

Tovarăși! Muncitori din organizațiile social-democrate!

Pavel Tcacenco a luptat și a murit și pentru voi! Intindeți mâna voastră frățească muncitorilor comuniști, unitari și celor neorganizați! *Cereți conducătorilor voștri unificarea sindicală printr'un congres comun al tuturor sindicatelor, cereți frontul unic proletar cu Partidul Comunist,* Uniunea Tineretului Comunist și cu toate organizațiile de luptă ale masselor! *Luptați împotriva teroarei albe!* Luptați pentru legalizarea Partidului Comunist și a Uniunii Tineretului Comunist din România.

Țărani și muncitori, meseriași și intelectuali din partidul țărănesc și din partidele minorităților naționale!

Inlăturați pe conducătorii voștri reacționari, aliați ai oligarhiei stăpânitoare! *Luați în mâinile*

voastre conducerea partidului vostru! Impiedicaţi fuziunea partidului ţărănesc cu partidul naţional al burgheziei, faceţi din el un adevărat partid de luptă de clasă! Rupeţi toate pactele cu oligarhia şi guvernul ei, făcute de conducătorii trădători! *Impuneţi conducătorilor voştri cinstiţi dar şovăitori frontul unic al muncii şi lupta comună cu toate organizaţiile muncitoreşti împotriva teroarei albe!* Cereţi şi voi legalizarea Partidului Comunist şi a Uniunii Tineretului Comunist din România!

Muncitori şi ţărani, meseriaşi, intelectuali şi minorităţi naţionale!

Formaţi comitetele voastre de front unic în fabrici, în oraşe şi sate şi porniţi la lupta comună:

Pentru anchetarea uciderii lui Pavel Tcacenco sub controlul organizaţiilor muncitoreşti şi pedepsirea celor vinovaţi! Contra bătăilor şi maltratărilor, pentru suspendarea tuturor acelora care comit abuzuri şi pedepsirea lor! Pentru desfiinţarea Siguranţei, a jandarmeriei şi a gărzilor comunale! Pentru desfiinţarea Consiliilor de război şi judecarea delictelor politice în faţa curţilor cu juraţi! Pentru regim civilizat în închisori şi regim special pentru deţinuţii politici!

Contra expulzărilor forţate ilegale!

Pentru ridicarea stării de asediu, a cenzurii şi a stării excepţionale din Basarabia, pentru libertatea completă de organizare, întrunire, de presă şi de grevă a poporului muncitor. Pentru anularea legii Mârzescu „de apărare a ordinei" şi a legii Trancu-Iaşi, cât şi a tuturor legilor antimuncitoreşti, antiţărăneşti şi a celor îndreptate împotriva minorităţilor naţionale! Amnistia generală, politică şi militară şi pentru delicte săvârşite în urma falsificării reformei agrare! Să trăiască frontul unic de luptă

al tuturor celor ce muncesc la oraşe şi sate şi al tuturor minorităţilor naţionale! Jos teroarea albă din România şi din întreg Balcanii! Trăiască frontul unic al popoarelor muncitoare în întreg Balcanii! Trăiască Partidul Comunist legal şi Uniunea Tineretului Comunist legală din România!

PARTIDUL COMUNIST DIN ROMANIA
UNIUNEA TINERETULUI COMUNIST
DIN ROMANIA

1927

107

1927

TRAIASCA CONGRESUL GENERAL AL SINDICATELOR UNITARE DIN ROMÂNIA *

Primul congres al mişcării sindicale unitare îşi începe dezbaterile la Sibiu, în împrejurări şi condiţii excepţionale. Dacă n'ar fi fost decât greutăţile ce s'au pus în calea convocării lui, care trebuia să aibă loc încă de acum un an, şi încă ar fi fost suficient ca să se vadă care este adevăratul regim la care e supusă o muncitorime căreia se pretinde că i se acordă dreptul de organizare sindicală şi că organizaţiile ei sunt recunoscute ca persoane juridice.

Cei trei ani şi mai bine de existenţă a sindicatelor unitare sunt o strălucită dovadă că, în ciuda loviturilor şi teroarei guvernamentale, ca şi în ciuda calomniilor şi intrigilor reformiştilor, muncitorimea simte nevoia de a avea organizaţii de luptă de clasă şi că este decisă a le apăra cu imense jertfe morale şi materiale.

Chestiunile puse în discuţia delegaţilor prin ordinea de zi interesează nu numai pe participanţii la congres, nu numai muncitorimea organizată în sindicatele unitare, ci întreaga muncitorime a ţării, ale

* *„Viaţa muncitoare" nr. 4 din 19 Februarie 1927.*

cărei probleme vitale vor găsi soluţiile cele mai favorabile intereselor ei...

Regimul de opresiune la care a fost întotdeauna supusă muncitorimea română a atins în epoca de după război culmi necunoscute încă. Văzând în clasa muncitoare duşmanul ei firesc, reacţiunea s'a îngrijit ca să nu se îngădue sub niciun motiv libera dezvoltare a sindicatelor, înafara acelora care acceptă colaborarea de clasă, adică a sindicatelor reformiste...

Conducătorii reformişti au fost cei mai îndârjiţi duşmani ai organizării muncitorilor în sindicatele unitare. Prin denunţuri laşe, prin trădări zilnice, prin spargerea sindicatelor, conducătorii reformişti au complectat opera oligarhiei, care urmăreşte menţinerea sindicatelor într'o desăvârşită neputinţă de activitate.

In ura lor contra sindicatelor unitare, conducătorii reformişti n'au făcut numai operă de sciziune şi de trădare, ei au făcut şi operă de desfiinţare a sindicatelor de luptă de clasă ale muncitorimii.

In acest timp de trei ani, pe care l-am putea cu drept cuvânt numi perioada eroică a sindicalismului bazat pe lupta de clasă, sindicatele unitare au luptat cu aceeaşi îndârjire... In primul rând campania pentru contracte colective a fost una din acţiunile sindicatelor unitare...

Cu toate greutăţile materiale, sindicatele unitare au tipărit broşuri în limba română şi scot regulat de aproape 3 ani ziarul „Viaţa muncitoare", iar în ultimul timp o ediţie în limba ungară. Numeroase centre industriale, cu deosebire în Banat şi Transilvania, au văzut în acest timp ridicându-se frumoase cămine muncitoreşti. Dar ceeace socotim că justifică şi preţueşte mai presus de toate existenţa sindicatelor unitare este demascarea trădătorilor social-democraţi, care au pierdut definitiv creditul în faţa muncitorimii, şi lupta împotriva teroarei, la care au renunţat, intimidate şi laşe, atât partidele burghezo-democratice, cât şi partidul social-democrat.

In această privinţă opinia muncitorească este definitiv fixată, — singurele organizaţii în stare să înfrunte urgia teroarei, să apere cu preţul tuturor jertfelor interesele de clasă ale muncitorimii sunt numai sindicatele unitare, care răspândind larg în masse lozinca frontului unic, au raliat în jurul lor toate simpatiile şi toate energiile luptătoare.

Sindicatele unitare, născute în urma spărturii provocate de social-democraţi, convinse de inferioritatea în care se găseşte mişcarea sindicală scizionată în faţa clasei capitaliste, au afirmat din primul moment al existenţei lor nevoia de a reîntregi sindicatele, nevoia de unitate sindicală şi de unitate de luptă.

Congresul va lua cunoştinţă de rezultatele obţinute pe frontul luptei pentru unitatea sindicală, va examina soluţiile propuse şi se va pronunţa pentru aceea care se va crede mai potrivită cu interesele clasei muncitoare.

Avem convingerea că devierile de dreapta produse în ultimul timp vor fi lichidate de reprezentanţii muncitorilor, căci adevărata unitate a clasei muncitoare nu se poate realiza prin ducerea întregii mişcări sindicale în mlaştinile colaborării de clasă şi ale iluziilor reformiste. Unitatea sindicală trebue să determine o întărire a luptei de clasă, o hotărîre unanimă şi conştientă de luptă anticapitalistă. Altminteri ea nu va fi decât o laşă renunţare la luptă, o capitulare în faţa... capitalismului.

Delegaţii direcţi şi fireşti ai muncitorilor din fabrici, uzine, ateliere şi birouri, căliţi în lupte neîn-

cetate împotriva oligarhiei, capabili prin experienţa dobândită în ani de muncă organizatorică neîntreruptă, însufleţiţi de cele mai sincere sentimente pentru clasa căreia aparţin, vor găsi în curajul, înţelepciunea şi instinctul lor de clasă drumul cel mai drept şi mai limpede spre soluţionarea chestiunilor puse în ordinea de zi.

Noi îi privim cu toată încrederea, în lumina acestei scurte schiţe de activitate, salutăm cu adâncă căldură tovărăşească pe reprezentanţii muncitorilor adunaţi în congres.

Trăiască mişcarea sindicală unitară din România!

Trăiască unitatea sindicală!

———★———

108

1927

CONSILIUL GENERAL SINDICAL UNITAR DIN ROMANIA CATRE MEMBRII SINDICATELOR UNITARE, MEMBRII SINDICATELOR AMSTERDAMISTE ŞI CATRE MUNCITORIMEA NEORGANIZATA*

Tovarăşi muncitori şi muncitoare!

De trei ani de zile, sindicatele, uniunile de breslă, comisiile locale regionale şi Consiliul general unitar din România sunt supuse unui regim de teroare nemaicunoscută până azi.

Libertatea de organizare, de educaţie şi de cultivare pentru organizaţiile sindicale unitare nu mai există.

Dreptul de apărare al muncitorimii faţă de exploatarea barbară a patronului este redus la zero.

Scumpetea îngrozitoare a traiului şi specula neruşinată a tuturor alimentelor de primă necesitate au creat muncitorilor şi familiilor lor o viaţă din cele mai mizerabile.

Şomajul, consecinţă a anarhiei modului de producţie capitalist, precum şi criza financiară au provocat reducerea producţiei, zvârlind în stradă zeci de mii de muncitori şomeri, fără niciun ajutor, lăsaţi pradă mizeriei atât ei, cât şi familiile lor.

Salariile de foame pe care le primesc muncitorii pentru ziua de lucru din ce în ce mai mare nu le asigură nici hrana de toate zilele. Ba din contră, ele sunt micşorate în mod sistematic de impozitele care cresc şi apasă din ce în ce mai greu pe umerii omului nevoiaş.

Această stare grea a clasei muncitoare a creat o stare de adâncă şi legitimă agitaţie în toate straturile producătoare, împingând pe muncitori să se organizeze în sindicatele unitare, singurele organizaţii [28] care luptă în mod cinstit pentru apărarea intereselor muncitorimii.

Cum, prin organizarea lor, muncitorii, devenind conştienţi de forţa lor, cer mărirea salariilor la nivelul scumpetei, deci ameninţă câştigurile capitaliştilor, — statul, prin toate organele sale administrative, a redus la nimic dreptul la existenţă al organizaţiilor noastre profesionale, recunoscute persoane juridice.

Libertatea de organizare şi activitatea sindicală, deşi sunt garantate de o serie de legi, în ciuda lor aceste libertăţi „garantate" sunt în funcţie de bunul plac al aparatului opresiv al administraţiei.

Libertatea de adunare este împiedicată prin starea de asediu, şi, cu toate că ea nu este extinsă asupra întregii ţări, când este vorba de sindicatele unitare ea este aplicată peste tot...

* *„Viaţa muncitoare" nr. 8 din 27 Martie 1927.*

Libertatea presei pentru noi nu mai există de multă vreme. Pentru gâtuirea presei noastre n'a fost nevoie să se aştepte votarea actualului proiect de lege. Desele confiscări ale ziarelor noastre centrale „Viaţa muncitoare" şi „Munkáslet", sunt o mărturie. In Basarabia, unde sindicatele din Chişinău sunt închise de şase luni, fără niciun pretext, ziarele sindicale n'au voie să pătrundă.

Repetatele memorii şi proteste ale organizaţiilor noastre nu au avut niciun rezultat. Ba din contră, teroarea a mai crescut.

Arestările din ajunul Congresului general dela Sibiu, dizolvarea congresului şi condamnarea celor 24 de tovarăşi, membri ai celor două comisii locale din Bucureşti, constitue culmea cea mai înaltă pe care a atins-o oprimarea.

Conducătorii noştri, înainte de congres, au refuzat să accepte „sfaturile" autorităţilor de a proclama mişcarea sindicală unitară afiliată la Internaţionala sindicală dela Amsterdam. După ce au văzut că cu toate manevrele lor înscenările n'au reuşit să ne intimideze, n'a mai rămas autorităţilor decât să dizolve congresul sindical sub orice pretext.

Atragerea la Sibiu a celor 240 de delegaţi ai sindicatelor unitare, care reprezentau peste 20.000 de membri, a fost numai o cursă. S'a sperat că prin acest mijloc sindicatele unitare vor capitula în faţa presiunii administrative şi amsterdamiste, iar în cel mai rău caz, se va produce o spargere a sindicatelor unitare.

Intenţia de dizolvare a sindicatelor noastre, pe care o manifestă toate organele administrative şi care se constată peste tot, trădează complect intenţiile capitaliştilor şi ale uneltelor lor.

De multă vreme se caută „pretextul". Amsterdamiştii l-au furnizat. „Sindicatele unitare sunt comuniste şi afiliate la Moscova" — denunţă ei.

Cu toate desminţirile Executivei C.G.S.U. şi ale Uniunilor noastre, fiindcă denunţul reformiştilor este doar neintemeiat, guvernul totuşi îl utilizează ca pretext pentru gâtuirea complectă a organizaţiilor noastre.

Avem ferma convingere că dacă din întreaga noastră activitate, dela sciziune şi până astăzi, nu s'ar fi dovedit prin nimic că denunţul amsterdamist nu este just, guvernele şi instrumentul lor — Siguranţa — nu ne-ar fi lăsat să trăim nici şase luni.

La Mediaş, poliţia, care ameninţă pe muncitori dacă se vor organiza, a impus membrilor din comitetul sindicatului metalurgist care lucrau la fabrica de vase Vesten să-şi dea demisiile din comitet...

Protestele unanime ale sindicatelor din toată ţara contra acestor abuzuri n'au fost luate în seamă.

In urma acestei grele situaţii create sindicatelor şi uniunilor unitare, după dizolvarea congresului, Executiva C.G.S.U. a înmânat un memoriu-protest preşedintelui Consiliului de miniştri, Ministerului de interne, Ministerului muncii, preşedintelui Camerei deputaţilor, presei şi diverşilor deputaţi.

In acest memoriu, după ce s'a descris cu date şi fapte starea de exlegalitate ce ni s'a creat, au fost formulate următoarele cereri:

1. Anchetarea şi pedepsirea vinovaţilor care au înscenat dizolvarea congresului sindical.

2. Garantarea de către guvern a libertăţilor cetăţeneşti prevăzute prin constituţie şi diversele legi muncitoreşti.

3. Autorizarea ţinerii congresului sindical.

4. Despăgubirea sindicatelor cu suma de lei 600 mii cheltuită cu transportul celor 240 de delegaţi pe C.F. şi cu întreţinerea lor, pagubă cauzată prin

împiedicarea ţinerii congresului şi de refuzul autorităţilor de a ne asigura ţinerea lui.

Tovarăşi şi muncitori!

Noul val de teroare nu trebue să vă intimideze. Cu cât represiunea va fi mai mare, cu atât să rămâneţi mai strânşi şi mai solidari în jurul sindicatelor noastre unitare. Represiunea îndreptată contra organelor voastre de apărare dovedeşte că dreptatea este cu voi.

Nici o revendicare, fie oricât de mică, nu se va putea cuceri fără lupte şi fără jertfe.

Muncitori din sindicatele amsterdamiste!

Lupta energică de clasă dusă de sindicatele unitare contra exploatării capitaliste şi contra teroarei administrative nu numai că, prin ocolirea oricărei acţiuni cinstite şi hotărîte, n'a fost sprijinită de conducătorii voştri, dar ei ne-au trădat pur şi simplu în această luptă, prin refuzarea încheierii frontului unic de luptă.

Datoria voastră de proletari vă obligă să impuneţi conducătorilor voştri încheierea frontului unic de luptă, astfel ca alături de fraţii voştri din sindicatele unitare, cu care aveţi interese comune, să duceţi lupta pentru:

1. Libertatea de organizare;
2. Libertatea de adunare şi a cuvântului;
3. Pentru libertatea presei muncitoreşti;
4. Pentru respectarea libertăţilor cetăţeneşti şi faţă de clasa muncitoare;
5. Amnistia generală;
6. Contra măririi orelor de muncă şi scăderii salariilor;
7. Pentru ajutorarea şomerilor de către stat;
8. Pentru salarii corespunzătoare cu condiţiile de trai;
9. Contra legislaţiei antimuncitoreşti;
10. Pentru autonomia caselor de boală;
11. Pentru unificarea mişcării sindicale naţionale şi internaţionale;

Tovarăşi şi muncitori neorganizaţi!

Apărarea intereselor voastre nu se poate face decât numai atunci când cu toţii vă veţi organiza în sindicatele unitare, veţi face zid în jurul conducătorilor lor, ca prin forţa organizată şi conştientă a numărului vostru mare să faceţi un scut puternic din sindicatele unitare, care întotdeauna au fost în fruntea luptei voastre pentru a vă apăra contra lăcomiei patronale şi a abuzurilor administrative.

Realizaţi comitete de front unic în fabrici şi ateliere, creaţi Frontul Unic al Muncii, contra frontului unic al capitalismului.

Trăiască sindicatele unitare din România! Trăiască solidaritatea în lupta de clasă!

Trăiască Frontul Unic al Muncii!

CONSILIUL GENERAL
SINDICAL UNITAR DIN ROMANIA

———★———

109

1927

CIRCULARA

C.C. AL U.T.C. DIN ROMANIA (COMITETUL CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST DIN ROMANIA)

Către toate comitetele locale, regionale şi către toţi membrii U.T.C.

Scumpi tovarăşi!

Nicăieri mai mult ca în România nu bântue cu atâta furie teroarea împotriva clasei muncitoare...

Burghezia şi-a organizat toate forţele ei, tot aparatul ei de stat pentru lupta dusă cu toate forţele unite împotriva noastră.

Ce trebue să-i opunem noi ?

Voinţa unită şi hotărîtă de luptă a întregii clase muncitoare.

Deosebirile politice, religioase şi de vârstă nu pot şi nu trebue să fie piedică în unirea noastră. Prea ne gâtue teroarea ca să putem sta nepăsători. Prea sunt multe sutele din cei mai buni fii ai clasei muncitoare care stau în ocnele oligarhiei române, prea este mare mizeria clasei noastre ca să nu vedem clar necesitatea unirii tuturor forţelor, tuturor acelor care muncesc şi suferă, într'un singur front, un front unic de luptă al tuturor muncitorilor vârstnici şi tineri.

Tovarăşi, Ajutorul Roşu a luat iniţiativa organizării unei acţiuni care să cuprindă cele mai largi pături de muncitori, ţărani, mic-burghezi şi intelectuali, ca să lupte pentru :

1. Îmbunătăţirea situaţiei materiale a deţinuţilor politici.

2. Legiferarea unui regim special pentru deţinuţii politici.

3. Cucerirea amnistiei generale.

Tovarăşi, voi ştiţi că 50% dintre deţinuţii politici sunt tineri muncitori, sunt membrii Uniunii noastre, sunt luptătorii şi conducătorii noştri. Putem noi să-i lăsăm în voia soartei ?

Noi trebue să devenim cei mai aprigi luptători pentru formarea comitetelor de F.U. [29], trebue să atragem cât mai mulţi tineri şi tinere în lupta noastră pentru salvarea celor închişi şi a familiilor lor. Trebue să punem toată râvna noastră, tot entuziasmul nostru tineresc pentru organizarea de comitete pe fabrici, uzine, ateliere, pe cartiere etc.

Acţiunea aceasta fiind condusă de tovarăşi vârstnici [30], voi veţi trimite câte un delegat în fiecare comitet de fabrică, uzină, atelier şi cartier. Aceşti tovarăşi vor ţine legătura cu tovarăşii noştri, cărora le vor comunica toate hotărîrile şi le vor da toate instrucţiunile în acest sens.

În aceste comitete veţi căuta ca să intre cei mai activi şi buni tovarăşi.

Acţiuni imediate

1. Trebue să strângeţi cât mai multe semnături pentru memoriile care se vor înainta autorităţilor.

2. Fiecare tânăr şi tânără muncitoare trebue să subscrie din salariul său pentru cei închişi.

3. Toţi... simpatizanţii trebue să devină membri activi ai Ligii contra teroarei. Acolo unde ea nu există, trebue să luaţi iniţiativa ca s'o formaţi, atrăgând şi intelectuali, mic-burghezi, ca şi pe toţi acei ce vor să lupte împotriva teroarei.

Cereţi să se convoace întruniri publice.

Luaţi iniţiativa pentru formarea de delegaţii mari de muncitori tineri şi vârstnici.

Tovarăşi ! Voi trebue să fiţi în fruntea acestei acţiuni. Este vorba de tovarăşii noştri !

Niciun tânăr sau tânără nu trebue să fie în afară de acţiunea C. de F.U. [31].

Trăiască F.U. al tuturor tinerilor muncitori şi ţărani !

Trăiască tovarăşii noştri închişi !

Ca un mijloc de agitaţie, veţi pune în fabrici, uzine, ateliere şi cartiere următoarele întrebări :

1. Cum resimt tinerii muncitori ofensiva capitalului ?

2. Dacă au început să simtă primii paşi ai ofensivei capitalului, reacţiunii, fascismului ?

3. Cum gândesc că se pot apăra cele 8 ore de muncă, contractele colective?...

CU SALUTARI COMUNISTE
SECRETARIATUL CENTRAL

———★———

110

1927

PAVEL TCACENCO — IAŞA AL NOSTRU *

Când a căzut prizonier, se ivi îndată gândul în conştiinţa noastră: *or să-l ucidă!* Nu pentrucă am fi dat crezare presei lor venale, care urla că el s'a întors în ţară pentru a nimici prin foc şi sabie, cu baccili de holeră şi bombe de melinită acest „nucleu al ordinei" ce se numeşte România Mare. Nicidecum. L-au ucis pentrucă ei erau înfricoşaţi de forţa uriaşă a gândului răzvrătitor, de tăria de granit a credinţei comuniste, de puterea de neînvins a voinţei organizatoare ce sălăşluia în acest om, altminteri aşa de gingaş, plăpând şi neînchipuit de bun. Şi ei, care mereu şi peste tot preamăresc „unirea" noilor teritorii cu Vechiul Regat şi necontenit au pe buze cuvintele „necesităţii unirii sufleteşti", ei l-au ucis, pentrucă recunoscuseră într'însul înainte de toate pe protagonistul ideii unirii sufleteşti a tuturor celor ce muncesc la oraşe şi sate în *toate* provinciile ţării, împotriva tendinţelor separatiste care luaseră fiinţă 'n mişcarea comunistă din Basarabia în prima perioadă după anexarea acestui ţinut de către oligarhia română. Tcacenco a fost cel dintâi care a deschis lupta, pentrucă el a recunoscut cel mai bine necesitatea activităţii unitare, în gând şi

* *Publicat în „Lupta de clasă" nr. 4-5 din Iunie 1927*

în faptă, a comuniştilor din *toate ţinuturile* ce alcătuesc, în împrejurările istorice date, România de astăzi. Deaceea Iaşa nu a rămas numai conducătorul comuniştilor basarabeni, aşa cum l-am cunoscut în 1920, ci a devenit unul dintre conducătorii de frunte ai Partidului Comunist din România.

De astă dată, când el căzu iarăşi în mâna lor, această mână a fost condusă mai mult ca oricând de laşitatea cea mai nemernică, de ipocrizia cea mai respingătoare, dar şi de cruzimea cea mai fioroasă care a caracterizat din totdeauna oligarhia română. Căci statornicia, perseverenţa revoluţionară şi demnitatea proletară, eroică a acestui luptător de clasă nebiruit a băgat groaza în oligarhie.

Ei l-au măcelărit aşa dar după chinuri nespuse, de mucenic, l-au scăldat în propriul lui sânge, într'o criminală dosire faţă de ochii şi ştiinţa ţării întregi, în intunericul şi tăcerea unei nopţi care a coborît umbrele roşii ale teroarei albe peste câmpiile pustii şi pustiite ale Ţării româneşti.

Vinovaţii, ucigaşii, uneltele lor? „Nu-s cunoscuţi!"

Aşa să fie oare? Nu-i cunoaştem *noi?*

Nu cunoaştem oare acel păianjen, umflat de otravă şi de subsidii, care şi-a întins pânza deasă peste toată ţara, a cărui infiltrare aduce întotdeauna trădare murdară, dar a cărui labă înseamnă tortură şi asasinat? O, noi îi cunoaştem prea bine pe aceşti mercenari, mânjiţi de sânge şi de murdărie, ai oligarhiei exploatatoare şi asupritoare. Siguranţa! Cine se mai poate îndoi că în rândurile ei sunt de căutat, înainte de toate, ucigaşii lui Iaşa...

La stâlpul infamiei istoriei trebue ţintuiţi nu numai făptuitorii, ci şi instigatorii nemijlociţi, ca şi toţi aceia care, în loc de a lovi şi opri braţul ucigaşilor, au tăcut sau, direct ori indirect, au încura-

jat pe făptuitori. Aşa cum viaţa de luptă a lui Pavel Tcacenco va rămâne însemnată pentru vecinicie în amintirea proletariatului din România, tot aşa trebue să rămână ţintuiţi făptuitorii, instigatorii, complicii şi tăinuitorii lor.

Ucigaş dela 1907, Gallifet al marii răscoale ţărăneşti, general Averescu, mâinile tale vor rămâne pentru totdeauna pătate de sângele nepreţuitului nostru tovarăş Pavel Tcacenco! Cântăreţ trădător al „durerilor neamului nostru" Octavian Goga, care ai pretins că erai în acel moment la Karlsbad şi nu ştiai de nimic, mare-vizir al măcelăritorului de ţărani, din creierul tău bolnav a răsărit planul ticălos al asasinatului!

Vouă v'au adus servicii pline de bunăvoinţă şi complezenţă întreaga presă „democrată", toate partidele „democratice", ca şi tovarăşii de idei din România ai lui Noske — social-democraţii...

La mormântul proaspăt, dar încă tot necunoscut, al lui Tcacenco *să fim tari,* să demascăm toată cruzimea, laşitatea şi josnicia tuturor duşmanilor noştri de clasă.

...Limpezimea aceea faţă de ţelul şi drumul nostru, pe care Tcacenco nu a pierdut-o niciodată, trebue să pună stăpânire adâncă pe noi toţi. Atunci va veni şi ziua judecăţii şi a răzbunării crimei comise asupra lui şi asupra celorlalte nenumărate victime ale teroarei albe.

Morţii noştri ne-au lăsat o singură şi sfântă moştenire:

„Strângeţi rândurile, şi înainte la muncă!"

111

1927

BLOCUL MUNCITORESC-ŢĂRANESC *

Către muncitorimea din fabrici şi ateliere, ţărănimea săracă şi mijlocie, minorităţile naţionale, micii comercianţi, micii industriaşi, funcţionarii şi intelectualii din România. Către toţi acei care muncesc şi suferă jugul oligarhiei dominante.

Muncitori şi cetăţeni, fraţi şi tovarăşi,

După 14 luni de guvernare teroristă clica reacţionară de sub conducerea generalului Averescu, ne mai prezentând destulă garanţie că va respecta angajamentele luate pentru păstrarea mai departe a privilegiilor oligarhiei pe spinarea poporului muncitor dela sate şi oraşe, a fost izgonită acum o săptămână în împrejurările cunoscute. *In timpul guvernării, generalul Averescu n'a făcut altceva decât să continue, prin mijloace din ce în ce mai apăsătoare, opera partidului liberal, adevăratul conducător al clasei oligarhice din România.* In acest scop nu s'a dat înapoi dela nicio samavolnicie, dela nicio ilegalitate. Drepturile publice şi cele individuale au fost călcate în picioare în modul cel mai sălbatic cu ajutorul *comisarilor regali, agenţilor Siguranţei generale, jandarmilor şi bătăuşilor de tot felul.*

Numai acele partide şi organizaţii politice, profesionale, intelectuale şi ale minorităţilor naţionale care sprijineau pe faţă sau în ascuns guvernul aveau dreptul să manifesteze pe străzi, să scoată gazete, *în timp ce organizaţiile care reprezentau su-*

* *Manifest apărut în ziarul „Înainte" nr. 1 din 12 Iunie 1927.*

*ferința, mizeria și năzuințele păturilor muncitoare dela sate și orașe și luptau cu hotărîre pentru închegarea unui **Front Unic de luptă antioligarhică**, erau împiedicate dela orice activitate.* Pe când ziarele muncitorești și cetățenești erau confiscate, fasciștilor și antisemiților li se acordau toate mijloacele pentru propaganda ideilor reacționare.

In timp ce conducătorii muncitorilor și țăranilor erau arestați, bătuți și schingiuiți în beciurile Siguranței, poliției și jandarmeriei, fasciștilor li se permitea să turbure ordinea publică, să spargă geamurile magazinelor și capetele cetățenilor evrei, să-i maltrateze în trenuri și să-i amenințe cu asasinarea pe cei care se opuneau acțiunii lor reacționare.

Frați țărani și tovarăși muncitori,

Pentru coruperea diverșilor politicieni, pentru răsplătirea agenților electorali, pentru îmbogățirea partizanilor, bugetul statului, adunat cu toba și jandarmul din sudoarea muncitorilor, țăranilor nevoiași și a tuturor acelora care-și câștigă pâinea din munca lor proprie, a fost secătuit. In timp ce se cheltuesc sume fantastice cu întreținerea nenumăratelor automobile pentru funcționarii superiori, în timp ce miniștrii pleacă în străinătate mai mult în plimbare decât pentru interesele statului, sutele de mii de funcționari publici sunt lăsați pradă celei mai mari mizerii. Având la dispoziție un parlament ales prin teroare sângeroasă, fraudă și înșelăciune, guvernul a făurit o serie întreagă de legi antimuncitorești și antidemocratice, care trebuiau să consolideze lanțul de legi reacționare votate de liberali. Reforma agrară, în loc să ducă la o satisfacere a nevoilor țărănimii nevoiașe, a fost îndreptată împotriva acestei pături, prin votarea diferitelor legi menite să întărească situația marilor proprietari și a chiaburimii. Pământul care trebue să revină țărănimii sărace și mijlocii a fost luat hoțește de către partizanii guvernului și clica ciocoilor hrăpăreți. Peste tot deci o situație dezastruoasă pentru păturile producătoare. Impozitele s'au mărit cu nemiluita; salariile au fost scăzute, orele de muncă s'au înmulțit, deși sunt zeci de mii de muncitori rămași fără lucru; fluctuațiile leului au fost un alt prilej de scumpire a vieții; în provinciile alipite, colonizările și desnaționalizările forțate continuă fără nicio piedică; închisorile sunt pline de muncitori, țărani, intelectuali și soldați nevinovați; înarmările cresc necontenit și pregătirile de război împotriva Rusiei Sovietice îngreunează enorm cheltuelile statului, mărind impozitele scoase de pe spinarea poporului muncitor dela sate și orașe.

Cetățeni, muncitori, funcționari publici, intelectuali, mici meseriași, mici comercianți, țărani săraci, mijlocii și minorități asuprite!

In aceste timpuri grele pentru voi, partidele burgheze, ca și cele minoritare — după ce ani de zile v'au înșelat, creându-vă iluzia apărării intereselor păturilor nevoiașe și oprimate, — s'au demascat pe deplin în schimbul unor scaune ministeriale și al altor demnități.

...Atitudinea trădătoare a acestor partide, care s'au angajat să facă „alegeri libere" sub starea de asediu, s'a văzut încă dela fuzionarea partidului național cu vechii conservatori și apoi a țărăniștilor cu naționalii. Iar dr. Lupu, care pentru a se pune mai bine cu oligarhia s'a rupt de partidul național-țărănesc, a devenit cel mai bun apărător al ei. Partidele maghiar și german, vânzând interesele popu-

lației minoritare, s'au dovedit hotărîți apărători ai privilegiilor grofilor și magnaților exploatatori și reacționari. In fața acestei situații singura forță cu adevărat reală care poate cuceri revendicările imediate ale masselor muncitoare și minoritare dela sate și orașe este Frontul Unic al Muncii.

Muncitori cu brațul și cu mintea,

Infăptuiți acest front unic prin crearea comitetelor de muncitori, țărani, funcționari, intelectuali, mici meseriași, mici comercianți și minoritari. Nu mai ascultați de șefii voștri Maniu, Mihalache sau dr. Lupu. Ei v'au trădat. Aveți încredere în propria voastră forță. Nu lăsați interesele voastre pe mâna trădătorilor politicianiști. Prin unirea celor săraci și năpăstuiți dela sate și orașe, creați forța necesară luptei pentru revendicările voastre.

Muncitori și cetățeni nevoiași din partidele burgheze,

Părăsiți aceste organizații. Veniți alături de noi pentru înjghebarea Frontului Unic al Muncii...

Muncitori din Partidul Social-Democrat,

Situația grea a păturilor muncitoare dela sate și orașe impune astăzi realizarea strângerii tuturor celor ce muncesc într'un front unic de luptă. Din lipsa frontului unic, împotriva căruia au luptat cea mai mare parte din conducătorii voștri, oligarhia a reușit să subjuge în mod sângeros massele muncitorești. Impuneți conducătorilor de astăzi să încheie frontul unic cu Blocul muncitoresc-țărănesc și să renunțe la pasivitate și la înțelegerea cu partidele burgheze.

Frați țărani, tovarăși muncitori și toți cei care suferiți sub regimul oligarhiei,

Porunca momentului este: lupta pentru anularea constituției și a legiuirilor liberale, precum și a tuturor legiuirilor oligarhice antimuncitorești, antițărănești și antiminoritare. Impotriva pericolului fascist. Pentru deplina libertate a presei, cuvântului și întrunirilor. Libertate de organizare pentru massele muncitoare dela sate și orașe fără deosebire de origină, religie sau naționalitate. Pentru 8 ore de muncă, scara mobilă a salariilor socotită în aur, legislație socială cât mai largă și ajutor suficient dat de către stat pentru șomeri, pensionari, invalizi, văduve și orfani.

Pentru exproprierea fără plată a întregului pământ — nu numai a pământului cultivabil, ci și a pădurilor, pășunilor și islazurilor până la 50 de hectare. Predarea și distribuirea acestui pământ țărănimii muncitoare și sub controlul ei. Desființarea taxelor de export asupra produselor țărănești, ca și a celor de import pentru obiectele necesare gospodăriilor țărănești și muncitorești. Pentru scutirea de orice dări existente asupra venitului anual mai mic de 120.000 de lei și stabilirea impozitelor progresive pe venit, capital și succesiune. Contra speculei prin naționalizare și punerea sub controlul organizațiilor de muncitori, țărani, meseriași și intelectuali a Băncii naționale și a celorlalte bănci mari. Contra regimului excepțional din teritoriile noi, contra colonizărilor și desnaționalizărilor forțate. Pentru școli libere în limba maternă, susținute de stat și conduse de reprezentanții minorității respective. Recunoașterea populației localnice de a folosi limba maternă și acordarea dreptului de a-și alege funcționari din sânul ei. Pentru amnistia generală politică, militară și agrară. Pentru ridicarea imediată a stării de asediu. Contra dizolvării sindicatelor unitare. Contra înarmărilor și pregă-

tirilor de război. Pentru pace cu toate popoarele vecine, inclusiv Rusia Sovietică. Luptând pentru cucerirea acestor revendicări, luptaţi totodată pentru interesele voastre. In ciuda trădării partidelor burgheze şi a dominaţiei oligarhiei, faceţi să răsune cu convingere şi însufleţire strigătul :

Jos frontul unic oligarhic
Trăiască Blocul muncitoresc-ţărănesc
Trăiască frontul unic al tuturor celor ce muncesc dela sate şi oraşe

COMITETUL CENTRAL
AL BLOCULUI MUNCITORESC-ŢĂRANESC DIN ROMANIA

112

1927

COMUNICAT *

Amnistia generală, această mare revendicare a masselor populare, este în timpurile acestea mai mult ca oricând la ordinea zilei. Agitând în surdină păturile muncitoreşti şi mic-burgheze dela sate şi oraşe, din mijlocul cărora mii de oameni sunt vârîţi în închisori, ea a izbucnit până şi în ziarele burgheze şi chiar în parlament.

Regimul teroarei a trimis în închisori sute de muncitori şi intelectuali luptători ai cauzei muncitorimii dela oraşe şi sate.

Consiliile de război condamnă zilnic muncitori şi ţărani acuzaţi de dezertare în timpul războiului. Zeci de mii de procese sunt în curs.

Ţărani aduşi la disperare de teroarea duşmanului, de lăcomia moşierului şi de felul reacţionar cum

* *„Inainte" nr. 3 din 23 Iunie 1927.*

s'a făcut împroprietărirea sunt aduşi în faţa instanţelor militare şi condamnaţi la ani de muncă silnică.

Toate aceste categorii de condamnaţi sunt victime ale unui regim de jaf şi teroare.

Blocul muncitoresc-ţărănesc are printre cererile sale şi pe aceea a amnistiei generale politice, agrare şi militare.

In jurul acestor lozinci trebue strânse sutele de mii de cetăţeni ai acestei ţări care vor să lupte pentru cucerirea amnistiei.

In scopul organizării unei campanii intense, a fost constituit pe lângă C.C. al B.M.Ţ. o comisie care să organizeze în mod practic lupta pentru cucerirea amnistiei.

1) In fiecare oraş trebue să ia fiinţă pe lângă C.L. al B.M.Ţ. [32] un asemenea comitet compus din muncitori, ţărani şi intelectuali.

2) Aceste comitete vor trebui să ia legătură cu toate familiile celor închişi din categoriile de mai sus.

3) Se vor organiza delegaţii pentru a se prezenta cu cereri de amnistie la autorităţile în drept.

4) Se vor face cereri de amnistie care să fie iscălite de locuitorii din mahalaua unde stă vreo familie care are închişi, la sate, în fabrici, birouri, mine, uzine etc. Pretutindeni la întruniri se vor strânge pe cereri de amnistie iscălituri dela muncitori, ţărani şi mici burghezi. La întruniri se va vorbi în mod special despre amnistie.

5) Un memoriu special va fi prezentat spre iscălire personalităţilor din localitatea respectivă.

6) Se vor trimite la centru toate memoriile iscălite. Copii cu iscălituri după aceste memorii trebue trimise şi ziarelor.

Această campanie trebue dusă intens, continuu şi energic. Comitetele pentru amnistie trebue să ţină

în curent comitetul dela centru cu toate demersurile făcute în sensul de mai sus.

Toate scrisorile se vor trimite pe adresa Blocului muncitoresc-ţărănesc, str. Carol 116, Bucureşti.

COMITETUL CENTRAL
AL BLOCULUI MUNCITORESC-ŢĂRĂNESC

———★———

113

1927

BLOCUL MUNCITORESC-ŢĂRĂNESC ŞI SOCIAL-DEMOCRAŢII *

Intr'un articol publicat în ziarul „Socialismul" din 24 Iunie, social-democraţii se plâng în faţa clasei muncitoare că au în aceste alegeri doi duşmani înverşunaţi: liberalii şi comuniştii din Blocul muncitoresc-ţărănesc.

Social-democraţii vor cu orice preţ să înşele clasa muncitoare, cum au 'nşelat-o şi până acuma. Şi iată în ce constă înşelăciunea: duşmănia liberalilor de care se plâng este inexistentă. La noi, ca şi aiurea, partidele oligarhice şi burgheze au considerat partidele social-democrate ca partidele care salvează burghezia de pericolul revoltei masselor muncitoare.

Oare nu s'a lăudat Flueraş că în 1922 a fost invitat să intre în guvernul Brătianu? Nu i-a promis Brătianu lui Flueraş că de câte ori va avea vreo nemulţumire să i-o aducă la cunoştinţă personal şi va fi satisfăcut? N'au primit social-democraţii 300.000 lei cadou dela Ministerul muncii pentru „scopuri culturale", după ce au respins în mod agresiv propunerea de front unic a Blocului muncitoresc-ţărănesc? Nu sunt favorizaţi de toate guvernele din ordinul brătienilor, pentru a continua spargerea sindicatelor?

N'au candidat la alegerile comunale dela Cluj pe aceeaşi listă cu liberalii, refuzând să facă un front unic de luptă cu muncitorii din sindicatele unitare? Dacă aşa stau lucrurile, atunci prin ce dovedesc social-democraţii duşmănia liberalilor?

Pe lângă toate aceste fapte arătate mai sus şi hotăririle congresului din Mai a.c. nu sunt, prin renunţarea la luptă, decât în spiritul sprijinirii oligarhiei, aşa că a vorbi de duşmănia liberală contra social-democraţiei înseamnă a înşela massele în mod conştient.

Trebue să recunoaştem însă că Blocul muncitoresc-ţărănesc ...este un duşman al şefilor social-democraţi. Organ de concentrare a tuturor forţelor muncitoreşti şi asuprite în ţara aceasta, izvorît din necesitatea reală a situaţiei, blocul loveşte cu energie pe toţi acei care, direct sau indirect, sunt aliaţii oligarhiei.

Nu vom cruţa niciun moment pe acei şefi social-democraţi care din interese meschine şi birocratice se pun în calea realizării frontului unic antioligarhic şi suntem gata să dăm mâna cinstit şi frăţeşte cu acei social-democraţi care cu toată deosebirea de concepţie politică dintre ei şi noi înţeleg să lupte laolaltă cu noi pentru revendicările imediate ale masselor... Prin atitudinea lor faţă de repetatele noastre propuneri de front unic, prin brutalitatea şi modul ciocoiesc prin care au respins frontul unic de luptă propus de noi, în actualele împrejurări, duşmănia 'mpotriva social-democraţilor a crescut în rândurile masselor muncitoare şi chiar ale acelor muncitori cinstiţi care sunt înregimentaţi în parti-

* *„Inainte" nr. 5 din 30 Iunie 1927.*

dul lor. Aşa se explică cum la Timişoara, Focşani, Arad şi alte localităţi pe lista noastră candidează membri ai Partidului Social-Democrat, iar în regiunile muncitoreşti unde ei au organizaţii politice sau sindicale, candidaţii lor sunt alungaţi de muncitori.

Duşmănia noastră nu este personală. Noi ne ridicăm însă contra trădării intereselor clasei muncitoare dela oraşe şi sate. Noi am făcut tot ce ne-a stat în putinţă pentru a realiza frontul unic; noi ne-am ridicat deasupra oricăror interese mărunte de partid numai şi numai ca să putem opune frontului unic oligarhic frontul unic al celor ce muncesc.

Dovada cea mai evidentă a sincerităţii noastre este încheierea frontului unic în Oradea, Timiş, Tg.-Mureş, Putna şi alte judeţe cu muncitorii social-democraţi, cu micii meseriaşi şi ţăranii care sunt în afară de orice partide.

Vom urmări cu aceeaşi tenacitate ca şi până acum lărgirea frontului unic în toate straturile sociale asuprite şi vom continua cu înverşunare lupta în contra tuturor acelora care se vor opune realizării frontului unic.

Social-democraţii vor să înşele muncitorimea când spun că numai noi suntem duşmanii lor. Întreaga clasă muncitoare şi chiar proprii lor partizani le sunt duşmani. Au semănat vânt şi acum culeg furtună. Dacă astăzi se mai pot prezenta în alegeri, dacă mai pot veni în faţa muncitorilor care nu le cunosc trădarea, afirmăm cu certitudine că în curând Partidul Social-Democrat va rămâne o simplă oficină a unei birocraţii corupte până în măduva oaselor. Muncitorii le vor răspunde cum merită acestor şarlatani politici, susţinători ai intereselor oligarhiei, sprijinind Blocul muncitoresc-ţărănesc, votând pe candidaţii săi şi impunând şefilor lor realizarea frontului unic.

114

1927

MARE AGITAŢIE IN RANDURILE MUNCITORILOR TIPOGRAFI DIN CAPITALĂ *

Faţă de provocarea patronală—grevă demonstrativă

In mijlocul muncitorilor şi muncitoarelor din întreprinderile de arte grafice din Capitală există încă de acum un an o surdă agitaţie pe chestiunea sporirii salariilor şi a altor chestiuni profesionale.

La Sf. Dumitru, acum un an, când patronii n'au vrut să respecte repausul duminecal, a avut loc o mişcare reuşită, care a sporit agitaţia şi a dezvăluit muncitorilor nevoia de înţelegere şi unire.

Frontul unic

In Capitală există o organizaţie de muncitori tipografi. Sindicatul arte grafice (unitar), cu 700 de membri, Sindicatul Gutenberg, cu 600 de membri, şi circumscripţia a IV-a afiliată Uniunii din Cluj (amsterdamistă) cu 20—25 de membri.

In urma acţiunii şi a cererii sindicatului unitar, cele trei organizaţii au încheiat un front unic de luptă, alegând un comitet comun. De atunci au început să se înainteze memorii de revendicări. Dar niciodată patronii n'au vrut să le ia în seamă.

Muncitorimea din arte grafice, desconsiderată

Până în Septembrie 1925 muncitorimea din arte grafice din Capitală se bucura de existenţa unui

* *„Inainte" nr. 8 din 10 Iulie 1927.*

contract colectiv. Dela acea dată, contractul odată expirat, patronii n'au mai vrut să-l prelungească. Afară de asta ultima sporire de salariu a avut loc în Mai 1926, încât azi zeţarii, legătorii, maşiniştii etc. primesc 1.200, iar personalul auxiliar — legătoare, puitoare, rotari etc. — 400-500 lei pe săptămână.

Din aceste salarii de foame nu se poate trăi, încât totdeauna muncitorul tipograf este dator până în gât. Dar mai este încă ceva: muncitorii fără lucru rătăcesc din atelier în atelier, batjocoriţi de către patroni şi forţaţi să muncească pe salarii de nimic.

Cererile muncitorimii

Deaceea muncitorimea din arte grafice cere încheierea unui contract colectiv, care să o pună la adăpostul setei de câştig a patronilor, cere sporirea salariilor la nivel cu scumpetea şi înfiinţarea unui birou de plasare. Această cerere muncitorii şi-o motivează şi prin faptul că, deşi viaţa s'a scumpit de peste 70 de ori iar preţurile obiectelor lucrate în tipografii s'au ridicat la 60 de ori faţă de preţurile dinaintea războiului, totuşi salariile sunt ridicate numai de 30 de ori. Astfel, o carte care costa în 1916 2 lei costă azi 120, iar un ziar ce costa 5 bani, azi costă 3 lei. Pe când un muncitor calificat care primea în 1916 40 de lei săptămânal, azi primeşte 1.200.

Proprietarii marilor ziare şi marilor tipografii au câştiguri enorme, pe când muncitorii, care le aduc aceste imense venituri, n'au nici cu ce să trăiască.

Muncitorii pornesc la luptă...

Pentru a obţine satisfacerea cererilor lor, muncitorii au deschis acţiunea. Din 32 de ateliere s'au

înaintat în Martie memorii şi revendicări. Dar pretutindeni patronii au refuzat să le ia în seamă. Ministerul muncii n'a cerut patronilor să se conformeze legii, încât aproape patru luni nu s'a putut lua contact cu reprezentanţii patronilor, care şi ei sunt organizaţi într'un sindicat.

Social-democraţii părăsesc lupta

In faţa acestei situaţii muncitorimea din arte grafice hotărăşte să înceapă o campanie de organizare şi agitaţie în vederea cuceririi revendicărilor formulate. Dar exact în acelaş moment şefii social-democraţi ai sindicatului amsterdamist (circ. a IV-a) au hotărît să părăsească frontul unic pe motiv că au fost criticaţi şi că toate astea ar fi manevre comuniste. Este adevărat că în frontul unic social-democraţii au fost criticaţi, însă din cauză că, deşi muncitorii tipografi din Capitală erau în conflict cu patronii, Uniunea din Cluj trimitea în Bucureşti şomeri tipografi. Aşa încât în momentul când muncitorii dela „Tiparul românesc" au părăsit lucrul, muncitorii şomeri din Ardeal trimişi de către Uniunea din Cluj le-au luat locul, făcând imposibilă orice luptă...

Muncitorimea nu se descurajează

Dar cu toată această atitudine trădătoare a social-democraţilor muncitorimea nu s'a descurajat...

In faţa acestei situaţii muncitorii şi muncitoarele din arte grafice s'au strâns în număr de peste 2.000 în sala sindicatului unitar, unde au hotărît să facă o demonstraţie de 24 de ore, părăsind atelierele cu un avertisment dat patronilor că ei nu vor admite nesocotirea intereselor lor.

Comisarul regal intră în funcţiune

Demonstraţia a fost fixată de Joi seara dela orele 8 jumătate până Vineri seara la aceeaşi oră. In acest scop Comitetul de front unic (Sindicatul unitar şi Sindicatul Gutenberg) a hotărît să lanseze un manifest către intreaga muncitorime din arte grafice din Capitală, prin care să o invite să manifesteze solidar în aceste 24 de ore. Aceste lucruri se petreceau în seara de 6 crt. In aceeaşi noapte, comisarul regal dela corpul II de armată s'a prezentat la tipografia unde se tipărea manifestul şi împreună cu agenţii de Siguranţă au stricat forma. A doua zi au fost chemaţi la consiliul de război unii dintre conducătorii muncitorilor tipografi pentru a da lămuriri.

Demonstraţia reuşeşte

Cu toate aceste măsuri arbitrare, demonstraţia hotărîtă a reuşit. In cele mai multe întreprinderi grafice activitatea a încetat complect Vineri... Vineri dimineaţa şi după amiază un număr de aproape 2.000 de muncitori tipografi au venit la sala sindicatului unitar din str. Mihai Vodă, unde au avut loc două mari întruniri şi unde muncitorimea a hotărît să continue cu cea mai mare energie acţiunea începută. Cu acest prilej au fost aduse violente critici unora dintre membrii de seamă ai Sindicatului Gutenberg, care n'au luat parte la demonstraţie. Deasemenea s'a înfierat atitudinea social-democraţilor care au hotărît ca în ziua demonstraţiei să se ducă la lucru.

O nouă propunere de front unic făcută social-democraţilor

Cu toată atitudinea social-democraţilor, Comitetul de front unic al celor două sindicate a hotărît să le trimită o nouă propunere de luptă comună. Muncitorii cer lucrătorilor social-democraţi să nu asculte pe şefii lor şi să se alăture acţiunii generale.

Primele rezultate

Chiar în seara când s'a hotărît demonstraţia de 24 de ore, direcţia întreprinderilor „Adevărul" a hotărît să mărească salariul muncitorilor. Pe de altă parte patronii au trimis emisari ca să ceară muncitorilor să renunţe la demonstraţie. Muncitorii au răspuns însă că doresc să stea de vorbă cu reprezentanţii oficiali ai patronilor.

Opera de ajutorare

In vederea luptei angajate şi care ar putea duce până la grevă, Comitetul de front unic a hotărît să înceapă imediat o campanie pentru strângerea fondurilor necesare grevei. In acelaş timp s'a adresat şi Comisiei locale a sindicatelor unitare, care a promis tot sprijinul.

—★—

115

1927

BLOCUL MUNCITORESC-ŢĂRANESC DIN ROMANIA CATRE MUNCITORI, ŢARANI SARACI ŞI MIJLOCII, FUNCŢIONARI, PENSIONARI, INVALIZI ŞI VADUVE DE RAZBOI, MICI MESERIAŞI, MICI NEGUSTORI, INTELECTUALI ŞI MINORITAŢI ASUPRITE *

Alegerile pentru Cameră s'au terminat. Oligarhia reprezentată prin partidul liberal, în înţelegere

* *„Inainte" nr. 8 din 10 Iulie 1927.*

cu așa zisul partid al d-rului Lupu, cu ciocoiul Argetoianu și cu marea burghezie evreiască, a impus țării parlamentul de care ea are nevoie pentru a putea să continue în voie politica de jaf și asuprire a masselor producătoare.

Guvernul liberal și aliații săi nu s'au dat înapoi dela cele mai sălbatice ilegalități. Pentru a-și asigura majoritatea în parlament, candidații și propagandiștii noștri au fost arestați cu sutele, bătuți, schingiuiți, purtați pe jos din loc în loc, numai pentru a împiedica propaganda noastră în rândurile masselor asuprite și exploatate dela orașe și sate.

Partidul național-țărănesc, după ce prin intrarea în guvernul Știrbei a creat în masse iluzia alegerilor libere pentru a obține titlul de al doilea partid de guvernământ, a continuat și sub guvernul Brătianu politica sa de trădare a masselor, renunțând la lupta hotărîtă în contra oligarhiei.

Iar birocrații social-democrați — pentru a câștiga câteva locuri în parlament —, după ce au refuzat frontul unic cu noi, au deslănțuit cea mai desănțată propagandă contra Blocului muncitoresc-țărănesc, închizând ochii față de toate ilegalitățile comise de guvern...

...Adversar hotărît al oligarhiei s'a dovedit că a fost și rămâne Blocul muncitoresc-țărănesc.

Frați și tovarăși!

Alegerile au fost un episod din lupta contra oligarhiei. Lupta va continua. Ea nu poate avea succes decât prin concentrarea în Frontul Unic al Muncii a tuturor celor ce muncesc. Lupta noastră este a voastră a tuturora. Intărită prin noul parlament, din care orice opoziție serioasă va lipsi, oligarhia va pune la cale în înțelegere cu imperialiștii din Apus războiul în contra Rusiei Sovietice. La legiui-

rile reacționare de până acum vor adăoga noi legi prin care drepturile clasei muncitoare dela orașe și sate vor fi răpite.

Chestiunile sociale, politice, economice care frământă massele, cum sunt: șomajul, dreptul de organizare, legea electorală, amnistia generală, politică, militară și agrară, vor căpăta o rezolvare contrară intereselor păturilor producătoare.

Sarcina noastră imediată este să opunem parlamentului oligarhic frontul unic al masselor exploatate și oprimate dela sate și orașe.

Tot ce este asuprit, batjocorit trebue să vină în frontul unic de luptă. A renunța la luptă înseamnă să trădăm interesele masselor producătoare.

Inlăturați din calea voastră pe toți acei care se opun Frontului Unic al Muncii.

Veniți sub cutele steagului desfășurat de Blocul muncitoresc-țărănesc pentru a continua mai departe lupta împotriva regimului oligarhic.

Muncitori social-democrați!

Impuneți conducătorilor voștri — care au trădat interesele masselor producătoare înțelegându-se cu oligarhia — să încheie Frontul Unic al Muncii.

Țărani nevoiași din partidele național-țărănesc și țărănesc!

Voi toți cei ce lucrați cu brațul și cu mintea la sate și orașe, demascați pe toți acei care luptă împotriva revendicărilor voastre imediate și generale.

Impotriva frontului unic oligarhic, realizați Frontul Unic al Muncii.

Muncitori!

Formați imediat Comitete de front unic în toate fabricile, atelierele și uzinele din România.

Ţărani săraci şi mijlocii !

Injghebaţi şi voi în satele terorizate de jandarmi comitete săteşti, care să strângă în jurul lor pe toţi acei care sufăr la rând cu voi.

Mici industriaşi, mici comercianţi, meseriaşi şi intelectuali !

Păşiţi şi voi pe drumul proletariatului şi al ţărănimii nevoiaşe.

Cetăţeni minoritari !

După trădarea grofilor şi magnaţilor reacţionari nu vă mai rămâne altceva decât lupta alături de massele exploatate dela sate şi oraşe.

Organizaţi-vă!

Iată cuvântul de ordine pe care-l dă Blocul muncitoresc-ţărănesc în actualele momente.

Prin organizarea frontului unic al muncii, la luptă împotriva frontului unic oligarhic — iată drumul pe care trebue să păşiţi într'o solidaritate de neînvins.

Jos frontul unic oligarhic !
Jos parlamentul regimului de jaf şi teroare !
Trăiască Constituanta populară !
Trăiască frontul unic al tuturor celor ce muncesc la sate şi oraşe !

———★———

116

1927

JOS RĂZBOIUL IMPERIALIST! TRĂIASCĂ PACEA CU TOATE POPOARELE!*

Dela războí încoace, marile state imperialiste din Apus, împreună cu vasalele lor din Răsăritul şi

* ***„Inainte" nr. 8 din 10 Iulie 1927.***

centrul Europei au tot ţinut conferinţe peste conferinţe unde au vorbit cu toată gura despre dezarmare şi contra războiului.

Dar în acelaş timp cu toată inima s'au ocupat de înarmări şi de pregătirea războiului în contra Rusiei Sovietice.

Războaiele din Maroc, din Siria, din China, precum şi formidabilele înarmări în contra *Uniunii Sovietice* sunt dovezi destul de grăitoare de interesul depus pentru pace. Dar statele imperialiste au învăţat din trecutul măcel european ce însemnează să înarmezi poporul muncitor...

In aceeaşi direcţie se îndreaptă şi oligarhia românească. Odată venit la cârmă, guvernul Brătianu a ţinut să aibă la Ministerul de externe pe d-l Titulescu, fost ministru al României la Londra. Iar acum, de curând, guvernatorul Băncii naţionale a declarat ziarelor că atât statul, cât şi bancherii englezi sunt acum mai dispuşi ca oricând să acorde împrumuturi statului român. Aceasta nu înseamnă altceva decât că oligarhia română angajează poporul muncitor la politica imperialistă şi agresivă a Angliei.

Urmarea acestei politici va fi un nou măcel, care va costa poporul muncitor dela oraşe şi sate mai multe vieţi, mai mult sânge, mai multe văduve şi orfani şi va aduce mult mai mare ruină decât măcelul trecut.

Deaceea intenţiilor şi pregătirilor de război ale oligarhiei, poporul muncitor dela oraşe şi sate trebue să-i opună cu hotărîre lozinca : *Pace cu toate popoarele, inclusiv Rusia Sovietică !*

———★———

117

1927

„TANARUL LENINIST" REAPARE ! *

...„T.L." reapare in momentul concentrării tuturor forțelor oligarhico-burgheze in jurul monarhiei, care face jocul liberalilor pentru a putea jefui și mai departe muncitorimea dela orașe și sate, pentru a pregăti in taină războiul comandat de imperialismul englez împotriva Rusiei Sovietice!

„T.L." reapare in momentul celei mai rușinoase trădări a masseior din partea partidului și a tineretului național-țărănesc, care, recunoscând „starea de fapt", renunță la lupta împotriva oligarhiei, luptă promisă masselor muncitorești și țărănești.

„T.L." reapare in momentul rușinoasei trădări a partidului și tineretului social-democrat prin refuzul de a intra in adevăratul front de luptă impotriva oligarhiei și burgheziei. Trădare prin propagarea indiferenței față de cele mai importante probleme ale momentului, printre care și lupta împotriva monarhiei, unul dintre cei mai importanți stâlpi ai oligarhiei.

„T.L." reapare spre a duce lupta pentru organizarea și intărirea frontului unic al celor ce muncesc, a tinerilor și vârstnicilor.

„T.L." reapare pentru a continua lupta sub conducerea Partidului Comunist, alături de toți muncitorii revoluționari, *impotriva monarhiei liberale sau carliste, pentru republică, o republică a tuturor celor ce muncesc.*

* *„Tânărul leninist" — organ central al Uniunii Tineretului Comunist din România (Secțiune a I. T. C.) — nr. 9 din August 1927.*

„T.L." reapare pentru a duce lupta împotriva războiului, pentru pace cu Rusia Sovietică...

„T.L." reapare cu scopul de a duce lupta impotriva militarismului burghez, pentru dreptul de vot al tinerilor muncitori și țărani incepând dela 18 ani, pentru dreptul lor de organizare sindicală și politică, pentru 2 ani de ucenicie, 6 ore de muncă, desființarea nu numai pe hârtie a bătăii, a corvezilor, pentru predarea în timpul celor 6 ore de muncă a cursurilor școlii industriale, pentru minimul de salar... Pentru dreptul tinerilor muncitori și țărani din rândurile populației minoritare de a învăța în limba lor...

„T.L." își propune să lupte pentru intărirea numerică, organizatorică și ideologică a U.T.C.

„T.L." va duce lupta împotriva tuturor devierilor, separatiștilor, pesimiștilor sub orice formă vor apărea, de stânga sau de dreapta.

„T.L." va infiltra, va cultiva în massele largi ale tineretului muncitor entuziasm și încredere în lupta și victoria clasei muncitoare.

118

1927

NU MILA, CI MUNCA PENTRU ȘOMERI! *

Lipsa de lucru a luat asemenea proporții încât nu mai este posibil să fie ascunsă. Până și Ministerul muncii a fost nevoit să recunoască că intr'adevăr sunt zeci de mii de muncitori care nu au unde lucra și că alte zeci de mii sunt în perspectivă de a

* *„Viața muncitoare" nr. 19 din 2 Octombrie 1927.*

rămâne fără lucru. Toată lumea este acum preocupată de problema şomajului.

Presa burgheză este nevoită să recunoască că vina lipsei de lucru cade în întregime asupra regimului oligarhic care domneşte în ţară. Avem dureroasa satisfacţie că ceeace noi de ani de zile am susţinut, se adevereşte întocmai. N'am scăpat un singur prilej ca să nu demascăm toate guvernele care s'au perindat la cârma ţării dela războiu încoace, demonstrând că prin politica economică-financiară a oligarhiei, susţinută de toate partidele burgheze, inclusiv de social-democraţi, vom ajunge la închiderea fabricilor, la lipsa de lucru, la creşterea mizeriei clasei muncitoare.

Economiştii noştri şi presa burgheză nu îndrăsnesc să meargă până la sfârşit cu concluziile. In general, şomajul este un copil natural al capitalismului. Şomajul care bântue la noi în ţară, ca şi în restul ţărilor capitaliste, este provocat din cauza sistemului de producţie care nu mai corespunde împrejurărilor sociale de astăzi. La noi în ţară şomajul este un rezultat direct al politicii economice a oligarhiei, care îşi trage profiturile ei nu din dezvoltarea industriei şi perfecţionarea ei, ci din jefuirea şi exploatarea clasei muncitoare dela oraşe şi sate cu ajutorul băncilor şi al aparatului de stat.

Oligarhia zbiară ca din gură de şarpe că trebue mărită producţia, dar face tot posibilul de a împiedica dezvoltarea industriei. Ea voeşte mărirea producţiei prin extenuarea clasei muncitoare, obligând-o să lucreze cât mai mult şi pe un salariu cât mai mic.

Sunt concediaţi mii de muncitori din întreprinderile statului şi sunt aduse produse din alte ţări. Prin taxe vamale sunt protejate unele industrii care speculează nevoile populaţiei, sunt lăsate în părăsire alte industrii. Sunt cheltuiţi banii contribuabililor pe o sumă de lucrări de care ne putem dispensa şi nu sunt bani pentru ajutorarea şomerilor. Aceasta se numeşte „refacere prin noi înşine" sau „organizarea ştiinţifică a muncii".

Este limpede ca lumina zilei că şomajul este un rezultat al unei stări de lucruri anormale, deaceea lupta în contra şomajului este în acelaş timp lupta contra oligarhiei şi a sistemului economic şi a întregului regim capitalist. Nu prin petiţii la Ministerul muncii şi cu rugăminţi smerite trebue dusă lupta contra şomajului. Social-democraţii, când se mulţumesc să se adreseze numai Ministerului muncii pentru ca acesta să ia măsuri contra şomajului, comit nu o greşală, ci de-a-dreptul o crimă. Este o crimă să infiltrezi în mintea muncitorimii ideea că acei care au tot interesul să menţină acest regim vor înţelege în cele din urmă că sistemul a dat complectamente faliment şi vor ceda în faţa argumentelor amsterdamiste, oricât de logice ar putea fi ele.

Nu, lupta în contra şomajului se dă prin muncitorime şi pentru muncitorime. Oligarhia nu va asculta decât de forţa organizată a muncitorimii lipsite de lucru, ca şi de cea rămasă în lucru. Unificarea mişcării sindicale, întărirea ei, elaborarea unui program de revendicări imediate ale muncitorimii şomere, ca şi ale celei care lucrează, organizarea luptei pentru cucerirea acestor revendicări sunt singurele metode prin care se poate asigura succesul clasei muncitoare şi schimba regimul oligarhic.

119

1927

PENTRUCE APAREM *

„Deşteptarea" apare astăzi într'un moment în care mai mult ca ori când se simte nevoia unui organ purtător de cuvânt al intereselor şi aspiraţiilor masselor muncitoare.

Ziarele de tiraj burgheze, aşa zisele „organe independente", aflate în stăpânirea unor mari trusturi bancare sau în mâna unor capitalişti, sunt chemate să apere exclusiv interese şi păreri potrivnice nevoilor şi cerinţelor masselor exploatate. Ziarele partidelor burgheze fac parte şi ele din aceeaşi categorie, căci şi ele servesc — într'o formă sau alta —, aceleaşi interese ale capitalului.

Oprimarea mişcării muncitoreşti din România, regimul excepţional la care a fost supusă această mişcare, au făcut imposibilă ori şi ce manifestare legală a muncitorimii, şi în primul rând au făcut imposibilă o presă muncitorească.

Muncitorimea — şi cu ea întreaga categorie a exploataţilor — a fost astfel lipsită de un organ care, condus de o ideologie şi politică nefalsificată, să-i slujească ca îndrumător în toate problemele politice, economice şi sociale, pe care desfăşurarea evenimentelor le pune.

O analiză a situaţiei politice — internă şi externă —, a relaţiilor dintre forţele sociale aflate în luptă, a soluţiilor care se impun într'un moment dat — toate acestea privite din punct de vedere al intereselor masselor exploatate — muncitorul manual, precum şi cel intelectual nu le va găsi nici în presa aşa zisă „independentă şi democrată" şi nici în presa partidelor politice burgheze.

Materialul informativ pe care ele îl publică poartă aceeaşi pecete ca şi origina lor: el nu informează pe cititor decât numai aşa după cum o cer interesele patronilor.

Gazeta pe care o scoatem astăzi îşi pune în program în primul rând de a fi un organ de informaţie cinstită despre toate evenimentele interne şi externe.

Stând necondiţionat pe baza intereselor masselor exploatate, ea va fi în acelaş timp un îndrumător al opiniei publice muncitoreşti.

Lipsită de caracterul unei gazete de partid — această formulare trebue să fie înţeleasă în sensul că gazeta nu a fost un organ oficial al partidului, ci o tribună care a servit pentru îmbinarea muncii legale cu formele de luptă ilegale —, ea va lua totuşi o atitudine hotărîtă — dictată numai de interesele celor exploataţi — faţă de toate faptele politice, din ţară şi străinătate, la ordinea zilei.

In fine, în coloanele ei se vor apăra fără preget, nevoile şi necesităţile masselor muncitoare dela oraşe şi sate.

Pornim la lucru cu credinţa fermă că pretutindeni unde munca este exploatată, pretutindeni unde muncitorul şi ţăranul suferă de pe urma regimului de astăzi, pretutindeni, în fabrici, în uzine, în ateliere, la masa muncitorului intelectual, cât şi în bordeiul sărac al ţăranului, cuvântul nostru va găsi ascultare, îndemnul nostru va găsi sprijin.

* *„Deşteptarea" nr. 1 din 11 Decembrie 1927.*

1928

*

120

1928

FRONT UNIC AL MASSELOR *

Criza economică și dictatura politică a oligarhiei au dus la complecta sărăcire a tuturor păturilor producătoare și la despuierea lor de toate drepturile și libertățile cetățenești.

Iar din sărăcirea și terorizarea celor ce produc a rezultat în mod automat criza de consum, care a provocat la rândul ei închiderea fabricilor, atelierelor și a birourilor, din care mii și zeci de mii de muncitori au fost aruncați în stradă, fără niciun sprijin, fără niciun ajutor, lăsați pradă mizeriei și bolilor, atât ei, cât și familiile lor. Azi fără exagerare putem afirma că peste 300.000 de suflete rabdă foamea și frigul, aruncate pradă pieirii...

Cu cât se întinde flagelul șomajului, cu atâta crește și ofensiva guvernului contra sindicatelor unitare, singurele care duc o luptă hotărîtă pentru apărarea șomerilor. Patronatul, sub protecția măsurilor teroriste ale guvernului, își duce și el ofensiva sa, mărind exploatarea, orele de muncă, re-

* *„Viața muncitoare” nr. 8 din 19 Februarie 1928.*

ducând salariile și creând un regim de ocnă în fabrici și ateliere.

Comunele, județele, patronii și statul n'au luat nicio măsură pentru prevenirea cauzelor și a consecințelor șomajului.

Apelul lansat la Brașov și semnat de prefectul județului, primarul orașului, Camera de comerț și inspectorii muncii, recunoaște că ...„muncitorii fără lucru se înmulțesc zi cu zi, iar familiile lor rămân lipsite și de pâinea zilnică". Apelul recunoaște că este un „fenomen social", însă în loc ca să ceară statului să soluționeze acest fenomen, autoritățile din Brașov cer ca tot muncitorii care lucrează, deși se hrănesc numai cu pâine, dacă o au și pe aceasta, să contribue la ajutorarea șomerilor.

Zecile de mii de flămânzi din Arad, Timișoara, Oradea Mare, Târgu Mureș etc., care s'au văzut siliți să iasă în stradă și să manifesteze la primării și prefecturi cerând : *muncă și pâine,* expunându-se chiar la gloanțe, — toate acestea dovedesc *gradul de mizerie în care se găsesc sutele de mii de muncitori, care n'au absolut nicio vină a acestei crize, precum și hotărîrea lor de a-și apăra dreptul la viață.*

Consiliul general sindical unitar, atât pe cât i-au permis împrejurările, a organizat lupta pentru ajutorarea șomerilor, a coordonat această campanie și a făcut propunere de front unic Confederației amsterdamiste.

Ce a făcut și ce face Confederația amsterdamistă ? Ea a încasat 500.000 de lei prin sărut mâna și apoi a pus punct problemei șomajului.

La propunerile C.G.S.U. de a încheia frontul unic, pentru ajutorarea șomerilor și câștigarea de libertăți sindicale, C.G.M. a răspuns prin refuz, în schimb Confederația și cu Partidul Social-Democrat au încheiat frontul unic cu național-țărăniștii.

Ceva mai mult, odată cu renunțarea la lupta pentru apărarea muncitorimii și pentru ajutorarea șomerilor, ei au dat și un comunicat prin care interzic orice participare a membrilor lor în vreo formație de luptă cu unitarii. Comunicatul acesta este o trădare de clasă.

Comunicatul acesta este în împrejurările de azi o garanție dată burgheziei și oligarhiei că frontul unic și unificarea sindicală nu se vor realiza.

In fața situației grele a clasei muncitoare, în fața șomajului ruinător și a refuzului șefilor social-democrați de a primi propunerea noastră de front unic, noi repetăm : Interesele mari, imediate ale proletariatului român, organizat sau nu, cer în mod imperativ încheierea frontului unic de luptă și lupta comună contra ofensivei guvernamentalo-patronale, pentru cucerirea libertăților de adunare și organizare, pentru ajutorarea șomerilor și pentru unificarea sindicală.

Dacă frontul unic al muncii de sus în jos este respins de șefii amsterdamiști, care preferă frontul unic cu burghezia, muncitorii din sindicatele amsterdamiste au datoria și interesul de a porni lupta de jos în sus pentru încheierea frontului unic de luptă, singurul care este posibil astăzi.

Alianței șefilor reformiști amsterdamiști cu burghezia trebue să i se opună alianța și lupta comună a muncitorimii flămânde și terorizate.

121

MARI MANIFESTAŢII LA ARAD *

Inşelate de autorităţi şi mânate de foame, miile de şomeri dau piept cu poliţia şi jandarmii

Sindicatele noastre din Arad au înscris pe liste aproape 5.000 de şomeri. Prima măsură a autorităţilor a fost să conteste numărul. Inspectorul muncii a declarat că lista e falsă. Şi pentru a se răzbuna pe sindicate a început un sever control al scriptelor. Şomerii, aflând, au umplut sălile căminului câteva zile în şir pentru a arăta inspectorului muncii că se înşeală asupra numărului şomerilor...

Primarul refuză ajutoarele

Conducătorii sindicatelor noastre au cerut primarului să înscrie pe ordinea de zi a consiliului comunal ajutorarea şomerilor. Acesta a refuzat, astfel încât la şedinţa dela 6 crt. a consiliului comunal, unde cerea să se discute 32 de chestiuni, şomajul era absent. Consilierii aleşi de muncitori au cerut energic înscrierea pe ordinea de zi a problemei şomajului.

In timpul acesta, şomerii se îngrămădeau în faţa primăriei, cerând pâine şi muncă. La un moment dat numărul lor trecuse de 2.000. Un număr însemnat a ocupat tribunele sălii de şedinţe a consiliului. Intervenind poliţia şi două companii de jandarmi, şomerii din sală au fost scoşi afară, iar cei de afară împinşi pe străzile lăturalnice. In câteva rânduri mulţimea a rupt cordoanele, înaintând spre uşa din faţa primăriei. Poliţia a interzis circulaţia în centrul oraşului.

In condiţiile acestea, consiliul şi-a ţinut şedinţa şi a discutat despre şomaj..., hotărînd să ajute doar cantina muncitorească dela sindicatele noastre şi să dea unele alimente pe preţ redus.

Şomerii ies din nou în stradă

Inspectorul muncii promisese că va împărţi ajutoare. Dar n'a făcut-o. Şomerii s'au dus la inspectoratul muncii, de unde au fost alungaţi de jandarmi. Strângându-se şi mai mulţi, şomerii au intrat în curtea inspectoratului, unde inspectorul le-a promis din nou ajutoare. O delegaţie s'a dus la primar, dela care a obţinut ca cei lipsiţi de lucru să nu plătească impozite comunale. O altă delegaţie a atras atenţia prefectului că notarii comunelor rurale din jurul Aradului nu întocmesc tablouri adevărate de şomeri.

Ministerul de interne a delegat pe inspectorul de Siguranţă Prunghenteanu dela Timişoara şi pe şeful Siguranţei din Arad, ca, împreună cu inspectorul muncii, să facă o anchetă asupra şomajului. Această anchetă făcută de către agenţi de Siguranţă are următorul rezultat : nu sunt şomeri la Arad.

Această îndrăsneală a revoltat pe muncitorii fără lucru, care în corpore s'au dus la inspectorul muncii. Fiind respinşi de poliţie şi jandarmi, ei au reuşit totuşi să pătrundă în local, de unde cu greu au fost scoşi afară.

* *„Viaţa muncitoare" nr. 9 din 25 Februarie 1928.*

Jandarmii au bruscat mulţimea care cerea pâine şi lucru, arestând câţiva muncitori.

Ajutoare nici până azi nu s'au împărţit, în schimb au început provocările. Guvernul intenţionează chiar să dea o lovitură şi mai mare: să închidă căminul şi să aresteze conducătorii muncitorimii.

Starea de spirit a şomerilor e foarte agitată. Muncitorimea din fabrici e decisă să intervină imediat ce guvernul va intenţiona să-i ştirbească drepturile sau să ajute provocările Siguranţei.

122

1928

CATRE MUNCITORII DIN ATELIERE, FABRICI, MAGAZINE ŞI BIROURI *

Tovarăşi muncitori şi muncitoare!

Proletariatul din lumea întreagă sărbătoreşte la 1 Mai sărbătoarea muncii. Pentru muncitorimea din ţările capitaliste, ca şi pentru cea din România, 1 Mai 1928 mai este şi o zi de protest şi de luptă contra exploatării capitaliste, care răpeşte muncitorimii putinţa de trai, contra prigonirii nemaicunoscute care înnăbuşă şi gâtue organizaţiile de clasă ale muncitorimii şi în special organizaţiile sindicale unitare.

1 Mai 1928 găseşte muncitorimea română tot dezbinată. Propunerile noastre repetate de front unic şi unificare sindicală, făcute conducătorilor amsterdamişti, au fost toate respinse.

* *„Viaţa muncitoare" nr. 16 din 29 Aprilie 1928.*

Din această cauză ofensiva patronală a distrus toate cuceririle muncitorimii.

Muncitori şi muncitoare!

Ziua de lucru de 8 ore, cucerită cu mari jertfe, aproape că nu mai este respectată în nicio întreprindere. Aproape peste tot, dela orele suplimentare, plătite după placul patronilor, azi s'a ajuns la ziua de 10—12 şi chiar 14 ore, cu aceeaşi plată ce o primeau pentru 8 ore.

Tratamentul şi condiţiile de muncă s'au agravat atât de tare încât au transformat pe muncitor într'un sclav.

Munca cu acordul distruge fiziceşte pe muncitori, ajută la mărirea numărului şomerilor, creează concurenţa şi dezbinarea dintre muncitori.

Bătăile şi amenzile curg. Muncitorii, muncitoarele şi ucenicii gem sub teroarea lor.

Salariile au rămas cu mult sub cerinţele minime de trai ale muncitorului, cu mult mai inferioare indexului de scumpete, încât clasa muncitoare este condamnată la foame.

Şomajul, rezultat al anarhiei ce domneşte în producţia capitalistă, al crizei financiare cu toate consecinţele ei şi al lăcomiei clasei exploatatoare, a făcut să se reducă producţia în sute de întreprinderi, a aruncat în stradă zeci de mii de bărbaţi, femei şi copii pradă foamei, mizeriilor de tot felul...

Libertăţile cetăţeneşti şi sindicale, puţinele câte au fost trecute în diverse legi, niciuna nu e respectată faţă de organizaţiile politice de clasă revoluţionare şi de sindicatele unitare — persoane juridice.

Libertatea de activitate a sindicatelor, fiind supusă regimului stării de asediu şi al cenzurei, a făcut aproape imposibilă orice fel de activitate profesională.

Libertate de adunare nu există decât cu foarte rare excepţii şi după intervenţii şi formalităţi anevoioase şi îndelungate.

Libertatea de cuvânt este la capriciul oricărui agent poliţienesc. Nu odată bătăile şi torturile au confirmat acest adevăr.

Libertatea presei muncitoreşti şi sindicale nu există pentru noi. De zeci de ori ziarele sindicale ne-au fost confiscate, nu numai când nu erau sub regimul cenzurii, dar şi după ce au fost cenzurate.

Libertatea de grevă, singura armă de apărare a clasei muncitoare în faţa lăcomiei patronale, deşi garantată prin lege, totuşi, în ciuda legii, e complect desfiinţată...

Tovarăşi şi tovarăşe,

Acesta este tabloul negru al situaţiei clasei muncitoare din România : exploatată şi robită în ateliere, fabrici, birouri şi magazine, biciuită de prigoana şi teroarea burgheză..., lipsită de unitate.

Faţă de această grea stare de lucruri, din toate piepturile muncitoreşti trebue să izbucnească de 1 Mai strigătul :

Ajunge !

In puterea noastră stă refacerea unităţii sindicale. Dacă şefii amsterdamişti n'au voit-o şi n'o vor, s'o refacem în ateliere şi fabrici de jos în sus.

In puterea noastră este să întărim sindicatele unitare, înscriindu-ne în ele şi făcându-le puternice.

De noi depinde ca lupta contra ofensivei capitaliste să fie dusă cu hotărîre, aşa după cum am mai dat dovadă.

1 Mai 1928 trebue să fie pentru tot ce este exploatat un strigăt de ***unire,*** de unificare sindicală, de strângere a rândurilor într'o singură mişcare sindicală şi, în acelaş timp, ***un strigăt de luptă*** contra ofensivei capitaliste şi împotriva prigoanei ce sugrumă pe luptătorii clasei muncitoare.

De 1 Mai al anului acesta să proclamăm următoarele lozinci :

Lupta pentru libertatea de organizare în sindicate, a cuvântului şi a scrisului !

Deschiderea tuturor căminelor muncitoreşti închise !

Lupta pentru ziua de lucru de 8 ore !

Lupta împotriva şomajului şi pentru ajutorarea şomerilor de către stat, judeţ, comună şi patroni !

Lupta pentru scara mobilă a salariilor !

Lupta contra raţionalizării capitaliste !

Lupta contra legilor antimuncitoreşti !

Lupta contra dizolvării sindicatelor unitare !

Lupta pentru amnistia generală !

Lupta contra războiului imperialist !

Pace cu toate popoarele, inclusiv cu Rusia Sovietică !

Trăiască lupta unită a tuturor celor exploataţi contra robiei capitaliste şi a prigoanei !

Trăiască sindicatele unitare !

Trăiască unificarea sindicală !

Trăiască solidaritatea mondială a proletariatului !

Trăiască Internaţionala sindicală unică !

Trăiască 1 Mai, zi de afirmare şi de luptă a muncitorimii din toată lumea !

CONSILIUL GENERAL SINDICAL UNITAR
AL UNIUNILOR ŞI SINDICATELOR UNITARE
DIN ROMÂNIA

123

1928

CATRE CONGRESUL MUNCITORILOR DIN PORTURI *

Sarcini mari şi grele apasă pe muncitorii porturilor dela Dunăre şi Marea Neagră. Probleme mari şi urgente are clasa muncitoare în calea ei de rezolvat. Voi, reprezentanţii miilor de robi ai porturilor,... trebue să examinaţi condiţiile de muncă, salariile şi tratamentul la care sunt supuşi nu numai membrii sindicatelor, ci toţi muncitorii din porturi. Deasemenea mai trebue examinate condiţiile economice, politice şi sociale create clasei muncitoare în general, pentru a putea trage concluziile ce se impun pe viitor.

Iată pe scurt care este misiunea delegaţilor trimişi de sindicate la congresul din 11-14 Mai.

Dezastrul economic produs de război, lăcomia fără margini a oligarhiei bancaro-financiare, ruina mijloacelor de comunicaţie şi a celor de producţie, exploatarea cea mai feroce a tuturor păturilor producătoare au creat criza financiară, cu şomajul şi tot cortegiul de mizerii. Din această cauză condiţiile de existenţă ale muncitorimii s'au agravat. Salariile au scăzut, orele de muncă au sporit, toate revendicările cucerite cu mari jertfe au fost nimicite şi, odată cu acestea, o întreagă serie de legiuiri antimuncitoreşti au legat strâns muncitorimea la carul exploatării capitaliste.

Acesta este tabloul negru al mizeriilor proletariatului din România.

---

* *„Viaţa muncitoare" nr. 17 din 13 Mai 1928.*

Tovarăşi !

In faţa acestei situaţii grele conducătorii şi şefii voştri, pactizând cu guvernul şi capitaliştii, au refuzat orice luptă pentru apărarea muncitorilor. Din această cauză efectivul Uniunii azi în realitate abia mai numără 40% din membrii organizaţi în 1923.

Lupta muncitorilor dusă în 1927 în portul Brăila a fost pierdută din cauza şefilor care au trădat-o.

Din această cauză, în toate porturile condiţiile de muncă şi de salarizare s'au înrăutăţit, iar când muncitorii din Brăila au chemat la răspundere pe conducătorii Uniunii, aceştia au exclus sindicate întregi şi au denunţat pe conducătorii lor poliţiei şi Siguranţei.

Pentru plata unui voiaj la Geneva pe contul statului au renunţat la orice luptă.

Iar pentru 500.000 de lei, aceiaşi conducători au renunţat la lupta pentru ajutorarea şomerilor şi la încheierea frontului unic de luptă.

Tovarăşi delegaţi !

Faţă de această situaţie, datoria voastră la acest congres trebue să fie:

1. Infierarea conducerii şi tacticii foştilor conducători.
2. Alegerea unui comitet compus numai din muncitorii şi conducătorii cei mai devotaţi intereselor muncitorimii.
3. Fixarea de directive conforme cu interesele clasei muncitoare, cu lupta hotărîtă de clasă, pentru cucerirea revendicărilor imediate.
4. Ruperea şi încetarea oricărei colaborări cu oligarhia şi burghezia.
5. Incheierea frontului unic de luptă cu sindicatele unitare.

6. Inceperea luptei de jos în sus pentru refacerea unității sindicale.

Trăiască muncitorimea din porturile României!
Trăiască frontul unic de clasă!
Trăiască proletariatul din România unificat!

EXECUTIVA CONSILIULUI
GENERAL SINDICAL UNITAR DIN ROMANIA

———★———

124

1928

CEREȚI STINGEREA PROCESULUI DE DIZOLVARE A SINDICATELOR UNITARE DIN CAPITALA ȘI RESTABILIREA LIBERTAȚILOR DE ORGANIZARE, INTRUNIRE ȘI PRESA *

Executiva C.G.S.U. adresează sindicatelor muncitorești din țară următoarea circulară:

La 6 Iunie a.c. urmează să se judece la Tribunalul Ilfov procesul de dizolvare a celor douăsprezece sindicate unitare din Capitală, proces ce durează de peste un an, intentat de fostul ministru al muncii — Trancu-Iași.

De nenumărate ori am arătat că prin acest proces se urmărește dizolvarea sindicatelor noastre din Capitală, iar mai pe urmă și a celor din restul țării.

Cauza este lupta hotărîtă dusă de sindicatele noastre pentru *apărarea intereselor muncitorimii, pentru mărirea salariilor, pentru condiții de muncă omenești, pentru respectarea zilei de lucru de 8 ore, pentru libertatea de organizare și activitate sindicală, a presei muncitorești pentru muncitori, a cuvântului în orice limbă și pentru respectarea libertăților cetățenești,* fără de care existența sindicatelor și apărarea clasei muncitoare nu se pot concepe...

In ce privește gâtuirea sindicatelor unitare, în afară de patronat, guvern și Siguranță, mai sunt interesați și șefii social-democrați și amsterdamiști, care au dat un sprijin larg măsurilor teroriste...

Sindicatele unitare sunt singurele organizații de clasă active, care sângerează de ani de zile pe frontul luptei de clasă, sub cea mai grozavă teroare.

...Pentru noi, comitetele de conducere ale organizațiilor sindicale unitare din România, pentru membrii sindicatelor noastre, pentru clasa muncitoare în general, ca și pentru oamenii cinstiți..., procesul dela 6 Iunie nu este numai o formalitate mecanică, ci este o luptă, continuarea luptei noastre duse de ani de zile pentru recucerirea libertăților cetățenești și sindicale.

* * *

Impotriva intențiilor de dizolvare a sindicatelor unitare din Capitală, împotriva răpirii oricăror libertăți de activitate sindicală, aci, în București, ca și în tot regatul, precum și în Banat, Ardeal și Basarabia trebue să se ridice și să protesteze tot ce este muncitor cinstit și conștient, tot ce este apărător sincer al libertăților cetățenești.

Tribunalului de Ilfov, Ministerului de justiție, Ministerului muncii și guvernului trebue să li se ceară prin telegrame, moțiuni, memorii și delegații:

Stingerea imediată a rușinosului proces de dizolvare a sindicatelor unitare din Capitală, repune-

———
* *„Viața muncitoare" nr. 18 din 20 Mai 1928.*

rea imediată în legalitate a mişcării sindicale unitare din România, deschiderea şi predarea căminelor muncitoreşti închise şi confiscate, garantarea libertăţii de adunare, de organizare, de presă, de cuvânt şi de apărare faţă de exploatarea capitalistă.

Din ateliere, fabrici, birouri şi magazine trebue să plece strigătul puternic şi hotărît al celor ce muncesc şi sunt exploataţi şi apăsaţi către cei în drept, pentru redarea libertăţilor clasei muncitoare, răpite în mod samavolnic!

Manifestaţi solidaritatea şi hotărîrea voastră de luptă, muncitori!

Intăriţi sindicatele unitare!

Luptaţi pentru existenţa sindicatelor voastre!

EXECUTIVA CONSILIULUI GENERAL SINDICAL UNITAR DIN ROMÂNIA

—★—

125

1928

IMPRUMUTUL ŞI STABILIZAREA *

După ce, folosind lozinca „prin noi inşine", a acaparat şi stabilit monopolul asupra tuturor bogăţiilor fundamentale ale ţării, provocând, prin politica ei economică, criza grozavă de azi, oligarhia financiară a acceptat ideea „rezolvării" crizei economice prin apelul la capitalul străin, întrucât întreaga burghezie naţională (dela partidul liberal până la cel social-democrat) aşteaptă ca pe o mântuire încheierea împrumutului pentru refacerea economiei naţionale. Dacă totuşi mai există ceartă între diferitele pături burgheze asupra acestei chestiuni, cauza trebue căutată numai în dorinţa pe care aceste pături o au de a câştiga ele mai mult de pe urma stabilizării şi împrumutului.

Oricare ar fi condiţiile, capitalul străin nu va veni în ţară nici pentru a rezolva criza economică, nici pentru a industrializa sau democratiza ţara. Totdeauna burghezia financiară imperialistă şi-a exportat capitalurile în ţările înapoiate pentru a exploata massele muncitoare, pentru a transforma aceste ţări în colonii.

Nu e de mirare că finanţa internaţională, mai înainte de a fi promis formal împrumutul, a obligat guvernul liberal să recunoască că va plăti datorii de pe urma războiului ce întrec chiar suma totală a împrumutului proiectat. In afară de asta, finanţa imperialistă mai cere: schimbarea în favoarea capitalului străin a legilor pe care se bazează monopolul finanţei naţionale; asigurarea debuşeurilor în ţara noastră pentru industria ţărilor capitaliste; controlul financiar; reorganizarea căilor ferate; înarmarea şi încadrarea României în frontul de război al lumii imperialiste împotriva Uniunii Sovietice.

Stabilizarea va aduce îmbunătăţirea situaţiei întregii burghezii. Oligarhia financiară va pierde o parte din privilegiile monopoliste, dar va fi recompensată prin profiturile ce le vor aduce băncilor liberale încheierea tot de către ele a împrumutului. Intreaga burghezie neliberală deasemenea va profita, căci se va pune capăt crizei monetare; lipsa de credite pe termene mai lungi şi cu dobânzi mai mici ca cele cerute de cămătarii liberali nu va mai fi simţită. In aceeaşi măsură se va îmbunătăţi şi situa-

* „Frontul unic" nr. 1 din 1 August 1928.

ţia marilor proprietari de pământ, a chiaburimii săteşti...

Situaţia grosului micii burghezii şi ţărănimii mijlocii se va înrăutăţi. Asanarea datoriilor externe, cheltuelile pregătitoare pentru război, dobânzile uriaşe ale împrumuturilor vor mări extraordinar bugetul statului, ceeace înseamnă ridicarea peste măsură a impozitelor...

Cu atât mai gravă va fi situaţia ţărănimii sărace, care va suporta şi mai greu birurile apăsătoare, care datorită rămăşiţelor feudale în raporturile de producţie dela sate (dijma, claca, ruşfeturi) va fi şi mai sălbatic exploatată de către boieri şi chiaburi.

Dar cea mai mizerabilă situaţie se pregăteşte clasei muncitoare. Proletariatul va suferi dubla exploatare, a capitalului naţional şi internaţional. Ofensiva capitalistă se va desfăşura cu furie prin scăderea salariilor, prin mărirea zilei de lucru, prin raţionalizarea capitalistă a producţiei, ale căror consecinţe imediate vor fi permanentizarea şi sporirea şomajului.

Pe tărâmul politic deasemeni schimbările vor fi în paguba masselor muncitoare. Burghezia financiară, sprijinită de toate păturile burgheze şi de aristocraţia muncitorească şi îndemnată de finanţa imperialistă, va încerca prin toate mijloacele să zdrobească cu desăvârşire puterea de rezistenţă a masselor...

126

1928

NOUL PARTID SOCIAL-DEMOCRAT ŞI MIŞCAREA SINDICALĂ *

Stabilizarea relativă a sistemului capitalist mondial în perioada actuală e clădită pe creşterea exploatării şi a asupririi proletariatului internaţional şi a popoarelor coloniale. Expresia cea mai caracteristică a contradicţiei stabilizării este „radicalizarea masselor" muncitoare din ţările capitaliste. Radicalizarea masselor împinge social-democraţia internaţională, ca aliata burgheziei imperialiste, la lupta făţişă şi hotărîtă pentru sprijinirea stabilizării capitaliste şi împotriva masselor muncitoreşti în luptă.

Procesul radicalizării masselor împinge stânga social-democrată împotriva trădării şefilor Internaţionalei a II-a şi ai celei dela Amsterdam. Dar această stângă social-democrată reprezintă un pericol mult mai mare pentru lupta proletariatului decât dreapta deja demascată şi care s'a contopit cu burghezia imperialistă în mod făţiş. Stânga reformistă a fost aceea care a trădat greva generală şi greva minerilor din Anglia în 1926. Stânga socialistă din Italia, sub conducerea lui Serratti, a trădat acţiunea proletariatului din Italia în 1920. Partidul social-democrat din Austria, stânga Internaţionalei a II-a, a trădat insurecţia muncitorilor dela Viena şi a trecut de partea burgheziei etc.

Deci formarea noului partid socialist în România din „stânga" partidului social-democrat repre-

* *„Viaţa muncitoare" nr. 29 din 12 August 1928.*

zintă un pericol enorm pentru massele muncitoare, care se radicalizează şi luptă cu hotărîre împotriva ofensivei oligarhiei. Contopirea partidului social-democrat şi a Confederaţiei amsterdamiste cu Ministerul muncii, Siguranţa generală şi poliţia statului oligarhiei financiare, în ultimele conflicte şi lupte eroice ale clasei muncitoare, arată clar că social-democraţii luptă cu armele şi mijloacele cele mai josnice împreună cu burghezia capitalistă împotriva masselor muncitoreşti. O parte din şefii social-democraţi din Bucureşti, împinşi de radicalizarea masselor, de revolta şi oroarea masselor faţă de social-trădători, au părăsit partidul social-democrat şi au creat un nou partid social-democrat de „stânga".

In primul manifest, aceşti şefi spun că vor să reabiliteze mişcarea social-democrată din România în faţa Internaţionalei a II-a — aliatul burgheziei imperialiste —, compromisă de şefii necinstiţi, birocraţi, ipocriţi etc. Cu ocazia constituirii partidului, ei au lansat un nou apel, apărut în ziarul „Proletarul", care e plin de fraze „revoluţionare" şi confuze şi în care noul „partid socialist al muncitorilor" nu ia atitudine nici faţă de luptele actuale ale masselor muncitoreşti şi nici faţă de organizaţiile lor existente, cum sunt sindicatele unitare şi Blocul muncitoresc-ţărănesc. Dar ce lipseşte din apelul lor, au spus-o şefii la inaugurare:

„Nu ne vom înţelege niciodată cu unitarii şi cu Blocul muncitoresc-ţărănesc".

Declaraţia nu a fost dezaprobată de conducătorii întrunirii, deci noul partid social-democrat, în lupta oligarhiei capitaliste împotriva sindicatelor unitare şi a Blocului muncitoresc-ţărănesc, va fi de partea oligarhiei şi nu a organizaţiilor revoluţionare ale masselor muncitoreşti. De fapt, acelaş lucru a spus

şi doctorul Ghelerter. El a declarat că noul partid va susţine fără frică sindicatele unitare dacă ele vor fi „independente şi vor fi sub conducerea partidului socialist"...

In mişcarea sindicală unitară sunt câţiva şefi oportunişti, cu mentalitate şi ideologie social-democrată, care de mult timp duc o luptă în sânul sindicatelor unitare pentru lichidarea mişcării sindicale prin afilierea la sindicatele amsterdamiste şi prin crearea sindicatelor „independente", despre care vorbeşte tocmai doctorul Ghelerter. Iată ce pericol mare reprezintă noul partid social-democrat:

1. Răspândirea iluziei în massele înşelate şi trădate de către şefii social-democraţi că noul partid va sta în fruntea lor în lupta împotriva burgheziei şi a lacheilor ei social-democraţi.

2. Noul partid social-democrat nu numai că ia atitudine împotriva mişcării sindicale unitare, dar devine centrul de atragere a oportuniştilor şi lichidatorilor din sindicatele unitare, prin care fapt „el devine un nou spărgător al frontului de clasă al mişcării sindicale din România".

Dacă noul „partid socialist al muncitorilor" ar fi declarat că va susţine din toată puterea sindicatele unitare, singurele organizaţii de clasă[33] ale proletariatului român, împotriva cărora oligarhia capitalistă duce o luptă de exterminare, numai în acest caz ar fi putut să se numească un partid muncitoresc care stă pe baza luptei de clasă (nici să nu vorbim de un partid al „revoluţiei sociale").

Dar acest partid, prin manifestul său şi prin reprezentanţii săi principali, s'a pronunţat împotriva frontului unic cu organizaţiile existente ale clasei muncitoare, deci partidul acesta, dacă membrii lui nu vor reacţiona, va avea soarta bine meritată a tu-

turor partidelor social-trădătoare, agenturi ale burgheziei, care trădează lupta clasei muncitoare.

———★———

127

1928

JOS RĂZBOIUL IMPERIALIST! *

In sunetele făţarnice ale pacifismului, pactul Kellog pregăteşte războiul statelor imperialiste împotriva paşnicei republici a muncitorilor şi ţăranilor din Uniunea Sovietică. Am arătat într'un număr trecut că fiecare dintre puterile semnatare ale pactului îşi rezervă dreptul de a recurge la război sub diferite pretexte de „apărare a teritoriilor lor". Franţa a reuşit chiar a face să i se recunoască în pact tratatele militare încheiate cu diferite state, printre care cele mai importante sunt încheiate cu Polonia şi România. Şi se ştie doar că tratatele Franţei cu aceste două ţări din urmă vizează atacarea, la momentul oportun, a Uniunii Sovietice.

Cu toată frazeologia pacifistă a pactului Kellog, Franţa nu înţelege să rămână inactivă în ce priveşte planurile ei războinice. Acum câteva săptămâni, generalul Le Rond, şeful misiunii militare franceze în Polonia, după ce a pus la punct planurile strategice cu generalii dela Varşovia, a fost în „trecere" prin Bucureşti, unde a făcut câteva vizite de simplă „curtoazie". Dela noi a „trecut" şi prin capitala Cehoslovaciei, unde deasemenea, ca orice Francez politicos, a făcut iarăşi vizite, tot de „curtoazie".

* *„Viaţa muncitoare" nr. 32 din 2 Septembrie 1928.*

Jos războiul imperialist

Fragment dintr'un articol publicat în „Viaţa muncitoare" din 2 Septembrie 1928 împotriva pregătirilor războiului imperialist antisovietic

Mareşalul Pilsudski a venit să se „recreeze" tocmai în România, şi-şi petrece „recreerea" în întrevederi zilnice şi tratative. Gurile rele au vorbit chiar de punerea la cale a unei alianţe militare, pe lângă celelalte de până acum, între Polonia şi România, dar cercurile oficiale au desminţit repede acest zvon „fantezist".

Să mai adăugăm şi recenta conferinţă a Micii Inţelegeri, unde s'a vorbit iarăşi de „pace" în sensul pactului Kellog, şi vom înţelege şi mai bine ca războiul împotriva Uniunii Sovietice se pregăteşte sistematic şi cu febrilitate.

Imperialismul mondial are toate motivele să vadă doborît regimul sovietic. El ştie că existenţa Uniunii Sovietice exercită o puternică influenţă liberatorie asupra milioanelor de sclavi din colonii, ca şi asupra celor din metropole. Dar cum marile state capitaliste sunt prea departe de duşmanul lor de clasă şi se tem să-l atace cu propriile lor armate, ele vor să scoată castanele din foc cu mâinile popoarelor muncitoare din România şi Polonia. In acest scop, nu se dau înlături dela niciun fel de sacrificii, transformând aceste două ţări în lagăre militare contra Uniunii Sovietice.

Oligarhia înfrăţită româno-polonă s'a pus docil la dispoziţia imperialismului anglo-francez, gata oricând ca să-l servească.

Muncitorii şi ţăranii din România şi Polonia n'au fost însă întrebaţi dacă acceptă să fie măcelăriţi, să servească de carne de tun pentru interesele imperialiştilor din Apus. Şi desigur că ei nu vor fi întrebaţi până la urmă, căci cele două oligarhii ştiu bine că popoarele pe care le asupresc nu au niciun interes, de niciun fel, să se războiască cu muncitorii şi ţăranii desrobiţi din Uniunea Sovietică.

Afirmând voința de pace a muncitorimii dela sate și orașe, noi protestăm împotriva pregătirilor de război contra Uniunii Sovietice și cerem guvernanților să nu se joace, de dragul intereselor imperialiste, cu soarta poporului român.

Muncitorimea din România vrea pace cu toate popoarele, pace în primul rând cu Uniunea Sovietică, care este o republică de lucrători și țărani ce nu are niciun interes de a subjuga alte popoare, ci, din contră, simpatizează cu toate mișcările de desrobire ale masselor producătoare din lumea întreagă.

———★———

128

1928

JOS PROCESELE ANTIMUNCITOREȘTI! *

Protestul
Consiliului general sindical unitar din România

In fața Consiliului de război din Cluj au fost aduși 76 muncitori și intelectuali, acuzați de „crimă contra siguranței statului". Cea mai mare parte a acuzaților sunt conducători de frunte și membri ai sindicatelor unitare, târîți înaintea Tribunalului militar din cauza activității lor sindicale, iar restul, muncitori și intelectuali, judecați pentru convingerile lor politice.

Din actul de acuzare se desprinde lămurit nu numai intenția de a înlătura din rândurile muncitorimii alți luptători curajoși, ci și hotărîrea de a suprima sindicatele unitare, singurele organizații economice de clasă ale proletariatului.

In acest scop, împotriva sindicatelor noastre sunt îndreptate o serie de acuzații fanteziste, dintre care cele mai importante sunt:

1. Afilierea sindicatelor unitare la Internaționala a III-a dela Moscova;
2. Afilierea lor la Comitetul anglo-rus;
3. Legături cu centrele comuniste dela Sofia și Belgrad și cu diferite edituri dela Berlin;
4. Sindicatele unitare fac politică de partid, comunistă etc. etc.

Niciuna dintre aceste acuzații nu corespunde adevărului și nu poate fi susținută prin niciun fel de dovadă...

...Afirmația actului de acuzare e reeditarea acuzației de totdeauna a burgheziei și a social-democrației, nesusținută prin niciun fel de dovadă.

2. Este adevărat că sindicatele unitare au adoptat platforma de unificare sindicală internațională a Comitetului anglo-rus, care a funcționat până acum doi ani. Dar care text de lege oprește proletariatul din România să lucreze pentru unificarea sindicală internațională?

Această acuzație dovedește teama nemărturisită a guvernului față de unificarea mișcării sindicale muncitorești.

3. Legăturile cu organizațiile comuniste dela Sofia și Belgrad sunt invenții. Deși am fi dorit să avem legături cu organizațiile sindicale din Bulgaria și Iugoslavia, ca și din toate celelalte țări, teroarea oligarhiei ne-a împiedicat dela aceasta. Cât despre acuzația de legături cu editurile dela Berlin, e o monstruozitate. Numai teama burgheziei

* *„Viața muncitoare" nr. 35 din 23 Septembrie 1928.*

de luminare, prin cultură, a masselor a îndemnat-o la o asemenea neserioasă acuzaţie.

4. Acuzaţia că sindicatele unitare fac politică de partid, comunistă, este întemeiată nu pe vreun fapt concret, nu pe vreo dovadă cât de simplă, ci numai pe faptul că în sindicatele unitare şi în conducerea lor sunt şi muncitori ce nutresc idei comuniste. Burghezia şi social-democraţia in alianţă, acuzându-ne fără încetare că facem politică de partid comunistă, n'au fost în stare să dovedească prin nimic aceasta. Faptul că în sindicatele unitare sunt şi comunişti, după cum sunt şi muncitori de alte credinţe politice, nu formează, după nicio lege, chiar după cea poliţistă a organizaţiilor profesionale, un delict, necum o crimă contra siguranţei statului.

Toate celelalte acuzaţii sunt la fel de nesusţinute prin niciun fel de dovadă.

Dar nu numai atât. Procesul dela Cluj se judecă în aşa fel încât acuzaţilor li s'a răpit dreptul de a se apăra şi de a dovedi cu martori, din străinătate şi din ţară, falsitatea încriminărilor. Dosarele procesului nu cuprind decât rapoarte de-ale Siguranţei şi declaraţii ale acuzaţilor smulse în beciurile Siguranţei prin metode a căror bestialitate e cunoscută.

Şi totuşi procesul continuă. Se urmăresc condamnări, a căror justificare nu poate fi căutată decât în dorinţa clasei stăpânitoare de a lipsi proletariatul de cei mai hotărîţi luptători ai săi. Se plănueşte pe faţă sugrumarea sindicatelor muncitoreşti unitare, a căror existenţă şi luptă devin, în momentele actuale, de cruntă mizerie şi teroare, cu atât mai necesare proletariatului cu cât sunt mai primejdioase clasei stăpânitoare.

Consiliul general sindical din România protestează împotriva înscenării dela Cluj şi declară că se solidarizează cu întreaga activitate sindicală a tuturor membrilor şi conducătorilor sindicatelor unitare de pe banca acuzării.

Aceeaşi însemnătate prezintă şi procesul dela 21 crt. din faţa Tribunalului Ilfov, proces intentat de Ministerul muncii, prin care se cere dizolvarea sindicatelor unitare din Bucureşti. Insuşi Ministerul muncii a recunoscut ilegalitatea acestui proces, şi totuşi nu şi-a retras acuzaţia, care e aidoma cu acuzaţiile dela Cluj. Prin aceste procese, urmărindu-se suprimarea sindicatelor unitare, guvernul ţinteşte, după răpirea libertăţilor de întrunire şi presă, la răpirea drepturilor de organizare, chiar profesională.

Dar dacă clasa stăpânitoare, cu scopul de a exploata şi a asupri şi mai sălbatic massele muncitoreşti, urmăreşte sugrumarea organizaţiilor de clasă ale proletariatului, muncitorimea are interesul şi datoria de a apăra tocmai acele organizaţii lovite de furia reacţionară a guvernului. Şi acele organizaţii sunt sindicatele unitare.

Chemăm întreaga clasă muncitoare să stea zid în jurul sindicatelor ei de clasă;

Chemăm toate păturile exploatate şi asuprite din ţară, întreaga opinie publică ce respectă libertăţile cetăţeneşti să sprijine muncitorimea în lupta ei contra răpirii unuia dintre drepturile sfinte, dreptul de organizare.

Chemăm pe toţi cei ce muncesc şi suferă să ceară alături de noi:

Stingerea proceselor monstruoase dela Cluj şi Bucureşti;

Eliberarea tuturor acuzaţilor;

Amnistie generală;

Restabilirea libertăților cetățenești și muncitorești, de organizare, întrunire și presă.

Trăiască sindicatele unitare!

CONSILIUL GENERAL SINDICAL UNITAR DIN ROMÂNIA

———★———

129

1928

CONGRESUL AL IV-LEA AL P.C.R. (1928) *

I. REZOLUȚIA POLITICA

1. Congresul al IV-lea al Partidului Comunist din România recunoaște că situația grea prin care trece acum România confirmă în principiu justețea analizei făcute în rezoluția Comisiei române din Comitetul Executiv al Internaționalei Comuniste (C.E.I.C.) în 1926.

2. Criza economică a României postbelice s'a adâncit și s'a ascuțit în ultimii ani. Hegemonia oligarhiei bancaro-financiare din Regatul Vechi s'a întărit în tendințele sale monopolizatoare și a atins o stabilizare relativă pe calea ruinării sistematice a țării și prin jefuirea masselor largi muncitoare (mărirea jugului impozitelor, scumpetea, ș.a.m.d.).

Politica de jaf a îndoitului jug național-economic practicată de partidul liberal a adus secătuirea țării întregi, sărăcirea generală a muncitorilor, lipsa de lucru la orașe, sărăcie, epidemii și emigrarea țăranilor în massă, mai ales din provinciile alipite.

* *Din rezoluțiile Congresului al IV-lea al P. C. R.*

Rapacitatea guvernului liberal, politica lui vamală, sistemul lui de impozite și organizarea creditului asigură îmbogățirea nemaipomenită a băncilor și duc la surparea economiei naționale a întregii țări și ruinarea directă a provinciilor alipite.

3. Gospodăria rurală, care e baza economiei naționale a României, trece printr'o criză grea, consecință directă a realizării reformei agrare burgheze, care a întărit dictatura liberală și a contribuit la robirea păturilor sărace și mijlocii ale țărănimii, care s'a pomenit in ghiarele băncilor și cămătarilor.

Această reformă agrară a decorat cu pământ pe jandarmi, popi și funcționarii români care au binemeritat mulțumirea guvernului prin serviciul credincios adus dușmanilor muncitorilor și țăranilor. Ea a adus o reducere parțială a moșiilor boierești și o trecere a pământului, cu plată, chiaburilor, păturilor înstărite de țărani, și parțial țăranilor mijlocii — lăsând massele largi ale țărănimii fără credit, pământ și inventar.

4. Politica protecționistă față de capitalul financiar din Regatul Vechi, pe socoteala provinciilor alipite, urmată de guvernul liberal, duce la creșterea rezistenței unor pături burgheze însemnate, care n'au fost admise la exploatarea monopolizatoare pe contul ruinării țării. Această burghezie, în special în Ardeal, nemulțumită de puterea monopolizatoare a liberalilor, e atrasă în tabăra opoziției burgheze în fruntea căreia stă acum partidul național-țărănist.

Promisiunile largi făcute de partidul național-țărănist atrag în rândurile sale pături însemnate din mica burghezie și intelectualitate și deasemenea massele largi ale țărănimii asupra cărora se răsfrâng mai mult rezultatele exploatării monopolurilor finanței liberale.

5. Lupta opoziţiei burgheze împotriva dictaturii partidului liberal se sprijină pe necesitatea mobilizării masselor largi ale populaţiei, singurele în stare să asigure succesul luptei împotriva partidului liberal, care a acaparat întregul aparat al puterii de stat cu ajutorul căruia guvernează, silueşte, asupreşte şi subjugă pe muncitori. In actualele condiţii de fierbere revoluţionară crescândă, care cuprinde întreaga ţară, mobilizarea masselor muncitoare e la fel de periculoasă, atât pentru clica guvernamentală, cât şi pentru opoziţia burgheză. In faţa valului revoluţionar care se ridică din partea masselor largi muncitoare, naţional-ţărăniştii se retrag şi neavând alte căi, caută compromisuri cu guvernul. Evenimentele care s'au desfăşurat în jurul congresului partidului naţional-ţărănist dela Alba Iulia au demascat adevăratul caracter al acestui partid şi înţelegerea trădătoare a conducătorilor lui cu partidul liberal pe spatele masselor muncitoare şi ţărăneşti. Activitatea trădătoare a naţional-ţărăniştilor a avut succes mulţumită slabei activităţi a Partidului Comunist la sate. A lipsit o muncă de lămurire permanentă şi energică printre ţărani că sub firma naţional-ţărăniştilor burghezia îşi face agitaţia şi propaganda cerinţelor sale la sate la fel cum la oraşe ea se serveşte, pentru acest scop, de ajutorul social-democraţilor. A lipsit deasemenea demascarea naţional-ţărăniştilor ca purtători ai cerinţelor celor mai neînfrânate înarmări pentru războiul care se pregăteşte contra Uniunii Sovietice.

Descompunerea partidului naţional-ţărănist şi părăsirea lui de către massele ţărănimii mici.

Datoria partidului nostru este de a contribui la ruperea acestor masse de sub conducerea trădătoare şi la formarea aripei stângi care să fie capabilă de a duce lupta pentru cerinţele masselor ţărăneşti muncitoare, în unire cu clasa muncitoare, împotriva proprietarilor şi capitaliştilor.

Partidul Comunist din România îşi pune problema de a demonstra masselor săteşti, care se radicalizează, că numai în unire cu clasa muncitoare e posibilă victoria definitivă asupra rămăşiţelor feudalismului şi nimicirea regimului capitalist. Victoria proletariatului în România e posibilă numai prin unirea muncitorilor şi ţăranilor sub conducerea avangărzii proletare — Partidul Comunist...

6. ...Sărăcia şi foamea în provincii întregi, mişcarea insurecţională a celor asupriţi, grevele, îngustarea pieţei interne în urma scăderii puterii de cumpărare a populaţiei, falimentele în massă, scăderea recoltei, dezorganizarea transportului, şomajul ameninţător, tensiunea extremă a finanţelor, provocată de pregătirea de război în folosul imperialiştilor apuseni, mărturisesc apropierea catastrofei totale a întregului sistem al aparatului de stat creat de burghezia română conducătoare. Această catastrofă nu poate fi îndepărtată decât prin aducerea mijloacelor din afară sub formă de împrumuturi externe.

Ultimele se vor aşeza însă ca un jug şi mai insuportabil pe spatele celor ce muncesc. Ca rezultat se observă un proces profund de revoluţionare a păturilor largi muncitoare din oraşe şi sate.

7. In faţa rezistenţei masselor muncitoare din România, sunt mobilizate toate mijloacele de asuprire şi exploatare de care dispune aparatul de stat al oligarhiei financiare. Concomitent cu întărirea jefuirii muncitorilor şi a ţărănimii revoluţionare burghezia şi-a mobilizat ordonanţele social-democrate căutând să ţină în mână mişcarea muncitorească.

Social-democraţii s'au contopit definitiv cu burghezia.

Ei îşi desfăşoară activitatea urmând indicaţiile directe ale Siguranţei. Social-democraţii ajută la arestarea muncitorilor revoluţionari şi luptătorilor activi ai revoluţiei.

Ei se folosesc de sprijinul jandarmilor şi agenţilor Siguranţei pentru a dezbina unitatea mişcării muncitoreşti.

Ei alungă proletarii cinstiţi dela adunările sindicatelor pentru ca sub scutul poliţiei să treacă hotărîrile sindicatelor lor trădătoare cu majoritatea de voturi formală a muncitorilor mai puţin conştienţi. In toate chestiunile, social-democraţia română face politica burgheziei guvernante şi ia o parte activă la defăimarea Uniunii Sovietice...

8. ...In condiţiile creşterii valului revoluţionar al masselor muncitoare şi de întărire a tuturor organizaţiilor de luptă ale burgheziei care a cuprins toate domeniile vieţii de stat, Partidul Comunist din România trece printr'o acută criză de conducere.

Partidul Comunist din România a apărut în primii ani de după război, în condiţiile când teroarea şi izolarea politică a Rusiei Sovietice au rupt legăturile istorice care se închegaseră cu mişcarea revoluţionară din Rusia... Caracterul agrar al ţării, eterogenitatea caracterului naţional al României postbelice, izolarea proletariatului industrial din Transilvania, din cauza deosebirii de limbă şi cultură, de proletariatul din Vechiul Regat şi celelalte provincii din România postbelică, prezenţa rămăşiţelor de tradiţii social-democrate, atât în Regatul Vechi cât şi în Transilvania, şi teroarea cumplită din întreaga ţară — explică greutăţile pe care le-a întâlnit Partidul Comunist din România în calea dezvoltării sale şi care se opuneau factorilor profund *revoluţionari* ce au creat condiţiile prielnice acestei dezvoltări.

9. Dezastruos pentru partid a fost oportunismul moştenit din trecut, care s'a exprimat în suprapreţuirea posibilităţilor legale ale luptei de clasă în condiţiile de teroare cumplită prin care trecem, în diminuarea însemnătăţii muncii ilegale în masse şi în evitarea sistematică a ieşirilor revoluţionare ale masselor, gata de a-şi susţine partidul lor. Partidul nu şi-a arătat faţa ca partid comunist, ceeace s'a manifestat prin inactivitatea partidului şi într'un şir de grosolane greşeli oportuniste:

a. Raporturile cu opoziţia burgheză, stabilirea frontului unic cu partidele burgheze până la Averescu inclusiv, refuzul în folosul opoziţiei burgheze de a depune liste proprii, preţuirea nejustă a fuziunii partidului ţărănist cu cel naţional...

b. Nelansarea lozincilor revoluţionare în timpul alegerilor şi înlocuirea lor prin lozincile opoziţiei burgheze : alegeri libere, constituantă naţională.

c. Mascarea punctului de vedere revoluţionar în chestiunea naţională (acţiunea lordului *Rothermere*, înlocuirea lozincii „autodeterminare până la deslipire" prin lozinca „republicii federative a muncitorilor şi ţăranilor din România", pasivitatea cu ocazia împlinirii a zece ani dela ocuparea Basarabiei etc.) şi agrară (lansarea lozincilor deformate, de exemplu : renunţarea la formula confiscării pământului boieresc etc.).

d. Şovăielile în chestiunea sindicală, în ceeace priveşte afilierea la Amsterdam.

e. Suprapreţuirea însemnătăţii tratativelor cu guvernul şi adresarea la autorităţi în lupta contra teroarei albe.

f. Intervenţia la Liga Naţiunilor.

g. Tactica capitulării în Bucovina.
h. Un şir de greşeli în domeniul raporturilor dintre activitatea legală şi ilegală.

Aceste greşeli au dus partidul, odată cu descompunerea conducerii, la inactivitatea organizaţiilor de partid, la refuzul membrilor izolaţi ai partidului de a continua munca activă neţinând seama de inactivitatea conducerii şi la slăbirea disciplinei în interiorul partidului, la intrigi, calomnierea unor tovarăşi şi fracţionism. Inactivitatea, oportunismul vârfurilor conducătoare şi pasivitatea ce a cuprins partidul în întregime, afară de câteva excepţii, au încurajat într'o măsură însemnată burghezia fascistă în acţiunea de persecutare a masselor muncitoreşti şi ţărăneşti. Partidul nu s'a sprijinit destul de hotărît pe manifestările masselor de muncitori şi ţărani în lupta împotriva teroarei fascismului feroce. Regimului de călău al burgheziei româneşti trebuia să i se opună cele mai curajoase acţiuni de massă ale muncitorilor şi ţăranilor ca singurul mijloc ce poate garanta succesul luptei.

10. Congresul consideră că nepriceperea esenţei tacticii frontului unic este cauza fundamentală care a adus la un şir de greşeli comise de partid în acest domeniu. Tactica frontului unic este mijlocul de mobilizare a masselor pentru luptă şi un mijloc de demascare a conducătorilor reformişti. Ea trebue aplicată numai în cazul când reformiştii sunt urmaţi de o parte din clasa muncitoare, care trebue cucerită. Aplicarea tacticii frontului unic nici într'un caz nu trebue să însemneze colaborare cu conducătorii reformişti.

Tactica frontului unic trebue aplicată de jos, în lupta directă pentru interesele vitale, urgente ale masselor muncitoare şi ţărăneşti (greve pentru cerinţe economice şi politice, lupta împotriva teroarei, împotriva pericolului de război etc.).

11. Tendinţele din partid care duc obiectiv la înlocuirea partidului prin organizaţia de alianţă a muncitorilor şi ţăranilor — B.M.Ţ. — trebue combătute cu toată hotărîrea. Blocul muncitoresc-ţărănesc nu este partid, nu poate înlocui partidul şi nu poate exista fără sprijinul şi conducerea din partea partidului. Activitatea Blocului muncitoresc-ţărănesc, pe lângă folosirea tuturor posibilităţilor legale, este un mijloc sigur de luptă a celor ce muncesc numai cu condiţia activităţii partidului, cu condiţia participării active a partidului la toate manifestările organizaţiilor legale şi cu condiţia conducerii permanente de către partid a activităţii organizaţiilor legale şi a manifestărilor lor.

Insemnătatea Blocului muncitoresc-ţărănesc ca o alianţă puternică a muncitorilor şi ţăranilor în lupta contra dictaturii fasciste a burgheziei, contra războiului, pentru răsturnarea regimului capitalist şi intronarea puterii *muncitoreşti-ţărăneşti* trebue subliniată cu toată hotărîrea. Trebue înviorată activitatea lui, trebue dezvoltată activitatea lui permanentă îndrumând-o pe calea luptei pentru nevoile zilnice şi directe ale muncitorilor şi ţăranilor.

12. Partidul Comunist din România trebue să acorde, în condiţiile grele de luptă, o deosebită atenţie curentelor regionaliste care există înăuntrul clasei muncitoare şi în massele celor ce muncesc, adică izolarea şi neîncrederea dintre reprezentanţii clasei muncitoare din Transilvania, Regatul Vechi, Basarabia etc., moştenite dela trecutul social-democrat.

Rezerva sectară a intelectualilor, care ascunde frica de a chema massele largi ale celor ce muncesc la acţiune, este deasemeni o expresie a tradiţiilor nesănătoase. Aceste rămăşiţe, care subminează ac-

tivitatea clasei muncitoare din România, trebue lichidate prin lămurirea răbdătoare a tuturor celor ce muncesc că interesele clasei muncitoare sunt la fel în toate provinciile României, că izolarea provinciilor şi evidenţierea unei provincii în detrimentul alteia, sau a Regatului Vechi în detrimentul provinciilor alipite este o metodă a social-democraţiei şi a burgheziei interesate în slăbirea clasei muncitoare. Aceste rămăşiţe trebue lichidate pe calea activizării revoluţionare hotărîte a tuturor organizaţiilor de partid, profesionale şi revoluţionare ale clasei muncitoare şi ţărănimii. Aceste rămăşiţe dăunătoare ale trecutului nu sunt înrădăcinate atât în rândurile proletare, cât în păturile conducătoare ale partidului, care au moştenit tradiţiile social-democraţilor. Pentru a rezolva această problemă e nevoie să fie atrase la conducerea partidului elemente sănătoase proletare, cu care conducerea partidului trebue complect reînnoită, pentru ca astfel să se asigure munca colectivă şi tovărăşească a noului Comitet Central şi bolşevizarea Partidului Comunist din România.

13. Congresul condamnă tendinţele care arată renunţarea conducerii la cerinţele elementare ale democraţiei interioare de partid. Cazuri de numire a tovarăşilor la cutare sau cutare muncă nu trebue să se producă fără voinţa organizaţiei locale, peste capul ei. Intărirea disciplinei în interiorul partidului leninist, în condiţii de teroare cumplită, e neapărat necesară. Numai disciplina, numai unitatea avangărzii proletariatului — Partidul Comunist — pot crea o adevărată conducere, capabilă să conducă clasa muncitoare, şi împreună cu ea toate păturile muncitoare ale populaţiei, la luptă împotriva dictaturii burgheziei.

14. Sindicatele, ca organizaţii de massă ale clasei muncitoare, sunt supuse unor persecuţii cumplite din partea burgheziei. Se închid sindicatele unitare, muncitorii activi sunt arestaţi şi schingiuiţi cu sprijinul social-democraţiei trădătoare. Ca rezultat al slăbiciunii Partidului Comunist, sindicatele unitare au admis denaturarea tacticii frontului unic; ele se găsesc în mâna oamenilor care s'au îndepărtat cu totul de mişcarea revoluţionară *(Marian* şi alţii). Sindicatele s'au pomenit într'o situaţie grea deasemenea şi mulţumită faptului că conducerea centrală a partidului a fost lipsită de o linie hotărîtă în chestiunile fundamentale ale muncii profesionale (frontul unic, raporturile cu Amsterdamul etc.). Jumătăţile de hotărîri ale conducerii au provocat încurcături în acţiunile activiştilor sindicali de jos, împingându-i spre dreapta într'un şir de chestiuni referitoare la activitatea profesională, sau contribuind la alunecarea către acţiuni ultrastângiste (sectarism în conducerea sindicatelor etc.).

Nehotărîrea şi oportunismul conducerii, care împiedicau mobilizarea masselor pentru apărarea sindicatelor, au slăbit rezistenţa clasei muncitoare şi au dat posibilitate burgheziei româneşti să înceapă o ofensivă hotărîtă împotriva sindicatelor unitare.

Burghezia românească încearcă să dezorganizeze sindicatele anumitor provincii, ca apoi printr'o lovitură hotărîtă să sfârşească cu mişcarea sindicală unitară. Social-democraţia trădătoare a contribuit la realizarea acestui plan împreună cu Siguranţa. Congresul consideră că numai mobilizând cele mai largi masse muncitoare pentru apărarea sindicatelor unitare, aplicând tactica justă a frontului unic, atrăgând în sindicate muncitorii neorganizaţi, înfiinţând comitete de fabrică, mobilizând proletariatul industrial în jurul organizaţiilor sindicale de jos, partidul va reuşi să menţină existenţa

legală a mişcării sindicale şi să conducă clasa muncitoare din România în lupta pentru apărarea intereselor sale economice şi politice.

15. ...Burghezia românească duce cea mai sălbatică politică de asuprire naţională în provinciile nou alipite, înnăbuşind orice tendinţă de dezvoltare economică, *politică* şi culturală a naţionalităţilor conlocuitoare şi a popoarelor asuprite. Marea burghezie şi moşierimea minorităţilor naţionale, în urma... unor concesii din partea oligarhiei financiare a Vechiului Regat şi de frica mişcării revoluţionare, ajută la înnăbuşirea mişcării naţional-revoluţionare a celor ce muncesc în provinciile nou alipite.

Toate acestea luate la un loc inteţesc lupta naţională între massele largi ale celor ce muncesc şi mic-burgheze ale minorităţilor naţionale din România peticită. Partidul n'a scontat într'o măsură suficientă însemnătatea colosală ce o are pentru victoria clasei muncitoare aplicarea liniei juste, leniniste, în chestiunea naţională.

Lozinca „autodeterminarea până la deslipire" n'a fost lansată, cu toate hotăririle Congresului al III-lea al partidului şi ale Internaţionalei Comuniste.

Congresul consideră că Partidul Comunist din România trebue să lămurească tuturor proletarilor, şi mai întâi proletarilor de naţionalitate dominantă, că interesele proletariatului din România şi, în primul rând, ale proletariatului din Vechiul Regat necesită cea mai energică luptă şi susţinerea totală a tendinţelor de eliberare ale naţionalităţilor asuprite. Partidul trebue să susţie prin toate măsurile mişcarea naţional-revoluţionară a tuturor provinciilor nou alipite, îndreptând-o pe calea luptei comune a muncitorilor şi ţăranilor pentru răsturnarea burgheziei româneşti. Realizarea aspiraţiilor popoarelor subjugate din punct de vedere naţional e imposibilă fără o alianţă solidă cu clasa muncitoare. Această luptă comună a clasei muncitoare, a ţărănimii şi a popoarelor subjugate împotriva oligarhiei româneşti trebue dusă în legătură cu lupta zilnică a muncitorilor şi ţăranilor...

16. Burghezia română recunoaşte însemnătatea colosală a tineretului în luptele viitoare dintre capital şi muncă şi deasemenea însemnătatea colosală a acestuia în timpul războiului. Pentru aceasta burghezia caută, prin toate mijloacele de care dispune, să corupă tineretul muncitoresc-ţărănesc, semănând în mijlocul lui ura naţională, aţâţând instinctele josnice şovine (antisemitism, fascism, sionism), militarizând tineretul muncitoresc, ducând prin şcoală şi în cercurile speciale pentru tineret o agitaţie şi propagandă corespunzătoare. Partidul trebue să acorde o atenţie deosebită activităţii printre tineri. Tineretul, liber de iluziile social-democrate, joacă un rol mare în partid. Tânărul *Pavel Tcacenco* n'a fost ocazional unul din cei mai curajoşi luptători pentru comunism; activitatea lui a provocat ura de moarte a asupritorilor clasei muncitoare.

Rolul tineretului se va mări cu apropierea luptelor hotăritoare. Congresul consideră că partidul în întregime trebue să acorde maximum de atenţie acestui participant al frontului, activităţii în rândurile tineretului proletar şi ţărănesc şi să susţină cu toate mijloacele activitatea Uniunii Tineretului Comunist (U.T.C.) din România.

17. ...Partidul trebue să acorde o deosebită atenţie problemei cuceririi acestor pături de muncitori mai exploatate şi atragerii lor în frontul unic al luptei de clasă revoluţionare a muncitorilor şi ţăranilor. Partidul trebue să desfăşoare o muncă specială

printre femeile muncitoare, în primul rând printre lucrătoare, pentru a le atrage în sindicate și alte organizații de massă ale clasei muncitoare, și deasemenea pentru a le atrage mai energic în partid. Partidul trebue să acorde o atenție specială muncii printre țărance.

18. Congresul constată că pericolul războiului devine o chestiune tot mai actuală. In planurile Angliei, România trebue să joace un rol însemnat în pregătirea atacului contra U.R.S.S. (S.S.S.R.). Burghezia, împinsă de Anglia și Franța, se pregătește cu înfrigurare pentru acest război. Contrazicerile dintre statele create după război în Balcani și la Dunăre se adâncesc. Popoarele din Balcani și dela Dunăre, îndeosebi din România, trăiesc sub amenințarea directă a viitorului război. Burghezia română ațâță șovinismul în massele muncitoare din România. Burghezia română duce o agitație turbată împotriva Uniunii Sovietice prin presa zilnică, în școală, în biserică și încearcă să creeze o opinie publică favorabilă tendințelor sale războinice.

Problema cea mai însemnată și de neamânat a Partidului Comunist din România este lupta împotriva pericolului de război și împotriva atacării U.R.S.S. Partidul e dator să mobilizeze massele largi de muncitori și țărani împotriva tendințelor sângeroase ale imperialismului, care aduce înrobirea și ruinarea celor ce muncesc. Partidul trebue să lupte împotriva războiului cu toate mijloacele legale și ilegale de care dispune...

II. REZOLUȚIA IN CHESTIUNEA LUPTEI IMPOTRIVA PERICOLULUI DE RĂZBOI

1. Partidul Comunist din România trebue să caute prin munca de agitație și propagandă să elibereze massele largi ale populației muncitoare românești din prizonieratul iluziilor naționale și să demaște în fața lor adevăratele scopuri ale statelor imperialiste. Imperialiștii au creat la Versailles o „Românie Mare" cu opt milioane de locuitori neromâni, pentru a o aduce într'o stare de completă vasalitate față de ei. Imperialiștii se folosesc de antagonismul ascuțit în urma războiului și a tratatului dela Versailles dintre România și vecinii săi, pentru a ține burghezia românească sub amenințarea năvălirii Ungariei, Bulgariei etc., supunând-o astfel influenței lor, mărind înarmările care în orice moment pot fi folosite pentru atacul împotriva U.R.S.S. Guvernul român poartă sarcina grea a militarismului care întrece cu mult puterile economice ale țării. Partidul Comunist din România are în fața sa problema de a mobiliza massele largi de muncitori și țărani, aparținând atât națiunii dominante cât și naționalităților asuprite, pentru lupta revoluționară împotriva pericolului de război. România va trebui să joace un rol excepțional de important în viitorul război al imperialiștilor constituiți în front unic contra patriei proletariatului mondial, contra U.R.S.S.-ului. Acest război poate izbucni în fiecare zi.

Partidul Comunist din România trebue să arate cu exemple concrete (împrumuturile externe, vizita ofițerilor statelor imperialiste în România, crearea bazei aeriene și maritime contra U.R.S.S., călătoria lui Pilsudski în România, activitatea înfrigurată a burgheziei îndreptată spre crearea industriei de război în România și alte țări balcanice etc.) masselor muncitoare din România că pericolul războiului a devenit iminent. Trebue arătat masselor muncitoare că războiul contra U.R.S.S. e războiul contra muncitorilor și țăranilor și contra popoarelor sub-

jugate din toată lumea. Libertatea adevărată a tuturor naţiunilor, inclusiv cea română, poate fi realizată numai atunci când massele muncitoare româneşti se vor uni cu massele muncitoare de alte naţionalităţi din România pentru a lupta împotriva burgheziei dominante româneşti şi vor înlătura puterea ei şi dependenţa ţării noastre faţă de imperialismul străin, când vor lega lupta pentru adevărata independenţă naţională a tuturor naţionalităţilor din România cu lupta proletariatului revoluţionar, când îşi vor lega interesele lor cu interesele revoluţiei mondiale şi cu apărarea U.R.S.S.-ului.

Partidul trebue să ducă această luptă contra pericolului de război chiar acuma până la război şi nu ca ceva limitat de o anumită perioadă de timp, ci ca o campanie neîntreruptă, zilnică, legată cu lupta zilnică a masselor muncitoreşti-ţărăneşti.

2. Partidul va lupta cu succes contra războiului numai atunci când se va întări organizatoriceşte şi se vor stabili legături strânse cu massele muncitoreşti-ţărăneşti. Întărirea ideologică şi organizatorică a Partidului Comunist din România în rândurile ţărănimii este de cea mai mare însemnătate pentru lupta cu succes împotriva pericolului de război.

Propaganda sistematică contra războiului, popularizarea largă a lozincilor înfrăţirii pe front şi transformarea războiului imperialist în război civil trebue începută imediat. Această muncă propagandistică trebue dusă în massele largi muncitoreşti şi ţărăneşti, în fabrici, în sindicate, în sate şi în armată.

3. In contra monstruoasei campanii de calomniere, cu ajutorul căreia burghezia pregăteşte războiul împotriva statului proletar, partidul trebue să răspândească sistematic adevărul despre U.R.S.S.

Trebue să se arate, în special, cum a fost rezolvată chestiunea ţărănească în U.R.S.S., cum a fost expropriată fără plată marea proprietate, cum au primit ţăranii pământul liber de orice sarcini şi cu inventar. Chestiunea naţională în U.R.S.S. e soluţionată în sensul adevăratei autodeterminări a naţionalităţilor. Formarea Republicii Autonome Socialiste Sovietice Moldoveneşti poate servi ca exemplu.

4. Muncitorii şi ţăranii din lumea întreagă vor privi războiul împotriva U.R.S.S. ca pe un război împotriva propriei lor clase, împotriva patriei lor proletare, ei vor ajuta victoria U.R.S.S. şi vor transforma războiul imperialist în război civil. Pe front proletarii în haine de soldat vor trece de partea fraţilor lor din Armata Roşie şi împreună cu ei vor duce lupta contra duşmanului comun — capitalismul.

Partidul Comunist din România trebue să depună toate sforţările pentru ca să pregătească conştiinţa necesităţii unui atare răspuns imperialiştilor din partea muncitorilor şi tuturor masselor muncitoare.

Muncitorii şi ţăranii din România, independent de naţionalitate, trebue să ia poziţie pentru înfrângerea în război a propriei burghezii, ei trebue să contribue activ la victoria U.R.S.S.

5. In caz de război între România şi alt stat capitalist (Ungaria, Bulgaria, Iugoslavia) burghezia va încerca să ascundă adevăratele cauze care au provocat războiul, invocând motive naţionale şi încercând să atragă massele muncitoare în nebunia şovinistă, pentru îndeplinirea gândurilor sale de jaf. Partidul trebue să demaşte cu toată energia falsitatea acestor manevre ale burgheziei. Muncitorii şi ţăranii din România trebue să vadă în soldaţii unguri, bulgari etc., care au ieşit împotriva lor sub

biciul siluirii, nu duşmani, ci fraţi. Infrăţirea soldaţilor pe front cu soldaţii „duşmani" împreună cu poziţia defetistă trebue să devină începutul răscoalei împotriva burgheziei proprii, începutul transformării războiului imperialist în război civil.

6. Partidul Comunist din România trebue să apere lozinca leninistă „dreptul de autodeterminare naţională până la deslipire" cu o hotărîre mult mai mare ca până acum. Această lozincă aplicată în condiţiile concrete ale diferitelor provincii nu desparte, ci, din contra, leagă massele muncitoreşti ale tuturor naţionalităţilor din România. Această lozincă obligă a lupta pentru eliberarea social-economică, pentru adevărata soluţionare a chestiunii naţionale în România, în Balcani şi în Europa centrală şi uneşte toate naţionalităţile pentru lupta comună serioasă contra războiului.

7. Tendinţele paşnice ale masselor largi ţărăneşti trebue îndeosebi utilizate în lupta contra războiului. Dispoziţia pasiv-pacifistă a ţăranilor trebue transformată în luptă activă revoluţionară contra războiului printr'o muncă intensă.

Trebue arătat masselor largi ale ţărănimii muncitoare din România că fiecare succes al militarismului român înăspreşte şi mai mult situaţia insuportabilă a populaţiei săteşti.

8. Social-democraţii şi naţional-ţărăniştii joacă un rol însemnat în pregătirea ideologică şi organizatorică a războiului. Social-democraţii îndeplinesc rolul secţiei de agitaţie a burgheziei în mijlocul clasei muncitoare. Conducătorii partidului naţional-ţărănesc se pun în mod trădător la dispoziţia Angliei imperialiste, susţinând că în urma „popularităţii" lor ei sunt mai în stare ca liberalii să fie purtătorii dictaturii burgheze în ţară şi conducătorii războiului contra U.R.S.S. Social-democraţii împreună cu conducerea naţional-ţărănistă înşeală poporul cu fraze pacifiste. Partidul trebue să rupă masca conducătorilor social-democraţi şi naţional-ţărănişti şi să demaşte politica lor criminală...

III. REZOLUŢIA IN CHESTIUNEA ŢARANEASCA

1. România este o ţară în care ţărănimea constitue majoritatea populaţiei. Deaceea chestiunea victoriei revoluţiei proletare în România este strâns legată de chestiunea cuceririi ţărănimii de partea clasei muncitoare.

Chestiunea agrară-ţărănească în provinciile nou alipite e strâns legată cu chestiunea naţională. Burghezia românească duce în provinciile alipite o politică de colonizare şi românizare, populând pământurile libere şi foste boiereşti cu colonişti din Regatul Vechi, de preferinţă cu elemente chiabure şi cu funcţionărime română, lăsând massele locale de ţărani săraci de alte naţionalităţi fără pământ (Ruşi, Bulgari, Nemţi, Moldoveni, Unguri etc.). Această politică de colonizare s'a manifestat în unele locuri prin deposedarea ţăranilor minoritari (Dobrogea, Transilvania, Banat).

Pentru aceasta, rezolvarea chestiunii agraro-ţărăneşti în ţara noastră e strâns legată cu aplicarea liniei juste a partidului în domeniul chestiunii naţionale. Mişcarea ţărănească în provinciile ocupate capătă caracterul unei lupte de eliberare naţională.

Punerea clară a chestiunii ţărăneşti şi o energică activitate practică este condiţia cea mai necesară pentru succesele viitoare ale Partidului Comunist din România.

2. Mişcarea ţărănească în România a cunoscut mulţi ani de luptă pentru pământ, contra boierilor şi capitaliştilor. Ea se prezintă în cea mai mare

parte sub forma unor manifestări spontane, de massă, ale ţăranilor.

In timpul războiului imperialist, burghezia română, pe de o parte din necesitatea de a continua războiul, pe de alta sub presiunea revoluţiei ruse care a avut o influenţă revoluţionară asupra ţărănimii, a fost nevoită să promită ţăranilor reforma agrară. Dar realizarea reformei agrare a fost tărăgănată şi a fost înfăptuită în condiţii de slăbire a opunerii ţărănimii. Reforma agrară realizată de burghezie a atins numai în parte proprietatea asupra pământului şi a fost de fapt numai o înşelare a ţărănimii, care rămâne şi mai departe într'o grea dependenţă faţă de boieri şi într'o şi mai mare înglodare în datorii faţă de cămătari şi bănci.

După revoluţia proletară din Rusia şi un şir de revoluţii în Europa, mişcarea ţărănească din România, mai cu seamă în provinciile alipite (ocupate) (Basarabia, Dobrogea), e legată cu organizaţiile naţional-revoluţionare (Uniunea ţăranilor revoluţionari din Basarabia, Organizaţia naţional-revoluţionară a ţărănimii din Dobrogea). Mişcarea ţărănească s'a răsfrânt deasemenea şi asupra înfiinţării şi dezvoltării partidului ţărănist. Acesta s'a născut ca un rezultat al războiului şi revoluţiei ruse, care au deşteptat massele largi ale ţărănimii din România la o luptă activă pentru pământ. In primele timpuri, conducerea partidului ţărănist sub presiunea mişcării ţărăneşti care se desfăşura, a trebuit să recunoască lupta de clasă, necesitatea desfiinţării marii proprietăţi şi alte lozinci revoluţionare ale ţărănimii, ceeace a întărit influenţa acestui partid asupra masselor largi ale ţărănimii. Dar în ultimul timp conducerea partidului împreună cu păturile burgheze din sate a cârmit spre înţelegere cu burghezia. Ca rezultat al acestei înţelegeri a fost fuziunea partidului naţional (partid burghez din Transilvania) cu partidul ţărănist şi renunţarea făţişă a acestuia din urmă la toate cerinţele revoluţionare ale ţărănimii.

Perioada dată e caracterizată printr'o luptă asiduă din partea burgheziei româneşti pentru ţărănime. Din acest punct de vedere trebue privită şi evoluţia spre burghezie a clicii conducătoare şi a păturilor burgheze din sate ale partidului ţărănist şi încercările naţional-ţărăniştilor de a se înţelege cu liberalii. Partidul Comunist trebue să opună acestei lupte a burgheziei pentru ţărănime activitatea sa de cucerire a masselor ţărăneşti fundamentale de partea proletariatului.

3. Congresul al IV-lea al Partidului Comunist din România relevă că partidul a acordat până în prezent o atenţie foarte mică muncii între ţărani şi aceasta este una din cele mai mari greşeli ale partidului. O atenţie mai mare a fost acordată muncii la sate din partea organizaţiilor Partidului Comunist din Basarabia şi Bucovina, deasemenea şi a unor organizaţii de partid din Transilvania. In privinţa punerii chestiunii agraro-ţărăneşti există două abateri în partid. Prima suprapreţueşte rămăşiţele feudale în România şi subpreţueşte caracterul burghezo-capitalist al ţării. Această abatere s'a evidenţiat clar în teoria „neoiobăgiei"[34]... şi a avut o influenţă negativă foarte mare asupra muncii C.C. Altă abatere constă, din contra, într'o oarecare suprapreţuire a caracterului capitalist al ţării, fără a se ţine seamă de rămăşiţele feudalismului. Comitetul Executiv al Internaţionalei Comuniste în rezoluţia sa din 1926 privitoare la chestiunea românească a observat aceste două abateri şi a dat o linie justă în chestiunea ţărănească. Dar indicaţiile sale nu au fost traduse în viaţă de către conduce-

rea partidului. Congresul condamnă cu toată hotărîrea părerile oportuniste... despre necesitatea susţinerii opoziţiei burghezo-democratice. Această teorie este o dezvoltare directă şi logică a punctului de vedere care supraprețueşte rămăşiţele feudale în România (teoria neoiobăgiei) — punct de vedere respins de Internaţionala Comunistă.

Ambele abateri trebuesc lichidate de către partid în cel mai scurt timp. Deasemenea este nevoie să se înceapă o muncă mai intensă de educaţie a tuturor membrilor partidului, care să lămurească punctul de vedere leninist în chestiunea agraro-ţărănească.

4. Sarcinile fundamentale ale Partidului Comunist din România în chestiunea ţărănească, până la cucerirea puterii de către proletariat, sunt următoarele :

a. Cucerirea masselor fundamentale ale ţărănimii de partea proletariatului pentru lichidarea rămăşiţelor feudalismului.

b. Legarea mişcării de eliberare naţională cu lupta pentru pământ.

c. Lupta ţărănimii pentru pământ trebue pusă în legătură cu lupta politică împotriva monarhiei, a regimului burghezo-moşieresc, pentru guvernul muncitoresc-ţărănesc, pentru revoluţia socialistă, explicând ţăranilor că numai după răsturnarea regimului burghez e posibilă soluţionarea complectă a chestiunii ţărăneşti.

d. Organizarea muncitorilor agricoli şi semiproletarilor din sate.

e. Lămurirea atitudinii Partidului Comunist din România faţă de partidul naţional-ţărănesc, care influenţează până în prezent asupra ţărănimii şi a atitudinii sale faţă de organizaţiile revoluţionare ale ţărănimii (Uniunea ţăranilor revoluţionari din Basarabia, Organizaţia naţional-revoluţionară a ţăranilor din Dobrogea) etc.

5. Cerinţele principale pe care trebue să le pună partidul sunt :

a. Confiscarea şi naţionalizarea proletară a întregii proprietăţi mari din oraşe şi sate (particulară, boierească, mânăstirească etc.) cu naţionalizarea treptată a întregului pământ.[35] Confiscarea inventarului marilor proprietăţi şi împărţirea fără plată a pământului şi inventarului marilor proprietari ţăranilor fără pământ sau cu pământ insuficient. Deasemenea, organizarea comitetelor ţărăneşti pentru realizarea controlului asupra împărţirii pământului.

b. Desfiinţarea sarcinilor ipotecare, plăţilor de răscumpărare a arendei şi întărirea loturilor în folosinţa ţăranilor...

d. Introducerea minimului de venit ţărănesc neimpozabil şi a impozitului progresiv, scăderea sarcinii impozitelor.

e. Crearea islazurilor comunale şi a imaşurilor.

f. Naţionalizarea pădurilor şi punerea materialului de construcţii la dispoziţia ţăranilor, cu preţuri mici.

g. Desfiinţarea taxelor vamale şi a tarifelor urcate pe căile ferate pentru produsele agricole, desfiinţarea monopolului băncilor şi al marilor proprietari asupra produselor agricole.

h. Lupta contra cametei şi anularea contractelor apăsătoare.

i. Organizarea creditului ieftin şi dotarea ţăranilor săraci cu unelte de producţie şi vite de muncă.

j. Desfiinţarea corpului de jandarmi rurali şi organizarea pazei la sate de către comitetele ţărăneşti.

k. Scăderea prețurilor produselor industriale.

l. Scutirea de impozite a gospodăriilor țărănești care suferă de inundații și alte calamități naturale.

Toate aceste cerințe trebue puse în legătură cu lozinca luptei pentru guvernul muncitoresc-țărănesc...

6. Sarcina partidului în domeniul muncii printre muncitorii agricoli și forestieri constă în a trece imediat la organizarea lor în sindicate profesionale și a pune lupta lor contra boierilor și chiaburilor în legătură cu lupta proletariatului orășenesc, arătând clar și practic însemnătatea alianței lor cu muncitorii dela orașe.

Trebue să se înceapă organizarea călătoriilor sistematice a muncitorilor dela orașe la sate și să se stabilească legături individuale permanente între muncitori și sate.

Fiindcă în multe locuri în România nu există o linie clară de demarcație între muncitorii agricoli și țărănimea parcelară,[36] trebue practicată în aceste locuri organizarea la un loc.

Partidul Comunist trebue să înceapă imediat organizarea nucleelor de partid și ale tineretului la sate, atrăgând în ele, în primul rând, muncitorii agricoli și forestieri, creându-și prin aceasta puncte de sprijin pentru o muncă mai rodnică la sate.

7. Partidul trebue să-și stabilească o linie clară față de toate organizațiile revoluționare țărănești existente în România. Partidul Comunist trebue să acorde tot sprijinul și să conducă prin fracțiunile sale „Uniunea țăranilor revoluționari din Basarabia“, organizație care luptă pentru răsturnarea jugului național, pentru întronarea Puterii Sovietice și unirea cu R.A.S.S.M.[37] și care cuprinde sub influența sa massele largi ale țăranilor săraci și mijlocii din Basarabia. Organizația național-revoluționară a țăranilor din Dobrogea trebue luată deasemenea sub conducerea partidului. Pe lângă aceasta, partidul trebue să găsească forme concrete de legătură și conducere a altor mișcări revoluționare-țărănești. Acolo unde însă nu există niciun fel de organizații țărănești trebue să contribue la înființarea comitetelor țărănești și a uniunilor țărănești de massă...

Partidul trebue să caute ca toate aceste organizații să stabilească legături cu Internaționala Țărănească și să se ocupe cu propagarea largă a ideilor acestei reuniuni revoluționare internaționale printre țărani.

8. In ceeace privește raporturile Partidului Comunist din România față de partidul național-țărănesc, trebue mai întâi de toate să se stabilească că după fuziunea partidului țărănist cu cel național, nu poate fi vorba de stabilirea frontului unic cu acest nou partid, care are în rândurile sale reprezentanți ai diferitelor straturi sociale, atât burghezia mică și mijlocie și intelectualitatea orașelor și satelor, cât și o parte din marea burghezie orășenească și clica burgheză din sate. Acest partid este, după conducerea sa și după politica pe care o face, un partid burghez reacționar.

Fiindcă acest partid e urmat încă de masse țărănești însemnate, iar în unele cazuri și de grupe înapoiate de muncitori din orașe, Partidul Comunist trebue să ducă cea mai energică agitație și să demaște în fața masselor largi muncitoare esența reacționară a partidului național-țărănist și trădarea conducătorilor fostului partid țărănist — atât pe cei de dreapta, cât și pe cei de stânga...

Trebue să ne oprim în special asupra adunării dela Alba Iulia, unde expresia nemulțumirii și lup-

tei masselor largi țărănești a atins punctul culminant, unde țărănimea a trecut dela manifestări izolate la demonstrația de massă și a încercat să treacă la o acțiune revoluționară de massă, lansând lozinca „Marșului asupra Bucureștilor". Această adunare, convocată de partidul național-țărănist, care în mod demagogic chema țărănimea prin fraze de stânga la luptă contra liberalilor, trădând-o de fapt, a arătat prin aceasta în fața masselor largi țărănești adevărata înfățișare burgheză a acestui partid.

Partidul Comunist trebue să facă totul pentru a arăta țărănimii trădarea acestor conducători și încercările lor de a folosi țărănimea în interesul burgheziei și să stărue a o scoate de sub influența acestei conduceri. Trebue susținută tendința micii țărănimi revoluționare din acest partid de a organiza, peste capul conducătorilor, aripa stângă, pe baza lozincii „Alianța muncitorilor și țăranilor".

Partidul nostru trebue să acorde tot sprijinul aripei stângi din partidul național-țărănesc, ajutând-o să se separe și supunând în acelaș timp celei mai severe critici activitatea conducerii acestui partid.

Pentru organizarea aripei stângi trebue să ia inițiativa acele elemente de jos din fostul partid țărănist care se opuneau fuziunii cu partidul național. După întărirea aripei stângi trebue urmărită afilierea la Internaționala Țărănească. Cu această aripă stângă trebue stabilit frontul unic, căutându-se ca acest front să nu fie organizat numai pe timpul alegerilor, ci să existe tot timpul și să lupte pentru nevoile mici, de toate zilele, ale țărănimii.

O însemnătate extrem de mare în lupta de rupere a țărănimii revoluționare din partidul național-țărănist o are activitatea Blocului muncitoresc-țărănesc.

Trebue căutat ca masse țărănești cât mai largi să se grupeze în jurul Blocului și lozincilor sale. Pentru aceasta e nevoie ca în cel mai apropiat timp să fie înviorată activitatea Blocului, care, cu o linie justă din partea partidului, este fără îndoială un mijloc puternic de stabilire a unei strânse alianțe între țărani și proletariat.

9. Pentru reușita muncii printre țărani partidul trebue să desfășoare, pe de o parte, o luptă energică, atât de agitație verbală, cât și în presa comunistă, împotriva ideologiei „țărănismului", clarificând esența lui burgheză, iar, pe de altă parte, să se ocupe serios cu studierea chestiunii agraro-țărănești din România. Numai însușirea punctului de vedere marxist-leninist în această chestiune va feri partidul în viitor de colosalele greșeli din trecut și va asigura stabilirea unei linii juste în chestiunea țărănească.

Partidul trebue să prelucreze în toate organizațiile rezoluția Internaționalei Comuniste și rezoluția de față în chestiunea țărănească.

IV. REZOLUȚIA IN CHESTIUNEA SINDICALA

1. Sindicatele sunt organizații de massă ale proletariatului care atrag cele mai largi pături din clasa muncitoare în lupta de clasă...

2. ...Sindicatele unitare au fost organizate ca un răspuns dat reformiștilor, care pentru a-și înlesni colaborarea cu burghezia au spart mișcarea sindicală și au exclus din sindicate nu numai pe comuniști, ci și pe toți muncitorii care cereau să se treacă la lupta de clasă revoluționară și care se luptau cu trădarea social-democrației, devenită acum un scut al burgheziei.

Scopul fundamental al sindicatelor unitare este organizarea şi conducerea luptei de clasă a masselor muncitoreşti şi unificarea mişcării sindicale prin crearea frontului unic revoluţionar al masselor muncitoreşti contra ofensivei capitaliştilor şi pentru răsturnarea regimului capitaliştilor.

3. Congresul al IV-lea relevă scăderea numărului membrilor sindicatelor unitare, care s'a produs în ultimul timp. Această scădere se explică atât prin trădarea şi politica de provocare a mişcării sindicale amsterdamiste, prin teroarea guvernamentală, prin ofensiva capitaliştilor,... cât şi prin inactivitatea comuniştilor în sindicate şi prin linia nejustă susţinută de ei, ceeace a dus la înlocuirea luptei masselor cu umbletul pe la ministere, la conducerea insuficientă a grevelor muncitorilor organizaţi şi neorganizaţi, la birocratizarea aparatului mişcării sindicale unitare, la stări de panică, care au cuprins chiar pe unii comunişti conducători ai sindicatelor, ca rezultat al persecuţiilor împotriva sindicatelor unitare (darea în judecată a sindicatelor unitare, închiderea căminelor muncitoreşti etc.).

4. Congresul al IV-lea al Partidului Comunist din România observă un şir de abateri din partea conducerii P.C.R. comise în munca partidului în sindicate.

Aceste abateri s'au văzut în respingerea platformei de unificare a mişcării sindicale pe baza cererii unui congres comun şi a introducerii democraţiei muncitoreşti şi în cererea unificării sindicatelor în anumite condiţii, sau unificarea fără nicio condiţie, sau, în fine, în renunţarea la orice luptă pentru unificarea mişcării sindicale. Congresul observă că cu toate greşelile grave ale conducerii, massele muncitoreşti organizate s'au exprimat în unanimitate contra acestor abateri.

5. Contrar hotărîrilor luate de Comitetul Central al partidului în vederea centralizării mişcării sindicale unitare din diferitele provincii ale României, sub conducerea C.G.S.U., membrii partidului care lucrează în sindicate n'au făcut totul pentru realizarea acestei directive. Sindicatele din Ardeal îşi păstrează încă rezervele lor, sindicatele din Vechiul Regat sunt încă slabe organizatoriceşte. Sindicatele din Iaşi şi Chişinău până în prezent sunt legate numai formal cu C.G.S.U.

6. Muncii în sindicatele amsterdamiste nu i s'a acordat nicio atenţie. Incercările făcute în această privinţă la Arad, Târgu Mureş, Cluj şi Bucureşti n'au dus la niciun rezultat. In loc ca la ameninţările cu excluderea elementelor care simpatizează cu partidul nostru din sindicatele reformiste, să se răspundă prin întărirea şi lărgirea influenţei asupra opoziţiei revoluţionare din sindicatele reformiste, a fost încetată orice muncă în ele. Tratativele din Cluj în loc să devină un punct de plecare pentru unificare şi demascare a social-reformiştilor au fost în favoarea social-democraţilor, provocând zăpăceală printre comunişti şi slăbind poziţiile noastre.

7. Congresul al IV-lea al Partidului Comunist din România consideră ca hotărîtoare următoarele sarcini pentru munca noastră în sindicate:

a. Partidul trebue să lupte pentru a avea influenţă în cele mai largi masse muncitoreşti organizate în toate sindicatele şi să ducă în primul rând cea mai activă muncă de organizare în sindicate a muncitorilor din transport (terestru şi maritim), P.T.T.-işti, petrolişti, metalurgişti, muncitori forestieri, chimişti şi dela arsenale.

b. Partidul menține tactica frontului unic de jos și continuă lupta hotărîtă pentru unitatea sindicală. Partidul trebue să lucreze fără încetare pentru crearea comitetelor de fabrică, cu ajutorul cărora se va face unitatea organizatorică și de luptă a clasei muncitoare.

c. Comitetele de fabrică trebue alese astfel ca în ele să fie reprezentați toți muncitorii din fabrică, independent de convingerile lor politice și de gradul de calificare. Pentru conducerea comitetelor de fabrică partidul trebue să-și formeze acolo fracțiunile sale care trebue să conducă lupta pentru unitatea sindicală, pentru cerințele zilnice ale muncitorilor și pentru cerințele generale economice și politice ale clasei muncitoare.

d. Comuniștii sunt obligați să lupte pentru atragerea celor mai largi masse de muncitori în sindicatele unitare și pentru cerințele fundamentale (lupta pentru introducerea zilei de 8 ore și pentru ziua de 7 ore, mărirea salariului în raport cu creșterea scumpetei, pentru asigurarea minimului de salariu etc.), cât și pentru cerințele zilnice. Trebue lămurit muncitorilor că această luptă poate avea succes numai în legătură cu lupta politică îndreptată contra puterii burgheziei în întregime.

e. Pentru aceasta, comuniștii care lucrează în sindicate trebue să lămurească masselor că sub conducerea ideologică a partidului revoluționar al proletariatului — Partidul Comunist — sindicatele devin organizații puternice de luptă a clasei muncitoare contra capitalului.

f. Comuniștii trebue să adâncească și să dezvolte lupta economică a muncitorilor astfel ca ea să servească la întărirea sindicatelor și să fie o pregătire pentru luptele viitoare ale proletariatului pentru putere.

g. Trebue înviorată activitatea fracțiunilor comuniste în sindicate și să se caute a se organiza acolo unde lipsesc încă.

Totodată e foarte important de a se stabili principiul organizatoric de conducere a fracțiunilor comuniste de către partid. Fracțiunile comuniste sunt obligate să realizeze toate hotărîrile organelor partidului.

h. Considerând că ideea menținerii unității cu orice preț este cu totul greșită, comuniștii sunt datori să lupte pentru intrarea sindicatelor independente și a acelor sindicate care au ieșit din confederația amsterdamistă în sindicatele unitare. Sindicatele unitare trebue formate numai acolo unde sindicatele amsterdamiste au respins dela sine definitiv massele muncitorești. Acolo însă unde sindicatele amsterdamiste întrunesc în rândurile lor masse de muncitori, comuniștii trebue să întărească opoziția revoluționară, organizând-o și conducând lupta de izgonire a conducerii reformiste.

i. Partidul e dator să stabilească legături cu muncitorii agricoli și să-i organizeze în sindicate.

j. Fracțiunile Uniunii Tineretului Comunist în sindicate lucrează după directivele fracțiunilor partidului comunist (comfracții)...

k. Fracțiunile comuniste în sindicate trebue să acorde o mai mare atenție muncii de organizare a muncitoarelor. Muncitoarele trebue să fie reprezentate în toate delegațiile, comisiile, comitetele etc. sindicale.

l. Muncitorii fără lucru trebue organizați în comitete de front unic, în care trebue să intre șomerii independent de calificarea și părerile lor politice. Munca acestor comitete trebue centralizată sub conducerea C.G.S.U. In sindicate, comuniștii trebue să lupte pentru ca să fie primiți în ele ca membri și

șomerii, legând astfel mai strâns muncitorii șomeri de muncitorii care lucrează.

m. Trebue luptat împotriva birocratismului în sindicate și întărită munca lor în întreprinderi.

n. Trebue desfășurată cu toată hotărîrea lupta pentru existența legală a sindicatelor unitare, contra legilor care răpesc libertatea de organizare, legi îndreptate împotriva muncitorilor.

In caz de închidere a sindicatelor unitare trebue să se caute a se folosi la maximum toate posibilitățile legale de menținere a organizațiilor muncitorești, trecându-se în caz de nevoie la forme de activitate semilegale și ilegale și să se întărească munca în fabrici, mobilizându-se massele muncitorești pentru lupta de cucerire a dreptului de organizare legală prin comitetele de fabrică.

o. In actuala perioadă de intensificare a exploatării proletariatului, a persecuțiilor politice, a teroarei și de insuficientă cuprindere a mișcării muncitorești de către sindicatele unitare, se observă tot mai des o mișcare grevistă spontană. Comuniștii sunt obligați să sprijine aceste manifestări spontane ale muncitorilor, căutând să fie în fruntea lor, luptând în primele rânduri și străduindu-se să ajungă la victoria complectă a muncitorilor.

In timpul grevei comuniștii trebue să caute a-i da un caracter de massă și să obțină sprijinul moral și material din partea întregii clase muncitoare.

p. Comuniștii trebue să lămurească masselor muncitoare lozincile Internaționalei Sindicale Roșii (Profintern).

V. REZOLUȚIA IN CHESTIUNEA NAȚIONALĂ

1. România actuală, datorită măcelului imperialist din anii 1914—1919, în urma tratatelor dela Versailles, Trianon și Neuilly, și-a mărit populația... In urma acestor tratate a și fost creată *„România Mare"*, ale cărei granițe nu corespund unei atracții etnografice sau economice între diferitele provincii și aceasta e natural fiindcă burghezia imperialistă a Angliei și Franței n'a fost condusă la crearea României actuale, cât și la crearea altor state postbelice, de interesele economice și naționale ale masselor muncitoare, ci de considerația de a face din România un jandarm supus pentru lupta împotriva primului stat proletar, U.R.S.S., și a viitoarei revoluții proletare din Balcani.

2. Având în vedere compoziția națională complicată a României postbelice, Partidul Comunist din România e obligat a studia riguros particularitățile mișcării naționale din fiecare provincie. E nevoie să se explice muncitorilor și țăranilor de diferite naționalități că succesul eliberării lor social-economice și naționale depinde de lupta comună a proletariatului și țărănimii din România, atât împotriva burgheziei românești, cât și împotriva burgheziei lor naționale, pentru răsturnarea regimului burghezo-capitalist. Partidul Comunist din România scoate în chestiunea națională următoarea lozincă fundamentală: „autodeterminarea tuturor naționalităților până la deslipire".

Potrivit diferitelor condiții din provinciile ocupate, la această lozincă fundamentală trebue adăugate cerințele locale speciale.

3. Massele muncitoare din Basarabia, care au făcut împreună cu proletariatul rus Marea Revoluție din Octombrie, în urma căreia au trecut în mâinile muncitorilor și țăranilor fabricile și pământul și a fost cucerită desrobirea națională a Basarabiei, au căzut acum 10 ani sub jugul boierului și capitalistului român. Din primele zile ale ocupației, mun-

citorii şi ţăranii basarabeni, fără deosebire de naţionalitate, au dus o luptă eroică pentru eliberarea lor. Lupta lor s'a transformat în mari răscoale (Hotin, Tighina, Tatar-Bunar etc.), care s'au făcut sub lozinca Puterii Sovietice.

Burghezia română, în dorinţa de a justifica răpirea Basarabiei, se căsneşte să demonstreze că Moldovenii, care constitue majoritatea relativă a populaţiei Basarabiei, sunt români, pe când populaţia moldovenească se consideră şi este în realitate o naţionalitate independentă, cu o cultură proprie şi luptă împreună cu alte naţionalităţi din Basarabia contra asupritorului ei naţional şi de clasă — burghezia română. Această luptă a masselor muncitoare din Basarabia se manifestă în tendinţa de a se uni cu R.A.S.S.M. Partidul nostru e obligat să sprijine prin toate măsurile lupta masselor muncitoare din Basarabia pentru a se uni cu R.A.S.S.M. (Moldova Sovietică).

4. Sarcina Partidului Comunist din România în Bucovina constă în a demasca cu energie pe social-democraţii ucraineni, care, în unire cu burghezia lor naţională, cât şi cu social-democraţii şi burghezia altor naţionalităţi din Bucovina, duc o campanie turbată de ponegrire contra Ucrainei Sovietice, pe când massele ucrainene muncitoare din Bucovina, împreună cu massele muncitoare din Ucraina apuseană, au tendinţa de a se uni cu Ucraina Sovietică.

Tendinţa de unire a masselor muncitoare din Bucovina cu Ucraina Sovietică trebue susţinută prin toate măsurile în agitaţia şi munca de toate zilele.

5. Sarcina partidului în Dobrogea constă în a explica masselor muncitoare bulgăreşti că agitaţia burgheziei bulgare din Dobrogea, dusă în legătură

cu burghezia conaţională din Bulgaria, pentru alipirea Dobrogei la Bulgaria e bazată pe dorinţa de a obţine dreptul de asuprire a masselor muncitoare din această provincie. Trebue arătat masselor muncitoare bulgare şi de alte naţionalităţi... că eliberarea lor naţională e posibilă numai în urma răsturnării regimului capitalist şi întronării puterii muncitorilor şi ţăranilor.

6. Burghezia ungară din Transilvania, acoperindu-se cu steagul luptei naţionale împotriva burgheziei române, caută de fapt să obţie dela guvernul român dreptul de a exploata singură muncitorii şi ţăranii unguri din Ardeal. Adjutantul lor activ în această afacere este social-democraţia ungurească, care creează iluzia că calea eliberării naţionale este campania întreprinsă de agentul imperialismului englez lordul *Rothermere*. Această campanie exprimă dorinţa burgheziei de a slăbi mişcarea naţional-revoluţionară de eliberare a masselor muncitoare ungureşti din Ardeal. Pentru aceasta, Partidul Comunist din România trebue să demaşte energic această înşelăciune în faţa masselor muncitoare ungureşti, să le arate că burghezia face toate acestea din frică în faţa mişcării revoluţionare care se desfăşoară de către massele muncitoare.

Partidul Comunist trebue să explice neîncetat masselor largi muncitoare de unguri şi tuturor naţionalităţilor din Ardeal şi Banat (Saşi, Nemţi, Sloveni etc.) că ei vor cuceri eliberarea naţională numai pe cale de luptă armată pentru guvernul muncitoresc-ţărănesc.

7. Partidul Comunist trebue să lămurească în agitaţia sa muncitorilor şi ţăranilor tuturor naţionalităţilor din România actuală că lupta comună a tuturor masselor muncitoare... le va aduce desrobirea naţională şi social-economică completă

VI. REZOLUȚIA IN CHESTIUNEA UNIUNII TINERETULUI COMUNIST (U.T.C.)

1. Cu înăsprirea luptei de clasă și apropierea pericolului de război se înăsprește și lupta dintre burghezie și proletariat pentru tineret. Burghezia își mobilizează toate forțele pentru ca să cucerească tineretul muncitor, creează pentru acest scop o serie de organizații ale tineretului cu caracter politic și n e u t r u, persecută în modul cel mai sălbatic mișcarea revoluționară a tineretului și-și intensifică munca ideologică (presa, școala, biserica) de cucerire a tineretului.

Exploatarea din partea antreprenorilor lovește mai mult ca orice tineretul muncitoresc. Munca istovitoare peste puterile lui, salariul extrem de scăzut, injuriile și maltratările, lipsa oricăror drepturi politice, în special lipsa dreptului de organizare în sindicate, caracterizează situația tineretului muncitoresc.

2. Cu toate pierderile grele pe care le-a suferit în lupta împotriva teroarei albe, U.T.C. (Comsomolul) din România a dus o muncă ilegală și legală în rândurile tineretului muncitoresc: editarea ziarelor și a foilor ilegale, munca în sindicate și participarea în organizațiile sportive.

Neajunsurile Uniunii Tineretului Comunist din România se manifestă în lipsa unei conduceri unitare în toată munca organizațiilor U.T.C., în insuficiența muncii ilegale de masă, în nivelul scăzut al conspirației, în lipsa muncii în sânul tineretului sătesc și în pasivitatea muncii în armată.

3. ...Uniunea Tineretului Comunist trebue să acorde o atenție deosebită educării cadrelor prin înființarea școlilor de cadre ale U.T.C., folosindu-se pentru aceasta de ajutorul partidului și ridicând nivelul conspirativ al membrilor săi. Ziarele ilegale ale Uniunii trebue să apară regulat.

Congresul consideră necesară convocarea unei conferințe sau a unui congres al U.T.C. Congresul însărcinează Comitetul Central al Partidului Comunist din România să acorde tot sprijinul Comitetului Central al Uniunii Tineretului Comunist, care cu ajutorul Internaționalei Tineretului Comunist (K.I.M.) [38] trebue să pregătească și să conducă acest congres.

4. In legătură cu viitorul război și cu rolul mare pe care îl va juca România în războiul contra Uniunii Sovietice, activitatea U.T.C. printre soldați, recruți și demobilizați are o însemnătate colosală. Acest sector de muncă trebue să fie cel mai însemnat în toată activitatea U.T.C. din România. Impreună cu partidul și sub conducerea unei comisiuni special însărcinate cu organizarea activității în armată, U.T.C. trebue să ducă o intensă activitate organizatorică și politică în acest domeniu (programul cerințelor parțiale, agitația împotriva războiului și împotriva militarismului, foi și ziare speciale pentru soldați).

5. Intensificându-și activitatea ilegală, U.T.C. trebue să utilizeze diferite forme și posibilități de muncă legală, căutând să cucerească în toate organizațiile legale ale tineretului muncitor și țărănesc cu caracter politic-cultural și sportiv — conducerea, și să le dea acestor organizații un caracter revoluționar. Activitatea legală a Uniunii Tineretului Comunist trebue să fie condusă după următoarele linii:

a. Trebue create pe lângă toate sindicatele secții ale tineretului, care trebue organizate pe baza activului sindical al tineretului din întreprinderi. Aceste secții trebue create pe baza hotărîrilor ulti-

mului Congres al Internaţionalei Sindicale (Prof. intern) şi ale Plenumului al VIII-lea al Comitetului Executiv al Internaţionalei Tineretului Comunist (I.K.K.I.M.)

b. Activitatea în cluburile şi organizaţiile sportive, munca activă a U.T.C. în toate organizaţiile sportive cu caracter muncitoresc, pregătirea pentru centralizarea mişcării sportive muncitoreşti şi crearea unei uniuni sportive muncitoreşti independente, de clasă.

c. Munca în diferite organizaţii cu caracter cultural şi distractiv, universităţi populare, cercuri dramatice; activitatea culturală a sindicatelor.

d. Editarea unei gazete legale speciale şi a broşurilor legale.

e. Uniunea trebue să ducă o activitate vie în rândurile tineretului studenţesc care provine din pături muncitoare, atrăgându-l în organizaţiile de clasă revoluţionare...

Uniunea Tineretului Comunist trebue să demaşte activitatea diferitelor organizaţii fasciste şi burgheze şi să educe tineretul muncitoresc în spiritul luptei contra ideologiei social-democrate.

6. Crearea nucleelor la sate, munca intensă printre tinerii muncitori agricoli, cucerirea elementelor sărace şi ale micilor ţărani din rândurile tineretului sătesc (case de sfat, biblioteci) de partea sa este una din problemele esenţiale ale Uniunii Tineretului Comunist.

Pe baza demascării caracterului trădător al partidului naţional-ţărănist, Uniunea trebue să acţioneze împotriva influenţei uniunilor naţional-ţărăniste, care până în prezent sunt compuse din elemente studenţeşti dela sate...

7. Problema organizării şi educării tineretului muncitoresc în spiritul principiilor comuniste nu

poate fi rezolvată cu succes fără sprijinul puternic şi conducerea politică a Uniunii Tineretului Comunist din partea Partidului Comunist.

Partidul Comunist trebue să sprijine pe orice cale munca U.T.C., înfiinţând organizaţii U.T.C.-iste şi nuclee acolo unde există organizaţii ale partidului şi lipsesc ale tineretului.

Raporturile dintre partid şi U.T.C. trebue să se bazeze pe următoarele principii:

a. Politiceşte U.T.C. trebue să fie sub conducerea Partidului Comunist. Ultimul trebue să conducă sistematic activitatea politică a Uniunii Tineretului Comunist.

b. Organizatoriceşte U.T.C. este autonomă, totuşi structura sa organizatorică trebue să se asemene cu structura partidului dela nuclee până la Comitetul Central.

c. Ţinând seamă că U.T.C. este rezervorul unde se formează şi se dezvoltă viitorii membri ai Partidului Comunist — luptătorii revoluţionari — partidul trebue să acorde cea mai serioasă atenţie bolşevizării, centralizării şi dezvoltării rapide a U.T.C., sprijinind-o în munca de organizare, de ridicare a nivelului politic şi ideologic al membrilor U.T.C.

d. Pentru asigurarea unităţii de vederi şi acţiune între partid şi U.T.C. trebue să se ajungă ca în toate organizaţiile U.T.C. (Comsomolului) să fie reprezentanţi ai partidului şi invers, dela nuclee până la Comitetul Central.

VII. REZOLUŢIA IN CHESTIUNEA AJUTORULUI ROŞU INTERNAŢIONAL — M.O.P.R.

1. Criza economică şi politică a lumii capitaliste, după războiul mondial imperialist, s'a manifestat în România sub forma celei mai acute lupte

revoluționare a masselor muncitoare dela orașe și sate și a minorităților naționale contra dictaturii de jaf și teroare a burgheziei românești. Pentru a înnăbuși lupta revoluționară a masselor muncitoare contra asupririi și exploatării, oligarhia financiaro-bancară, clica dominantă a burgheziei românești a intronat dictatura teroarei albe, care se întărește din zi în zi. Momentele fundamentale ale acestei terori sunt împușcarea a 103 muncitori în Piața Teatrului Național din București în 1918, asasinatele în massă din Dobrogea și Basarabia, dizolvarea organizațiilor muncitorești în urma grevei generale din 1920, asasinarea lui... Max Wexler, Frimu, dr. Aroneanu, Leonte Filipescu... etc. In 1926 în mod laș și mișelesc a fost asasinat Pavel Tcacenco, neînfricatul luptător pentru clasa muncitoare din România. In 1924 a fost scos în afara legii Partidul Comunist — avangarda revoluționară a clasei muncitoare — și Uniunea Tineretului Socialist. Anul trecut a început ofensiva contra sindicatelor unitare, arestându-se muncitori în massă, închizându-se și confiscându-se căminele muncitorești, urmărindu-se dizolvarea sindicatelor. Tribunalele militare înscenează zeci și sute de procese fabricate de Siguranță prin schingiuiri și torturi medievale și umplu temnițele și pușcăriile burgheziei românești cu sute de muncitori și țărani. Legiferând teroarea albă (legile contra muncitorilor, legea pentru Dobrogea nouă, legea siguranței sociale, Mârzescu) și introducând starea de asediu, oligarhia a desființat toate libertățile pentru clasa muncitoare, țărănime și minoritățile naționale din România.

Secția română a Ajutorului Roșu Internațional (M.O.P.R.) a fost înființată cu ajutorul Partidului Comunist în 1924, plecând dela necesitatea organizării luptei tuturor exploataților și asupriților contra teroarei albe și pentru apărarea victimelor căzute în lupta revoluționară contra dictaturii sângeroase a capitalismului românesc.

2. ...Scopul Ajutorului Roșu Internațional (M.O.P.R.) este de a organiza pe cale de educație și de dezvoltare a simțului de solidaritate în massele muncitoare din orașe și sate frontul unic al luptei revoluționare contra teroarei și de a acorda apărare și ajutor politic, moral, juridic și material victimelor teroarei albe.

...Pentru popularizarea și lărgirea activității A.R.I. în masse, nucleele și comitetele partidului trebue să participe sistematic la activitatea Ajutorului Roșu Internațional. ...

In această perioadă de luptă revoluționară a clasei muncitoare din România, Ajutorul Roșu Internațional din România trebue să-și întărească organizațiile sale ilegale spre a putea, sub conducerea partidului, mobiliza toate massele asuprite și exploatate din România, pentru lupta împotriva noului războì imperialist contra Uniunii Sovietice, care e Patria proletară a muncitorilor din toată lumea.

—★—

130

1928

CEREM LEGALIZAREA PARTIDULUI COMUNIST *

Săptămâna trecută, în procesul dela Cluj, s'a dezbătut aproape numai problema legalizării Par-

* *„Inainte“ nr. 3 din 7 Octombrie 1928.*

tidului Comunist. Muncitori şi intelectuali, acuzaţi de a fi membri ai acestei organizaţii scoase în afara legii, şi-au apărat cu hotărîre convingerile în faţa Consiliului de război, arătând că numai proletariatul condus de Partidul Comunist va putea îndruma şi conduce marea bătălie a masselor exploatate şi asuprite contra capitalismului. In apărarea lor, acuzaţii au arătat mizeria cruntă a poporului muncitor, sugrumarea tuturor drepturilor şi libertăţilor populare, pregătirea războaielor fratricide, mersul către desăvârşirea înrobirii depline a tot ce e muncitor cu braţul şi cu mintea şi au dovedit că numai cucerirea puterii de către proletariat, numai societatea socialistă va elibera massele de exploatare, de orice fel de asuprire şi de războaie între fraţi.

Ilegalizând Partidul Comunist, burghezia stăpânitoare a dovedit că-şi cunoaşte duşmanul de clasă. Dar ilegalizându-l, n'a izbutit să-l distrugă. Desele procese comuniste stau probă.

Pătura cea mai înaintată a proletariatului orăşenesc, strânsă în partidul comunist clandestin, n'a renunţat la luptă, ci, trecând peste legalitatea burgheză, continuă să-şi facă datoria, înfruntând teroarea.

Partizan al restabilirii şi lărgirii tuturor drepturilor şi libertăţilor cetăţeneşti pentru muncitori, ţărani şi minorităţile naţionale, Blocul muncitoresc-ţărănesc cere legalizarea Partidului Comunist şi libertate pentru toţi aceşti mândri luptători ai proletariatului de a duce lupta lor hotărîtă şi rodnică la lumina zilei...

Procesul dela Cluj a dovedit încă odată că proletariatul este cel ce luptă cu curaj în fruntea întregului popor muncitor dela oraşe şi sate şi că

Partidul Comunist este cel ce conduce lupta proletariatului.

In cadrul Blocului muncitoresc-ţărănesc se realizează alianţa dintre proletariatul orăşenesc şi restul masselor muncitoare de pe tot cuprinsul ţării, sub îndrumarea proletariatului.

Existenţa legală a Partidului Comunist este, aşa dar, o necesitate de neînlăturat a masselor muncitoare. Partidele burgheze şi cele social-democrate şi-au arătat pe deplin atitudinea reacţionară şi trădătoare. Poporul muncitor are datoria să lupte pentru scoaterea la suprafaţă a Partidului Comunist, conducătorul proletariatului revoluţionar, care este elementul de avangardă şi de îndrumare a masselor producătoare...

131

1928

NU GUVERN BURGHEZ, CI GUVERN MUNCITORESC-ŢĂRĂNESC *

Politica economică a burgheziei financiare a dus ţara de râpă... Situaţia în oraşe şi sate a masselor producătoare merge către nivelul cel mai scăzut. Şomajul şi munca de îndobitocire, răsplătită în oraşe cu salarii tot mai reduse, iar la ţară foametea aproape generală, condamnă poporul muncitor spre degenerare.

Lipsa de credite şi scăderea pronunţată a puterii de cumpărare a masselor strangulează mica industrie şi micul comerţ, aruncând în braţele foa-

* *„Inainte“ nr. 4 din 14 Octombrie 1928.*

mei şi ale degenerării, alături de muncitori şi ţărani, o altă întreagă categorie de oameni.

Marea finanţă, care, prin concentrarea capitalurilor, prin acapararea aproape în întregime a bogăţiilor naţionale, stăpâneşte sau controlează întreaga producţie, domină despotic toată viaţa politică şi economică a ţării. Statul este pe deplin în mâna ei. Primul ministru e mare bancher, conducătorul unora dintre cele mai formidabile trusturi financiare, iar ceilalţi mai mari sau mai mici deţinători de putere sunt membri în consiliile de administraţie ale diferitelor bănci sau trusturi industriale. La dispoziţia lor stau poliţia, Siguranţa, jandarmeria, justiţia, armata, parlamentul, perceptorii, şcoala, biserica şi toate celelalte mijloace de împilare şi îndobitocire a poporului muncitor.

Niciun alt interes decât al marii finanţe nu este respectat. Când interesele aceleiaşi mari finanţe nu mai pot fi servite cu mijloace proprii, statul recurge la capitalul străin.

Aci ne-a adus dezvoltarea regimului capitalist. Capitalul financiar, atotstăpânitor în cele 5 şesimi ale pământului, domneşte ca ultima formă a capitalismului şi în ţara noastră. E o nebunie să se creadă că lucrurile vor fi împinse înapoi, că o parte a burgheziei va izbuti să înfrângă atotputernicia financiară şi să stabilească un regim burghez democrat..., deoarece întreaga burghezie e prinsă în angrenajul marii finanţe. Intre liberali şi naţional-ţărănişti lupta se dă nu pentru doborîrea trusturilor financiare, ci pentru împărţirea beneficiilor ce rezultă de pe urma activităţii acestor trusturi. Liberalilor nu li se contestă stăpânirea în parte a ţării, ci numai stăpânirea generală. Dacă liberalii vor fi înfrânţi de naţional-ţărănişti, adică dacă vor fi siliţi să împartă profiturile şi pu-

terea cu naţional-ţărăniştii, sistemul de exploatare şi de asuprire a poporului muncitor va rămâne acelaş, sistemul trusturilor financiare atotstăpânitoare în stat. Căci chiar dacă situaţia burgheziei va impune un guvern naţional-ţărănesc, puterea de fapt va rămâne tot în mâna marii finanţe.

Oricare dintre partidele burgheze de azi ar forma guvernul, pe care liberalii oricum îl vor trece mai curând sau mai târziu în mâna altora, nu va fi în stare să rezolve niciuna din marile probleme ce interesează massele muncitoare. Chestiunea păcii şi a dezarmării, chestiunea exproprierii totale a pământurilor [33], a socializării marii finanţe, a marii industrii şi a marelui comerţ, chestiunea datoriilor de război, a libertăţilor depline cetăţeneşti pentru muncitori şi ţărani, chestiunea minorităţilor asuprite etc. vor căpăta soluţii reacţionare dictate nu de interesul masselor, ci de cel al marelui capital, care-şi trage puterea tocmai din exploatarea şi asuprirea masselor.

In situaţia de azi, când mizeria şi teroarea ating culmea, în faţa incapacităţii oricărui guvern burghez de a rezolva marile probleme politice şi economice potrivit intereselor poporului muncitor se pune din plin chestiunea guvernului muncitoresc şi ţărănesc. Massele muncitoare dela oraşe şi sate trebue să revendice pentru ele puterea, trebue să cucerească puterea şi s'o încredinţeze reprezentanţilor lor, cu obligaţia de a rezolva toate marile probleme la ordinea zilei.

Pretutindeni trebue să răsune lozinca:

Nu guvernul burghez, ci guvern muncitoresc-ţărănesc!

132

1928

IMPRUMUTUL *

REVARSAREA NILULUI PENTRU CAPITALIŞTI ŞI NOI SARCINI PENTRU SALARIAŢI

In sfârşit, se pare că împrumutul a intrat în faza realizării definitive. Incheiat de d-l Vintilă Brătianu, el va fi consfinţit şi de un guvern naţional, pe care-l pretind bancherii străini şi din care n'ar fi exclus să facă parte chiar şi social-democraţii. Discursul d-lui Vintilă Brătianu la adunarea majorităţilor parlamentare, unde a vorbit despre destinderea luptelor politice interne, constitue un serios indiciu că vom avea acest guvern de „concentrare naţională". In numele „intereselor supreme de stat", naţional-ţărăniştii vor trăda cu siguranţă interesele păturilor producătoare care le acordă încă încrederea, aliindu-se cu cei mai declaraţi vrăjmaşi ai acestor pături. Se va vedea astfel că parada lor de democraţie şi chiar de revoluţionarism n'a fost decât o înşirare de vorbe goale, care se evaporează la primul contact cu banca ministerială.

Odată împrumutul realizat, vom asista la stabilizarea monetară şi la avalanşa de credite cu dobânzi mici pentru fabricanţi.

Va curge Nilul pentru clasa noastră stăpânitoare.

Dar vor seca toate izvoarele pentru clasa muncitoare...

Căci, să nu uităm că dacă miliardele împrumutului vor fi sorbite cu nesaţiu de către plutocraţia noastră, ele vor trebui însă acoperite la termenele fixate de bancheri.

Şi'n vederea acoperirii împrumutului se fac de pe acum toate preparativele. Mai întâi „economii" în bugetul statului, prin lăsarea pe drumuri a mii de funcţionari inferiori şi prin înfometarea celor menţinuţi, ne mai mărindu-le lefurile cu anii. Apoi, treptat-treptat, mărirea tarifelor la căile ferate şi la poştă, după indicaţiile experţilor străini instalaţi la aceste instituţii. Şi nu va lipsi mai ales revizuirea regimului fiscal, prin mărirea impozitelor directe şi indirecte, care şi astăzi apasă destul de greu asupra masselor producătoare şi consumatoare.

In fabrici, magazine şi birouri vom asista la o astfel de „raţionalizare" a producţiei şi a muncii, încât paralel cu înmulţirea orelor de lucru se va produce micşorarea salariilor şi creşterea îngrozitoare a massei de rezervă a şomerilor.

Ce va fi apoi pe piaţă cu articolele de prima necesitate nu vrem să o spunem noi. Vom lăsa să vorbească pe un financiar autorizat ca d-l Aristide Blank, directorul general al Băncii Marmorosch Blank & Co. Intr'un interview dat unui ziar din Cernăuţi, d-l Blank a declarat textual că „din nefericire, după înfăptuirea stabilizării, un val de scumpete se va abate asupra ţării".

Acestea-s perspectivele care se deschid pentru salariaţi de pe urma împrumutului şi a stabilizării!

Regim de sclavie economică, întărit şi menţinut prin regimul de despotism politic, care înnăbuşe orice încercare de protest din partea masselor exploatate...

* „Viaţa muncitoare" nr. 40 din 28 Octombrie 1928.

1928

JOS RĂZBOIUL! *

Măcelul încheiat acum 10 ani și tratatele de pace care i-au urmat n'au reușit întru nimic să garanteze pacea. Dimpotrivă, au creat noi dificultăți, aruncând sămânța altor războaie. Furia înarmărilor pe uscat, pe apă, sub apă și în aer, munca de a descoperi noi mijloace de a ucide, de a distruge vieți omenești și ținuturi întregi, tratatele publice și secrete încheiate între grupe de state contra altor grupe arată adâncile conflicte dintre statele capitaliste și împing războiul pe primul plan.

In calea pornirilor hrăpărețe ale imperialismului stau astăzi milioane și milioane de muncitori și țărani, care nu vor mai putea fi legați la ochi ca în 1914 și care, mai mult, se află de data asta nu sub influența trădătorilor, ci a unei Internaționale care a dovedit că știe cum să procedeze în caz de război. Pilda revoluției ruse, întreținută pretutindeni de către partidele proletare de clasă, este vie în mintea masselor și imperialiștii nu pot să n'o țină în seamă.

Iată un nou motiv, și un motiv puternic, pentru care statele capitaliste au pus războiul de înnăbușire a revoluției ruse pe planul întâi. Ceeace se observă acum dovedește că atât în marile capitale din Apus, cât și în micile capitale din Răsărit se pregătește fără încetare războiul contra poporului rus.

In fruntea acțiunii imperialiste antisovietice stă, de data asta, Franța. Misionari de-ai ei cutreieră statele vecine Uniunii Sovietice, punând la cale atacul. Nu demult, generalul francez Le Rond a vizitat Polonia, România, Iugoslavia și Cehoslovacia. A urmat vizita ofițerilor de stat major român în Polonia, căreia i s'a răspuns printr'o vizită a ofițerilor polonezi și chiar a lui Pilsudski, tartorul războiului antisovietic. Acum din nou și-a anunțat sosirea generalul Le Rond, care vizitează aceleași țări. Ziarele s'au grăbit să afirme că nu e vorba decât de întărirea alianței defensive dintre statele Micii Ințelegeri și Polonia. Dar această grabă trădează adevăratele intenții.

Paralel cu aceste vizite, cu această activitate de culise, presa a întețit atacurile contra Uniunii Sovietice. La Praga și Varșovia se află comitete contrarevoluționare, care alimentează presa burgheză internațională cu știri „alarmante" despre Rusia. Felul cum sunt date aceste știri denotă și preocuparea contrarevoluției ruse și a imperialismului mondial. Se vorbește mereu de sugrumarea de către Ruși a poporului ucrainean, de foamete și răscoale în Ucraina, ceeace dovedește că centrul preocupărilor contrarevoluționare este scoaterea din Uniunea Sovietică a republicii ucrainene. Sub pretextul unei „răscoale antibolșevice" în Ucraina, armatele statelor capitaliste limitrofe vor pătrunde în Uniunea Sovietică.

In momentul de față suntem mai aproape ca oricând de un război contra poporului muncitor de peste Nistru. Imprumutul pe care Brătianu spune că l-a și încheiat la Paris este în strânsă legătură cu acest război. Chiar venirea, în acest moment, în țară a generalului Le Rond mărturisește aceasta.

Dar cărui muncitor, cărui țăran, cărui nevoiaș îi trebue în aceste momente război? Care exploatat dorește să ia arma pentru a merge împotriva poporului rus, care prin lupta lui pe viață și pe

* „[illegible]" nr. 6 din 28 Octombrie 1928.

moarte a scăpat de asupritori? Cine nu înțelege dintre toți cei ce muncesc, că singura cale este pacea cu toate popoarele, pacea și înfrățirea cu poporul muncitor din Uniunea Sovietică?

Datoria masselor exploatate și asuprite din țara noastră este să se opună cu hotărîre războiului și, după cum imperialismul conspiră laolaltă împotriva popoarelor muncitoare, tot așa popoarele muncitoare din toată lumea să se unească pentru împiedicarea războiului și garantarea păcii, prin înlăturarea dela putere a guvernelor capitaliste.

———★———

134

1928

IMPOTRIVA RĂZBOIULUI IMPERIALIST*

In ziua de 7 Noembrie, când se împlinesc 11 ani dela izbucnirea revoluției comuniste în Rusia, fiecare oprimat dela orașe și sate trebue să cerceteze cu atenție orice manifestare a burgheziei românești și internaționale, care pregătește un nou atac împotriva primului stat muncitoresc.

Mult trâmbițatele comisii de dezarmare, celebrul pact antirăzboinic Kellog, declarațiile de fiecare zi făcute de diplomații statelor imperialiste — nu sunt de fapt decât diversiuni abile pentru a pregăti și mai bine războiul împotriva Rusiei Sovietice.

Deci, nici nu poate fi vorba de sinceritatea antirăzboinică a burgheziei mondiale.

E suficient să ne amintim numai despre refuzul

* *„Inainte" nr. 7 din 4 Noembrie 1928.*

puterilor imperialiste de a discuta adevăratele propuneri pentru înlăturarea războiului, — prezentate de Litvinov la Geneva —, pentru a ne da seama de ipocrizia politicianistă care străbate așa numitele propuneri de pace dictate din areopagul Ligii Națiunilor, care în realitate poate fi numită „Liga imperialiștilor și social-democraților".

La noi, în România, unde imperialismul apusean voiește — cu ajutorul împrumutului de stabilizare — să facă din această țară o colonie, prefăcând-o într'o sentinelă a lui la granița Rusiei Sovietice — în vederea pregătirii unui război de desființare a acestui stat proletar —, nici nu mai încape o clipă îndoiala că ne aflăm în fața unei situații care ne cere luptă hotărîtă, prin organizare temeinică revoluționară, pentru a împiedica un atac războinic.

Deaceea în ziua de 7 Noembrie în fabrici, uzine, birouri și la sate să răsune cu convingere glasul de solidaritate al masselor exploatate dela sate și orașe:

Organizați lupta pentru împiedicarea războiului imperialist împotriva Statului muncitoresc rus.

———★———

135

1928

Proletari din toate țările, uniți-vă!

CATRE MUNCITORII, ȚARANII ȘI NAȚIONALITAȚILE ASUPRITE DIN ROMANIA*

Tovarăși,

Liberalii au plecat dela guvern, asasinii dela Tatar Bunar, zbirii din Valea Jiului, patronii Siguranței și ai jandarmeriei s'au dus.

* *Manifest apărut în 1928.*

Poporul muncitor a sângerat ani de zile; împușcările au ascuțit lupta masselor exploatate, primejduind însăși existența regimului capitalist. In fața pericolului călăii liberali, cu toate că au vrut să încerce a se mai menține la putere, au trebuit să se dea la o parte, căci finanța anglo-franceză, interesată în „ordinea capitalistă" din țară și în continuarea pregătirii războiului împotriva Uniunii Sovietice, i-a „sfătuit" energic să nu se joace cu focul.

Astfel guvernul a trecut puterea național-țărăniștilor, socotiți de burghezie tocmai buni să înșele massele largi și să le îndepărteze pe cât se poate dela lupta lor.

Ce au promis în vorbe șefii național-țărăniști?

Massele muncitoare au vrut și vor libertate și pâine! Național-țărăniștii au promis și una și alta. Massele muncitoare vor luptă dârză împotriva stăpânitorilor bancheri și ciocoi. Național-țărăniștii au făgăduit o luptă neînfricată împotriva reacțiunii și terorii.

Care sunt *faptele* lor?

In timp ce massele clocoteau de zbucium revoluționar, amenințând să răstoarne orice împotrivire, să zdrobească puterea stăpânirii, șefii național-țărăniști au trimis la vatră pe țăranii aduși la Alba Iulia, cerșind puterea și angajându-se să liniștească poporul, să respecte constituția și legislația reacționară a liberalilor, să recunoască regența, să dea armata pe mâna unui general, agent al liberalilor.

Masselor le promiseseră libertate, dar față de oligarhia financiară și de boierime, în cap cu regența, s'au angajat să zdrobească orice organizație revoluționară, să păstreze chinga stării de asediu în jurul trupului țării...

Cine sunt conducătorii național-țărăniști? Ce vor ei? Ei sunt trup din trupul burgheziei și al chia-

burimii. Slugi plecate ale finanței internaționale, ei se ceartă cu liberalii numai pentru a putea, și ei și stăpânii lor, liberalii, să jupoaie poporul muncitor...

Ei vor aduce capital străin? Capitalul străin nu vine să vă înavuțească, ci să vă jefuiască. Miliardele pentru îndestularea capitalului străin și pentru căpătuirea marilor proprietari, a capitaliștilor și a bancherilor din tabăra național-țărănistă, apoi profiturile imense ce vor rămâne finanței liberale, cu care ei s'au înțeles, toate acestea se vor suge numai și numai din sudoarea voastră.

Robia sângeroasă și asuprirea îngrozitoare vor merge înainte. Stăpânirea burgheză fără robie economică a masselor nu se poate!

Noii stăpâni, național-țărăniștii, *nu vor da niciun petec de pământ* țăranilor săraci lipiți pământului, căci au garantat sus și tare că nu se vor atinge de nicio palmă de pământ boieresc.

Pentru massele muncitoare, pentru țărănimea trudită, pentru întreg poporul necăjit, ei pregătesc altceva. Pregătesc un măcel groaznic împotriva fraților noștri muncitori și țărani din Uniunea Sovietică. Fiind legați de imperialiștii din Apus, misiunea de căpetenie a șefilor național-țărăniști este de a pregăti cu *mai* mare energie atacul banditesc împotriva Revoluției Ruse.

Ca și liberalii, ei resping dezarmarea generală și complectă propusă de Uniunea Sovietică și proclamă fățiș că vor duce înainte întreaga politică externă a oligarhiei financiare ciocoiești liberale.

Aliați cu imperialiștii, cu fascismul italian și polonez împotriva fraților muncitori și țărani *pentru distrugerea prin război a socialismului care se clădește, mereu mai strălucitor, mereu mai puternic, în Marea Republică a Sfaturilor de muncitori și*

țărani, iată programul politicii externe liberalo-național-țărăniste.

Luptând între ei pentru a se înfrupta din bugetul statului, liberalii și conducătorii național-țărăniști se împacă repede când e vorba să lovească în massele muncitoare dela noi și din Uniunea Sovietică.

Ei, cu toții, împiedică și vor împiedica întotdeauna din răsputeri unirea strânsă a țăranilor și muncitorilor dela noi cu muncitorii și țăranii din Uniunea Sovietică, apărarea țării sovietice de către massele truditoare din România.

...Desrobirea clasei muncitoare nu poate fi decât opera ei proprie.

Clasa muncitoare trebue să fie strânsă într'un bloc unic de oțel împotriva burgheziei.

Nicio înțelegere cu burghezia!

Partidul social-democrat propune acorduri și compromisuri cu burghezia, iar sindicatele amsterdamiste urmăresc să realizeze conlucrarea exploataților cu exploatatorii. Ei, cu toții, fie că-și recunosc fățiș programul, fie că îmbracă haine ghelerteriste de „stânga", sunt agenți ai capitaliștilor, înșeală massele muncitoare, și prin aceasta au trecut de fapt în tabăra burgheză.

CLASĂ CONTRA CLASĂ

Muncitori și țărani de toate neamurile din România, uniți-vă împotriva burgheziei și ciocoimii stăpânitoare!

Partidul Comunist e partidul proletariatului. El vă chiamă pe toți, muncitori, țărani și truditori din rândul minorităților naționale la această luptă pe viață și pe moarte împotriva clasei stăpânitoare.

Numai în această luptă, sub conducerea Partidului Comunist, stă izbăvirea celor ce muncesc.

Tovarăși muncitori și asupriți ai tuturor naționalităților din România!

Strângeți rândurile în jurul organizațiilor voastre revoluționare de clasă: Partidul Comunist, sindicatele unitare, Blocul muncitoresc-țărănesc, organizațiile țărănești revoluționare din Basarabia și Dobrogea, și în jurul presei muncitorești. Organizați mai strâns rândurile voastre, formați comitete de fabrică, comitete țărănești în sate, antrenați în luptă massele largi ale tuturor naționalităților din România.

Realizați unirea strânsă între muncitorimea și țărănimea trudită!

Folosiți întrunirile și demonstrațiile de stradă pentru a dovedi voința voastră de luptă! Înfrângeți legalitatea burgheză! Luptați pe toate căile împotriva dictaturii burgheze, fie ea liberală sau național-țărănistă.

Jos masca de pe obrazul lacheilor finanței naționale și internaționale, al șefilor național-țărăniști și social-democrați împreună cu așa zisa lor stângă!

Înlături cu armele pregătite împotriva Uniunii Sovietice! Muncitorii și țăranii liberi din Țara Sovietelor sunt aliații voștri firești împotriva stăpânitorilor. Răsturnarea acestor stăpânitori să fie ținta noastră.

Vom lupta pentru înlăturarea dictaturii burgheziei și victoria revoluției muncitorilor și a țăranilor; pentru aceasta ne vom da toate puterile și la nevoie și viața noastră.

Tovarăși muncitori, țărani trudiți și toți obijduiții naționalităților îngenunchiate din România,

...Partidul Comunist, scos din lege de către libe-

rali şi naţional-ţărănişti, participă totuşi la alegeri şi vă chiamă la luptă curajoasă şi neşovăelnică.

1. Cuceriţi libertatea necondiţionată a gândirii, a cuvântului, a tiparului, a adunării şi a grevei, precum şi libertatea tuturor organizaţiilor revoluţionare politice şi sociale ale masselor muncitoare!

Pentru desfiinţarea stării de asediu, a jandarmeriei, a Siguranţei şi a justiţiei de războ. Incetarea imediată a urmăririi Partidului Comunist, a Uniunii Tineretului Comunist, a Ajutorului Roşu. Deplină libertate pentru sindicatele unitare, Blocul muncitoresc-ţărănesc şi pentru comitetele de fabrică şi săteşti.

Desfiinţarea legislaţiei antimuncitoreşti (Trancu-Iaşi, Mârzescu. a legii persoanelor juridice etc.).

2. Salvaţi victimele terorii burgheze din temniţele naţional-ţărăniste. Cuceriţi amnistia generală politică, militară şi agrară.

3. Duceţi cea mai dârză luptă împotriva fascismului ucigaş. Cereţi imediata desfiinţare a organizaţiilor sângeroase cuziste, corneliste etc.

4. Partidul Comunist recunoaşte tuturor popoarelor asuprite de burghezia română dreptul la autodeterminare până la despărţirea de stat, şi pentru acest drept al neamurilor îngenunchiate chiamă la luptă întreg poporul muncitor din România.

Partidul Comunist chiamă la luptă pentru încetarea colonizărilor în ţinuturile ocupate şi înapoierea pământurilor răpite dela ţăranii de alt grai din România.

Fiecare naţiune să decidă de propria ei soartă!

Tovarăşi ţărani!

Partidul Comunist din România vă chiamă la luptă pentru pământ. Pentru exproprierea fără plată şi complectă a marii proprietăţi şi a inventarului şi

împărţirea fără plată a pământului şi inventarului la ţăranii săraci, celor fără pământ, precum şi anularea datoriilor ipotecare, a arenzii, a plăţii şi a contractelor agricole cămătăreşti. Organizarea unui credit ieftin şi lupta cu cămătăria. Scutirea ţăranilor săraci de impozite, anularea taxelor vamale şi a tarifelor urcate la C.F.R. pentru produsele agricole.

Pentru organizarea ajutorării ţăranilor flămânziţi, prin credite ieftine pe termen lung, prin darea fără plată de seminţe, unelte, vite şi alimente ţărănimii sărace, împărţirea de ajutoare înfometaţilor, prin comitete săteşti alese de înşişi ţăranii.

Tovarăşi muncitori, ţărani muncitori şi truditori ai popoarelor subjugate din România!

Veniţi toţi sub steagul partidului comunist, avangarda clasei muncitoare, conducătorul luptei tuturor truditilor, asupriţilor şi al popoarelor îngenunchiate, pentru eliberarea tuturor de sub jugul monarhiei, boierilor şi capitaliştilor.

Impotriva pregătirii şi ducerii războiului imperialist cu cel dintâi stat proletar din lume, în apărarea Uniunii Sovietice.

Pentru guvernul muncitoresc şi ţărănesc!

Războ războiului imperialist!

Trăiască Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste!

Trăiască Partidul Comunist din România!

Trăiască revoluţia socialistă mondială!

COMITETUL CENTRAL
AL PARTIDULUI COMUNIST
DIN ROMANIA

136

1928

PENTRU STINGEREA PROCESULUI DE DIZOLVARE, PENTRU REDESCHIDEREA LOCALURILOR INCHISE, PENTRU RIDICAREA MASURILOR EXCEPȚIONALE! *

Dela un capăt la altul al țării muncitorimea a ridicat cu hotărîre protestul ei prin moțiuni, telegrame și scrisori către guvern și prin zeci de mii de semnături împotriva procesului de dizolvare a sindicatelor unitare din Capitală, proces care vine din nou spre judecare înaintea Tribunalului Ilfov în ziua de 14 Noembrie.

Aceeași demonstrație hotărîtă contra acestui proces au făcut-o organizațiile muncitorești din străinătate, care au proclamat deplina lor solidaritate cu acțiunea sindicatelor unitare din România.

Inţelegem rațiunea procesului de dizolvare privit prin prizma intereselor clasei patronale, care se simte stingherită în planurile ei de exploatare prin existența sindicatelor unitare;

înțelegem gestul d-lui Trancu-Iași, care a pornit acțiunea de dizolvare numai pentrucă sindicatele unitare au spus legilor asociațiilor profesionale și a conflictelor de muncă — pe adevăratul lor nume — legi polițiste;

înțelegem interesul pe care-l au toate partidele noastre guvernamentale, dela cel liberal până la cel național-țărănesc, de a vedea gâtuite sindicatele unitare, care stau în calea profitorilor din toate aceste partide;

și mai înțelegem și bucuria social-democraților de a vedea dizolvate sindicatele unitare, pentru ca astfel sindicatele lor amsterdamiste să nu se mai vadă controlate și demascate atunci când trădează interesele muncitorimii. Dar ceeace nu voim să admitem cu niciun preț cât timp, chiar de formă, oligarhia afirmă că stă pe terenul legalității, este ca sindicatele unitare să fie dizolvate în baza articolelor de lege invocate de d-l Trancu-Iași.

Niciunul din acele articole n'a fost călcat de sindicatele unitare!

A spune — cum au spus sindicatele unitare — că în societatea capitalistă există o necurmată luptă de clasă între capitaliști și salariați și a invita pe aceștia din urmă să se organizeze pe baza intereselor lor de clasă nu constitue niciun fel de infracțiune, ci numai exprimarea unei simple realități sociale;

a spune că așa zisele legi de reglementare a dreptului de asociație și a conflictelor de muncă nu sunt decât ghiulele atârnate de mâinile și picioarele muncitorimii, departe de a constitui un delict legal, nu face decât să confirme ceeace întreaga muncitorime simte pe propria ei piele atunci când încearcă să se organizeze sau când intră în conflict cu clasa patronală prin încetarea lucrului în ateliere și fabrici;

a spune cu curaj toate aceste adevăruri — așa cum au făcut și continuă să facă sindicatele unitare — și a se pune în fruntea muncitorimii în lupta contra exploatării patronale și a teroarei guvernamentale nu înseamnă călcarea legilor pe baza cărora ființează sindicatele unitare, ci apărarea dreptului

* *„Viața muncitoare" nr. 42 din 11 Noembrie 1928.*

la viaţă a celor care produc toate bunurile în această ţară.

Deaceea, în numele dreptului de asociaţie garantat de Constituţie şi „reglementat" de legea asociaţiilor profesionale:

cerem stingerea procesului de dizolvare a sindicatelor unitare din Capitală;

cerem redeschiderea localurilor muncitoreşti, închise la Bucureşti, Chişinău şi Oradea;

cerem desfiinţarea nu numai a cenzurii, dar şi a stării de asediu, la adăpostul căreia se comit cele mai grozave nelegiuiri împotriva clasei muncitoare şi a organizaţiilor ei economice şi politice.

Jos ilegalităţile! Jos despotismul!

COMISIA LOCALA
A SINDICATELOR MUNCITOREŞTI UNITARE
BUCUREŞTI

137

1928

SA IMPIEDICAM RAZBOIUL CONTRA UNIUNII SOVIETICE *

A început o nouă campanie de ponegrire a Uniunii Sovietice, o campanie sistematică cu scopuri bine definite.

Zilnic presa burgheză şi social-democrată, dela „Socialismul" la „Universul", comunică cu litere mari şi cu belşug de amănunte telegrame din izvor francez, cehoslovac şi polonez asupra „grozăviilor" din Uniunea Sovietică...

* *„Inainte" nr. 8 din 11 Noembrie 1928.*

Izvorul acestor ştiri şi zelul cu care burghezia română şi presa ei se grăbesc să le răspândească ne dau de gândit. Dacă ne amintim că nu demult, din îndemnul imperialismului francez, statele-majore din Polonia şi România au încheiat un pact contra Uniunii Sovietice, că bancherii lui Poincaré sunt dispuşi să dea bani oligarhiei române pentru serviciile de mai târziu, ne lămurim pe deplin asupra rostului acestei campanii.

Imperialismul englez, ameninţat de mişcarea popoarelor asuprite din colonii, care vor să se elibereze după exemplul popoarelor eliberate de Revoluţia Rusă, pregăteşte frontul unic antisovietic şi războiul împotriva Uniunii Sovietice şi rupe relaţiile cu ea...

Imperialismul anglo-francez pregăteşte cu febrilitate războiul. Dar ca să adoarmă atenţia masselor şi să acopere zăngănitul armelor, convoacă conferinţe de „dezarmare" şi pune pe lacheii social-democraţi să ţină discursuri „pacifiste" la Liga aşa zisă a Naţiunilor, care de fapt este liga banditilor imperialişti.

Când delegaţii din Uniunea Sovietică au demascat uneltirile războinice ale imperialismului prin propunerea dezarmării generale imediate, care a fost respinsă, ca o utopie, aceeaşi presă a Micii Antante a început din nou să urle că în Uniunea Sovietică se fac pregătiri de război şi că au izbucnit revolte.

Ultima manevră, cu pactul Kellog, care trebuia să fie o nouă armă de izolare a Uniunii Sovietice şi de pregătire a războiului contra ei, fiind la rândul său demascată, imperialismul mondial trece la atac direct şi la provocări.

Contrazicerile grave în care se zbate imperialismul putred, entuziasmul masselor muncitoare de

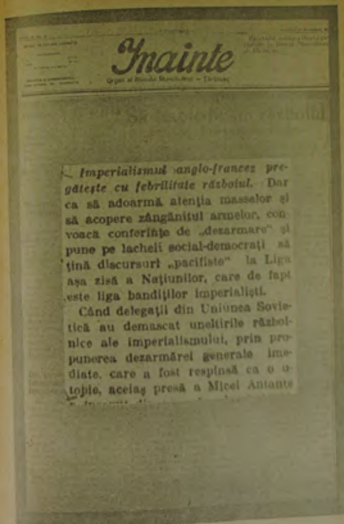
pretutindeni și al popoarelor asuprite din colonii pentru progresul construcției socialiste din Uniunea Sovietică împing imperialismul anglo-francez să organizeze repede războiul contra Sovietelor.

Temându-se de creșterea mișcării revoluționare în propriile lor state, imperialiștii iau toate măsurile să facă din popoarele mărginașe Uniunii Sovietice călăii poporului rus și ai cuceririlor sale revoluționare. Imperialiștii sunt dispuși să dea din belșug bani, tunuri și muniții numai ca oligarhiile acestor țări să furnizeze cât mai multe milioane de soldați. Presa trebue să strige cât mai mult că în Uniunea Sovietică e anarhie, că muncitorii și țăranii mor de foame, că regimul sovietic nu e popular, pentru ca, atunci când muncitorii și țăranii vor fi târîți în război, să nu știe că luptă contra statului unde muncitorii și țăranii sunt stăpâni.

Moșierii, bancherii și codoșii camarilei țariste refugiați în Polonia și la Paris uneltesc atentate și dezordini în Ucraina. Campania pe care aceste centre contrarevoluționare o duc în chestiunea Ucrainei arată că imperialismul vrea să facă din Ucraina baza operațiunilor de război.

Afirmăm cu toată puterea în fața masselor muncitoare și țărănești din România că în spatele acestor campanii de ponegrire se ascund pregătirile de război contra Uniunii Sovietice și participarea oligarhiei române la ele.

Pentru a dovedi adevărul acestor afirmații, Blocul muncitoresc-țărănesc propune tuturor organizațiilor muncitorești și țărănești, muncitorilor și țăranilor fără partid sau din orice partid ar face parte, intelectualilor, funcționarilor, reprezentanților cinstiți ai presei și tuturor celor ce muncesc formarea unei delegații din toate categoriile de mai sus care

Inainte

Imperialismul anglo-francez pregătește cu febrilitate războiul. Dar ca să adoarmă atenția masselor și să acopere zăngănitul armelor, convoacă conferințe de „dezarmare" și pune pe lacheii social-democrați să țină discursuri „pacifiste" la Liga așa zisă a Națiunilor, care de fapt este liga bandiților imperialiști.

Când delegații din Uniunea Sovietică au demascat uneltirile războinice ale imperialismului, prin propunerea dezarmărei generale imediate, care a fost respinsă ca o utopie, aceiaș presă a Micei Antante

Articol publicat în ziarul „Inainte" din 11 Noembrie 1928, care demască pregătirile de război ale imperialismului mondial împotriva Uniunii Sovietice.

să plece în Uniunea Sovietică să se convingă de felul cum trăiesc muncitorii şi ţăranii acolo şi de organizarea socială, economică, politică şi culturală.

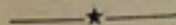
Suntem convinşi că această propunere va fi îmbrăţişată de toate aceste categorii şi că o asemenea delegaţie se va forma.

Dacă guvernanţii dela noi vor să „spulbere" acuzaţiile noastre, e în interesul lor să înlesnească plecarea acestei delegaţii, ca să vadă şi massele din România „iadul" din Uniunea Sovietică.

Nu ne facem iluzii că bancherii şi capitaliştii vor avea curajul „să-şi apere" astfel interesele. Ştim că vor lua toate măsurile să împiedice plecarea unei asemenea delegaţii.

Delegaţiile din toate ţările care au vizitat Uniunea Sovietică şi au cercetat viaţa de acolo au provocat prin documentele publicate simpatia întregii lumi muncitoare şi au încurcat mult planurile antisovietice ale imperialismului mondial.

Massele muncitoare şi ţărăneşti din România, care trebue să ştie... şi să înţeleagă pentruce se pregăteşte războiul împotriva Uniunii Sovietice, pot numai ele să impună formarea şi plecarea delegaţiei.

138

1928

COMITETUL CENTRAL AL BLOCULUI MUNCITORESC-ŢĂRĂNESC DIN ROMANIA

Către toţi muncitorii, ţăranii săraci şi mijlocii, micii comercianţi, micii industriaşi, funcţionarii şi intelectualii săraci *.

Muncitori! Tovarăşi! Cetăţeni!

Guvernul oligarhic prezidat de Vintilă Brătianu a plecat în preajma semnării împrumutului de stabilizare, contractat în străinătate. Dar odată cu plecarea acestui guvern, regimul de exploatare, jaf şi teroare din România n'a dispărut. Politica de jefuire şi oprimare a tuturor păturilor muncitoare dela sate şi oraşe va continua mai departe prin noi mijloace de exploatare mai aspre, mai sângeroase. Deci nu poate fi vorba nici de o înfrângere a oligarhiei şi nici de eventualitatea instaurării unui regim de „libertate şi legalitate", cum pretinde în mod demagogic partidul naţional-ţărănesc pentru a înşela poporul muncitor dela sate şi oraşe.

Acea destindere politică care flutură diabolic pe buzele reprezentanţilor oligarhiei româneşti nu este de fapt decât o nouă diversiune care se încearcă pentru mobilizarea întregii burghezii într'un mare front unic, menit să continue, sub conducerea partidului liberal, opera de jefuire şi de zdrobire, în acelaş timp, a oricărei încercări de luptă şi organizare a celor ce muncesc cu braţul şi cu mintea.

* *„Înainte" nr. 8 din 11 Noembrie 1928.*

Tovarăşi,

Momentul politic de astăzi poate fi caracterizat în modul următor:

Desăvârşirea frontului unic oligarhic prin realizarea unui guvern în jurul căruia să se concentreze toate forţele burgheziei. Iar în câmpul luptelor muncitoreşti, putem spune că ne aflăm într'un moment în care radicalizarea masselor producătoare este o realitate care le duce în mod precis pe drumul înfăptuirii Frontului Unic al Muncii...

Tovarăşi,

Dacă situaţia politică este aceasta, să analizăm şi situaţia păturilor muncitoare dela oraşe şi sate:

Salariile scad, timpul de muncă sporeşte, viaţa devine tot mai scumpă, fabricile s'au transformat în ocne de muncă silnică, zeci de mii de muncitori au rămas pe drumuri, fără lucru, meseriaşii, funcţionarii, intelectualii săraci, micii comercianţi îndură, cot la cot cu muncitorii, mizeria şi batjocura unei vieţi de câine. La sate, foametea a împins pe ţărani în ghiarele celei mai crunte sărăcii şi ale degenerării, pretutindeni muncă de rob; dările devin tot mai apăsătoare, mizeria creşte, salariile şi veniturile scad. Şi pe deasupra tuturor acestora se întinde teroarea cruntă. Niciunul din drepturile cetăţenilor, muncitorilor şi ţăranilor nu este respectat. În loc de drepturi, stare de asediu şi consilii de războí; în loc de libertăţi, închisoarea. Sute de muncitori, de intelectuali şi de ţărani zac azi în temniţe, condamnaţi la mii de ani de închisoare fiindcă au luptat pentru apărarea intereselor şi năzuinţelor masselor muncitoreşti şi ţărăneşti.

Muncitori! Tovarăşi! Cetăţeni!

Această situaţie de mizerie, teroare şi exploatare va deveni din ce în ce mai cruntă pentrucă dominaţia burgheziei nu poate fi menţinută în actuala stare de adâncă criză economică *decât prin mijloace excepţionale pe teren politic şi printr'o exploatare şi mai mare pe câmpul economic.*

Dela cine oare voiţi să obţineţi un regim de libertate?

Dela partidul liberal, care este conducătorul oligarhiei româneşti?

Dela partidul generalului Averescu, care nu este decât instrumentul docil al acestei oligarhii?

Dela partidul iorghist, tot un partid burghez, oligarhizat, cu ajutorul căruia oligarhia caută astăzi să creeze o nouă diversiune politică?

Dela partidul naţional-ţărănesc? Dar acest partid, care a renunţat la a doua expropriere, la desfiinţarea legislaţiei oligarhice, care, prin Al. Vaida-Voevod, a declarat la procesul muncitorilor dela Cluj că va face legi împotriva muncitorilor şi organizaţiilor lor, partid care a trădat întreaga luptă a masselor la Alba Iulia şi o trădează în momentul de faţă prin pasivitate şi programul anunţat, care este un partid burghez şi a intrat cu totul în front unic oligarhic — dela acest partid nu veţi obţine decât tot stare de asediu, tot Consilii de război, tot temniţe şi sute de ani de închisoare...

Deci, nicio încredere în acest partid de trădare, corupţie şi mârşav politicianism oligarhic!

Mai rămâne... Partidul Social-Democrat. Acest partid, aşa numit muncitoresc, nu este însă decât unul din cei mai veritabili aliaţi ai oligarhiei. Prin colaborarea cu naţional-ţărăniştii, Partidul Social-Democrat, care a trădat întotdeauna lupta masselor, refuzând frontul unic cu organizaţiile revoluţionare pentru desfiinţarea regimului reacţionar, intră şi el în frontul unic al oligarhiei.

Tovarăşi şi cetăţeni!

Aceasta este situaţia partidelor politice din România, care se află astăzi în perfectă înţelegere pentru a exploata mai departe massele muncitoreşti.

Singurul partid care este avangarda luptei revoluţionare împotriva regimului burghez — *Partidul Comunist* — a fost dizolvat în 1924, răpindu-i-se muncitorimii dreptul de luptă şi organizare politică.

Astăzi, când toate partidele burgheze împreună cu cel social-democrat s'au înţeles pentru continuitatea regimului oligarhic, apare ca o necesitate istorică *Blocul muncitoresc-ţărănesc, adevărata formaţiune de front unic, care are scopul de a mobiliza pentru o luptă hotărîtă împotriva regimului oligarhic toate păturile producătoare dela sate şi oraşe.*

Blocul muncitoresc-ţărănesc a luat naştere şi s'a dezvoltat *ca un focar de acţiune şi organizare a Frontului Unic al Muncii.*

Acum, când partidele burgheze s'au înţeles asupra exploatării şi asupririi masselor, Blocul muncitoresc-ţărănesc devine realizatorul Frontului Unic Muncitoresc şi Ţărănesc pentru a impune adevăratul guvern — guvernul muncitoresc şi ţărănesc. Deaceea toţi cei exploataţi şi terorizaţi să-şi unească rândurile în jurul Blocului muncitoresc-ţărănesc, luptând:

Pentru desfiinţarea întregii legislaţii liberale;

Pentru desfiinţarea stării de asediu, a consiliilor de război şi a cenzurii;

Pentru restabilirea completă a tuturor drepturilor şi libertăţilor de întrunire, organizare şi presă

pentru cetățenii, muncitorii, țăranii muncitori și minoritățile naționale;

Pentru legalizarea Partidului Comunist, a Uniunii Tineretului Comunist și a Ajutorului Roșu;

Pentru acordarea de drepturi egale politice și civile femeilor;

Pentru amnistia generală politică, militară și agrară;

Pentru sporirea salariilor, 8 ore de muncă, contracte colective, legi de protecție a muncii; ajutorarea șomerilor de către stat, comună și patroni;

Pentru scutirea de impozite a celor săraci, pentru scăderea generală a dărilor puse asupra păturilor producătoare;

Pentru desființarea Siguranței și a jandarmeriei;

Pentru dezarmarea complectă și pace cu toate popoarele, inclusiv cu Uniunea Sovietică;

Pentru exproprierea totală a pământurilor[40] *și împărțirea lor fără plată la țăranii săraci cu inventar de muncă, pentru credite ieftine și ajutorarea gratuită a țăranilor loviți de foamete.*

In fabrici, ateliere, uzine, birouri, la sate și pretutindeni unde cei ce muncesc sunt exploatați și terorizați, să răsune într'o solidaritate de neînvins lozinca:

Nu guvern de front unic al burgheziei exploatatoare, ci guvern de front unic al masselor muncitoare dela orașe și sate, guvernul muncitoresc și țărănesc.

COMITETUL CENTRAL
AL BLOCULUI MUNCITORESC-ȚARANESC
DIN ROMANIA.

139

1928

MOȚIUNE *

Cetățenii și muncitorii Capitalei, adunați în marea întrunire din sala „Dacia" în ziua de 25 Noembrie 1928, chemați de Comitetul de amnistie, Comitetul de ajutor muncitoresc și Comitetul local al Blocului muncitoresc-țărănesc, în urma cuvântărilor ținute, cunoscându-se de ani de zile nedreptățile și abuzurile regimurilor oligarhice de după război, condamnările pornite din ură de clasă, pe baza legilor de teroare, de către instanțele judecătorești excepționale, împotriva muncitorilor, soldaților și țăranilor care, apărând drepturile muncitorimii și țărănimii, au umplut temnițele regimurilor trecute și actuale numai pentru lupta lor politică și economică, cer într'un singur glas:

amnistia generală politică, militară și agrară pentru a se curma cu regimul ilegal de teroare sub care sunt ținute toate păturile producătoare ale țării românești.

140

1928

MUNCITORI, CETĂȚENI, TOVARAȘI! **

Nici de data asta alegerile nu sunt libere. Guvernul Maniu, ca și guvernul liberal, continuă împotriva masselor muncitoare aceeași politică de teroare.

* *„Inainte" nr. 13 din 29 Noembrie 1928.*
** *Manifest al Blocului muncitoresc-țărănesc.*

In toiul campaniei electorale guvernul ne interzice întrunirile chiar aci în Bucureşti, în inima ţării. Bande de bătăuşi atacă, sub protecţia autorităţilor, pe propagandiştii noştri.

La Buhuşi un muncitor a fost arestat şi bătut la poliţie.

La Bazargic bandele guvernamentale au atacat pe candidaţii noştri, impiedicând depunerea listei. Poliţia, intervenind, a arestat tot pe tovarăşii noştri.

In Valea Jiului candidatul nostru a fost bătut, întrunirile oprite.

La Oradea candidatul Blocului muncitoresc-ţărănesc a fost arestat şi oprit să facă propagandă electorală. Timbrele noastre electorale au fost confiscate.

La Bucureşti întrunirile sunt împrăştiate de poliţie şi jandarmerie. Proprietarii sălilor de întrunire sunt impiedicaţi de a ne închiria sălile. Ni se cer acum autorizaţii dela poliţie pentru întruniri.

Tovarăşi,

Dar ceeace arată până unde merge teroarea naţional-ţărănistă este faptul că autorităţile încearcă să impiedice chiar întrunirea de Duminecă, 2 Decembrie dela „Dacia".

Pentru întrunirea dela 2 Decembrie noi am închiriat sala încă de acum 2 săptămâni. Am anunţat întrunirea şi chemăm pe toţi cetăţenii la „Dacia".

Partidul naţional-ţărănesc, după ce noi convocasem întrunirea, a convocat şi el o întrunire în aceeaşi zi şi la aceeaşi oră, tot la „Dacia". Provocarea e limpede. Am făcut atent guvernul asupra acestei provocări. El este singur şi pe deplin responsabil de cele ce se vor întâmpla.

Muncitori, cetăţeni, tovarăşi!

Pentru a protesta împotriva teroarei şi pentru libertăţile cetăţeneşti, pentru a înfiera provocarea guvernului, vă chemăm mâine, Duminecă, 2 Decembrie, la ora 9 dimineaţa, la sala „Dacia".

Veniţi cu toţii pentru a manifesta pentru Blocul muncitoresc-ţărănesc, pentru libertăţile cetăţeneşti, pentru amnistia generală, împotriva războiului şi pentru pace cu toate popoarele şi cu Uniunea Sovietică.

Nu vă lăsaţi intimidaţi de provocarea guvernului!

Trăiască solidaritatea masselor muncitoare!
Trăiască Frontul Unic al Muncii!
Trăiască Blocul muncitoresc-ţărănesc!

BLOCUL MUNCITORESC-TARANESC DIN BUCUREŞTI

141

1928

TINERETUL MUNCITOR IN CAMPANIA ELECTORALA *

Tineretul muncitor, care este exploatat până la sânge în fabrici, uzine, mine, ateliere şi pe ogorul ciocoiesc, nu poate să rămână indiferent faţă de frământările politice.

Burghezia însă şi-a dat seama de pericolul pe care-l reprezintă pentru ea un tineret muncitor strâns legat în organizaţiile lui revoluţionare de

* *„Înainte" nr. 14 din 2 Decembrie 1928.*

clasă. Deaceea, începând cu legea Trancu-Iaşi, i s'a răpit dreptul de organizare tânărului muncitor sub 18 ani în sindicatul de breslă, urmărindu-se prin aceasta îndepărtarea lui dela o educaţie pur muncitorească, îndreptându-l în acelaş timp spre uşile bisericii, spre ateneele populare şi spre organizaţii militaristo-şoviniste etc.

Tineretul muncitor a avut şi el organizaţia lui politică de clasă, Uniunea Tineretului Comunist, care îi reprezenta interesele, acum scoasă în afara legii şi împinsă să activeze clandestin, fapt care a dat burgheziei prilejul de a intenta zeci de procese tovarăşilor noştri şi a-i condamna la sute de ani închisoare.

Dar tineretul muncitor, cu toată teroarea deslănţuită împotriva lui, datorită entuziasmului şi spiritului revoluţionar de luptă, specific vârstei lui, este întotdeauna în primele rânduri ale luptei contra exploatării şi jefuirii capitaliste.

Blocul muncitoresc-ţărănesc, formaţie politică de front unic de luptă a tuturor celor exploataţi şi asupriţi de regimul capitalist, are prevăzut în programul său şi revendicările Tineretului Muncitor. Deci Tineretul Muncitor din Blocul muncitoresc-ţărănesc va lupta:

pentru 6 ore de muncă;
pentru mărirea salariilor;
pentru 2 ani de ucenicie;
pentru dreptul de organizare în sindicat sub vârsta de 18 ani;
pentru legalizarea Uniunii Tineretului Comunist;
pentru amnistia generală politică, militară şi agrară;
pentru guvern muncitoresc şi ţărănesc.

———★———

142

1928

1.700.000.000 LEI! *

In timp ce Ministerul intrucţiunii publice n'are fonduri pentru şcoli şi pentru o salarizare la nivel cu scumpetea a profesorilor şi învăţătorilor; în timp ce Ministerul sănătăţii are bugetul cel mai sărac, deşi la sate şi chiar la oraşe se simte o grozavă lipsă de spitale şi medici; în timp ce Ministerul muncii e lăsat să se întreţină mai mult din cotizaţiile muncitorilor — jandarmii, poliţia şi Siguranţa înghit anual din bugetul statului colosala sumă de *un miliard şapte sute milioane lei*. Şi aceasta în afară de creditele extraordinare, care li se alocă aproape în fiecare lună.

Oligarhia îşi dă perfect seama că pe primul plan în menţinerea abuzivelor ei privilegii de clasă nu stă şcoala, igiena şi sănătatea publică, cât şi celelalte instituţii de cultură şi asistenţă socială. Pe acestea le întreţine din banii statului (adică din banii noştri, ai contribuabililor) numai într'atât cât o ajută sau n'o stingheresc în interesul ei de clasă exploatatoare.

In schimb ea se arată foarte darnică (tot din banii noştri, nu ai ei) cu jandarmeria, poliţia şi Siguranţa, care constitue pârghiile de menţinere a regimului de jaf şi împilare, prin terorizarea ţăranilor, prin înscenarea de comploturi şi prin împiedicarea muncitorimii de a se organiza.

Toată această şleahtă parazitară de jandarmi şi poliţişti, alcătuită din cele mai suspecte şi mai de-

* *„Viaţa muncitoare" nr. 45 din 2 Decembrie 1928.*

căzute elemente omeneşti, înghite o mare parte din bugetul ţării, sub mincinosul pretext că apără ţara de pericolul bolşevic.

Aşa zisul pericol bolşevic însă nu înseamnă altceva decât lupta de desrobire a clasei muncitoare, care nu va putea fi înlăturată prin baionetele jandarmilor, prin comploturile fabricate de Siguranţă, prin azvârlirea în închisori a militanţilor muncitorimii.

Dar clasa stăpânitoare, care nu mai este capabilă să se menţină la putere pe alte căi, îşi pune întreaga nădejde în mijloacele teroriste, iar noul ei reprezentant guvernamental, partidul naţional-ţărănesc, care în opoziţie făcea paradă de legalitate, se pregăteşte să guverneze faţă de clasa muncitoare tot cu măsurile excepţionale ale fostelor guverne liberale şi averescane, adică tot cu jandarmeria, armata şi Siguranţa.

Deaceea muncitorimea nu trebue să-şi facă nicio iluzie asupra noilor guvernanţi, ci trebue să se convingă mereu mai mult că numai prin propria ei luptă, prin propriile ei organizaţii va ajunge la desrobirea sa.

———★———

143

1928

MUNCITORI ŞI CETAŢENI! *

La 13 Decembrie 1928 se împlinesc 10 ani de când oligarhia a vărsat pe străzile Capitalei sângele muncitorilor. Manifestaţia paşnică a muncitorilor din fabrici, veniţi să afirme solidaritatea lor cu muncitorii tipografi aflaţi în grevă, a constituit acum 10 ani prilejul unui asasinat în massă, organizat şi provocat de oligarhie, primejduită în chiar existenţa ei.

Massele muncitoare întoarse din războiul imperialist cereau tot mai dârz realizarea revendicărilor imediate, iar pătura mai conştientă a clasei muncitoare, cea organizată în Partidul socialist şi sindicate, punea pe primul plan al luptei ei cucerirea puterii politice...

Oligarhia nu a pregetat să calce în sânge pe cadavrele a o sută de muncitori. A ucis fără milă, cu ajutorul instrumentelor ei — armata şi poliţia —, pe muncitorii dezarmaţi, care îşi manifestau liniştit solidaritatea lor. Sute de muncitori scăpaţi cu viaţă din măcel au fost schingiuiţi cu sălbăticie în beciurile poliţiei zile şi nopţi în şir, fără ca măcar copiii sau femeile să fie cruţate. Vandalismele au continuat în localul mişcării muncitoreşti, care a fost complect devastat, cărţile azvârlite în drum şi arse. Ziarele muncitoreşti au fost suspendate.

Ziua de 13 Decembrie, când victimele clasei muncitoare au pecetluit cu sângele lor începutul teroarei albe de după război în România, trebue să fie pentru clasa muncitoare din România marea zi de luptă contra crimelor săvârşite împotriva ei de clasa stăpânitoare.

Comemorarea zilei de 13 Decembrie să fie în acelaş timp ziua de închegare a forţelor tuturor celor oprimaţi în lupta contra tuturor încălcărilor libertăţii de organizare politică şi economică.

Comemorarea jertfelor aduse de proletariatul Capitalei cauzei comune de desrobire să devină în acelaş timp ziua de protest contra tuturor ilegalităţilor, arestărilor şi schingiuirilor la care sunt supuşi

* *Manifest editat în 1928.*

muncitorii, ziua de protest contra condamnărilor pline de ură ale justiției de clasă, ziua de protest contra maltratărilor și regimului sălbatic din închisori.

Mai cu deosebire în acest an, când închisorile gem de martirii clasei muncitoare, comemorarea zilei de 13 Decembrie trebue să strângă laolaltă toate energiile pentru a cuceri amnistia generală politică, militară și agrară.

Trăiască amnistia generală politică, militară și agrară!

Trăiască în veci memoria martirilor clasei muncitoare!

COMITETUL CENTRAL DE AJUTORARE
AL SINDICATELOR UNITARE DIN ROMANIA

CONSILIUL GENERAL SINDICAL UNITAR
DIN ROMANIA

———★———

144

1928

MUNCITORI! ȚARANI! *

Guvernul național-țărănesc a hotărît să răpească drepturile voastre cele mai elementare.

Ziarul Blocului muncitoresc-țărănesc, „INAINTE", a fost confiscat, muncitorii și țăranii au fost împiedicați de jandarmi și de către bătăușii național-țărăniști să depună listele blocului.

Candidații și propagandiștii noștri sunt opriți a lua contact cu țărănimea, fiind arestați și bătuți. In țară, manifestele electorale ne sunt confiscate.

* *Protest al Blocului muncitoresc-țărănesc.*

Proprietarii sălilor de întrunire și ai tipografiilor sunt terorizați sau plătiți ca să ne refuze sălile pentru întrunire și tipărirea manifestelor.

In plin București, în centrul țării, în preajma „alegerilor libere", Blocul muncitoresc-țărănesc este scos în afara legii. Guvernul „democratic" scoate în stradă batalioane de jandarmi, poliția și Siguranța pentru a împiedica întrunirile și manifestațiile Blocului muncitoresc-țărănesc.

Joi, 6 Decembrie, seara, când urma să aibă loc întrunirea publică a blocului, jandarmii și poliția au ocupat sala „Dacia", piața Sf. Anton și străzile înconjurătoare. Massele muncitoare, opunându-se provocării fasciste a guvernului național-țărănist și ținând întrunirea anunțată sub cerul liber, au fost șarjate și brutalizate până la sânge. Zeci de muncitori au fost bătuți și alții arestați. Astfel aplică guvernul național-țărănist programul „democrației" și „alegeri libere".

Muncitori! Țărani!

Guvernul demagogiei democrate înnăbușe în sânge lupta pentru cerințele voastre. Pentru a-și asigura exploatarea sângeroasă și asuprirea nestingherită a masselor muncitorești dela orașe și sate și a minorităților naționale, pentru a vă putea transforma în unelte ale bancherilor imperialiști și a vă împinge într'un război împotriva masselor din Uniunea Sovietică, noul guvern venit la putere, sub masca democrației, pregătește pe față dictatura fascistă.

Muncitori! Țărani!

Nu puteți sta cu mâinile în sân! Nu puteți aștepta zi de zi ca guvernele reacționare să pregătească în voie lanțurile cu care să vă sugrume.

A căzut şi ultima mască „democratică". Nimic nu puteţi aştepta dela partidele burgheze reacţionare şi dela lacheii lor social-democraţi!

Numai voi, prin unirea şi lupta voastră hotărîtă veţi dobori oligarhia sângeroasă naţional-ţărănisto-liberală, aliată cu trădătorii social-democraţi, şi vă veţi scăpa din robie prin impunerea guvernului muncitoresc şi ţărănesc.

Opuneţi teroarei guvernamentale rezistenţa voastră, răspundeţi provocărilor oligarhiei sprijinind hotărît lupta dusă de Blocul muncitoresc-ţărănesc, participaţi la toate acţiunile de massă — întruniri, demonstraţii, manifestaţii — organizate de el.

Creaţi comitete de front unic în fabrici şi pe ogoare, strângeţi rândurile „Blocului muncitoresc-ţărănesc".

COMITETUL CENTRAL
AL BLOCULUI MUNCITORESC-ŢARANESC

Votaţi cu toţii listele Blocului muncitoresc-ţărănesc cu semnul = două linii culcate.

———★———

145

1928

PROBLEMA STABILIZĂRII ŞI A IMPRUMUTULUI. CAPITALUL STRAIN ŞI INTERESELE MUNCITOREŞTI *

Toată lumea burgheză — liberalii, naţional-ţărăniştii şi social-democraţii — se bucură de venirea capitalului străin în ţară. Primele două partide burgheze văd în stabilizare şi în împrumut noi posibilităţi de a lărgi sfera exploatării muncitorimii şi ţărănimii. Industrializarea ţării, proletarizarea ţărănimii sărace şi raţionalizarea muncii în întreprinderile industriale şi agricole prin mecanizare vor mări armata de şomeri, realizând astfel o ieftinire şi mai mare a braţelor de muncă.

Social-democraţii văd în urma acestei operaţiuni formarea unui „proletariat-aristocratic", funcţionari superiori, maiştri, şefi de echipe etc., care prin rolul lor în fabrici şi situaţia lor privilegiată vor fi o vreme sub influenţa ideologiei social-democrate. Această bucurie nu poate fi împărtăşită de către massa cea mai mare a exploataţilor, deoarece spinarea şi pielea ei vor fi tăbăcite pentru a da profituri capitalului străin investit în ţară, capitalului naţional şi şefilor social-democraţi.

Un fapt trebue cunoscut, anume că în nicio ţară capitalul străin nu se plasează în mod dezinteresat. Din contră, el cere asigurări şi garantarea rentabilităţii lui.

Din cauză că profiturile capitalului străin trebuesc asigurate, pentrucă profitul capitalului naţional nu poate fi lăsat nici el mai prejos, iar pe de altă parte pentrucă trădarea social-democraţilor trebueşte răsplătită şi ea cu un profit şi pentrucă toate aceste profituri nu apar dintr'o baghetă magică, ci rezultă din exploatarea forţei de muncă a lucrătorilor, se explică dece în ţările debitoare mizeria muncitorimii şi ţărănimii se agravează şi mai mult, iar teroarea contra organizaţiilor de clasă muncitoreşti şi conducătorilor lor ajunge până la sugrumare şi asasinare.

Mai mult, sunt ţări în care investiţiile capitalului străin, pe lângă setea de profit, mai au şi un rol antirevoluţionar. România şi Polonia constitue pentru imperialismul apusean puncte strategice în con-

* *„Viaţa muncitoare" nr. 47 din 16 Decembrie 1928.*

tra Rusiei proletare. Orice împrumut acordat acestor ţări are ca clauză înarmarea lor cu arme şi mitraliere în contul împrumuturilor, creând astfel industriilor de război ale statelor imperialiste noi profituri în dauna maselor nevoiaşe, care pe lângă că vor trebui, prin biruri şi impozite, să plătească aceste împrumuturi, vor mai servi şi de carne de tun în războaiele de expansiune imperialistă...

De această plagă imperialistă suferă împreună cu noi proletarii din colonii, semi-colonii şi ţări înapoiate, care împreună cu proletarii din marile metropole capitaliste vor trebui să se unească spre a porni ofensiva contra birurilor grele ce le impune capitalul străin, contra sărăciei ce o aduce împrumutul, contra exploatării ce o aduce raţionalizarea burgheză, contra războiului imperialist provocator de victime omeneşti, contra social-democraţiei îmburghezite, pentru transformarea regimului burghez într'un regim proletar.

———★———

146

1928

CĂTRE TOŢI ACEI CARE SIMT EXPLOATAREA ŞI TEROAREA BURGHEZIEI LA SATE ŞI ORAŞE. CĂTRE TOŢI MUNCITORII, ŢĂRANII SĂRACI ŞI MIJLOCII, INTELECTUALII, FUNCŢIONARII, MICII COMERCIANŢI, MICII INDUSTRIAŞI ŞI MESERIAŞI DIN ROMÂNIA *

Tovarăşi ! Muncitori ! Ţărani ! Cetăţeni !

Alegerile pentru Cameră s'au terminat. Păturile muncitoare şi formaţiunile revoluţionare de clasă

* *„Înainte" nr. 18 din 16 Decembrie 1928.*

Viaţa Muncitoare

O SENTINŢĂ MONSTRUOASĂ

Din cauză că profiturile capitalului străin trebuiesc asigurate pentrucă profitul capitalului naţional nu poate fi lăsat nicijel mai prejos iar pe de altă parte pentrucă trădarea social-democraţilor trebueşte răsplătită şi ea cu un profit şi pentrucă toate aceste profituri nu apar dintr'o baghetă magică ci rezultă din exploatarea forţei de muncă a lucrătorilor, se explică dece în ţările debitoare, mizeria muncitorimei şi ţărănimei se agravează şi mai mult, iar teroarea contra organizaţiunilor de clasă muncitoreşti şi conducătorilor lor ajunge până la sugrumare şi asasinare.

Articol publicat în „Viaţa muncitoare" din 16 Decembrie 1928, în care este demascat rolul capitalului străin în înrobirea ţării noastre de către imperialişti.

au trebuit să suporte în lupta lor hotărîtă deslănțuirea celor mai mârșave ilegalități din câte cunoaște regimul claselor stăpânitoare dela noi.

Arestări samavolnice, bătăi și schingiuri până la asasinare, confiscarea întregului material electoral — manifeste, placarde și chiar simplele afișe cu candidații —, zeci de procese intentate în diferite județe pentru agitarea unor lozinci pe care formațiunea noastră le are în program de 4 ani, interzicerea întrunirilor în toată țara, imposibilitatea de a pătrunde o singură clipă la sate, bătăile jandarmilor și ilegalitățile agenților de Siguranță, iar ca o culminare a acestui regim de teroare, monstruoasa sentință dela Galați împotriva celor 22 de muncitori și intelectuali — iată numai în parte oglinda adevărată a regimului de asuprire instaurat de frontul unic oligarhic, sub guvernul național-țărănesc.

Totuși, ziarele național-țărăniste și cele „independente", dela „Dreptatea" și „Dimineața", la „Curentul" și „Socialismul", au dus și duc cea mai murdară campanie împotriva noastră, înfățișând aceste alegeri ca pe cele mai libere și legale din câte s'au efectuat.

Da! Aceste alegeri au fost libere și legale pentru burghezie și organizațiile ei politice — liberale, averescane, iorghiste, lupiste și fasciste.

In realitate, ele au fost manifestarea unită a burgheziei din România împotriva luptei revoluționare a masselor muncitoare dela sate și orașe.

Noi însă nu vom da o singură clipă înapoi pentrucă lupta noastră izvorăște din nevoile și năzuințele păturilor producătoare, fiind o necesitate istorică, și oricare ar fi legile și mijloacele de exploatare și de teroare ale burgheziei, noi pășim încrezători în triumful ideilor și luptei noastre!

Tovarăşi şi cetăţeni!

După rezultatele primite, Blocul muncitoresc-ţărănesc a întrunit în 36 din cele 71 de judeţe, cât are România, aproape 40.000 de voturi, deci cu 10.000 mai multe ca în alegerile trecute.

Patruzeci de mii de conştiinţe muncitoreşti revoluţionare.

Patruzeci de mii de luptători hotărîţi împotriva frontului unic oligarhic şi pentru Frontul Unic al Muncii.

Patruzeci de mii de propagandişti şi organizatori ai masselor muncitoare dela sate şi oraşe.

Aceştia sunt numai cei care au votat. Zecile de mii de muncitori care au demonstrat pentru Bloc pe întreg cuprinsul ţării au fost lipsiţi de exerciţiul dreptului de vot. Burghezia a avut şi are tot interesul să împiedice massele producătoare dela vot.

Deaceea lozinca noastră în momentele de faţă să fie:

In masse, în fabrici, la sate, pretutindeni unde există muncitor exploatat, pentru organizarea temeinică revoluţionară!

Numai acolo putem demasca teroarea şi demagogia naţional-ţărăniştilor, trădarea poliţistă a social-democraţilor şi provocările mârşave ale aşazisului, dar inexistentului, partid socialist al muncitorilor.

Numai acolo putem demasca metodele de luptă ale reacţiunii şi teroarea frontului unic oligarhic şi îndruma massele pe calea cea adevărată a Frontului Unic al Muncii.

Antiparlamentari prin concepţia păturilor muncitoare pe care le chemăm la organizare, considerăm parlamentul numai ca un mijloc, iar nu ca scop.

Frontul unic burghez, care caută să ne distrugă astăzi, îl vom distruge noi — prin luptă hotărîtă şi organizare temeinică — mâine.

Deci la luptă înainte, mereu înainte, pentru desfiinţarea completă a regimului oligarhic de teroare din România şi înfăptuirea adevăratului guvern muncitoresc şi ţărănesc!

Organizaţi-vă! Formaţi comitete de front unic în toate fabricile, atelierele, uzinele, birourile şi satele României!

Jos parlamentul teroarei frontului unic oligarhic, sub guvernul naţional-ţărănesc!

Jos parlamentarismul regimului burghez!

Trăiască lupta unită revoluţionară a masselor muncitoare dela sate şi oraşe!

Trăiască Blocul muncitoresc-ţărănesc.

COMITETUL EXECUTIV
AL BLOCULUI MUNCITORESC-ŢARANESC
DIN ROMANIA

147

1928

DE CE APAREM *

Nevoia unui ziar care să se ocupe în mod special cu situaţia muncitorilor şi intelectualilor închişi, condamnaţi pentru activitatea lor de ridicare a clasei muncitoare, se simţea de multă vreme. Coloanele restrânse puse la dispoziţia Comitetului Central de ajutorare de către presa muncitoare au fost întotdeauna insuficiente; cât despre presa burgheză

* *„Apărătorul proletar" nr. 1 din Decembrie 1928.*

„democrată", chiar când publica cu zgârcenie o informaţie, o dădea trunchiată şi neexactă.

Despre vreo campanie în favoarea prizonierilor din închisorile burgheziei în aceste condiţii nici nu putea fi vorbă ; şi mai puţin putea fi vorba de a arăta în amănunţime regimul de distrugere la care tovarăşii noştri, muncitori şi intelectuali, sunt supuşi în închisori.

Interesul necontestat pe care muncitorimea şi numeroşi simpatizanţi l-au arătat întotdeauna tovarăşilor închişi, dovadă cotele lunare ale muncitorilor organizaţi, precum şi donaţiile simpatizanţilor, ar fi putut fi foarte mult stimulat dacă am fi avut la dispoziţie un ziar special destinat apărării celor închişi.

Să se ştie un lucru : opinia publică muncitoare nu cunoaşte încă adevărata situaţie a tovarăşilor închişi. La urechea muncitorilor nu ajunge decât cel din urmă strigăt, strigătul de alarmă, când suferinţa ajunge la paroxism : greva foamei.

Suferinţele lor din celelalte zile nu le cunoaştem. Miile de mizerii înfiorător de monotone ale zilelor petrecute între zidurile închisorilor nu ne sunt cunoscute. La discreţia unor gardieni cruzi şi a directorilor brutali şi neomenoşi — e de ajuns să cităm pe fostul director al Doftanei şi Văcăreştilor, Stănescu, a cărui brutalitate şi barbarie a împins nu odată pe tovarăşii noştri la greva foamei —, cu hrana vămuită de lăcomia şi necinstea diverselor erarhii funcţionăreşti, cu vorbitoare drămuite cu zgârcenie şi chinuiţi de şicane şi vexaţii, măcinaţi de boală, de necruţătoarea oftică, lipsiţi de îngrijire medicală, tovarăşii noştri se sting zi cu zi între zidurile umede şi întunecoase ale Jilavei, Doftanei, Aiudului, Bucovăţului, Mislei sau Zălăului, de unde

deabia mai răzbate afară ecoul grozavelor chinuri şi suferinţe ce îndură.

Această stare de ignorare trebue să înceteze.

„Apărătorul" îşi propune să ridice vălul care ascunde barbariile ce se petrec în închisorile României, să denunţe opiniei publice adevărata stare de lucruri din închisori, să înfiereze regimul de distrugere a deţinuţilor politici.

Tovarăşilor noştri, muncitori, ţărani şi intelectuali, nu li s'a răpit numai libertatea în mod ilegal, ci şi dreptul de ajutoare. Cel mai elementar drept acordat celui din urmă borfaş, dreptul omenesc de a fi ajutat de tovarăşi sau familii, a fost răpit tovarăşilor noştri. „Ajutorul Roşu", care fiinţează în multe ţări şi al cărui scop este susţinerea morală şi materială a tuturor muncitorilor, intelectualilor şi ţăranilor conştienţi căzuţi în lupta de clasă, este urmărit în mod ilegal, iar membrii lui condamnaţi cu ferocitate. Înseşi comitetele de ajutorare ale sindicatelor unitare s'au văzut nu odată urmărite, donatorii condamnaţi, iar fondurile strânse confiscate.

„Apărătorul" îşi propune să lupte pentru legalizarea „Ajutorului Roşu" şi a Comitetului de ajutorare al sindicatelor unitare, cât şi pentru nestingherita activitate, propagandă şi strângere de fonduri pentru cei închişi.

„Apărătorul" va fi nu numai străjerul energic al intereselor muncitorilor arestaţi, ci şi campionul entuziast şi hotărît al marii campanii de amnistie generală politică, militară şi agrară, pe care o va susţine cu toate puterile.

„Apărătorul" chiamă la luptă pe toţi muncitorii, intelectualii şi ţăranii conştienţi să cucerească :

„Regim politic pentru deţinuţii politici".

„Libertatea de propagandă şi susţinere materială şi morală a Comitetelor de ajutorare sindicale în favoarea deţinuţilor politici".

„Legalizarea «Ajutorului Roşu». Amnistie generală politică, militară şi agrară".

——★——

148

1928

CATRE TOŢI CEI CARE SUFAR SUB REGIMUL DE TEROARE AL FRONTULUI UNIC BURGHEZ. CATRE TOŢI MUNCITORII, ŢARANII SARACI ŞI MIJLOCII, INTELECTUALI, FUNCŢIONARI, MICI COMERCIANŢI, MICI INDUSTRIAŞI ŞI MESERIAŞI DIN ROMANIA! *

Ne aflăm în plină continuitate a regimului oligarhic.

Exploatarea şi teroarea n'au încetat o singură clipă.

Şomajul face mai departe victime, noi impozite de miliarde se anunţă pe spinarea masselor muncitoare; Siguranţa, jandarmii şi Consiliile de război continuă mai departe şi mai sângeros teroarea contra muncitorimii şi a organizaţiilor ei de clasă.

Cenzura, desfiinţată în aparenţă, funcţionează pe ascuns ca în regimul terorist al lui Horthy din Ungaria. Starea de asediu îndeplineşte aceeaşi funcţie ca pe vremea liberalilor şi averescanilor.

* *Manifest-protest editat în 1928.*

Pregătirile de război împotriva Rusiei Sovietice nu contenesc un moment.

„Legalitatea şi libertatea" anunţate de naţional-ţărănişti n'au fost decât mijlocul de diversiune şi înşelare a masselor populare pentru a le atrage sub influenţa lor.

In realitate ne aflăm în faţa unui guvern burghez, sub conducerea oligarhiei liberale, care nu cruţă nimic în calea sa pentru a apăra privilegiile bancherilor, capitaliştilor şi ciocoilor din România.

Cetăţeni!

Teroarea desfăşurată în alegerile actuale n'a cunoscut seamăn până acum. Bătăile până la înnebunire — cazul unui muncitor din Buhuşi —, schingiuirile jandarmilor până la asasinare — cazul altui muncitor din Putna —, confiscarea întregului material electoral — s'au confiscat şi simplele afişe cu numele candidaţilor —, zecile de arestări şi condamnări sunt numai o parte din ilegalităţile desłănţuite de acest guvern.

Dar această teroare a culminat prin sentinţa Consiliului de război din Galaţi.

Fraţi şi tovarăşi!

Douăzeci şi doi de muncitori, muncitoare şi intelectuali au fost condamnaţi de acest consiliu la 88 de ani închisoare, 334.000 de lei amendă şi 11.000 de lei despăgubiri civile pentru singura şi simpla „vină" de a fi citit — reţineţi acest fapt — câteva cărţi socialiste, care se găsesc de vânzare la toate librăriile din ţară şi străinătate.

Dintre aceştia, doisprezece au fost condamnaţi între 5 şi 10 ani, iar ceilalţi zece între 15 zile şi 5 ani închisoare.

De când există teroarea oligarhiei nu s'a cunoscut o sentință mai monstruoasă și mai teroristă ca asta, deși noi nu ne-am așteptat la altceva. Pentrucă sentința dela Galați este sentința precisă care trebuia să demaște cu totul guvernul național-țărănesc, spulberând ultimele iluzii din rândurile masselor și îndreptând pe adevăratul drum revoluționar al luptei de clasă pe toți asupriții și terorizații din România.

Frați și tovarăși!

In acest moment, în care frontul unic burghezo-social-democrat se desăvârșește, ne adresăm vouă cu gândul sincer și convingerea neclintită că noi suntem adevărații reprezentanți ai păturilor producătoare dela orașe și sate și că numai noi, cunoscând mizeria, suferința, închisoarea și teroarea stăpânilor, cunoaștem în acelaș timp drepturile, libertățile și năzuințele voastre.

Blocul muncitoresc-țărănesc, sindicatele unitare și Comitetul de ajutorare, care vi se adresează astăzi, au stat fără șovăire în fruntea luptelor voastre și nimic nu le-a putut clinti din drumul lor.

Deaceea ne adresăm vouă, care timp de o lună de zile, prin manifestații grandioase în toată țara, ați făcut să tremure clasa stăpânitoare, și vă chemăm în Frontul Unic al Muncii.

Dacă sentința dela Galați este o probă de desăvârșire a frontului burghez, faceți ca această sentință să devină pentru toți exploatații îndemnul spre înfăptuirea Frontului Unic al Muncii.

Nu vă mai lăsați ademeniți de vorbe goale sau promisiuni demagogice.

Partidul național-țărănesc este un partid oligarhic, care v'a trădat complect.

Partidul Social-Democrat, care a intrat în frontul unic burghez, este complice cu actualul guvern la toate ilegalitățile contra masselor muncitoare.

Niciun muncitor sau oricare alt asuprit să n'aibă încredere în acest partid, aliatul capitaliștilor exploatatori și teroriști.

Partidul socialist al muncitorilor este și el tot un partid social-democrat, care în ultimul timp a luat o atitudine polițistă față de lupta revoluționară a masselor.

Nu vă încredeți în niciunul din aceste partide burghezo-social-democrate! Organizați-vă! Faceți ca fabrica, atelierul, biroul și satul să devină cetatea voastră! Formați comitete de front unic pretutindeni unde există muncă exploatată și terorizată!

In și prin Frontul Unic al Muncii să luptăm într'o solidaritate de neînvins:

Pentru desființarea legilor opresive..., pe baza cărora se continuă teroarea și exploatarea muncitorimii;

Pentru desființarea stării de asediu, a Consiliilor de război, a jandarmeriei și a Siguranței generale, instrumentele de terorizare ale stăpânitorilor;

Pentru stingerea tuturor proceselor îndreptate contra păturilor muncitoare și cucerirea amnistiei generale politice, militare și agrare;

Pentru legiferarea regimului politic în închisori;

Impotriva războiului imperialist!

Jos întregul regim de teroare din România!

Trăiască lupta unită a tuturor celor ce muncesc și luptă la sate și orașe.

COMITETUL EXECUTIV
AL BLOCULUI MUNCITORESC-ȚĂRĂNESC;
EXECUTIVA CONSILIULUI GENERAL
SINDICAL UNITAR;
COMITETUL CENTRAL DE AJUTORARE
AL SINDICATELOR UNITARE

149

1928

PREGATIRILE DE RAZBOI ALE IMPERIALISMULUI CONTRA RUSIEI SOVIETICE *

Astăzi, când se vorbește mai mult decât oricând despre pace, pericolul unui război contra Rusiei proletare devine inevitabil.

Eșecul conferințelor de dezarmare a demonstrat îndeajuns intențiile războinice ale statelor capitaliste. Semnarea pactului Kellog, care prevede neagresiunea între state, este trucul de a mistifica opinia publică, care la un moment dat s'a văzut înșelată de promisiunile de pace ale Ligii Națiunilor, cuibul reacțiunii imperialiste.

Minciuna acestui pact începe să apară și ea la suprafață. Lumea muncitoare se întreabă cu drept cuvânt: dacă nu există pericolul unei agresiuni între state, dece atunci se încheie acorduri militare secrete între Anglia și Franța, dece ambele state își măresc bugetele de război, dece Italia anunță o campanie de perfecționare a materialului de război?

In parlamentul francez tov. Marcel Cachin a demascat intențiile imperialismului francez, care înarmează statele înconjurătoare ale Rusiei proletare, printre care și România, pentru un eventual atac contra Rusiei.

In fața dovezilor aduse, imperialismul francez s'a văzut descoperit, și, pentru a se apăra de această acuzare, a fost necesară intervenția socialistului Paul Boncour, care a acoperit cu mantaua trădării

* *„Viața muncitoare" nr. 47 din 16 Decembrie 1928.*

intențiile războinice ale Franței „pacifiste". Reacția presei burghezo-social-democrate dela noi și de aiurea dovedește că, atingând această chestiune, a fost lovit nervul cel mai sensibil al imperialismului de pretutindeni.

Cu toate că în aparență trăim o epocă de pace, în fond și pe ascuns se fac cele mai febrile pregătiri de război. In timp de câțiva ani Franța a exportat în țările limitrofe Rusiei materiale pentru furnituri de război în valoare de câteva miliarde de franci, iar statul-major francez a declarat că este gata oricând de a furniza României și Poloniei material de război și, în caz de nevoie, chiar și trupe franceze. In privința aceasta au și fost desemnați de către statul-major francez generalii Maurin și Le Rond pentru a prepara și realiza un plan de colaborare între Polonia și România.

Mai mult, în ultimii 5 ani noi uzine militare au fost construite în Polonia; în România se intenționează de către uzinele Schneider și Skoda deasemenea construirea unei uzine. Nu mai vorbim despre nenumărate convenții și planuri secrete care asigură o cooperare a diferitelor state în caz de război contra Rusiei proletare. Insăși convenția greco-iugoslavă, care acordă acesteia din urmă o zonă liberă la Salonic, care va servi de bază pentru transportul armelor și munițiilor de război în România, dovedește că se urmărește înconjurarea Rusiei proletare.

Și totuși burghezia vorbește despre o pace de lungă durată, cum că nimeni nu are intenția de a ataca Rusia, iar conducătorii Internaționalei a II-a găsesc și ei că pacea este asigurată.

Impotriva planului războinic al imperialismului, împotriva agenților lui social-democrați, —

muncitorimea revoluționară din toată lumea se va opune atacării primului stat proletar prin realizarea frontului unic al tuturor exploataților.

———★———

150

1928

VREM SĂ ȘTIM ADEVĂRUL DESPRE ȚARA UNDE SE CLĂDEȘTE SOCIALISMUL *

Presa burgheză românească, începând cu „Viitorul" reacționar și terminând cu „Socialismul" trădător al lui Moscovici și Comp., duce o campanie sistematică de ponegrire a primului stat proletar, Uniunea Sovietică.

Ea scrie că în Ucraina s'a răsculat țărănimea împotriva regimului sovietic, că muncitorimea primește salarii de mizerie și de foame și declară greve neîncetat. De pe urma tuturor acestora, Uniunea Sovietică s'ar afla în pragul prăbușirii.

Acesta e bilanțul pe care-l încheie pentru Uniunea Sovietică întreaga presă burgheză.

Scopul acestei campanii este limpede. Burghezia românească pregătește un atac războinic împotriva Uniunii Sovietice, aceasta, bine înțeles, din ordinul marilor state imperialiste (Anglia și Franța).

Noi știm din experiență că atunci când burghezia se pregătește de război ea întrebuințează presa, aparatul statului și toate uneltele de care dispune

* „Inainte" nr. 20 din 30 Decembrie 1928.

Inainte

Organ al Blocului Muncitoresc – Țărănesc

Vrem să știm adevărul despre țara unde se clădește socialismul

Vrem să aflăm adevărul asupra Uniunei Sovietice prin cercetarea obiectivă la fața locului.

Pentru aceasta facem apel la muncitori și țăranii conștienți, precum și la intelectualii cinstiți să ia măsuri pentru a-și delega oameni de încredere cu însărcinarea de a vizita Uniunea Sovietică și a raporta apoi asupra situației de acolo.

Articol publicat în ziarul „Inainte" din 30 Decembrie 1928, care demască calomniile antisovietice și cere să se dea posibilitate ca muncitorii înșiși să viziteze Uniunea Sovietică

ca să facă declaraţii că doreşte pacea şi că e împotriva războiului.

Prin această manevră ea îndepărtează atenţia masselor muncitoare dela primejdia războiului şi în acelaş timp ea poate să facă toate pregătirile pentru deslănţuirea războiului.

Pentru ducerea războiului, guvernanţii au nevoie nu numai de înarmări, dar şi de pregătirea spiritului masselor, în aşa fel ca ele să creadă că atacul se pregăteşte din afară împotriva Ţării româneşti, pe când ei vor numai apărarea ţării.

Aşa au procedat guvernele dinainte, aşa procedează şi guvernul naţional-ţărănesc. Ca dovadă el a recunoscut întreaga politică externă a liberalilor, toate tratatele secrete încheiate de aceştia, pline de primejdii de război.

Sosirea lui Pilsudski în ţară, sub pretext de „odihnă", a fost unul din faptele doveditoare a înţelegerilor războinice secrete dintre Polonia şi România.

Amestecul imperialismului englez şi francez îl dovedeşte vizita generalului Le Rond în Polonia şi în România. Faţă de nedumerirea opiniei publice asupra rostului acestei vizite, gazetele oficioase au desminţit că vizita priveşte pregătiri de război şi au afirmat că Le Rond a venit cu un „scop special", fără să precizeze în ce constă acest scop.

Toate ştirile răspândite cu ajutorul presei burgheze despre pregătirile de război şi despre dezastrul economic din Uniunea Sovietică sunt mincinoase. Ele au fost desminţite de delegaţiile engleze, franceze, cehoslovace etc., formate din muncitori, ţărani şi intelectuali, care prin vizita lor s'au încredinţat că ştirile răspândite de presa burgheziei lor — aceleaşi cu ştirile din presa burgheziei noastre — sunt lipsite de orice temei.

Rapoartele acestor delegații și ale diferiților intelectuali cinstiți (Barbusse etc.) au fost publicate și au ajuns și la cunoștința presei noastre burgheze. Ea n'a publicat însă nimic din aceste rapoarte fiindcă restabilirea adevărului nu convine intereselor războinice ale guvernanților.

La fel s'a purtat și presa social-democrată la noi, ca și în străinătate (Germania, Franța, Anglia), unde delegații social-democrați, care au raportat adevărul asupra celor văzute în Rusia, au fost excluși din partid. Și în cazul acesta deci social-democrații s'au dovedit a fi lachei ai capitalismului.

E neapărată nevoie ca și aci să se demaște minciunile... asupra Uniunii Sovietice. Deaceea e necesar să se formeze o delegație de muncitori, țărani și intelectuali cinstiți, fie și social-democrați ori țărani săraci din partidul național-țărănesc, care să se ducă la fața locului, să cerceteze tot ce a clădit socialismul în Uniunea Sovietică și să comunice apoi prin întruniri, dări de seamă ș.a.m.d.

Lozinca noastră este:

Vrem să aflăm adevărul asupra Uniunii Sovietice prin cercetarea obiectivă la fața locului.

Pentru aceasta facem apel la muncitorii și țăranii conștienți, precum și la intelectualii cinstiți să ia măsuri pentru a-și delega oameni de încredere, cu însărcinarea de a vizita Uniunea Sovietică și a raporta apoi asupra situației de acolo.

ADNOTARI

1 *Sfatul Sindical* — Comisia locală a sindicatelor. — *11*

2 *F.C.B.* — Federația Comunistă Balcanică. — *17*

3 *Coterie* — gașcă de intriganți. — *54*.

4 E vorba de organizații sindicale internaționale pe ramuri profesionale. — *70*.

5 Aici în înțelesul de „deosebită". — *99*.

6 *Sinecură* — post retribuit de care nu e legată nicio muncă. — *130*

7 E vorba de mișcarea revoluționară ilegală din Rusia țaristă. — *138*.

8 După ilegalizarea Partidului Comunist din România și suprimarea ziarului Partidului, organizația și ziarul tineretului și-au mai desfășurat un timp activitatea oarecum legal. Deaceea în articol se vorbește despre tineret ca despre *purtătorul de cuvânt* (legal) al muncitorimii. — *188*.

9 Lozinca cu privire la exproprierea pământurilor moșierești în favoarea țărănimii a fost formulată just abia la Congresul al V-lea al P.C.R. — *197*.

10 *Sfatul internațional țărănesc* (Internaționala țărănească) — organizație internațională a țărănimii muncitoare care avea ca sarcină principală să conducă lupta țăranilor din toate țările pentru pământ și libertate, pentru răsturnarea, sub conducerea clasei muncitoare, a regimului exploatator. — *212*.

11 Termenul este greșit, fiind o rămășiță a influenței teoriei neoiobăgiste a lui C. Dobrogeanu-Gherea. — *242*.

12 E vorba de țăranii săraci. — *252*.

13 Frontul unic cu partidul țărănesc a fost considerat pe atunci ca o necesitate tactică. Prin demagogia sa, acest partid a avut un oarecare timp influență asupra unei părți a țărănimii. — *255*

14 E vorba de muncitorii agricoli. — *260.*

15 25 din cei arestați au fost probabil imediat eliberați. — *293.*

16 „Convent" — Conventiunea termidoriană din Franța, care a adus la putere burghezia contrarevoluționară prin lovitura de stat din 27—28 Iulie 1794 (9 Termidor). In urma acestei lovituri, burghezia contrarevoluționară din Franța a deslănțuit o teroare cumplită împotriva masselor populare. Asemănător a procedat și reacțiunea din Bulgaria în anii la care se referă documentul. — *294.*

17 Critica făcută concepțiilor oportuniste, menșevice ale lui Gherea este remarcabilă pentru acel timp, când concepțiile lui în sânul partidului mai aveau o influență nefastă. Această critică n'a reușit însă să tragă toate concluziile necesare cu privire la caracterul revoluției și la forțele sale motrice, concluzii formulate pe deplin de Congresul al V-lea al P.C.R., care a nimicit „teoriile" gheriste. — *303.*

18 *Nadelni* — lot de pământ. — *306.*

19 E vorba de spargerea mișcării sindicale. — *342.*

20 E vorba de țăranii din aceste sate. — *351.*

21 *Smâcica* — în limba rusă, legătură foarte strânsă, puternică. — *352.*

22 E vorba de activitatea U.T.C. în rândurile militarilor. — *366.*

23 E vorba de elementele necunoscute de către organele represive. — *370.*

24 *I.A.H.* — Ajutorul Muncitoresc Internațional (în limba germană **Internationale Arbeiter hilfe**). — *378.*

25 *Raport despre mișcare* — raport de activitate. — *404.*

26 *C.C.C.* — Comisia Centrală de Control. — *418.*

27 Vezi V. I. Lenin. „Ce-i de făcut?", Ed. P.M.R. 1952, ediția a II-a pag. 31—32. — *443.*

28 Sindicatele Unitare erau singurele organizații care, pe vremea aceea, își desfășurau activitatea în mod legal. Ele erau conduse de P.C.R., care se afla în adâncă ilegalitate. — *497.*

29 *F.U.* — Frontul Unic. — *502.*

30 E vorba de reprezentanții partidului. — *503.*

31 *C. de F. U.* — Comitetele de Front Unic. — *503.*

32 *C.L. al B.M.Ț.* — Comitetul local al Blocului Muncitoresc Țărănesc. — *513.*

33 Vezi adnotarea 28. — *553.*

34 Teoria „neoiobăgiei" a lui C. Dobrogeanu-Gherea a exercitat o influență dominantă asupra conducerii partidului socialist, după care și-a prelungit influența nefastă și în partidul comunist. Influența ei a fost nimicită la Congresul al V-lea al P.C.R., în anul 1932. — *581.*

35 Congresul al V-lea al P.C.R. a revenit asupra acestei lozinci, formulând-o în mod just, potrivit condițiilor specifice din țara noastră. — *583.*

36 E vorba de țăranii cu proprietate mică de pământ. — *584.*

37 *R.A.S.S.M.* — Republica Autonomă Sovietică Socialistă Moldovenească. — *584.*

38 *K.I.M.* — Internaționala Tineretului Comunist (în limba rusă **Коммунистический Интернационал Молодежи**). — *597.*

39 Vezi adnotarea 35. — *605.*

40 Vezi adnotarea 35. — *630.*

★

CUPRINS

1924

———★———

Dat la cules 15.07.953. Bun de tipar 26.10.953. Tiraj 30000+300. Hârtie semi-velină 65 gr/mp. Ft. 32/84×108. Coli editoriale 31,55. Coli tipar 43. Prețul unui exemplar 16,70 lei. Comanda 302/1495. A. 03658.

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic
Casa Scânteii „I. V. STALIN", București — R.P.R.